

AL DE WERKEN VAN WILLIAM HUNTINGTON

PREKEN, VERHANDELINGEN EN BRIEVEN

10 VOLUMES

AL DE WERKEN VAN WILLIAM HUNTINGTON

VOLUME 4

**HET EVANGELIEVOORSCHRIFT,
GODS WIL EN WOORD**

**10 VERHANDELINGEN
EN BRIEVEN**

Door

WILLIAM HUNTINGTON, SS
(SS = Saved Sinner; gezaligd zondaar)

**IN HET ENGELS UITGEGEVEN
JOHN BENETT,
LONDEN, 1835**

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG**

2012

INHOUD 4^e volume

1. HET EVANGELIE DE ENIGE REGEL DES LEVENS

Een eeuwige taak voor blinde wachters en oude vrouwen,
in een brief aan een vriend.

'Nademaal wij gehoord hebben, dat sommigen, die van ons zijn, u met woorden ontroerd hebben en uwe zielen wankelende gemaakt, zeggende, dat gij moet besneden worden, en de Wet onderhouden; welken wij dat niet bevolen hadden. Want het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht, ulieden geen meerderen last op te leggen dan deze noodzakelijke dingen: Namelijk, dat gij u onthoudt van hetgeen den afgoden geofferd is, en van bloed, en van het verstikte, en van hoererij; van welke dingen, indien gij uzelfen wacht, zo zult gij weldoen. Vaartwel. En zij, dien gelezen hebbende, verblijdden zich over de vertroosting.'

Hand. 15 : 24, 28, 29 en 31

2. DE WET VAN CHRISTUS, WAARVAN DE WET VAN MOZES GETUIGENIS HEEFT. VIJF BRIEVEN OVER WET EN EVANGELIE

En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken.

Romeinen 11:6

3. DE WET VAN CHRISTUS DE ENIGE LEEFREGEL gesteld tegenover de gebroken bak en de springbron

4. DE WET DES GEMOEDS EN DE WET DER ZONDE DOOR PAULUS ONDERZOCHT

In een brief aan de Eerwaarde heer JENKIN JENKINS.

Doch ik zie een andere wet in mijn leden, die strijd voert tegen de wet mijns gemoeds.

Romeinen 7 : 23.

5. Ontdekkingen en waarschuwingen uit de straten van Sion door een wachter van de nacht.

Die overwint, die zal bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens, en Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen. Openbaring 3:5.

6. Het geroep van Klein Geloof gehoord en beantwoord, en zijn goede zaak verdedigd en bepleit. In een brief aan een vriend

7. Een groot Raadsel. Meditatie over: "Men noemt Zijn Naam Wonderlijk" Jesaja 9:5

8. Een vette maaltijd met reine wijn. Meditatie uit: "Licht schijnende in de duisternis"

"En de HEERE der heirscharen zal op dezen berg allen volken een vetten maaltijd maken, een maaltijd van reinen wijn, van vet vol merg, van reine wijnen, die gezuiverd zijn". Jesaja 25: 6.

9. BRIEVEN VAN WILLIAM HUNTINGTON

10. BRIEVEN AAN EN OVER WILLIAM HUNTINGTON

1. HET EVANGELIE DE ENIGE REGEL DES LEVENS

Een eeuwige taak voor blinde wachters en oude vrouwen,
in een brief aan een vriend.

'Nademaal wij gehoord hebben, dat sommigen, die van ons zijn, u met woorden ontroerd hebben en uwe zielen wankelende gemaakt, zeggende, dat gij moet besneden worden, en de Wet onderhouden; welken wij dat niet bevolen hadden. Want het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht, ulieden geen meerderen last op te leggen dan deze noodzakelijke dingen: Namelijk, dat gij u onthoudt van hetgeen den afgoden geofferd is, en van bloed, en van het verstikte, en van hoererij; van welke dingen, indien gij uzelfen wacht, zo zult gij weldoen. Vaartwel. En zij, dien gelezen hebbende, verblijdden zich over de vertroosting';
Hand. 15 : 24, 28, 29 en 31.

Voorwoord aan de lezer

Christelijke lezer,

Ik begon de volgende brief met het voornemen hem als antwoord te zenden op een zeer beleefd schrijven, mij door een onbekend vriend toegezonden. Ik ontving hem zonder naam, maar ik was van plan het antwoord te adresseren met enkele beginletters van zijn naam. Toen ik ongeveer dertig folio pagina's van het handschrift geschreven had, gevoelde ik een neiging in mijn gemoed opkomen om hem uit te geven en daar de schrijver mij bericht, dat hij soms onder mijn gehoor komt, kon ik er, dacht ik, zeker van zijn, dat hij hem in handen zou krijgen.

En daar hij een ernstig onderzoeker naar de waarheid schijnt te zijn, zie ik geen reden waarom hij zich aan de uitgave zou ergeren, daar ik meen, dat het een antwoord van waarheid is en dat hij zal uitzien dat het onder Gods zegen ook voor andere onderzoekers nuttig kan zijn, zowel als voor hem.

Ik wens u, lezer, dat gij alle vooroordeel opzij mag zetten en dat gij uw geloof niet in menselijke wijsheid mag funderen, maar in de kracht Gods en dat gij met deze brief mag doen gelijk God deed met Sion. Hij stelt het gericht naar het richtsnoer en de gerechtigheid naar het paslood. Hij vaagt de toevlucht der leugens weg en maakt dat de wateren de schuilplaats der huichelaren overlopen.

En indien gij tot het licht wilt komen, indien gij begeert in het geloof bevonden te worden, beoordeel en onderzoek dit geschriftje dan nog eens en nog eens nauwkeurig, vergelijk het met het Woord van God, beproef het zuiver bij die standaard en zie of dit antinomianisme is of dat het eeuwig Evangelie van Jezus Christus is, en oordeel dienovereenkomstig.

En wanneer gij op dat punt voldaan zijt, vergelijk het dan met de schriften van die evangelisten, die de letter, die doodt tot de regel des levens stellen. En wanneer gij deze met elkaar vergeleken hebt en beiden getoetst hebt aan het Woord van God, laat dan de naam van Antinomiaan op de rechte ezel gezadeld worden. Ga niet van de gouden, oude weg af, al wordt overeenkomstig de profetie de weg der waarheid gelasterd en zet uw hart op de baan, wijk niet ter rechter- of ter linkerhand, maar loop de loopbaan die u voorgesteld is, ziende op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs Jezus.

En wanneer gij hoort dat mensen op de preekstoel op anderen beginnen te hakken als Antinomianen, zonder te beschrijven wat zij zijn en dat zij het onderwerp van het Evangelie terzijde leggen, zeggende: "maar wij doen recht aan de Wet, want die is de enige regel des levens van de gelovigen"; geef dan acht op hun gezicht en let op de bewijzen uit de Schrift welke zij bijbrengen. Indien hun aangezicht vervalst, hun tong begint vast te raken en er geen bewijs wordt voortgebracht dan een mengelmoes van verwarring, wees er dan van overtuigd, dat zij niet in Gods raad gestaan hebben.

Daarom heeft Hij hen voor u beschaamd. De Wijsheid is gerechtvaardigd van haar kinderen en haar kinderen zullen zich tegen de huichelaar opmaken.

De Schrift zegt ons, dat een iegelijk die de leer van Christus niet heeft, God niet heeft; en dat gij hen die de leer van Christus niet brengen, niet in uw huis zult ontvangen. De leer en de Geest van Christus maken de kinderen Gods en de kinderen des duivels openbaar. Maar in onze dagen zijn de zaken veranderd. Het zuivere Evangelie heet nu antinomianisme. Dapperheid voor de waarheid, ijver voor God, vurigheid in het bidden en ernst in het preken, worden nu de "uitwerkselen van een slechte geest" genoemd.

Maar, kronkelen als een slang, zich in allerlei bochten te wenden als de wilg, gesprekken en preken in te richten om allen te behagen en niemand te ergeren, dan de bevindelijke christen, zijn schijnbaar de uitwerkselen of vruchten van een uitnemende geest. Dit schijnt de kern van oprechtheid en het werk van een evangelist.

Lezer, deze mensen zullen in de grote dag uw rechters niet zijn. Christus is uw Rechter en het is niet dat hetwelk oprechtheid genoemd wordt, waardoor gij voor Zijn rechtbank zult vrijgesproken worden. Het is het Woord en de Geest der waarheid, die u moeten vrijmaken, zult gij waarlijk vrij zijn. Het woord dat Ik gesproken heb, zegt Christus, dat zal hem oordelen ten laatsten dage.

Lezer, ergert u niet, over de titel van dit werkje. *"Een regel en een raadsel"*; of *"Een eeuwige taak voor blinde wachters en oude vrouwen."* Hij is ontleend aan werkelijke gebeurtenissen, aan een kerkelijke vergadering die belegd was, bestaande uit enkele wachters en enkele oude vrouwen, welke samen raad namen tegen één, die nooit raad nam tegen hen.

Ik noem het een eeuwige taak, omdat ik denk, dat deze leer niet omvergeworpen kan worden. Het is tegen niemand in het bijzonder gericht. Indien iedereen onschuldig is, kan het ook op niemand toepasselijk zijn. Niemand heeft recht het op hem toe te passen, tenzij hij erin begrepen is.

De regel en het raadsel beide, zijn toepasselijk op hem tot wie zij behoren en ter gebruik, ter onderrichting of tot voldoening van enigen, die verkiezen hun bekwaamheid te beproeven.

Lezer, vaarwel en vergeet niet, dat gij door het getuigenis van Gods Woord, van Zijn Geest en van uw consciëntie zult moeten staan of vallen voor het gericht van God. Daarom, heb de waarheid en de vrede lief. Ondertussen blijf ik (met de geringe kennis welke Gode behaagd heeft mij te geven) uw dienaar in de waarheid en om der waarheid wil.

William Huntington S.S.

Brief aan een onbekende vriend

Waarde heer!

Ik ontving het pakje, hetwelk gij aan mij adresseerde, bestaande uit uw zeer lange brief, een gedrukte circulaire en een preek over de belofte Gods. Ik las uw brief zonder ergernis, daar ik geloofde, dat gij het goed meent, wat ik opmaak uit uw beleefd adres, uw beleefde handelwijze en uit de omzichtige wijze waarop gij uzelf uitdrukt. Zulk een brief heb ik nooit ontvangen van iemand, die het gepast achtte mij ten toon te stellen of tegen te staan, als een verdediger van leerstellingen, die tot losbandigheid leiden.

Over het algemeen waren hun brieven vol van de laagste viswijventaal en zonder dat enige waarheid naar behoren werd vastgesteld, wat alleen diende om mij te overtuigen, dat zulke personen zonder Christus zijn en geen hoop hebben in deze wereld.

Stond het in mijn macht, ik zou u als een verstandig heer en een geleerde aanspreken, want beiden komen in uw welwillende brief tevoorschijn, maar ik bezit noch beschaving noch geleerdheid, zoals het tegenwoordig genoemd wordt. Echter zal ik het antwoord geven, zo goed als het mij mogelijk is, in de taal der Schrift.

Indien ik iets van mijn eigen hart ken, kan ik in waarheid verzekeren, dat ik wens, dat allen die God vrezen, weten wat hij aan mijn ziel gedaan heeft en in de verklaring daarvan begeer ik te spreken als de woorden Gods. En wat ik preek te beleven, zover de genade mij daartoe in staat zal stellen, terwijl ik in het lichaam des doods ben. En ik wenste wel, dat sommige van onze ijverige advocaten voor Mozes hetzelfde wilden doen, door hun licht te laten schijnen voor de mensen, opdat anderen hun goede werken zowel mochten zien als ervan horen. Ziende dat niet de hoorders noch de strijders voor de Wet rechtvaardig voor God zijn, maar de daders der Wet zullen gerechtvaardigd worden.

De eerste persoon, met wie ik ooit over dat onderwerp disputeerde, stelde vast dat de Tien Geboden *de enige regel des levens voor de gelovige zijn*, hetwelk hij poogde kracht bij te zetten en te bewijzen uit een aanhaling van Paulus in zijn brief aan de Romeinen, welke kerk naar zijn veronderstelling alleen uit heiligen bestond, omdat Paulus ze aanspreekt als geliefden Gods en geroepen heiligen.

Hij neemt echter niet in aanmerking dat leliën en doornen, dienstknechten en zonen, Israëlieten en huichelaars, wijze en dwaze maagden, samengaan en tezamen opwassen tot de tijd des oogstes als het onkruid en de tarwe.

Het is uit kracht van deze vermenging, dat de letter die doodt en de belofte des levens moeten samengaan. De beloften zijn voor de erfgenamen der belofte: "en wij weten, dat al wat de Wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de Wet zijn"; Rom. 3:19.

Ik vroeg die heer, welke van de geboden hij bedoelde en hij antwoordde: "Die welke gij vindt in het twintigste hoofdstuk van Exodus." Men zou zo denken, dat indien die Tien Geboden de regel van de gelovigen zijn, hij het andere deel der Schrift wel missen kon, want indien de Wet zijn regel des levens is, wat heeft hij dan nog meer van node? Toch vindt gij in dat hoofdstuk het gebod niet om God lief te hebben.

"Indien de Tien Geboden in de letter een regel des levens van de gelovigen is"; dan had Abel, die getuigenis bekomen heeft, dat hij rechtvaardig was, also God over zijn gaven getuigenis gaf, geen regel om naar te wandelen.

Enoch wandelde met God driehonderd jaren, Gen. 5:22, en hij werd weggenomen, opdat hij de dood niet zou zien, want voor zijn wegneming heeft hij getuigenis gehad, dat hij Gode behaagde en toch had hij geen regel des levens, Hebr. 11:5.

Noach, de rechtvaardige, door Goddelijke aanspraak vermaand, heeft een ark toebereid, de wereld veroordeeld en is een erfgenaam geworden van een eeuwige rechtvaardigheid, hoewel hij zonder regel was.

Abraham, de vriend van God, de vader der gelovigen en de erfgenaam der wereld, moest ook in het onzekere wandelen. Melchizédek, koning der gerechtigheid en koning des vredes, priester van de allerhoogste God, naar wiens ordening Christus een Priester is tot in eeuwigheid, had geen regel voor zijn ordening.

Ja, alle heiligen, zowel voor als na de zondvloed, tot op de tijd dat de kinderen Israëls bij de berg Sinai legerden, moeten dan op goed geluk gewandeld en God gediend hebben. Het is toch duidelijk dat, indien de letter der Wet of de Tien Geboden die te Sinai overgeleverd zijn, de enige leefregel van de gelovigen zijn, zij dan zonder die regel waren. Toch waren zij Gode niet zonder de Wet, want zij vreesden Hem en zij waren onder de Wet des geloofs tot Christus, want zij zagen (Hem) van verre en omhelsden Hem, ze waren met Hem verenigd en werden één geest met Hem.

Ik heb er dikwijls over gedacht, wat toch wel de reden zou zijn, dat die oude heiligen voorgesteld worden met die erenamen van *vrienden Gods*, die met Hem wandelden, het getuigenis hadden dat zij rechtvaardig waren, de beloften verkregen, getuigenis bekwamen, als gasten en vreemdelingen op aarde verkeerden, welke de wereld niet waardig was. Die een hemels vaderland zochten en een stad die fundamenteen heeft, die alle werelds vermaak en rijkdom verachtten, die hun eigen huis, plaats en land verlieten, zonder de minste begeerte om weer te keren. En waarom ons geboden wordt om uit te gaan in de voetstappen der kudde, waarom ons gezegd wordt, dat wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende en waarom wij aangewezen worden navolgers te zijn dergenen die nu door geloof en lankmoedigheid de beloftenissen beërven. Wij weten toch dat zij, wanneer zij in deze beschaafde eeuw nog op aarde waren, onder de slimste Antinomianen gerekend zouden worden.

Het is vreemd, dat de gelovige niet geboden wordt te zien op Mozes, de wetgever en op de dienstbare, die onder de Wet is, in plaats van te zien op Abraham, onze vader en Sara, die ons geboort heeft. God riep Abraham toen hij nog alleen was en Hij zegende en vermenigvuldigde hem, Jes. 51:2.

Paulus wil dat wij zullen wandelen in de voetstappen des geloofs van onze vader Abraham, hetwelk in de voorhuid was, en verklaart dat de belofte, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, niet aan hem, of aan zijn zaad geschied is door de Wet, Rom. 4:12 en 13.

Tevens bevestigt hij, dat die uit het geloof zijn, gezegend worden met de gelovige Abraham. En deze beloofde zegening en beloofde erfenis was aan Abraham en aan zijn zaad gegeven, vierhonderddertig jaren voor de Wet, of voor onze enige regel des levens gegeven was.

Welke regel was het, waarnaar deze heerlijke pelgrims wandelden, die zulk een goed getuigenis van God verkregen? Paulus vertelt ons, dat Abel Gode offerde en getuigenis bekomen heeft, dat hij rechtvaardig was, door het geloof, dus dan was het geloof de regel van zijn godsdienst. Paulus vertelt ons, dat Henoch met God wandelde door het geloof, dan was het geloof de regel van zijn wandel.

Paulus vertelt ons, dat Noach de wereld veroordeelde door het geloof, dan was het geloof de regel van zijn oordeel. Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou, dan was het geloof zijn regel, waarnaar hij zijn schreden richtte, hoewel hij niet wist waarheen hij ging en zijn gehoorzaamheid was de gehoorzaamheid des geloofs.

Ware hij met onze regel des levens begunstigd geweest, dan kon hij geweten hebben, waar hij heenging en zijn gehoorzaamheid zou de gehoorzaamheid der Wet in plaats van die des geloofs geweest zijn. Paulus stelt vast, dat alle kinderen Abrahams hetzelfde enge pad bewandelen als hun vader, want zij wandelen door geloof en niet door aanschouwen. Is nu de letter der Wet een regel, waarnaar de gelovige wandelt en leeft, dan wandelt hij door aanschouwen en niet door geloof. Hij aanmerkt de dingen die men ziet en niet de dingen die men niet ziet.

Door het geloof zag Mozes de Onzienlijke en door het geloof zien wij de dingen die men niet ziet, welke eeuwig zijn. Paulus zegt, dat hij, die tot God komt, moet geloven dat Hij is en een Beloner dergenen, die Hem zoeken; dan moet ook het geloof de regel zijn van zijn komen. Wij hebben de toeleiding door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, Rom. 5:2, dan is het geloof de regel van onze toenadering tot God.

"De rechtvaardige zal door zijn geloof leven"; Hab. 2:4, dan is het geloof de regel des levens van de rechtvaardigen. "Wij wandelen door geloof, en niet door aanschouwen"; 2 Kor. 5:7, dan is het geloof de regel van onze wandel. "Gij staat door het geloof"; zegt Paulus in Romeinen 11:20, dan is het geloof de regel van het staan van de gelovigen.

Christus zegt: "Al wat gij zult begeren in het gebed, gelovende, zult gij ontvangen", dan is het geloof de regel van het bidden. Door het geloof heeft Henoch getuigenis gehad, dat hij Gode

behaagde; "maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen"; Hebr. 11:5, 6, dan is het geloof een regel die God goedkeurt en waarin Hij behagen heeft.

Al wat uit het geloof niet is, dat is zonde, dan is het geloof een volmaakte regel van heiligheid. Een iegelijk die gelooft, wordt gerechtvaardigd van alle zonden, waarvan hij niet kon gerechtvaardigd worden door de Wet van Mozes, dan is het geloof onze regel van rechtvaardigheid.

Door het geloof is het, dat wij de wereld overwinnen. Te grijpen naar het eeuwige leven, is volgens Paulus het strijden van de goede strijd des geloofs; ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop voleindigd, ik heb het geloof behouden, dan was het geloof de regel van zijn strijd en de regel van zijn loop. Het was de genade Gods, die Paulus gehoorzaam maakte aan die regel.

"Wij hebben ontvangen genade en het apostelschap, tot gehoorzaamheid des geloofs" Rom. 1:5. Dat is: door Christus hebben wij genade ontvangen tot verlossing van onze zielen en het apostelschap om nuttig te zijn voor de kerk, niet tot beloning van onze gehoorzaamheid, maar om ons van kracht te voorzien, om ons gehoorzaam te maken aan het geloof onder al de heidenen voor Zijn Naam, dan is het geloof de regel van de gehoorzaamheid van de apostel. Want er kan geen sprake zijn van genade te ontvangen tot gehoorzaamheid des geloofs, indien niet het geloof de regel van gehoorzaamheid voor de begenadigden is.

Paulus rekent alle dingen maar drek, opdat hij Christus mag gewinnen en in Hem gevonden worden, niet hebbende zijn gerechtigheid, die uit de Wet is, maar die door het geloof van Christus is. En tot ons zegt hij: "Laat ons naar dezelfde regel wandelen, laat ons hetzelfde gevoelen"; Fil. 3.

Misschien zegt u, *dat deze regel van Paulus was, zich strekkende tot hetgeen voor is, of iets waartoe hij reeds gekomen was.*

Ik antwoord: door het geloof strekte hij zich tot hetgeen voor is en door het geloof verkreeg hij. Zijn 'zich strekken' en zijn 'verkrijgen' zou dan niets geweest zijn als zonde, want volgens Paulus' leer is alles zonde, wat niet uit het geloof is. Door het geloof woont Christus in onze harten en door het geloof blijven wij in Hem. En in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht, noch voorhuid, maar een nieuw schepsel, hetwelk is dat Christus een gestalte in ons krijgt. En zovelen als er naar deze regel wandelen, over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid en over het Israël Gods, Gal. 6:15, 16.

Het geloof is de regel des levens volgens de geopenbaarde wil van God in Christus Jezus.

"En dit is de wil Desgenen Die Mij gezonden heeft, dat een iegelijk die de Zoon aanschouwt, en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe; en Ik zal hem opwekken ten uiterste dage"; Joh. 6:40.

Hieruit blijkt, dat het geloof de regel des levens voor de gelovige is, volgens de wil van God in Christus Jezus, terwijl de letter der Wet de regel des levens is voor de kinderen der dienstbare: de mens die deze dingen doet, zal door dezelve leven. Laat hem volgens deze regel doen en hij zal leven. De Wet is niet de regel van geloven maar van doen. De Wet is niet uit het geloof, maar uit de werken en de mens die dezelve doet, zal door dezelve leven, Gal. 3:12.

Indien "de Zoon te aanschouwen en in Hem te geloven"; ons recht geeft op het eeuwige leven, overeenkomstig de wil Gods, dan moet het geloof de regel van dat leven zijn en mij dunkt dat, indien hij die leeft en gelooft nimmer sterven zal, het geloof een veilige regel moet zijn om bij te leven.

Ik heb wel eens gedacht dat, indien de letter der Wet in Exodus 20 een regel des levens voor de gelovige is, hij hevig in de war zou raken wanneer de duivel een bende Arianen, Socinianen of Tabellianen op hem zou loslaten. Hij zou met deze woorden te doen krijgen: 'Ik ben de Heere, uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb. Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben'; Ex. 20:2, 3.

Deze regel zou hem in moeilijkheden brengen. Het is door het geloof, dat wij Christus aangrijpen en het is door het geloof, dat wij de toevlucht tot Hem nemen, als de Hoop Die ons voorgesteld is, Hebr. 6:18. Het is door Christus, dat wij in God geloven, 1 Petrus 1:21. En door het geloof verkrijgen wij de belofte des Geestes, Gal. 3:14.

Door deze regel komen wij tot een zaligmakende kennis van de Drie-eenheid, want het oog des geloofs is een licht, waardoor wij zien welke de gemeenschap der verborgenheid zij, Ef. 3:9. Zonder de verzekerdheid des verstands, zal er geen ware kennis der verborgenheid Gods (de Heilige Geest)

en des Vaders en van Christus zijn, Kol. 2:2. De Tien Geboden zullen nooit een mens in deze verborgenheid inleiden, noch hem terechtbrengen indien hij dwaalt.

Mijnheer, gij zegt mij in uw brief, dat ik in zekere zin de Wet te niet doe, indien ik haar niet voorstel als de regel des levens van de gelovige. Ik heb, dunkt mij, voldoende bewezen, dat het geloof de regel was van Paulus' leven en wandel. En hij vraagt: "Doen wij dan de Wet te niet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de Wet"; Rom. 3:31. Paulus leert ons, dat het geloof door de liefde werkende is, want 'de liefde doet de naaste geen kwaad. *Zo is dan de liefde de vervulling der Wet*'; Rom. 13:10. Indien deze leer de vervulling is, dan kan zij haar niet te niet doen.

Antwoord.

De preek, welke gij zo goed waart mij te zenden, is zwanger van een hoeveelheid schoolse, onschriftuurlijke logica, weinig beter dan onzin, welke nergens toe dient als om de wereldlijke wijsheid van de schrijver te doen zien en om de verwondering op te wekken van onverlichte mensen. Maar het is voor elk geestelijk mens gemakkelijk te zien, dat hij weinig of niets weet van de dodende letter der Wet en van de geestelijke kracht van het Evangelie.

Hij tracht de Wet, als de regel des levens voor de gelovige, aan te dringen "uit de gepastheid der dingen." Maar dat zijn uitdrukkingen, die weinig of niets betekenen, juist zo de schrijver belooft. Hij voldoet mij niet omtrent de dingen die passen. Geve God, dat hij de wereld niet verlaat met deze verwarring in zijn hart! Indien ja, dan is het te vrezen, dat hij ervaren zal, dat de bediening des doods en zijn vleselijk gemoed, elkaar aangrijpende in het stervensuur, niet zo gemakkelijk bij elkaar zullen passen als hij zich inbeeldt.

Paulus had een vermaak in de Wet Gods naar de inwendige mens, Rom. 7:22. Volgens Paulus zijn de Wet Gods en de inwendige mens zaken die bij elkaar passen. Een nieuw hart en een nieuwe geest zijn zaken die goed samengaan. Een gevoel van Gods liefde tot ons en een zuivere liefde tot Hem, brengt een vereniging tot stand die liefelijk past. "Geloof"; zegt de Zaligmaker, "dat Ik in u ben en gij in Mij." Wanneer een gekruiste Christus en een verbroken hart samenkomen, zijn dat zaken die zo nauwkeurig passen als de rank in de wijnstok, of als het fundament met de bovenbouw.

Wanneer de schrijver van deze preek sterft als een vreemdeling van "de gepastheid van deze dingen"; zoals hij nog schijnt te zijn, het ware hem goed, zo hij nooit geboren was geweest. Mensen die vreemdelingen zijn van een vereniging met Christus door de Geest, weten niets zaligmakend van de geestelijke gepastheid der dingen. Zij mogen wat blinde mensen behagen met het leven dat zij maken over de Wet, maar tot ere Gods brengen zij niet meer vrucht voort, dan een rank die in de wijnstok is, Joh. 15:4.

Een van mijn vrienden vroeg eens aan een zeker godgeleerde in Londen, wat hij van de Wet dacht als de regel des levens voor de gelovige. Zijn antwoord was: "De gelovige moet met één oog naar Christus en met het andere naar de Wet zien." Hij bracht echter niet meer bewijs uit het Woord Gods bij dan deze schrijver, die het tracht te bewijzen uit de gepastheid der dingen.

Mijn vriend antwoordde: "*Dan moet elke gelovige scheel zien.*" In deze zaak is er intussen geen roeping om scheel te zien. Christus zegt: "Zie op Mij en word behouden, alle gij eindigen der aarde, Ik zal hem in volmaakte vrede bewaren, wiens gemoed op Mij gevestigd is." Paulus vermaant ons om "met lijdzaamheid te lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is, ziende op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs Jezus"; Hebr. 12:2.

Met het ene oog op de Wet en met het andere oog op Christus te zien, is een afdwalen van de regel die de wijsheid aanwijst: "Laat uwe ogen recht uitzien en uwe oogleden zich recht voor u henen houden. Weegt den gang uws voeten laat al uw wegen wel gevestigd zijn"; Spr. 4:25, 26.

De gedrukte brief die u mij gezonden hebt, is naar ik bemerk een wanklank op dezelfde snaar, maar de schrijver zal nooit in staat zijn uit de Schriften de waarheid te bewijzen, dat de Tien Geboden in één letter de regel des levens van de gelovige genaamd worden. Hij komt ons vertellen, dat "het er in opgesloten ligt."

Dit brengt mij een oude vrouw in de gedachte, die lang voor deze letterregel gestreden had. Deze, verdacht wordende dat zij er geen had, werd eens gevraagd rekenschap te geven van de hoop die in haar was, waarop zij antwoordde: "Gij kunt mijn bevinding in dat en dat vers vinden van Jeremia" zinspelende dat zij daarin opgesloten lag.

Dit diende tot overtuiging van de ondervrager dat zij geen hoop had, dan die welke op het papier stond. Ik veronderstel, dat alle beving van de duivel in vier schriftuurteksten opgesloten ligt. De ene zegt, dat hij vervloekt is boven al het vee; een andere, dat hij gelooft en siddert; een andere, dat hij in de hel geworpen is en weer een ander, dat hij tot het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder de duisternis bewaard wordt. Judas, vers 6.

Maar de duivel heeft nog een beving buiten deze, welke nauw op hem aan zal houden en als duizend hellen binnen in hem zijn zal, wanneer elke letter van de schriftuurtekst opgebrand zal zijn. Wanneer de dodende letter de verworping verslagen heeft, is zijn werk afgedaan, maar het levende Woord blijft tot in eeuwigheid en zal in der eeuwigheid bestaan in de hemelen.

Deze heer schrijft:

Dit Woord is in de hand des Geestes en woont in de heiligen van God. De belijder moet Christus, de Hoop der heerlijkheid in hem hebben, zal hij ooit veilig in de hemel aanlanden tot de zalige genieting van God. Mensen die geen hoop hebben, dan in de geschreven letter der Schrift, zullen ervaren dat de vloed des toorns en de laatste grote brand hen in die storm zonder anker zullen laten en ik ben overtuigd, dat de regel des levens van de gelovige ook in het hart gevonden moet worden, zal hij ook met God in de hemel leven.

Antwoord:

Indien, volgens de brief van deze heer, *de regel van de gelovigen in de Tien Geboden opgesloten ligt*, geloof ik, dat hij daar lang zal moeten liggen voor hij hem uit zal vinden. De Heere Jezus aandoen en in Hem wandelen, de oude mens dagelijks uitdoen en de nieuwe mens aandoen, welke geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid; Christus te volgen in de wedergeboorte; door de Geest de werkingen des lichaams doden; zichzelf verloochen en het kruis dagelijks op te nemen; te staan in de vrijheid van het Evangelie en niet wederom bevangen te worden met het juk der dienstbaarheid; niet in het vlees te betrouwen en in Christus Jezus te roemen; zijn eigen leven te haten of de Zaligmaker niet waardig te zijn; door de Geest te wandelen om de begeerlijkheden des vleses niet te volbrengen; te weten dat de Wet de kracht der zonde is en dat zij de bediening des doods en der verdoemenis is, dat zijn dingen die, indien zij in de Tien Geboden liggen opgesloten, tot in alle eeuwigheid daar voor de gelovige verborgen zouden blijven, indien de verborgenheid des geloofs ze niet geopenbaard had, of het Evangelie, dat het leven en de onsterfelijkheid aan het licht gebracht heeft, ook die niet aan het licht bracht.

Wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op haar hart, 2 Kor. 3:15. Door de Wet is de kennis der zonde, maar zij openbaart de weg des levens niet. Deze verse en levende weg (Hebr. 10:20) wordt van een andere kant geopenbaard: "Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus"; 2 Kor. 4:6.

Ik vind mijn hart niet genegen om kritiek uit te oefenen over de reden die u aanwijst, omdat u niet als anderen met onbeschaamdheid en leugens tot mij gekomen bent. U schijnt even begerig om onderricht te worden als om mij te onderrichten of terecht te zetten.

Daarom zal ik, zonder veel van uw brief uiteen te rafelen, trachten duidelijk te maken, dat de gelovige in generlei zin van het woord buiten de Wet staat, noch zonder de Wet is. Want hij is van geen weldaad die uit de Wet voortvloeit, uitgesloten en toch is hij niet onder de Wet, maar onder de genade, Rom. 6:14. Paulus zegt: "Degenen die zonder de Wet zijn, ben ik geworden, als zonder de Wet zijnde (Gode nochtans zijnde niet zonder de Wet, maar voor Christus onder de Wet), opdat ik degenen, die zonder de Wet zijn, winnen zou"; 1 Kor. 9:21. Hieruit blijkt dat de gelovige van God niet zonder de Wet is.

Ik heb er lange tijd mijn studie van gemaakt om de Wetten der gelovigen te overwegen. Ik zal trachten ze voor te stellen en in zulk een helder licht te plaatsen als mij maar mogelijk is en zien of zij gerekend moeten worden voor wat men antinomianisme noemt of voor ware godgeleerdheid, want Paulus zegt: "Wij doen de Wet niet te niet door het geloof."

De Wijsheid maakt ons bekend, dat hij die het Woord veracht, zal verdorven worden; maar wie het gebod vreest, die zal vergolden worden en daarop zegt zij, dat de Wet des wijzen een springader des levens is, om af te wijken van de strikken des doods, Spr. 13:13, 14.

Eerst zij opgemerkt dat de wijze, door de Wijsheid bedoeld, die altijd tegenover de dwaas gesteld wordt, in de taal van het Nieuwe Testament de gelovige is, die tegenover de ongelovige gesteld wordt. Deze Wet wordt nadrukkelijk genoemd (de leer) of de Wet des wijzen, hetwelk hetzelfde is als de huishouding des geloofs, zijnde hun Wet in het bijzonder en van niemand anders. Deze wordt genaamd *een springader des levens*.

Een *springader of fontein* wordt voorzien uit zijn eigen bron en stelt zijn inhoud beschikbaar om de arme en nooddructige van water te voorzien, als zij het zoeken en het nergens anders te vinden is, wanneer hun tong versmacht van dorst, opdat zij mogen drinken en niet omkomen of van dorst sterven. Zo is deze Wet van de wijzen een springader des levens, om af te wijken van de strikken des doods.

Kan deze Wet van de wijzen de Tien Geboden zijn, waarvan sommigen ons verzekeren dat zij een regel des levens zijn van de gelovigen? Mij dunkt van niet. Paulus zegt ons, dat de letter doodt, 2 Kor. 3:6, dat zij de Wet des doods is, Rom. 8:2, dat de Wet toorn werkt, Rom. 4:15 en dat zij de bediening des doods en der verdoemenis is, 2 Kor. 3:7, 9. Ook verandert ons geloof in Christus de natuur der Wet niet, noch maakt het haar voor ons wat zij van tevoren niet was. Zij is het juk der dienstbaarheid en nog steeds tot dienstbaarheid barend. Daarom worden wij vermaand in onze vrijheid te staan en niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen te worden, Gal. 5:1. Zij bezit nog steeds haar bindende natuur, zelfs voor de gelovige en zal hem wederom verstrikken indien hij tot haar opziet om hulp. Deze regel des levens (zoals zij door sommigen genoemd wordt), is nog een dodende letter, waarom God verklaart, dat wij vrijgemaakt zijn van de Wet, overmits wij die gestorven zijn, onder welke wij gehouden waren. 'Alzo dat wij zouden dienen in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter'; Rom. 7:6. Is de Wet een letter die doodt en de Wet des doods, dan kan zij geen springader des levens zijn, waardoor de wijze afwijkt van de strikken des doods. Wij weten, dat de zonde een overtreding is van de Wet en dat waar geen Wet is ook geen overtreding is en dat de dood het vonnis der Wet is. Is dit zo, dan zijn de geboden de strikken, die de zondaar in de armen des doods houden.

De strik waarin een dief verstrikt wordt, is de Wet en indien hij aan haar barmhartigheid overgelaten wordt, zal zij zo met hem handelen als de spin met de vlieg doet, die in haar net gekomen is. Zij laat haar niet los voor zij haar gedood heeft. Het is een dodende letter, hetgeen elke spinnenwebbenwever ondervinden zal. Op dat weefgetouw kan geen web geweven worden, dat de ziel kan bedekken. Het gebod is zeer wijd.

Al noemen wij de *bediening der verdoemenis* de regel des levens, dan kunnen wij daarom nog niet veronderstellen dat deze stof zal veranderen, of dat dit een dodende letter zal omzetten in een springader des levens. Want die Wet geeft geen leven, daarom kan het geen deel zijn van deze Wet des wijzen. Indien er een Wet gegeven was, die machtig was levendig te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de Wet zijn, Gal. 3:21. Deze Wet des wijzen, welke een springader des levens is om af te wijken van de strikken des doods, wordt door Paulus genaamd de bediening des Geestes, in tegenstelling met de bediening des doods, 2 Kor. 3:11.

Salomo's springader des levens is Paulus bediening des Geestes en Salomo's strikken des doods is Paulus' Wet des doods. De Wet des levens van de wijze is hetzelfde als het levende water dat de Zaligmaker geeft, hetwelk in de gelovige is als een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven, Joh. 4:14.

Geloofd zij God tot in eeuwigheid, het is waarlijk een fontein des levens, waardoor de arme, gelovige zondaar voor altoos afwijkt van de strikken des doods. Dit is de taal van de apostel. "Want de Wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de Wet der zonde en des doods"; Rom. 8:2.

Of met andere woorden: 'De Wet des Geestes des levens in Christus heeft mij vrijgemaakt van de Wet der zonde die in mijn leden werkt' en van de Wet van Mozes, die de bediening des doods is.

Wij kunnen *deze Wet des Geestes* de enige regel des levens van de gelovigen noemen, zonder onzin te spreken. Misschien zal mijn onbekende vriend vragen, *waarom deze bedeling des Geestes een Wet genaamd wordt?*

Hierop antwoord ik:

Ten eerste, vanwege haar bindende kracht. De touwen der eeuwige liefde, de band des vredes en de gordel der waarheid, zullen de ziel vaster houden dan al de levenloze geboden in de wereld, of zij nu van de hemel zijn of van de mensen.

Ten tweede, wordt zij een Wet genaamd, vanwege haar dringende kracht. Paulus zegt: "De liefde van Christus dringt ons." Zij is een machtige drang van het kwade en oefent een krachtige invloed op het gemoed uit tot hetgeen is.

Ten derde, uit kracht van de gehoorzaamheid welke zij voortbrengt. De gezegende Gever van deze Wet besnijdt onze harten, om de Heere, onze God, lief te hebben met ons ganse hart en met onze ganse ziel, opdat wij leven, Deut. 30:6. Zij brengt evangelische gehoorzaamheid voort, als de vruchten des Geestes.

Wij zijn van God geleerd elkaar lief te hebben, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is, welke gepaard gaat met kinderlijke vreze, opdat wij van God niet afwijken, Jer. 32:40. God geeft door haar, dat ons werk in der waarheid is, Jes. 61:8 en richt al onze zaken uit, Jes. 26:12. Hij werkt in ons een neigende en bewegende kracht beide om te willen en te werken, naar Zijn welbehagen, Fil. 2:13.

Wèl mag deze Wet de Wet des Geestes genaamd worden, welke zulke geestelijke gehoorzaamheid voortbrengt. Wèl mag de begeerte van de rechtvaardige die komt, een Boom des Levens genaamd worden, Spr. 13:12, ziende dat zij liefde, blijdschap, vrede, zachtmoedigheid, matigheid, enzovoort voortbrengt.

Deze Wet des wijzen wordt een springader of fontein genaamd, omdat zij alles wat zij voortbrengt hoog genoeg opspuit om de bron te bereiken, waaruit zij gevoed wordt. Evangelische gehoorzaamheid welke opspringt uit de Geest des levens en der liefde en bestuurd wordt tot ere Gods als het voornaamste doel van de gelovigen, maakt de vergadering der heiligen als een besloten hof, een besloten wel of een verzegelde fontein, Hoogl. 4:12.

Deze Wet des Geestes des levens brengt in een uur meer waarachtige gehoorzaamheid aan God voort, dan alle levende regels, die door menselijke wijsheid uit dodende strikken gehaald zijn, ooit voortgebracht hebben. Deze Wet des wijzen is dat juk van Christus, dat zacht en Zijn last die licht is, Matth. 11:29, 30. De zielen welke daaronder zijn, zijn de besnijding die God in de Geest dienen en in Christus Jezus roemen en niet in het vlees betrouwen, Fil. 3:3.

God schrijft deze Wet in onze harten en Hij geeft die in ons binnenste, Jer. 31:33. Dit is de Wet die uitgaat uit Jeruzalem, Micha 4:2 en zij die haar ontvangen, zijn die mensen die de geboden Gods bewaren en het geloof in Jezus, Openb. 14:12. Door deze Wet worden de knechten Gods klaarkijk vermaand en in het houden van die is grote loon, want de liefde vergaat nimmermeer, Ps. 19:12.

Dit is het heilig gebod, dat ons overgeleverd is, waarvan legioenen voortdurend afgeweken zijn, 2 Petr. 2:21, omdat het hen alleen in de letter was overgeleverd en niet in hen gegeven was als een fontein des levens. Dit is de reden, dat zij in de Geest of met de bedeling van het Evangelie beginnen en in het vlees of onder de letter die doodt, eindigen. De Wet des wijzen draagt de naam van springader des levens, omdat zij de dode ziel levend maakt en opwekt tot een levende hoop. Zij brengt dat leven voort dat de k17et beloofde, maar niet kon geven, omdat wij haar niet konden gehoorzamen. Deze Wet stelt de ziel in staat om Gode te leven, om te leven door het geloof des Zoons Gods.

Zij brengt een levende beweging naar God voort en gaat gepaard met leven van vrede; zij maakt ons bekwaam om God lief te hebben, opdat wij eeuwig met Hem leven mogen.

Dus, waarde heer, de gelovige is Gode niet zonder Wet, want God heeft Zijn Wet in zijn hart geschreven en hij is onder deze Wet omdat deze in Christus is, Die zijn Hoofd, Koning en Regeerder is.

Dit is naar mijn mening te spreken als de woorden Gods en dit te preken, is het werk te doen van een evangelist en te maken, dat men van zijn dienst ten volle verzekerd zij. Dit is veel beter dan arme, blinde zielen wijs te maken, dat zij met een oog naar Christus moeten zien en met het andere oog naar de Wet, hetwelk de dood is. Dit is ook beter dan met regels des levens aan te komen van een Wet, die de kracht der zonde is, 1 Kor. 15:5-6, of de mensen te vertellen, dat de regel des levens in de letter die doodt ligt opgesloten, of dat het blijkt uit de gepastheid der dingen. Dit weten wij toch, dat een levende ziel God, dienende in de oudheid van de letter, dingen zijn, die niet beter bij elkaar passen als licht en duisternis, als het oog des geloofs en een verblindend deksel, als volmaakte

vrijheid en een juk der dienstbaarheid, als waarachtige liefde en een baren tot vreze, als een ontdekking van barmhartigheid en een openbaring des toorns. De een toch werkt vriendschap en de ander de bewegingen der zonde en wraak. Zijn dit de dingen die gepast zijn, of wat is de gepastheid der dingen, die eruit voortvloeit? Ik zou wensen de schrijver wederom hiervan te horen, Hand. 17:32.

Ten einde mijn vriend verder te overtuigen, dat wij de Wet niet te niet maken door het geloof, of de gelovige Gode zonder Wet voorstellen, zal ik een andere Wet inbrengen, welke geen andere is, maar een onderdeel van deze, welke wij nu beschouwd hebben en wel een gedeelte, dat de trotse roemer in de laagte brengt, de eigengerechte afsnijdt, de dwaas tentoonstelt, de wettische in het stof legt, de blinde leidsman ontdekt, de geestelijke krijgsknecht van Christus van wapenen tegen hem voorziet en alle eer der zaligheid aan God toeschrijft, Wie zij alleen toekomt en zonder voorbehoud moet gegeven worden.

"Daarom zal uit de werken der Wet geen vlees gerechtvaardigd worden; want door de Wet is de kennis der zonde. Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de Wet, hebbende getuigenis van de Wet en de profeten; namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus. Want zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods en worden om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is. Welke God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid door de vergeving der zonden, die tevoren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in deze tegenwoordige tijd, opdat Hij rechtvaardig zij en rechtvaardigende degene, die uit het geloof van Jezus is. Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat Wet? Der werken? Neen, maar door de Wet des geloofs", Rom. 3:20, 27.

Maar wat bedoelt Paulus door de Wet des geloofs? Bedoelt hij het Evangelie, dat soms het geloof genoemd wordt, zoals waar gezegd wordt dat Paulus, die eertijds de heiligen vervolgde, nu het geloof preekte? Nee, want het Evangelie is de openbaring en verklaring van het verbond der belofte en al zijn zegeningen zijn de genadegiften Gods. Christus is het Verbondshoofd, de Geest der belofte, eeuwige gerechtigheid, eeuwige zaligheid, leven en heerlijkheid. Het zijn allen gaven Gods, in onvoorwaardelijke beloften voorgesteld, die allen ja en amen zijn tot heerlijkheid Gods en onze eeuwige zaligheid.

Daar al deze dingen geheel vrij van God komen, uit het betere verbond, namelijk der belofte, dat gemaakt is met Christus en met Zijn zaad in Hem en zij zuiver vrij zijn in hun fontein en toediening en geschonken aan een Godonterend en helwaardig volk, zonder opzicht op enig werk, waarde of waardigheid in hen, zo kan er niets van een Wet in zijn. Dat is, daar is niets dat geen gestrengheid aan gehoorzaamheid verbindt, of dat de verdoemenis dreigt voor nalatigheid, daar is niets dat een mens aan het werk zet om te leven, het loon toerekende naar schuld, want God geeft genade om ons gehoorzaam te maken aan het geloof en door genade bewaart en beloont Hij de, gelovige. De Heere geeft zowel genade als ere en zal de rijkdom van Zijn genade in heerlijkheid door Jezus Christus bekend maken. Ja, ook het Koninkrijk zelf is van God gegeven naar Zijn welbehagen.

Daarom ben ik verzekerd, dat het woord des geloofs, hetwelk rijkelijk in ons woont en de geest des geloofs, die krachtig werkt en de genade des geloofs, die door de liefde werkende is en die het hart zuivert, een toegerekende gerechtigheid aangrijpt en Christus in ons doet wonen, de Wet des geloofs van Paulus is.

Want het horen van het Evangelie, noch een bespiegelende kennis daarvan, zal de roem niet uitsluiten, maar de krachtige toepassing van het Woord, de Geest en de genade des geloofs aan het hart, zal de mond van de zondaar stoppen en hem voor eeuwig op dat punt doen stilzwijgen.

Vraagt u, *waarom Paulus dit de Wet des geloofs noemt?*

Zo antwoord ik: Omdat het geloof door de liefde werkt, welke de vervulling der Wet en het einde des gebods is en omdat het Christus aangrijpt, Die het einde der Wet is en een eeuwige gerechtigheid aandoet, die evenredig is aan de Wet. Ook omdat het de gehoorzaamheid van Christus daaraan is en omdat een iegelijk die gelooft het eeuwige leven heeft, hetwelk het grootste is dat de Wet ooit beloofde, maar nooit kon geven.

Het is ook omdat de gelovige de Geest der heiligmaking heeft, gelijk de Wet heilig is. Door het geloof is hij rechtvaardig, gelijk de Wet rechtvaardig is. Door het geloof is hij goed, gelijk de Wet

goed is en is hij geestelijk, gelijk de Wet geestelijk is. En alzo wordt het recht der Wet vervuld in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest, Rom. 8:4.

Laat ik nu mijn vriend aantonen, dat ik ten behoeve van de gelovige over dit onderwerp te spreken heb, dat zij Gode niet zonder Wet zijn.

Gelijk Paulus de gelovige van de ongelovige afscheidt en ook de Wetten tussen hen verdeelt, door de Wet des geloofs op de gelovige en de Wet der werken op de ongelovige toe te passen, verklarende dat wat de Wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de Wet zijn, Rom. 3:19. En degenen die onder de Wet zijn, zijn onder de zonde, Gal. 3:22 en onder de vloek, Gal. 3:10.

Zo ook scheidt Jakobus de hoorder van de dader. Hij zegt ons, dat God naar Zijn wil ons gebaard heeft door het Woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen van Zijn schepselen en dat wij zouden zijn daders des Woords en niet alleen hoorders, onszelf bedriegende. Met doen bedoelt hij de werken of vruchten des geloofs. Hij zegt: "Toon mij uw geloof uit uw werken, en ik zal u uit mijn werken mijn geloof tonen." Hieraan voegt hij toe: "Want zo iemand een hoorder is des Woords, en niet een dader, die is een man gelijk, welke zijn aangeboren aangezicht beschouwt in een spiegel, want hij heeft zichzelf bemerkt, en is weggegaan, en heeft terstond vergeten, hoedanig hij was"; Jak. 1:23, 24.

Hier vergelijkt Jakobus het gepredikte Evangelie bij een spiegel, waarvan het licht op de consciëntie van de zondaar terugkaatsende, de staat van zijn ziel openbaar maakt, evenals Paulus spreekt: "En wij allen, met ongedekte aangezichten de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende"; 2 Kor. 3:18. Zo ook hier, de zondaar haat het licht en gaat weg, hij wil tot het licht niet meer komen.

Deze spiegel heeft zijn daden getoond en haar licht heeft ze bestraft, daarom haat hij het en gaat weer weg in de wereld. En zo verhardt hij zijn hart en schroeit zijn consciëntie toe, tot alles vergeten is en dan zinkt hij in een diepere gerustheid, of, gelijk de tekst zegt: "Want hij heeft zichzelf bemerkt, en is weggegaan, en heeft terstond vergeten, hoedanig hij was"; Jak. 1:24.

"Maar die inzielt in de volmaakte Wet, die der vrijheid is, en daarbij blijft, deze, geen vergetelijk hoorder geworden zijnde, maar een dader des werks, deze, zeg ik, zal gelukzalig zijn in dit zijn doen"; Jak. 1:25. Hier is een Wet van volmaakte vrijheid of een volmaakte Wet der vrijheid, om in te zien en daarbij te blijven, zal een mens gelukzalig zijn in zijn doen.

Vraagt mijn vriend, *wat deze Wet der vrijheid is?*

Ik zal trachten het hem aan te tonen. Het is genomen van de Wet der vrijlating, wanneer de Jubeljaarbazuin geblazen werd en vrijheid werd uitgeroepen overeenkomstig de inhoud van die Wet. 'Als gij een Hebreeuwse knecht kopen zult, die zal zesjaren dienen, maar in het zevende zal hij vrij uitgaan om niet. Indien hij met zijn lijf ingekomen zal zijn, zo zal hij met zijn lijf uitgaan; indien hij een getrouwd man was, zo zal zijn vrouw met hem uitgaan'; Ex. 21:2, 3. Elke arme, uitverkoren zondaar is deze Hebreeuwse dienstknecht gelijk, hij is om niet verkocht, Jes. 52:3 en is de dienstknecht der zonde en onder de heerschappij der Wet. Waarlijk twee harde meesters, die geen genade tonen.

Een ieder die onder de heerschappij der zonde is, is ook onder de Wet des doods. Een iegelijk die verlost is van de kracht der zonde, is ook verlost van de Wet, waarop de apostel het oog heeft, als hij zegt: "De zonde zal over u niet heersen." En waarom niet? "Want gij zijt niet onder de Wet, - die de kracht der zonde is - maar onder de genade"; welke heerst door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven.

In deze staat van dienstbaarheid ligt de zondaar tot de grote bazuin geblazen wordt, Jes. 27:13 en het liefelijk geklank zijn oor bereikt, Ps. 89:16, waardoor Christus de gevangene loslating predikt en in vrijheid henen zendt, die verslagen zijn onder dit juk van wrede dienstbaarheid, Luk. 4:19.

Wanneer de Hebreeuwse dienstknecht vrijheid was uitgeroepen, was hij vrij van zijn meester, van het bevel van zijn meester, van de bedreigingen van zijn meester en van de dienst van zijn meester. Hij was een vrij man. Hij zal, zegt God, vrij uitgaan. Toch zegt God van deze man, die met het jubeljaar uitging, dat hij Zijn dienstknecht is, Lev. 25:42.

Zo ook is de gelovige zondaar vrijgemaakt van de Wet, overmits hij die gestorven is, Rom. 7:6, van het gebod der Wet, Hand. 15:24, omdat de letter doodt, 2 Kor. 3:6, van de vloek der Wet, Gal. 3:13

en van de dienst der Wet, want hij zal dienen in nieuwigheid des Geestes en niet in de oudheid der letter, Rom. 7:6.

Hij is een vrij man. 'Indien de Zoon u vrijgemaakt heeft, zo zult gij waarlijk vrij zijn'; Joh. 8:36. En toch is deze vrijgelatene de dienstknecht van Christus, 1 Kor. 7:22. Wel is hij niet onder de Wet, maar hij is Gode niet zonder Wet, maar onder deze Wet der vrijheid tot Christus, Die hem waarlijk vrijgemaakt heeft en een iegelijk, die inziet in deze Wet der vrijheid en daarin blijft, zal gelukkig zijn in dit zijn doen.

Ongetwijfeld waren vele meesters van deze Hebreeuwse huurlingen zeer ontstemd over deze Wet der vrijheid. Zij waren verbitterd en gejaagd in hun gemoed als zij hun slaven vrij zagen uitgaan. Dienaangaande lezen wij, dat Zedekia een verbond gemaakt had met het ganse volk, dat te Jeruzalem was om vrijheid voor hen uit te roepen. "Dat een iegelijk zijn knecht en een iegelijk zijn maagd, zijnde een Hebreeër of een Hebreeïen, zou laten vrij gaan, zodat zij zich niet meer van hen zouden dienen. Toen nu de vorsten en al het volk hoorden van het verbond des konings, gehoorzaamden zij het en lieten hun knechten vrij gaan, maar zij keerden daarna wederom en deden de knechten en maagden wederomkeren, die zij hadden laten vrij gaan en zij brachten ze ten onder tot knechten en tot maagden. Ik heb een verbond gemaakt met uw vaderen, zegt God, dat gij de dienstknecht, wanneer hij u zes jaren gediend heeft, vrij van u zult laten gaan. Gijlieden nu zijt heden wedergekeerd en hebt gedaan dat recht is in Mijn ogen, vrijheid uitroepende; en gij had een verbond gemaakt voor Mijn aangezicht, in het huis dat naar Mijn Naam genoemd is, maar gij zijt wederomgekeerd en hebt Mijn Naam ontheilgd en doen wederkomen, een iegelijk zijn knecht en een iegelijk zijn maagd, die gij hebt laten vrij gaan, naar haar lust en gij hebt ze in onderwerping gebracht. Daarom zegt de Heere also: Gijlieden hebt naar Mij niet gehoord, om vrijheid uit te roepen, ziet zo riep Ik uit tegen ulieden, spreekt de Heere, een vrijheid ten zwaarde, ter pestilentie en ten honger, en zal u overgeven ter beroering, alle koninkrijken der aarde, en Ik zal u overgeven in de hand uwer vijanden, en in de hand dergenen die uw ziel zoeken, en uw dode lichamen zullen het gevogelte des hemels tot spijs zijn." Lees Jeremia 34.

Indien iemand in de gevangenis leidt, die gaat zelf in de gevangenis, zegt Johannes, Openb. 13:10. En zo was het hier. De meesters haatten des Heeren vrijlating, zij weigerden het juk te verbreken, daarom bracht God hun hals onder het juk des konings van Babel, Jer. 27:8. Hij liet hen zeven jaar in zijn dienst en riep toen het Jubeljaar over hen uit, waarmee zij even blij waren, toen zij het hoorden, als vroeger hun arme knechten, gelijk geschreven is: "Als de Heere de gevangenen Sions wederbracht, waren wij gelijk degenen, die dromen"; Ps. 126:1. Maar de bevrijding welke God over hen uitriep, was meer dan een droom, hoewel die weinig beter was, dan welke zij vroeger over hun knechten hadden uitgeroepen. God liet hen waarlijk vrij gaan en toen werd hun mond vervuld met lachen en hun tong met gejuich, zodat men onder de heidenen zei: "De Heere heeft grote dingen aan dezen gedaan"; Ps. 126:2.

De meesters van deze huurlingen zijn levende afbeeldingen van veel van onze predikanten. Hierop zinspelende spreken de geïnspireerde schrijvers dikwijls van valse apostelen en bedrieglijke arbeiders, die onder het deksel der Wet en onder de invloed des satans zijn, het eeuwig Evangelie antinomialisme, de ware predikers Antinomialen, de krachtige werking des Geestes geestdrijverij en Zijn vrijheid losbandigheid noemen. Alsof het Woord, de Geest, de genade en de dienaar des HEEREN de enige instrumenten van satan waren en genadeloze mensen, de enige onfeilbare predikers van heiligmaking zouden zijn. Onder die valse schijn verzoeken zij God, brengen zij het oude juk voort, leiden zij de heiligen in dienstbaarheid, verkeren zij hun weg en vergrammen zij hun hart tegen de Heere, Spr. 19:3.

Onder dit getal zijn er sommigen, ja, ik kan zeggen, legio, want zij zijn velen, die van onze hogescholen en academies uitgaan, welke geen andere bevoegdheid voor de bediening hebben, geen ander gezag in deze geloofsbrieven voor dezelve hebben en recht hebben om door dezelve te leven, of aanspraak op haar eer te hebben, dan die welke van mensen is. Zij zijn bedienaars van mensen en door mensen. Onder alle verborgenheden waar de wijzen geen weg mee weten, is dit geen van de geringsten, hoe mensen van wereldse wijsheid, welke God dwaasheid noemt, 1 Kor. 3:19 en wijzen en verstandigen, voor wie Hij de verborgenheden van Zijn Koninkrijk verborgen heeft, Matth. 11:25, in staat zouden zijn om met behulp van die wijsheid, welke aards, natuurlijk en duivels is, jak. 3:15, vleeselijke mensen om te keren in bedienaars des Geestes, in geestelijke heren, in godgeleerden en in doctors in de godgeleerdheid.

Toch is het zo, indien wij alles wat wij horen, geloven, maar hoe het gebeurt, moet een verborgenheid blijven, tot Hij, Die beloofd heeft de verborgenheid der ongerechtigheid te openbaren, ook dit als een van haar onderdelen openbaren zal. Wie deze mensen aanstelde om zichzelf leraars op te gaderen, is ook een grote verborgenheid.

Ik weet dat Paulus Timótheüs gebiedt zijn leer te betrouwen aan getrouwe mensen, welke bekwaam zijn om ook anderen te leren. Maar het is iets anders om van ongelovigen getrouwe mensen en godgeleerden te maken. Paulus spreekt van sommigen, die in zijn dagen handelden gelijk de Hebreeuwse meesters met hun knechten deden, die vrijheid over hen uitriepen en hen weer tot dienstbaarheid brachten.

Deze noemt hij ingekropen, valse broederen, die van bezijden ingekropen waren, om te verspieden onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, opdat zij ons zouden tot dienstbaarheid brengen, van dewelke wij ook niet een uur hebben geweken met onderwerping, opdat de waarheid van het Evangelie of de wijsheid welke Christus hen beloofd heeft die de waarheid ontvangen, Joh. 8:32, bij u zou verblijven, Gal. 2:4, 5.

En in welke dienstbaarheid trachtten deze verspieders, die van bezijden inkwamen, hen te onderwerpen aan het gebod van de Wet, die tot dienstbaarheid barende is? Door hen te vertellen, dat zij onder de Wet waren als een regel des levens. Er zijn sommigen opgestaan van die van de sekte der Farizeeën, die gelovig zijn geworden, zeggende dat men de gelovige heidenen moet besnijden, en gebieden de Wet van Mozes te onderhouden, Hand. 15:5.

Hier is het gebod aan de gelovigen, dat zij de Wet van Mozes moesten onderhouden. Petrus antwoordt hierop: "God, de Kenner der harten, heeft hun getuigenis gegeven, hun gevende de Heiligen Geest, gelijk als ook ons; en heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen, gereinigd hebbende hun harten door het geloof. Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk, op de hals der discipelen te leggen, hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?" Hand. 15:8-10.

De vrijheid waarop Petrus hier zinspeelt, is de vrijheid des Heiligen Geestes, welke God hen gegeven had en welke Paulus noemt de Wet des Geestes des levens, welke hem vrijgemaakt had van de Wet der zonde en des doods. "Waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid"; 2 Kor. 3:17.

De regel welke Petrus hen geeft, is het geloof dat het hart reinigt. Het ondragelijke juk waarmee zij God wilden verzoeken en de hals der discipelen kwellen, was ten eerste, de noodzakelijkheid der besnijdenis.

Ten tweede, een gebod om de Wet van Mozes te houden.

Het wordt een verzoeken van God genoemd, omdat het een verwijt inhield op Zijn werk, Die hun harten door het geloof gereinigd had en Zijn Geest gezonden had om hen te besturen en in alle waarheid te leiden, alsof de Heilige Geest niet genoegzaam was om hen gehoorzaam te maken. En alsof het reinigen van hun harten door God geen voldoende reiniging, noch het geloof een voldoende regel was, zonder hen het juk van de letter die doodt, op te leggen als de enige regel des levens.

En gelijk toen, ook zo nu. Een ieder, die weigert God te verzoeken en die dit juk niet wil voortbrengen, noch bestemmen wil dat de dodende letter een regel des levens is voor levenden, is een Antinomiaan, een losbandige, een dwaalgeest en iemand die de Wet te niet maakt en hij wordt afgetakeld door iedere blinde wachter. Al kunnen zij geen tekst bijbrengen ten bewijs, dat de gelovige onder de Wet is als een regel des levens, of waarin de Wet van Mozes de regel des levens genoemd wordt voor gelovigen. Zij kunnen ook geen tekst aanhalen om deze leer, dit eeuwig Evangelie omver te werpen. Paulus zegt: "Zij verstaan niet wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen."

Mocht hier aangevoerd worden, dat het gebod: "Gij zult den Heere, uw God, liefhebben met geheel uw hart", nog een juk is op de hals van de gelovigen, dan antwoord ik, dat de gelovige niet is onder de Wet, maar onder de genade. Hij is geen erfgenaam des toorns, noch der geboden, maar een erfgenaam der belofte. Hij heeft het gebod te brengen tot de belofte, welke tot het beter verbond behoort en hij zal vinden, dat God beloofd heeft zijn hart te besnijden en dat hij de Heere zal liefhebben, opdat hij leve.

Paulus maakt onderscheid tussen het gebod en Christus. "Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid"; is een belofte en beter dan een gebod. "Zij *zullen*

Mij liefhebben; is veiliger en beter dan 'gij *moet* Mij liefhebben'. Het komt van het betere verbond, dat bevestigd is op betere dan voorwaardelijke beloften en is vast aan al het uitverkoren zaad.

Ik heb Salomo's einde der zaak overwogen: "Vrees God en houd Zijn geboden, want dit betaamt allen mensen"; Pred. 12:13 en heb alles wat gij uit de tekst gehaald hebt, rijpelijk overwogen. Ook heb ik Paulus' verklaring van Salomo's woorden eveneens overwogen, welke veel van de uwe verschilt. "Maar het einde des gebods is liefde uit een rein hart en uit een goed geweten, en uit een ongeveinsd geloof. Van dewelke sommigen afgeweken zijnde, zich gewend hebben tot ijdel spreking; willende leraars der Wet zijn, niet verstaande, noch wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen"; I Tim. 1:5-7.

Wat Salomo het einde der zaak noemt, noemt Paulus het einde des gebods en dat noemt Dakobus de volmaakte Wet der vrijheid en dat noemt Petrus de gave des Heiligen Geestes en van het reinigend geloof. Het is het zachte juk en de opspringende fontein van de Zaligmaker. Het is de Wet des Geestes des levens van Paulus. Het is Salomo's Wet des wijzen. Het is de Wet die zou uitgaan van Sion en van de profeten. Het is de Wet des geloofs van de apostelen. Het is het heilig gebod, dat ons overgeleverd is van Petrus.

Het is dat einde van het gebod, hetwelk de liefde is uit een hart dat gereinigd is door het geloof, gepaard gaande met een goede consciëntie, waarvan allen afwijken die in het vlees eindigen en zich begeven tot ijdel spreking, of tot spreken over dingen die zij niet verstaan.

Indien mijn vriend met tegenwerpingen komt *en de geboden van Christus aandringt omtrent het boren van het Woord, het bijwonen van des Heeren Avondmaal*, enzovoort, enzovoort.

Dan antwoord ik, dat de Geest hen in alle waarheid zal leiden. Indien de Geest hen niet leidt, dan is het een dienen in de oudheid der letter, staande recht tegenover de leer van de apostel, welke hij niet van een mens ontvangen of geleerd had, maar door de openbaring van Jezus Christus, Gal. 1:12. Indien niet het reinigend geloof de regel van de daden of gehoorzaamheid aan de geboden van Christus van de gelovigen is en indien hij niet in zijn eigen gemoed door de Geest des geloofs ten volle verzekerd is, dan zijn zijne werken zonde. 'Al wat uit het geloof niet is, dat is zonde'; Rom. 14:23. "De bevelen en ongelovigen is geen ding rein, maar beide hun verstand en geweten zijn bevelen"; Tit. 1:15.

Haar gehoorzaamheid vloeit dan ook niet voort uit die liefde, welke het einde des gebods is uit een rein hart en uit een goede consciëntie en uit een ongeveinsd geloof, maar is een afwijken daarvan. Dit Evangelie kan nooit omvergeworpen worden, op dit Evangelie heeft God altijd Zijn zegel gezet en dit zal Hij altijd blijven doen. Van dit Evangelie kende geen huichelaar ooit de kracht. Dit Evangelie zal nooit voorbijgaan, zelfs niet wanneer hemel en aarde voorbijgaan.

Het is te verwachten, dat *mijn onbekende vriend* mij in zijn antwoord hierop, uit het Woord van God een verslag zal zenden, van de slechte uitwerkselen, de losbandige praktijken en de zedeloosheid, welke deze leer teweeggebracht heeft in de heiligen Gods. Hij zal ook wel een verslag uit de Schrift geven van de buitengewone heiligheid, vruchtbaarheid of nuttigheid welke zich geopenbaard heeft in hen, die God verzochten door het juk van het gebod der Wet op de halzen der discipelen te leggen.

Of gelijk Paulus zegt: Die afweken van dit einde des gebods, hetwelk is liefde uit een rein hart, tot de studie en praktijk van ijdel spreking, of het begeren om leraars der Wet te zijn, niet wetende wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen.

Het is niet te verwonderen, dat de mensen ernaar verlangen om leraars der Wet te zijn. De letter is oppervlakkiger, zij ligt dicht bij huis en is binnen het bereik van de natuur. Deze verborgenheid is te diep voor een onverlichte, niet levendgemaakte, buiten de bediening des Geestes liggende, onvernieuwde dienaar van de letter.

De natuurlijke mens ontvangt (Eng. vertaling) *het niet en hij kan het niet verstaan, omdat het geestelijk onderscheiden wordt*, en door de heiligen krachtig gevoeld wordt, maar het zal altijd een spreuk in de mond der zotten blijven, Spr. 26:7. Dit zijn de voortreffelijkheden van Gods Wet, maar die zijn geacht als wat vreemds, Hos. 8:12.

Zij bevat het zwaarste van de Wet, namelijk het oordeel, de barmhartigheid, het geloof en de liefde Gods en onderwijst een mens het lichtere in geloof te doen en onder de dringende kracht van de

Geest der liefde en van een gezond verstand. Gezond in het geloof te zijn en begiftigd met liefde, zal een mens gehoorzaam maken tot de dood.

De liefde is sterk als de dood, gelijk de heiligen haar bevonden hebben, die hun leven niet liefgehad hebben tot de dood toe, Openb. 12:11.

Ik kom nu tot een ander deel van *deze volmaakte Wet der vrijheid*, bij welke een mens moet blijven, zal hij gelukkig zijn in dit zijn doen.

"En weet gij niet, broeders! (want ik spreek tot degenen die de Wet verstaan), dat de Wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft? Want een vrouw, die onder de man staat, is aan de levenden man verbonden door de Wet; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrijgemaakt van de Wet des mans. Daarom dan, indien zij eens anderen mans wordt, terwijl de man leeft, zo zal zij een overspeelster genaamd worden; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrij van de Wet, also dat zij geen overspeelster is, als zij eens anderen mans wordt. Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der Wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden"; Rom. 7:1-4.

Ongetwijfeld heeft Paulus hiermee niets minder te zeggen dan, dat de Wet dezelfde heerschappij over de zondaar heeft, die van haar leven of hulp verwacht door zijn eigen gehoorzaamheid aan haar regels, als de man over zijn vrouw heeft door de Wet des huwelijks. De Wet deelt de dienstbaarheid van de ziel mee, die de ziel natuurlijk bevrucht, tot de ziel zwanger is met verschrikking, wanhoop en ellende, juist als een man zijn vrouw zaad meedeelt, maar die een dood kind ter wereld brengt, hetwelk de zwaarste arbeid is, dus zonder haar man met een erfgenaam te bevredigen, gelijk Paulus tracht te bewijzen.

"Want toen wij in het vlees waren, wrochten de bewegingen der zonde, die door de Wet zijn, in onze leden, om den dood vruchten te dragen"; Rom. 7:5.

Komt nu God de zondaar, die er zo op gesteld is om Mozes' discipel te zijn, vertellen, dat Mozes, mijn dienstknecht, dood is, Józua 1:9 en is de ziel levendgemaakt om te gevoelen en verlicht om te zien, dat de Wet een letter is die doodt, de Wet des doods en de bediening der verdoemenis en dat de ziel Gode geen vruchten kan voortbrengen onder haar bevruchtende dienstbaarheid, geen andere vrucht dan vruchten des doods of dode werken, dan ziet de ziel dat zij vrij is van die Wet, omdat een dode man en een dode Wet geen leven kunnen geven, dan is zij geen overspeelster, noch een Antinomiaan, als zij eens anderen Mans wordt. Die Wet heeft niet meer macht over haar als het dode lichaam van de man, van Anna, die meer dan veertig jaar weduwe geweest was, welke met haar man maar zeven jaar geleefd had, van haar maagdom af. En die toen verwachtte om door het huwelijk verbonden te worden aan de Vertrouwing Israëls, Luk. 2:37.

De weg langs welke de ziel bevrijd wordt van die Wet, is door het lichaam van Christus. De ziel ziet dat de Wet de Zaligmaker evengoed vervloekte als de zondaar en dat de Heere onder de Wet stierf en dat het voor de Zaligmaker evengoed de Wet des doods was als voor de zondaar.

Bevindt de ziel nu dat Christus uit de dood is opgestaan, zo gaat zij Hem na en wordt met Hem verenigd en wedergeboren tot een levende hoop door Zijn opstanding uit de doden en Christus, de Hoop der heerlijkheid, een gestalte krijgende in de ziel, is waarlijk een onverderfelijk Zaad, een kostelijke Vrucht.

Dezulken zijn geen overspeelsters al worden zij eens anderen Mans. Ook verdienen zij niet dat men hen losbandige Antinomianen noemt, ziende dat de Heilige Geest bevestigt, dat dit geschied is, opdat zij Gode vruchten dragen zouden, Rom. 7:4, namelijk de vruchten des Geestes.

Mij dunkt, dat volgens Paulus' leer, de harde man van een arme, eenvoudige vrouw als hij gestorven is, haar persoon niet meer kan bevelen, noch haar buik benauwen, of haar rug slaan en dat de andere man die zij gehuwd heeft, alleen en geheel macht over haar gekregen heeft. Dat heeft hij zeker, uit kracht van de Wetten Gods en de Wet des huwelijks. Ik zou niet weten wie nog een weduwe zou willen trouwen, die gedreven wordt door de bevelen van een geest.

Is echter de Wet een regel des levens van de gelovige, die door het geloof met Christus ondertrouwd is, dodende de geboden van de gestorven man, dan staat de zaak aldus: Mozes, de knecht des Heeren, heeft nog het bevel en de heerschappij over de Bruid, de vrouw des Lams, Openb. 21:9. Niettegenstaande hij dood is, volgens het getuigenis Gods, moet hij nog de huisgeno-

ten des geloofs besturen en de enige regel des levens geven aan de koningin, hoewel zij verhoogd is om aan de rechterhand des Konings te staan in het fijnste goud van Ofir, Ps. 45:9.

Staat zij aan de rechterhand des Konings, dan doen zij haar groot onrecht aan, die haar aan de voeten van een dienstknecht plaatsen. Men zou zo zeggen, waar hijzelf niet veroorloofd werd in het beloofde land in te gaan, hetwelk maar een flauw type des hemels was, hoewel hij gaarne wilde, dat hij nooit zoveel macht hebben kon over het Huis of de Kerk van Christus, welke zo dikwijls nadrukkelijk de hemel genaamd wordt.

Sommigen zeggen: "Wij zijn onder de Wet als de regel des levens." Maar dan is de Wet der vrijheid verre van volmaakt. Men zou menen, dat die zielen, die met Christus verloofd en met Hem getrouwd zijn, opdat zij Gode vruchten zouden dragen, onder geen andere Wet waren, dan die van de Man, of gelijk Paulus zegt: Onder de Wet tot Christus.

Ik ben er zeker van, dat het zo is met zielen, die aan Mozes getrouwd zijn, dat hij het gehele bevel over hen heeft, want zij zijn geheel en al zonder de geestelijke Wet des levens. De tweede Man heeft gewisselijk evenveel recht als de eerste.

Stemmen wij toe, dat deze Man evenveel waardig is, Paulus zegt, dat Hij zoveel meerder heerlijkheid waardig geacht is dan Mozes, als Degene, Die het huis gebouwd heeft, gelijk Jakob het huis Israëls gebouwd heeft door Rachel en Lea, Ruth 4:11, meerder eer heeft als het huis, Hebr. 3:3.

Het is duidelijk, dat al de vruchten die onder Mozes werden voortgebracht, maar dode werken of vruchten des doods waren. Daarom bouwt hij geen huis of huishouden, dan dat van de dienstbare vrouw, die gezegd wordt verlaten te zijn en van wie met opzicht op God, gezegd wordt, dat zij geen man heeft, Gal. 4:27.

Daarom zijn al haar nakomelingen een geslacht van bastaarden of dode kinderen, dood in zonden en misdaden, die nedergedaald zijn in de synagoge des satans, in plaats van een rechtvaardig volk, dat leeft en opstaan zal en Christus zal loven, Jes. 38:19. Hieruit leren wij, dat de zielen, die onder de Wet aan Mozes getrouwd zijn, Gods vrouw niet zijn, zij dragen Gode geen vruchten, maar de dood, zij zijn vrij van de gerechtigheid. God zegt: "Ik ben uw Man niet." Mozes heeft macht over hen, hoewel hij ze dag en nacht beschuldigt en Christus zendt Zelf zulke zielen altijd tot de Wet, opdat zij geen ander zullen trouwen, zolang de eerste man nog leeft. Maar wanneer een beschuldigende Mozes en zijn dodende Wet hun vonnis des doods over de ziel hebben uitgevoerd, dan is zij dood en wanneer Christus haar levend maakt en verlicht en zij vliedt, gelijk Ruth, onder Zijn deksel en Hij Zijn vleugel over haar uit breidt, dan is het de tijd der minne en als Hij met zulk een ziel in een huwelijksverbond komt, dan wordt zij de Zijne, Ez. 16:8.

Hij heeft de volle macht over en het volle bezit van haar. Hij heeft die ziel getrouwd, die in een staat van weduwschap verkeerde en gezegd: "Uw Maker is uw Man, gij zult de smaad uws weduwschaps niet meer gedenken." Alzo huwt Hij de weduwe, betaalt haar schulden, lost het verpande erfdeel, verwekt de naam des verstorvenen daarover en handelt kloekelijk in Efratha en maakt Zich vermaard in Bethlehem, Ruth 4:11.

Paulus zegt ons, dat hij der Wet gestorven was. "Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou"; Gal. 2:19. Hij vertelt ons, dat wanneer het gebod kwam, de zonde weder levend werd en hij stierf. Dat de zonde oorzaak nam door het gebod, hem verleidde en door hetzelfde doodde, Rom. 7:9-11.

Men zou menen, dat een overtreder, die door de Wet is gearresteerd, beschuldigd, beproefd, schuldig verklaard, veroordeeld, ter dood gebracht en begraven, nu buiten het bereik van die regel des levens was. Paulus zegt dat de Wet tot hem kwam en hem greep en dat de zonde levend werd en hij schuldig bevonden werd, dat zij een oorzaak nam door de Wet om hem aan de dood bloot te stellen, hem bedroog ten opzichte van alle hoop die hij in haar had en hem doodde door haar vonnis. Hij was met Christus gestorven en begraven, of met Hem een plant geworden in de gelijkmaking Zijns doods. Indien dit zo is, dan zou men zo zeggen, heeft zij met hem afgedaan.

Maar volgens sommigen *heeft deze dodende letter, of zedelijke Wet, nooit met de gelovige afgedaan*. Zij willen haar gelijk maken aan de Paapse Wet, welke iemand die in Christus gelooft tot een ketter maakt, hem veroordeelt, de ban over hem uitsprekt en hem tot as verbrandt en dan nog voortgaat hem te vervolgen. Gaat hij naar het vagevuur, zij volgt hem; gaat hij naar de hemel, zij houdt er de sleutels

van; ja, tot op de oordeelsdag kan er geen gunst of barmhartigheid zijn zonder Paapse absolutie. Zo behandelen sommigen de Wet van Mozes. Al doodt zij een mens en al is hij gekruist, gestorven, begraven en opgewekt door de werking Gods, toch is het gebod, dat kwam, hem bedroog en doodde, nog "steeds zijn enige regel des levens"; het is nog steeds bindende en zelfs wanneer hij ten hemel gaat, vervolgt het hem, want men verzekert zelfs dat de engelen rondom de troon erdoor geregeerd worden, hetgeen wel vreemd is, daar Gods stem, zowel in de Wet als in het Evangelie, verklaard wordt te zijn tot de mensenkinderen, Spr. 7:4.

Het is mij lang een raadsel geweest, wat het toch is in de bediening van Mozes, dat de mensen zo gretig maakt, met betrekking tot een gunstige uitslag om hem na te bootsen. Weliswaar leidde hij het volk veertig jaar in de wildernis, maar het was er zo ver vandaan, dat hij de apostelen en evangelisten in succes overtrof, ten opzichte van het werk der bekering, dat hij verklaart, dat God hen geen hart gegeven had om te verstaan, noch ogen om te zien, noch oren om te horen, tot op deze dag, Deut. 29:4.

Ook noemt hij hen een gans verkeerd geslacht, een volk dat door raadslagen verloren gaat, kinderen in welke geen trouw is, Deut. 32:20 en wij weten dat hun lichamen door ongelooft vielen, twintigduizend tegelijk. Werden niet de Joden in groten getale verwoest, zodat er aan hun verderf geen einde was, omdat zij Christus verwierpen en Mozes aanhingen?

Een Farizeeër, welke de grootste pleiter is voor de Wet, is verder van het Koninkrijk Gods dan hoeren en tollenaars. En wanneer Mozes maar gelezen wordt, blijft het deksel op hun hart, waarvan het niet kan weggenomen worden, tot zij tot de Heere zullen bekeerd zijn.

Onder de Wet worden geen andere vruchten gedragen dan wilde druiven, wilde vijgen, onrijpe vruchten, dode werken, huurlingen en ogendienst en vruchten tot de dood, welke allen opspringen uit slaafse vrees en gedaan worden om naam te maken of om van de mensen gezien te worden, om de hemel te verdienen en om God tot een schuldenaar te maken.

Hun werken vloeien voort uit de vrees van een veroordeeld misdadiger, welke de slechtste der wortels is en hun einde zal het slechtste zijn. Hierom wordt Israël een uitgeleide wijnstok genaamd (niet verenigd met Christus, de ware Wijnstok), die zichzelf vrucht draagt, Hos. 10:1, terwijl een christen ervaart, dat zijn vrucht uit God gevonden is, Hos. 14:9 en in plaats van zichzelf vrucht te dragen, moet hij zichzelf dagelijks verloochenen.

Wat betreft de "nuttigheid van de wet om de kinderen Gods te leren"; daarop antwoord ik,

Dat de gelovigen niet zonder leermeesters zijn. De Heere, hun God, leert hen wat nut is, Jes. 48:17. Hij leert hen door de Geest der liefde, 2 Tim. 1:7, om Hem lief te hebben. Zij worden van God geleerd om elkaar lief te hebben, 1 Thess. 4:9. Christus, de grote Profeet der Kerk, leert hen ook. Het is nu niet: "Gedenk de Wet van Mozes, Mijn knecht"; maar: "Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem."

"Al uw kinderen zullen van den HEERE geleerd zijn en de vrede uwer kinderen zal groot zijn"; Jes. 54:13. De Geest Gods, de zalving die gijlieden van Hem ontvangen hebt, blijft in u en gij hebt niet van node dat iemand u lere, al is hij een dienaar der letter, of iemand regels des levens brengt van de strikken des doods. Maar gelijk deze zalving u leert van alle dingen, zo is zij ook waarachtig en is geen leugen en gelijk zij u geleerd heeft, zo zult gij in Hem blijven, 1 Joh. 2:27.

"De zaligmakende genade Gods onderwijst hen, dat zij de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld", Tit. 2:11, 12. De nieren des gelovigen onderwijzen hem zelfs bij nacht, wanneer God hem beproeft, Ps. 16:7. "Het hart eens wijzen, zijnde een nieuw hart, dat een nieuwe geest bevat, maakt zijn mond verstandig en zal op zijn lippen de lering vermeerderen", Spr. 16:23. Zodat de kinderen Gods niet zonder leraars zijn, noch zonder Goddelijke en onfeilbare leermeesters. Gave God dat de heiligen wat meer op hun Goddelijke onderwijzing wilden letten. Zij zouden zich niet stoten aan de schemerende bergen. Zij zouden niet heen en weer gevoerd worden door elke blinde leidsman en met elke wind van leer en geblinddoekt gaan, zich stotende in de middag, gelijk zovelen van hun doen.

Maar helaas, helaas! In plaats van de Schriften te onderzoeken, gelijk hen bevolen wordt, welke hen wijs kunnen maken tot zaligheid, door het geloof, hetwelk in Christus Jezus is, beladen zij hun boekenplanken en vullen zij hun hoofden met de aantekeningen van wat men noemt, de vaders,

terwijl zij, wanneer zij ze bij Gods standaard wilden beproeven, zouden zien, dat niet de helft van wat zij opgetekend hebben, de toetssteen van Gods Woord kan doorstaan.

Gingen de gelovigen meer in nederig gebed tot het grote onfeilbare Hoofd en de Profeet der Kerk, hun oordeel zou beter onderricht, hun gedachten meer bevestigd en hun harten vaster ondersteund worden, dan ooit het geval zal zijn, door het lezen van duizend folio delen van zulke tweeslachtige godgeleerdheid, die vermengd is met schotels vol papierij, waarin men jaren kan snuffelen zonder ooit een bladzijde te vinden, welke, in de striktste zin, het eeuwig Evangelie genoemd kan worden.

Er zijn boekenrijen, hoofdzakelijk bestaande uit oude boeken, die zes maal honderdduizend gulden kosten en waarvoor ik geen vijftig pas zou willen lopen om ze allen de mijne te mogen noemen, als ik beroofd zou moeten worden van dat verachte boek genaamd de Bijbel en nog een paar anderen, die ik zou kunnen noemen, die door onze eigen godgeleerden geschreven zijn.

Ik ben ten volle overtuigd dat iedere gelovige, in een uur tijds, door het nederig gebed tot Jezus Christus, meer zuivere, onvermengde, krachtige, voldoende, bevestigende godgeleerdheid kan bekomen, dan hij ooit verkrijgen zal uit al die schrijvers, welke "de vaders" genoemd worden, die zo blind waren als vleermuizen, terwijl hun geschriften zo vol verwarring zijn als een zolder vol is met rommel van rijke mensen. "Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden"; Jak. 1:5.

Wanneer de mensen koud worden tot God, dood tot de studie, krachteloos en zonder geloof in het gebed, schuw van de Heere, verwijderd raken van Zijn troon en beneden hemelse gezindheid en zonder hemelse meditatie, dan vlieden zij tot die vaders in plaats van hun toevlucht te nemen tot de Vader der eeuwigheid, bij Wie wijsheid, barmhartigheid en vertroosting te bekomen is. Want Hij is de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting, 2 Kor. 1:3 en ik weet, dat Hij het goede niet onthouden zal, degenen die in oprechtheid wandelen, Ps. 84:12.

Dat de letter van de Tien Geboden een onfeilbare regel van besturing zijn zou,

Hierop antwoord ik, dat de Wet leidt tot de eenheid Gods. Zij verbiedt afgoderij en alle gierigheid en gebiedt liefde tot de naaste. Maar wij zullen God niet dienen, noch God aanbidden in de oudheid der letter. Hij wil aanbeden worden in Geest en waarheid en ook gediend in nieuwigheid des Geestes.

Hij is het, Die gezegd heeft dat het Licht in de duisternis zou schijnen, Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.

De aanbidding Gods en de dienst van God moeten verricht worden onder de invloed des Geestes. God is een Geest en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in Geest en waarheid. Hoewel de Wet de gierigheid verbiedt, verleent zij niemand kracht om die te haten. De Wet is door het vlees krachteloos.

De Wet van het ongeveinsde geloof, dat door de liefde werkt uit een reine consciëntie, zal een mens de gierigheid doen haten. Paulus zegt: "Bidt voor ons, want wij vertrouwen, dat wij een goed geweten hebben, als die in alles willen eerlijk wandelen"; Hebr. 13:18.

God heeft ons niet "zonder voldoende besturing"; noch ook zonder een Bestuurder gelaten. "Ken Hem in al uw wegen en Hij zal uw paden recht maken"; Spr. 3:6. De wijsheid is een uitnemende zaak om iets recht te maken, zegt God en "Ik zal geven dat haar werk in der waarheid zal zijn en Ik zal een eeuwig verbond met haar maken", Jes. 61:8. "Het is niet bij een man die wandelt, dat hij zijn gang richt", Jer. 10:23. "Ik zal u onderwijzen en u leren van den weg, dien gij gaan zult; Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn. Weest niet gelijk een paard, gelijk een muilezel, hetwelk geen verstand heeft"; Ps. 32:8, 9. "Ik zal de blinden leiden door den weg, dien zij niet geweten hebben; Ik zal ze doen treden door de paden, die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor haar aangezicht ten licht maken en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik doen en Ik zal hen niet verlaten"; Jes. 42:16.

Het is een verachting van de berg Sion en van het hemels Jeruzalem, waarheen de Geest Gods alle gelovigen leidt, om de burgers van Sion naar Sinai te zenden, om daar hun regel des levens en van bestuur te ontvangen, Hebr. 12:22. En het is niet minder dan een verachting van de Koning der heiligen, Die God gezalfd heeft over de berg Zijner heiligheid.

Door *de letter* tot een regel des levens te maken, zendt men de heiligen op een verkeerde weg, voor zover de Heere tot hen gezegd heeft, dat zij voortaan door deze weg niet zullen wederkeren, Deut. 17:16. Zij hebben dit gebergte genoeg omgetogen, Deut. 2:2, 3. Mozes is gestorven en begraven, Jozua 1:2. Jozua heeft de leiding op zich genomen. Het is een betoveren van het volk, Gal. 3. Hierdoor zendt men hen tot het oude juk der dienstbaarheid, Gal. 5:1, hetwelk een verachting is van het juk van de Zaligmaker, Matth. 11:29. Genade wordt de rug toegekeerd, Gal. 5:4, hun vrijheid wordt misbruikt, Gal. 5:1 en Christus wordt hen ijdel, Gal. 5:4, zodat Hij hen niet nut is, Gal. 5:2.

Toen Elia veertig dagen in de woestijn reisde om naar Horeb te gaan, in plaats van naar de berg Sion, werd hem, bij wijze van bestraffing, tweemaal gevraagd, eerst in een storm en toen in een zachte stilte: "Wat maakt gij hier, Elia?" 1 Kon. 19:9, 13. Dit ging gepaard met een aardbeving, een grote en sterke wind en vuur. God wilde hem van die berg niet ten hemel voeren, hoewel hij verzocht om daar te sterven. Dat is niet de verse en levende weg, Hebr. 10:20, daarom moet hij terug naar het Heilige Land, over de rivier de Jordaan, naar de vlakke velden van Jericho, alwaar Jozua, als type van onze overste Leidsman, eerst de leiding op zich nam, vóór de vurige wagen verscheen om hem ten hemel te voeren, 2 Kon. 2:11.

Om levende zielen tot een dodende letter te zenden om regels des levens, kan in generlei wijze hun vruchtbaarheid bevorderen. Er kan geen vrucht ter ere Gods worden voortgebracht, zonder een vereniging door de Geest der liefde met Christus, de levende Wijnstok. De rank kan geen vrucht dragen van haar zelf. Geen goede vrucht, tenzij de kwade boom goed gemaakt wordt door genade. Maak de boom goed en zijn vrucht zal goed zijn. Een goede boom kan geen kwade vrucht voortbrengen.

Geen goede werken zonder geloof. Al wat uit het geloof niet is, dat is zonde. Geen eerlijke arbeid zonder liefde; geen geestelijke vruchten zonder de Geest van God, Die ze voortbrengt. Geen werk is Gode aangenaam, tenzij Hij in ons werkt, beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen.

Deze leer neemt de landpalen der kerk niet weg, noch haar omheiningen, tenzij het bewezen kan worden, dat de belofte Gods, namelijk "om Zijn Wetten te geven in haar harten en die in te schrijven in haar verstanden en om hen een nieuw hart te geven en een nieuwe geest en om Zijn vreze in hen te geven en dat zij van achter Hen niet zullen afwijken en om ze in Zijn hand te bewaren, zodat de poorten der hel haar niet zullen overweldigen, opdat zij in Zijn inzettingen zullen wandelen en Zijn rechten bewaren en dezelve doen, om een vurige muur rondom haar te zijn en heil te stellen tot muren en voorschansen en om ze in Zijn kracht door het geloof te bewaren"; een wegnemen van de landpalen en omheiningen der kerk genaamd kan worden.

Is het niet jammerlijk, dat zulk een bedeling van de meer dan overvloedige genade Gods, de bediening van Gods eeuwige Geest, niet meer genade vindt in de ogen van arme, ellendige zondaren en geen betere naam waardig gekeurd wordt dan *antinomianisme*? Wat mij betreft, ik geloof dat het een andere naam dragen zal bij de wederoprichting aller dingen, want indien Christus alles weder oprichten zal, zal Hij ongetwijfeld Zijn eigen Evangelie weder oprichten tot eer van Zijn eigen Naam.

Wat betreft "*het verbeteren van ongeregelde christenen door de Wet.*"

Ik geloof dat de heilige Wet door de Geest Gods in de vleses tafelen van elk gelovig hart geschreven is en dat Christus door het geloof in hen woont. Hij houdt Zijn koninklijk hof voor al Zijn vrienden op de berg Sion, waar Hij als Koning gekroond is, maar op de berg Sinai is Zijn gerechtshof, waar Hij verschijnt als de Rechter van allen.

Wij moeten de ongeregelde grijpen en ze tot het hof des Konings en tot de rechtbank der rechtmatigheid brengen en met Paulus in het aangezicht Gods ons beroepen op God en de consciëntie.

Wanneer de ongeregelde de kracht van een getrouwe bestraffing gevoelt, gesteund door de Schriften der waarheid en geholpen door zijn eigen consciëntie, zal dit meer uitwerken tot zijn doding en vernedering, dan dat hij afgeranseld wordt met alle gesels, die uit de bediening des doods gehaald worden. Dit bracht nooit een zondaar tot Christus, noch bracht het ooit een afwijker terug. God leidt een ziel tot de Zaligmaker met de touwen der liefde en door dezelve wordt de afwijker weder opgericht. "Ik zal hunlieder afkeringen genezen, Ik zal hen vrijwilliglijk liefhebben"; Hos. 14:5.

Gij spreekt niet als de woorden Gods, wanneer gij het gebod om God lief te hebben aandringt en dat der gelovigen regel noemt, die altijd moet blijven. Wij weten dat de Wet ons gebiedt om God lief te hebben en wij hebben gunsten genoeg ontvangen om ons tot schuldenaars te maken om dat te doen. Maar het bedenken des vleses is vijandschap tegen God, het onderwerpt zich die Wet niet en het kan ook niet.

De Wet eist niets, dat het Evangelie niet geeft. De Wet verleent geen hulp om te verrichten hetgeen zij beveelt, ook deelt zij geen sterkte, leven, liefde, heiligheid, barmhartigheid, genegenheid of kracht mee, om ons in staat te stellen haar te betalen wat wij schuldig zijn.

Ik weet dat ons geboden wordt om in de liefde te wandelen, gelijk Christus ons liefgehad heeft, maar wij moeten de dingen op hun eigen plaats brengen. Het einde van het gebod is de liefde. Maar hoe komen wij aan deze liefde? Wel, zij wordt in onze harten uitgestort door de Heilige Geest, Die ons is gegeven. Indien zij gegeven is, is zij van het verbond der belofte en niet van het werkverbond. Indien de zaligheid in alle opzichten uit genade is, dan is zij in geen enkel opzicht uit de werken. Liefde is de grondslag van het genadeverbond. Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde. De gave van Christus is er het wonderlijk uitvloeisel van. Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.

Met goedertierenheid trekt God ons tot Christus. Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke. Liefde is de band des verbonds. Mijn goedertierenheid zal Ik van hen niet wegnemen, noch in Mijn getrouwheid feilen. Liefde is de band der eeuwige vereniging tussen Christus en Zijn Kerk. "Vader, Gij hebt haar liefgehad, gelijk Gij Mij liefgehad hebt", Joh. 17:23. Liefde is de band der hartelijke vereniging tussen de Heere en ons. "Die in de liefde blijft, blijft in God en God in hem", 1 Joh. 4:16. Zij wordt genaamd "de liefde Gods, die in ons volmaakt geworden is." Niet onze liefde, welke uit de Wet is, want er wordt niet gezegd, dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad.

En wie heeft ooit mensen gezonden om te preken, die geen onderscheid kunnen maken tussen de Wet die toorn werkt en de liefde welke de vrees buiten drijft, die de Wet verwekt, noch tussen de dodende letter en de band van het eeuwig verbond?

Laat de liefde haar eigen standpunt innemen, maar bevestig ze niet op de letter der Wet. De Wet openbaart de toekomstige toorn. Zij is Gods kruithuis, hetwelk alle schatkamers des hags bevat, dien Hij ophoudt tot de dag des strijds en des oorlogs, Job 38:22.

Wie zou ooit gedacht hebben, dat de enige regel des levens voor de gelovige gehaald kon worden uit de bediening der verdoemenis, 2 Kor. 3:9, uit de strikken des doods, Spr. 13:14, uit de stem der woorden, Hebr. 12:19? Of uit de Wet, die toorn werkt, Rom. 4:15? Of uit de letter, die doodt, 2 Kor. 3:6? Of uit de Wet, die tegen ons is, Kol. 2:14? Of uit de wederpartij, die ons aan de Rechter overlevert om in de gevangenis geworpen te worden, Matth. 5:25? Of uit een Wet, die de zondaar verklaagt voor God, Joh. 5:45? Of uit de Wet, die tegen ons is, Kol. 2:14 en die zelfs de Zaligmaker vervloekte, hoewel Hij onschuldig was, Gal. 3:13, omdat Hij Borg bleef voor Zijn vrienden?

Wie zou ooit gedacht hebben, dat de enige regel des levens voor de gelovige gehaald kon worden uit een vurige Wet, Deut. 33:2, uit een vuur, dat ontstoken is in Gods toorn, Deut. 32:22? Of uit zeven donderslagen, die haar stemmen spreken, Openb. 10:3? Of uit een stortregen van stukken, vuur en zwavel en een geweldige stormwind, Ps. 11:6, of uit een vuur, dat zal branden tot in de onderste hel, Deut. 32:22?

Toch is het zo en elke prediker die deze lasten, die zwaar zijn om te dragen, niet op de schouderen der mensen legt en die zich niet afwendt van ijdelpreken en die weigert God te verzoeken door dit juk op de hals der discipelen te leggen, hetwelk niemand kan dragen, is een dwalend mens, *iemand van een slechte geest*, iemand die de Wet niet houdt en is (gelijk ik dikwijls genoemd ben) *een stinkende Antinomiaan*. God zij zulke mensen genadig!

Ik heb geen andere spiegel om hen in te bezien, dan de Schriften der waarheid en mijn eigen bevinding. Ik geloof, zo waarachtig als God leeft, indien vijftien uit de twintig van onze tegenwoordige predikanten, die Evangeliedienaars genoemd worden, zichzelf zagen gelijk ik ze zie, in het licht van Gods Woord, dat zij wensen zouden, dat zij nooit geboren waren en dat zij de dag zouden vervloeken, waarin zij het ambt der bediening op zich namen, begerende dat dezelve uit het getal der maanden mocht worden uitgewist, Job 3:6.

Maar helaas, helaas, er is niemand die zich tot deze dingen bekwaam acht, dan degene die geen verstand heeft! Een blind mens weet niet naar de stad te gaan, Pred. 10:15. Een blind mens wendt zich niet tot de weg der wijngaarden, Job 24:18.

Mijnheer, deze uw zeer beleefde brief, heeft in druk gebracht, wat ik nooit voornemens was publiek te maken. Ik heb zoveel geleden door hetgeen ik vroeger ontwikkeld heb, dat ik mij voorgenomen had deze waarheid tussen God en mijn ziel te bewaren, wie het behaagde mij, indien ik mij niet bedrieg, daarin te leiden zonder de hulp van enige schrijver. Ik heb veel geleden voor hetgeen ik reeds van de preekstoel en van de pers over deze zaken heb ontwikkeld en de minste twijfel komt niet in mij op, of zij zijn de waarheden van het eeuwig Evangelie van Jezus Christus.

Toch noemt men mij: *een man van een slechte geest, een gevaarlijk mens, een dwaalgeest, een stinkende Antinomiaan, een twistziek mens, een opwerper van twistvragen, een trots, achterhoudend mens, die de Schrift op zijn eigen boutje uitlegt, een rechtersbaas, een zonderling, die alle andere predikanten als onzijdigen voorstelt en zichzelf als alles in allen.*

Oude vrouwen hebben mij vervolgd met twee-, vier- en zesstuiver pamfletten van hun eigen maaksel, door een jongen uitgevend van de ene kerkdeur, waar ik preekte tot de andere. Hun schotschriften zijn naar Portsmouth, Bristol enzovoort, gezonden, waar zij maar hoorden dat mijn boeken verkocht werden. Predikanten (die zich als mijn vrienden voordeden) hebben achter mijn rug deze oude vrouwen aangeraden wat brandewijn of kracht in hun fabelen te doen en wat suiker of openhartigheid te gebruiken en wat gal, bitterheid of alsem achter te houden.

Een zeker heer verzocht mij naar Bristol te gaan, die ik waarschuwde toch niets met mij te doen te hebben, omdat ik zo'n gevaarlijk mens was. Hij hield bij mij aan, dat ik er heen zou gaan en kreeg mij daar, zonder mijn begeerte. Het arme volk was dermate bevooroordeeld, dat zij verwachtten in mij een dienaar des satans te ontmoeten.

Een van de predikanten richtte zijn geschut van de preekstoel tot hij geheel buiten adem was en vertrok naar Londen. Een ander, gehoorzaam zijnde aan de eerwaarde Richard Hill weigerde mij zijn preekstoel af te staan, of mij de rechterhand der gemeenschap te geven.

Later schreef ik naar Bristol met aanbod om daar te preken, omdat ik toch naar Dorsetshire moest, maar ik werd afgewezen. Dit alles vond zijn oorzaak in een eerwaarde heer van Plymouth, die de zaken van de Bristol-tabernakel zo geregeld heeft, dat de preekstoel tegen Antinomianen bevestigd is. Deze heer (ik zal zijn naam niet noemen) heeft niet gehandeld als een broeder, noch heeft hij zich als een nabestaande gedragen, want hij nam enkele mensen onder handen omdat zij mijn boeken in Plymouth gebracht hadden en het was het werk van een eerwaarde heer, die nu te Walthamstow staat, om, toen hij nog te Plymouth woonde, mijn geschriften belachelijk te maken, ten einde de harten des volks tegen deze leer te verbitteren. Het is trouwens geen wonder, want indien deze leer waar is, wat wordt er dan van de hunne?

De bisschop van Spa-fields Chapel heeft zolang tegen mij geschreven, tot hij dermate in de rook van Sinaï terechtkwam, dat mensen met onderscheidings-gaven hem geheel uit het oog verloren. Hij zond bevelschriften naar Bristol en ook naar Lewes in Sussex, opdat zij niet besmet zouden worden. Mr. Barnet weigerde mij zijn preekstoel en dreigde, dat hij het volk verlaten zou, als zij mij toelieten. Maar een Baptisten leraar opende vriendelijk zijn deur, welke God vervulde met volk en mijn mond met verdedigingen. De gemeente te Woking, welke God door mij verwekte, moest mij voorgoed ontslaan voor zij enige bijstand kon krijgen van het Evangelisch genootschap te Londen.

De eerwaarde Rowland Hill liet zijn bevelen als prelaat te Chatham achter en sedert tweemaal te Greenwich, om mij niet toe te laten met de bedreiging hen anders voorgoed te verlaten. Laat hen hun onschuld bepleiten, indien enige van deze beschuldigingen vals zijn en is de leer vals, laat ze die dan omverwerpen.

Wel, mag mijn vriend vragen, wat mijn zonde is? Wat heb ik gedaan? De één roept dit en een ander weer dat. De vergaderingen zijn verward en er wordt geen rekenschap gegeven van deze samenloop. Ook ik kan die niet geven, dan van dit enig woord, hetwelk ik riep, staande onder haar, *over de Wet dat zij géén regel des levens is voor de gelovigen.*

Ook hierom, dat ik vaststel, dat dienstbaarheid, hardigheid des harten, openbaring des toorns, vijandschap tegen God, wanhoop, vloeken, hel en verdoemenis de beste dingen zijn, die men halen kan uit de dodende letter van de Wet van Mozes. Dit is hetzelfde voor een gelovige en voor een ongelovige. De Wet zal de gelovige vervolgen als hij daarheen vliedt. Christus alleen is zijn Schuilplaats. De gelovige zal weer met het juk bevangen worden, indien hij tot haar opziet om hulp.

De Wet is niet uit het geloof, maar uit de werken. Zij is niet voor die gelooft, maar die doet. De mens die deze dingen doet, zal door dezelve leven. Dit is haar taal, het gehele hoofdstuk door. Werken zijn werken en genade is genade.

Het ene is een werkverbond, het andere is een genadeverbond.

Het ene is door Mozes gegeven, het andere is door Jezus Christus geworden.

Het verbond der werken werd met de mens gemaakt, het behoort Adam toe en al zijn kinderen naar het vlees, die zijn beeld dragen. Het verbond der genade wordt gemaakt met Christus en in Hem met al Zijn zaad.

Het ene is bevestigd in onvoorwaardelijke beloften, het andere in voorwaarden van verrichtingen van dode mensen.

Hoe kan men deze Wet een regel des levens noemen van de gelovige, die door geloof moet wandelen en leven? Hij moet God aanbidden en dienen in nieuwigheid des Geestes en niet in de oudheid der letter. En hij heeft te wandelen in de liefde, gelijkewijs ook Christus hem liefgehad heeft.

Het is duidelijk, dat het geloof werkt door de liefde en gepaard gaat met Goddelijk leven, welke allen gaven Gods zijn in Christus Jezus. Zij worden uit Zijn volheid ontvangen en in ons gewrocht en zijn niet minder dan de Wet des Geestes des levens in Christus Jezus, Welke ons vrijmaakt van de Wet der zonde en des doods.

Indien geloof, leven, heiligheid en liefde van de Wet des Geestes komen, waarom ent men ze dan op de dodende letter? Waarom wil men dat de gelovige zijn regel des levens van die Wet haalt, welke eens zijn doodvonnis was? Waarom deze verwarring? Waarom de dingen aldus ondersteboven gekeerd? Hij, die de Wet des Geestes des levens in zich gekregen heeft, is de mens tot wie de Heere spreekt door Zijn Zoon. Hij spreekt niet tot de gelovige uit de wolkkolom, noch uit de dikke duisternis. Hij heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door Zijn Zoon en Hij spreekt tot de gelovigen aldus: "Hoort naar Mij, gijlieden, die de gerechtigheid kent, gij volk, in welks hart Mijn Wet is"; Jes. 51:7. Een gelovige is een rechtvaardig mens en hij is dat gemaakt door toerekening, terwijl de Wet de rechtvaardigen niet is gezet, maar de onrechtvaardigen en de halsstarrigen, 1 Tim. 1:9. God spreekt in de Wet tot de kinderen des vleses. "Wij weten nu, dat al wat de Wet zegt, zij dat spreekt tot degenen die onder de Wet zijn"; Rom. 3:19. Maar de heiligen zijn niet onder de Wet, maar onder de genade, Rom. 4:14.

De Wet is een juk der dienstbaarheid voor de kinderen der dienstbare, een verbond der werken voor trotse werkheiligen en een bediening der verdoemenis, om hen te vervloeken voor hun hoogmoed en boze werken. Dat David zegt, dat de Wet volmaakt is, bekerende de ziel en dat zij een licht voor zijn voet en een lamp op zijn pad is, welnu, dat is spoedig beantwoord. De dodende letter heeft nog nooit een ziel tot Christus bekeerd. Beking bestaat in de omkering van een ziel van de duisternis tot het licht en van de liefde der zonde tot het liefhebben van God met zijn ganse hart. Dit gaat gepaard met geloof, berouw en Goddelijke droefheid, welke voortvloeien uit een gevoel van Gods liefde tot hem in Christus Jezus, welke allen van het verbond der genade komen. Het geloof is een komen tot Christus en de liefde waardoor het geloof werkt, trekt zijn hart als hij gaat en deze beiden zijn vrije giften Gods. Christus voorzag Saulus niet van deze geestelijke wapens, welke machtig zijn door God tot nederwerping der sterkten uit de letter die doodt. Ik zend u Paulus om zondaren te bekeren van de duisternis tot het licht en van de macht des satans tot God, opdat zij vergeving der zonden ontvangen en een erfdeel onder de geheiligden door het geloof in Mij, Hand. 26:18.

Het helderste licht dat in de Wet schijnt, komt van het oog der beledigde gerechtigheid. De Wet was eerst gegeven in de vlammen van toorn, zij was om der overtredingen wil daarbij gesteld en het is in dat vreselijk licht, dat de zondaren hun eigen verdoemenis zien, gelijk Saul en Bileam hun eigen toekomstig verderf zagen. In dat licht zullen de zondaren hun eindeloze ellende zien, welke gezegd worden hun ogen op te heffen in de hel, maar dat licht ontdekt niet het pad des levens, hetwelk het

pad des rechtvaardigen genaamd wordt. Het licht van de kennis der heerlijkheid Gods schijnt in het aangezicht van Jezus Christus, Die het waarachtige Licht is en het eeuwige Licht van al dat volk. De Zaligmaker zegt: "Ik ben een Licht, in de wereld gekomen, opdat een iegelijk, die in Mij gelooft, in de duisternis niet blijve" Joh. 12:46.

David was niet zonder de Wet des geloofs. Hij zegt: "Ik heb geloofd, daarom sprak ik"; Ps. 116:10. Dat hij niet zonder de Wet des Geestes des levens was, blijkt uit zijn gebed. "Neem Uw Heilige Geest niet van mij"; Ps. 51:13. Het was in deze Wet, dat hij wonderen zag. Wat de Tien Geboden aangaat, hij bad dat God daaronder niet in het gericht wilde treden met Zijn knecht, want hij wist dat het gebod zeer wijd was. Indien de geboden zoveel licht geven voor onze voet, hoe komt het dan, dat zij die er nu zo voor pleiten zo uitermate blind zijn?

Het blijkt in hen, dat het waar is wat Paulus verzekert, dat het deksel blijft in het lezen van het Oude Testament zonder ontdekt te worden. Daarom, mijnheer, verstout ik mij plechtig te verklaren, dat David en gij twee verschillende meningen hebben. Gij hebt gehoord dat ik lichtzinnig over de Wet gesproken heb. Ik geloof dat gij in dit mijn antwoord alles zult vinden, wat ik er ooit over gezegd heb en gij moet zelf maar oordelen of ik de taal der Schrift heb gesproken of niet. Zo ja, leg dan de schuld waar die behoort gelegd te worden. Indien iemand niet overeenkomt met de gezonde woorden van onze Heere Jezus Christus, die is opgeblazen en weet niets.

Daar ik echter besloten heb dit antwoord aan u uit te geven, zullen mijn beschuldigers een schone gelegenheid hebben om deze leer aan te vallen. Ik heb dezelve ontwikkeld op grond der waarheid. Ik heb mijn toevlucht niet genomen tot die arme uitvluchten, dat het "er in begrepen is" en dat het blijkt "uit de gepastheid der dingen."

Ik heb geen andere wapenen gebruikt als zulke, welke ik geloof dat ze gelijk zijn. Zij kunnen geen schoner gelegenheid, noch mooier veld vinden om mij te ontmoeten, noch een kleiner aantal om mij te bestrijden. Indien dit antinomianisme is, laat hen met hun ganse macht daartegen optrekken, bewijzen dat het dat is en het omverwerpen. Ik ben vatbaar voor overtuiging, mijn consciëntie is niet dichtgeschroeid, ook ben ik niet van alle gevoel ontbloot.

Wanneer ik mij niet met Gods Woord kan verdedigen, zal ik tot geen andere uitvluchten mijn toevlucht nemen. En daarom hoop ik, dat mijn tegenstanders mijn hersens niet in de war zullen brengen met St. Basil, St. Augustinus, St. Ambrosius, Hermanus Witsius en wie weet welke heiligen meer.

Jezus ken ik, maar wie zijn deze? Wat mij betreft, ik heb niet de geringste twijfel of God zal mij in staat stellen deze leer te verdedigen, want ik weet dat het de leer is, welke Hij aan mij heeft toegepast en waardoor Hij mijn ziel in vrijheid heeft gesteld. Daar ik volgens hun beschuldigingen de Antinomiaan ben, ligt het op hun weg die omver te werpen en hun beschuldiging te bewijzen en blijkt het bij onderzoek het eeuwig Evangelie te zijn, laat hen dan horen en zeggen: Het is de waarheid, Jes. 43:9. En laat hen bekennen, dat ik om der waarheid wil smaadheid geleden heb.

Dit zijn de leerstellingen welke oorzaak waren, dat er zoveel raadsragen tegen mij gemaakt en zoveel preekstoelen voor mij gesloten zijn. Overal waar ik kwam, was het volk met een vooroordeel tegen mij bevangen als een dwaalgeest of een Antinomiaan en men kwam mij horen alsof er een tweede Simon de tovenaer, of Judas Iskariot opgestaan was.

Dit was het geval in bijna elke plaats waar ik kwam, behalve in Portsmouth, waar ik door de predikanten zo vriendelijk ontvangen werd, als mij nooit te voren te beurt gevallen is. De weleerwaarde heer Horssy en zijn hulppredikers, de weleerwaarde heer Phillips en de weleerwaarde heer Dun, verwelkomden mij beurtelings elke avond in hun predikstoelen en behandelden mij met de grootste achting en beleefdheid, hetwelk ik meld tot eer van deze heren en als een zaak, die mij een wonder was, daar ik zoiets nooit gewoon was.

Ik heb nooit het land doorgereisd uit winstbejag, want mijn eigen volk laat het mij aan niets ontbreken. Ook heb ik nooit een shilling voordeel gehad als ik op reis was, omdat ik evenveel als ik ontving betaald heb om mijn plaats in mijn afwezigheid te vervullen, omdat ik mij onder geen macht wilde laten brengen. Daarom konden zij mij hun predikstoel niet weigeren onder voorgeven dat ik vuil gewin zocht.

De redenen welke zij opgaven waren, dat ik daarin dwaalde, *dat ik de Wet niet deed.*

En dit was zover doorgedreven, dat als een predikant zich een woord liet ontvallen over de Wet, *zonder haar tot een regel des levens van de gelovige te maken*, dan werd dat één van Huntingtons teksten genoemd. Laat hen bewijzen, dat het van Huntington is en ik zal trachten te bewijzen, dat het van de hemel is.

Indien, gelijk door sommigen vastgesteld wordt, de Wet der werken bindende is voor de heiligen, dan is Jakobus' Wet der vrijheid niet volmaakt, noch kunnen wij gelukzalig zijn in ons doen door daarbij te blijven. Indien de Wet der werken bindende is, dan heeft de Wet des Geestes des levens Paulus niet vrijgemaakt van de Wet des doods, tenzij bewezen kan worden dat wettische dienstbaarheid en evangelische vrijheid kunnen samengaan. Wanneer de gelovige onder de Wet is als een regel des levens, dan is hij tegelijk onder de Wet en onder de genade, waarvan Paulus zegt, dat hij niet onder de Wet is, maar onder de genade.

Is hij onder de Wet als een regel des levens, dan heeft hij het ondragelijke juk van Petrus en het lichte juk van Christus beide tegelijkertijd op zijn nek.

De man, die de dodende letter tot zijn regel maakt, wandelt door aanschouwen, niet door geloof. Hij aanmerkt de dingen die men ziet, niet de dingen die men niet ziet. Hij dient in de oudheid der letter, niet in de nieuwigheid des Geestes. Hij aanbidt God in de letter, niet in Geest en waarheid, ook is hij niet waarlijk vrij. Ik weet, dat de Wet een mens, niettegenstaande zijn genade, in dienstbaarheid zal brengen, indien hij niet staat in de vrijheid waarmede Christus hem vrijgemaakt heeft.

Ook doet dan de Wet des wijzen, als een springader des levens, een mens niet afwijken van de strikken des doods, of gelijk de Zaligmaker zegt, door het geloof van de dood overgaan tot het leven, omdat de gelovige, volgens hen, nog onder de strikken des doods is. Hij is nog onder de Wet des doods als zijn enige regel des levens.

Dit noemt men het preken, het werk doen van een evangelist, een bedienaar des Geestes zijn, maken dat men van zijn dienst ten volle verzekerd zij. Een iegelijk die de Wet, welke toorn werkt, niet kan veranderen in een Wet der liefde, die de levende vruchten des Geestes niet kan voortbrengen uit de letter die doodt en die de strikken des doods niet kan maken tot regels des levens, is een dwaalgeest en een Antinomiaan.

Welcome smaad! welcome namen! welcome Antinomiaan!

Deze namen brengen geen schuld op de consciëntie, zij sluiten de verse en levendige weg niet toe tussen God en de ziel, zij verzegelen het Boek Gods niet, noch binden zij de Geest der vrijheid. De verkiezing verzekert elk predikant zijn standplaats en alle vrucht, welke zijn arbeid zal afwerpen.

Men heeft opgemerkt, dat zij die het meest op de voorgrond traden om tegen mij te schrijven als een Antinomiaan, de grootste nieuwelingen waren in de godgeleerdheid. Terwijl zij streden voor de Wet als een regel des levens, preekten zij de grootste verwarring, ontdekten zij de grootste onwetendheid van de natuur der Wet en gaven de duidelijkste blijken dat zij in de zwaarste dienstbaarheid waren.

Indien iemand een ander in de gevangenis leidt, die gaat zelf in de gevangenis en hij die zware lasten bindt op de schouderen van andere mensen, gaat een zekere weg om zijn eigen rug te belasten.

Geen wonder dat legioenen naar Sinai terugzwerven, het is een bewijs dat de Wet niet dood is voor hen, noch zij aan de Wet. Zij zijn in de Geest begonnen, voor zij door de letter gedood waren. Het is te vrezen, dat hun eerste man niet dood is, daarom zijn zij niet vrijgemaakt van die Wet. De eerste man heeft ze als overspeelsters gevangen genomen en teruggebracht, omdat zij niet vrijgemaakt waren van hun oude huwelijksband, noch begunstigd met een scheidbrief. Daarom is de weggelopen Lo-Ruchama als een vrouw van het eerste verbond teruggebracht, Hos. 1:6, 2:1, 2. Maar *Hefzibah*, des Heeren lust, die Hij Zichzelf ondertrouwd heeft, zal indien zij teruggaat tot haar eerste man, zeggen: "Toen was mij beter dan nu."

Overweeg, mijnheer en zie of er iets is, dat gij nodig hebt om u heilig of zalig te maken, dat niet voortvloeit uit de Wet des Geestes des levens en of enige van deze dingen komen van de Wet der werken. Of dat barmhartigheid, genade, hoop of hulp uit dat kwartier ontspringen en geeft acht, dat gij deze twee verbonden niet dooreen vermengt.

Het ene is een verbond van werken, het andere van genade, de ene is de Wet des doods, de andere de Wet des levens. De dienstbare kinderen zijn onder de Wet, de vrije kinderen zijn onder de

genade. Die onder de genade zijn, zijn onder de zegen, die onder de Wet zijn, zijn onder de vloek. De ene zijn erfgenamen der belofte, de andere zijn erfgenamen des toorns. Deze zijn kinderen Gods, gene zijn kinderen des duivels.

De vrijgeboren kinderen ontvangen de erfenis om niet, de kinderen der dienstbare werken om haar te verdienen. De genadegift Gods is het eeuwige leven, de bezoldiging der zonde is de dood. En, om deze leer te zuiveren van de beschuldiging van antinomianisme, zal ik onderzoeken wat deze Wet des Geestes voortbrengt, want er staat geschreven, dat het Evangelie vruchten voortbrengt, Kol. 1:6. Paulus zegt: "De vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Tegen de zodanigen is de Wet niet"; Gal. 5:22, 23.

Laat ons nu zien wat de Wet des wijzen, welke Salomo een springader des levens noemt, voortbrengt. Wij zullen zien, dat uit deze springader dezelfde dingen ontspringen als uit de Wet des Geestes van Paulus. Salomo zegt dat de wijsheid liefheeft, die haar liefhebben en dat de liefde beter is, dan een huis vol geslachte beesten (Eng. vertaling: offeranden) en dat al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, dat ten enenmale veracht zou worden.

Dit is hetzelfde wat Paulus noemt de eerstelingen des Geestes. De volgende is blijdschap. Het hart kent zijn eigen bittere droefheid en een vreemde zal zich met deszelfs blijdschap niet vermengen. Vrede, haar wegen zijn wegen der lieflijkheid en al haar paden vrede. Lankmoedigheid, de lankmoedigheid is beter dan de hoogmoedigheid. Goedertierenheid, de vromen zullen het goede beërven. Geloof, in de vreze des Heeren is een sterk vertrouwen en Hij zal Zijn kinderen een Toevlucht wezen. Zachtmoedigheid, God bespot de spotters, maar de zachtmoedige zal Hij genade geven. Matigheid, de rechtvaardige eet tot de verzadiging van zijn ziel toe.

De vruchten van Paulus' Wet des Geestes zijn dus dezelfde als die voortvloeien uit Salomo's Wet des wijzen, welke hij een springader des levens noemt. Gedenk ook, dat het Evangelie de bediening des Geestes genoemd wordt en de Wet is de bediening der letter. De letter doodt, maar de Geest maakt levend. Salomo's springader des levens wordt voorzien van God in het verbond, dat ons zegt, dat al zijn fonteynen in Sion zijn.

Daarom zal men tevergeefs hulp verwachten van Sinäi. De Wet des Geestes zal blijven wat zij is, niettegenstaande de wettische gesteldheid van de mens en de bediening der letter zal blijven wat zij is, niettegenstaande het geloof en de liefde van de mens. De ene zal altijd het geloof geven, de andere altijd de dood. De ene zal altijd vrijheid werken en de andere baart altijd tot dienstbaarheid.

Diegenen welke de dienstbaarheid, toorn, verschrikkingen en dood gevoeld hebben, welke de Wet werkt, zullen hun vrijheid waarderen en acht geven hoe zij die donkerheid en duisternis weder naderen, maar zij die nooit haar kracht gevoelden, kunnen met haar spelen gelijk met een vogeltje, want zij leven zonder haar.

Tevergeefs zenden de predikanten de mensen naar Sinäi, ter bevordering van heiligheid. "De werken des vleses zijn deze: overspel, hoererij, onreinigheid, ontuchtigheid, afgoderij, venijngeving, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen, nijd, moord, dronkenschappen, brasserijen en dergelijke"; Gal. 5:19, 20. En zal men deze vernietigen door de mensen tot de Wet te zenden?

Nee, zegt Paulus, deze zijn de bewegingen der zonden, die door de Wet zijn, welke in onze leden wrochten, om de dood vruchten te dragen, Rom. 7:5. De Wet was ook niet geopenbaard om deze werken des duivels te verbreken, maar om ze te doen kennen als bovenmate zondigende. De Wet maakt de zonde niet zwakker maar erger, want de kracht der zonde is de Wet, 1 Kor. 15:5, 6.

Het is genade welke de gelovige maakt wat hij is, maar de Wet zal hem nooit beter maken. Zij die van bezijden ingekomen waren om der apostelen vrijheid te bespieden, opdat zij hun weer tot dienstbaarheid zouden brengen, Gal. 2:4, komen volkomen met uw gevoelen overeen. Want indien de Wet voor de gelovige bindende is en hij onder haar is als een regel des levens, dan is dat hetzelfde wat zij aandrongen, namelijk, dat men haar moet besnijden en gebieden de Wet van Mozes te onderhouden, Hand. 15:5.

Zij zeiden dat dit moet en gij zegt dat de gelovige onder deze noodzakelijkheid is. Zij noemen het de Wet van Mozes te onderhouden en gij noemt de Wet van Mozes de een regel des levens van de gelovigen. Er is niet meer verschil tussen uw verklaringen en die van hun, dan tussen mijn twee ogen.

Werpt gij tegen, ***dat alleen de besnijdenis het juk genoemd wordt, dat zij niet konden dragen;***

dan antwoord ik, dat zij niet besneden werden ten achtste dage, waarom de vaders zeer weinig verslag van de ondragelijke pijn daarvan konden afleggen. Het juk bestond hierin: een iegelijk, die zich laat besnijden is schuldig de gehele Wet te doen, de besnijdenis is niets en de voorhuid is niets, maar de onderhouding der geboden Gods wordt bedoeld, 1 Kor. 7:19. Zich aan de besnijdenis te onderwerpen is een verwerping van Christus, Die een Bedienaar geworden is der besnijdenis vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaders.

Zich te onderwerpen aan het juk om de Wet van Mozes te onderhouden, is een verwerping van het juk van Christus, dat bestaat uit geloof en liefde in de Geest. Daarom is dit het juk, dat de gelovige zich moet laten besnijden en hem te gebiedt de Wet van Mozes te onderhouden, Hand. 15:5.

Gij zegt dat de Wet bindende is en dat de gelovige onder de Wet is als zijn regel des levens, maar gij had evengoed de oude tekst kunnen houden, want die komt juist op hetzelfde neer. Dat gij het iets anders uitdrukt, verandert de zaak niet. Hun moeten om de Wet van Mozes te onderhouden is uw bindende Wet als de regel des levens. Het is de geest van wettische dienstbaarheid welke u verplicht en bindt en het was dezelfde invloed welke hen deed moeten. Verschillende benamingen veranderen de dingen niet.

Deze mensen verzochten God met dit juk op de heiligen te leggen en maakten hun zielen wankelend met te zeggen, dat zij besneden moesten worden en de Wet onderhouden, welke God dat niet bevolen had, Hand. 15:10, 24. En zij doen niets minder dan God verzoeken en de zielen der gelovigen wankelende maken, die hen vertellen dat de Wet bindende is en dat zij daaronder zijn als een regel des levens, want God heeft hen een zodanig gebod niet gegeven, Hand. 15:24. Het is ook niet te verwachten, dat het zegel des hemels gezet zal worden op een bediening, welke God verzoekt en de zielen van Zijn heiligen wankelende maakt, waar uitdrukkelijk gezegd wordt, dat het de Heilige Geest en de apostelen goed gedacht heeft, hen zulk een last niet op te leggen, Hand. 15:28.

Dit is die weg, waarvan Salomo zegt: 'Er is een weg, die iemand recht schijnt, maar het laatste van die zijn wegen des doods'; Spr. 14:12. Het is een afkeren der mensen van de genade tot de werken, van de vrijheid des Geestes tot de dienstbaarheid der Wet, van de Wet des Geestes des levens tot de Wet des doods.

Vrijheid en dienstbaarheid, genade en werken, het juk van Christus en het juk van Mozes, het waarachtige licht en het oude deksel, dood en leven, kunnen nooit samen gaan, maar één moet plaats maken. Genade zal regeren en Mozes moet onderworpen zijn.

Indien een gelovige een nieuw schepsel is, een nieuw hart en een nieuwe Geest heeft, in de verse en levende weg wandelt, indien hij God moet dienen in nieuwigheid des Geestes en wandelen in nieuwigheid des levens, dan moeten de oude dingen weggedaan zijn. En zijn de oude dingen weggedaan, dan is ook het juk der dienstbaarheid daaronder begrepen, hetwelk Paulus de wet doods noemt, of de verzekering van Paulus kan geen stand houden. "Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden"; 2 Kor. 5:17. "En Die op de troon zat, zeide: Ziet, Ik maak alle dingen nieuw", Openb. 21:5. God heeft ons vrijmoedigheid gegeven om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus op een verse en levende weg, welke Hij ons ingewijd (of vers gemaakt) heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees, Hebr. 10: 18, 20.

Geef acht, mijnheer, dat gij deze verse en levende weg niet veracht, want gij strijdt nu voor de oude weg, die toegesloten is. Hij is met doornen omheind, namelijk met de vloeken der Wet. Dit zal elke zondaar ervaren, die als Bileam komt te vallen voor dat schrikkelijke zwaard van God, dat zich omkeerde om te bewaren de weg van de boom des levens, Gen. 3:24. Niemand zal ooit door die oude weg tot God genaken. Het zwaard, dat de weg des levens bewaart, verdoet alle dieven en moordenaars die van elders inklimmen, Joh. 10:1, of zo vermetel zijn om door te breken of te zien, waar God Zijn palen gezet heeft, Ex. 19:21-23.

Ik weet, dat de Wet rechtvaardig en heilig en goed is, omdat zij een heilig, rechtvaardig en goed God verdedigt en dat zij gewisselijk iedere tegenstander die onder haar gevonden wordt, voor eeuwig zal afsnijden en vernielen. Maar al is de Wet heilig, daarom heiligt zij nog niemand. Zij is

rechtvaardig, maar zij rechtvaardigt niemand. Zij is goed, maar zij deelt de mens geen goedheid mee. God is Het, Die ons rechtvaardigt en heiligt en Christus is onze Gerechtigheid en Heiligmaking. Gods goedheid tot ons komt uit genade, gestrengheid komt door de Wet. Ziet dan de goedertierenheid en de gestrengheid Gods. De gestrengheid wel over degenen, die gevallen zijn, maar de goedertierenheid over u, indien gij in goedertierenheid blijft; anderszins zult ook gij afgehouwen worden, Rom. 11:22, met het zwaard dat in dat wapenhuis gewet is. De vurige Wet geeft het zwaard der gerechtigheid zijn vlamme scherp. Waar geen Wet is, daar is ook geen overtreding. De Wet is de wederpartij van de overtreder, die zijn misdaden als bovenmate zondigende vertoont en hem de Rechter overlevert. Hier ligt haar kracht, de kracht der zonde is de Wet. Maar ten opzichte van onze gehoorzaamheid, om ons enige hulp te verlenen, ons vergeving te schenken, of ons te rechtvaardigen, is zij door het vlees krachteloos, Rom. 8:3.

Mijnheer, ik wenste wel van God, dat u wat meer over uw Bijbel wilde bidden, of van God wijsheid begeren. Wanneer Paulus zegt: "Want wij weten, dat de Wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde"; Rom. 7:14, dan bedoelt hij daarmee niet, dat geestelijk leven, geestelijke gezondheid, geestelijke hulp of sterkte door haar wordt meegedeeld.

De Wet geeft geen gerechtigheid, leven, hoop, hulp of sterkte. De Wet is sterk om te vernielen, maar was nooit machtig om te verlossen, noch om hulp te bieden. Zij wordt geestelijk genaamd, omdat zij doorgaat tot de gedachten van het hart van de mensen en hen vervloekt voor een wellustige blik, als zijnde overspel, Matth. 5:28 en voor haat, als zijnde doodslag in het afgetrokken, 1 Joh. 3:15. Ja, die in één gebod zal struikelen, die is schuldig geworden aan allen, jak. 2:10. Zij veroordeelt hem voor ieder ijdel woord, voor alles dat boven ja is ja of nee is nee, is. Zij brengt hem in het gericht en het is lichter dat de hemel en de aarde voorbijgaan, dan dat één tittel der Wet valle, Luk. 16:17.

Zij wordt *geestelijk* genoemd, omdat zij doorgaat tot geesten, ja, tot de goddeloze zielen der mensen zowel als tot de duivelen, want zij liggen onder één vloek. Zij openbaart toorn, geestelijke dood, verdoemenis en een eeuwig verderf, beide aan de lichamen en zielen van al degenen, die onder haar sterven. Ook zal zij alle rebelse geesten, van zowel mensen als van duivelen, in de gevangenis der hel houden tot zij het laatste penningske zullen betaald hebben, Luk. 12:59, hetgeen geschieden zal, wanneer in de gevangenis te liggen een betaling van schulden genoemd kan worden.

God zegt, dat deze vorige Wet, welke een openbaring des toorns is, in Zijn toorn aangestoken, zal branden tot in de onderste hel. Christus, ons Paaslam, werd in dat vuur gebraden en Zijn hart werd als was, het smolt in het midden Zijns ingewands, Ps. 22:14. Daarom, geef acht dat gij die bediening des doods niet tracht te veranderen in regels des levens. Kleef nauw aan Hem, Die een Verberging is tegen die noordenwind en een Schuilplaats tegen die vloed, Jes. 32:2. In Christus Jezus zult gij een Schuilplaats vinden, wanneer God de goddelozen maakt als een wervel en ze vervolgt met Zijn onweder, Ps. 83:13-15, maar ook nergens elders.

Indien dit een wettig behandelen van de Wet is en een bedienen van het Woord des levens als een getrouwe uitdeler van de menigerlei genade Gods, indien dit het recht snijden van het Woord der Waarheid is, indien dit het is om elk zijn bescheiden deel te geven, een deel aan zeven, ja, ook aan acht, indien dit het is om het werk te doen van een evangelist, indien dit een prediking van het Evangelie is naar het gebod van Christus, indien dit een getrouw behandelen van het Woord is, als een dienaar des Geestes en indien dit is te werken als een arbeider die niet beschaamd wordt, omdat God hem goedkeurt, in één woord, indien dit de prediking is van de verborgenheid des geloofs, waar zijn dan legioenen van onze hedendaagse predikers verzeild? En indien dit het zuivere, onvermengde, onvervalste Evangelie van Christus is, wat is dan negentig procent van de leer, die in onze dagen onder die naam doorgaat? Maar indien dit dwaling en antinomianisme is, wat is dan Evangelie?

Ik versta uw toespeling, mijnheer, alleen wordt het wat duidelijker gezegd door hen, die mij in het openbaar een stinkende Antinomiaan noemen en deze leer "antinomianisme dat tot losbandigheid leidt."

Ik wenste wel, dat zij het nog duidelijker wilden zeggen, opdat zij in hun eigen kleuren zich vertoonden en daardoor minder bekwaam waren om de eenvoudigen te bedriegen. Zij moeten óf bewijzen dat deze leer dwaling in plaats van waarheid en losbandig antinomianisme in plaats van Evangelie is, óf anders bekennen dat hun laster in de ogen Gods hierop neerkomt, dat in plaats van

een wandelen naar de Geest en een mens te verlossen van het volbrengen der begeerlijkheden des vleses, deze leer een mens daarin leidt.

Dat in plaats dat de genade Gods de mens onderwijst om de goddeloosheid en wereldse begeerlijkheden te verzaken en matig, rechtvaardig en godzalig te leven, zij de goddeloosheid en een losbandige levenswandel aanmoedigt. En dat de Wet des Geestes in plaats van de mens vrij te maken van de Wet der zonde en des doods, hem in de zonde leidt, wier bezoldiging de dood is.

Dit is hun smading en dit betekent het in de ogen Gods en het is duidelijk voor een geestelijk gemoed wie dit verwijt treft, namelijk het is een smaden van die God, Die genadig en barmhartig is, van die Zaligmaker door Wie genade en waarheid geworden is. Alsof Hij de bedienaar der zonde was en van de Geest der genade, Die de Wet des geloofs geeft en Die de wezenlijke Gever is van de Wet des levens, welke de apostel uitdrukkelijk Zijn Wet of de Wet des Geestes des levens noemt.

Dit, mijnheer, komt zeer nabij de onvergeeflijke zonde, het is een kleinachten van de veelvuldige wijsheid Gods, Ef 3:10 en van de grootste bedeling die de hemel ooit de mensen openbaarde, 2 Kor. 3:8. Het is een tegenspreken van het geestelijk gerechtshof, waarvan geen hoger beroep is, het is een zondigen tegen de laatste, neerbuigende Wetgever, Die ooit in dit benedenrond verscheen. De Heilige Geest geeft die Wet des wijzen, welke een springader des wijzen is. Hij geeft de Wet des geloofs, welke alle roem uitsluit. De Heilige Geest is de Gever van de Wet des levens, Die de mens vrijmaakt van de Wet der zonden en de banden des doods.

Het is deze Wetgever, Die elke zegening des hemels neder brengt, van Christus getuigt en Hem verheerlijkt op Zijn troon. Zijn Koninkrijk bestaat niet in woorden, of in regelen des levens die uit de letter van de Wet van Mozes gehaald zijn, maar in kracht, in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap in de Heilige Geest.

De Geest der genade smaadheid aan te doen, *is een vertreden van de Zoon van God, van Wie de Geest getuigenis geeft*, Hebr. 10:29. De Zaligmaker, Die volkomen zalig kan maken, zegt dat de zonde tegen Hem niet zal vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst, Matth. 12:31, 32.

O, mijnheer, begeef u niet op dit gevaarlijke terrein, maak hier niet zulke toespelingen. Maar zo wie gelasterd zal hebben tegen de Heilige Geest, die heeft geen vergeving in der eeuwigheid, maar hij is schuldig des eeuwigen oordeels. Want zij zeiden: 'Hij heeft een onreinen geest'; Mark. 3:29, 30. Zij die verklaren, dat de Wet des Geestes des levens tot losbandigheid leidt, zeggen maar weinig beter, want zij beschuldigen Hem van duivelswerk, al noemen zij Hem niet uitdrukkelijk een onreine geest.

Het is een stoute, roekeloze, vermetele en gevaarlijke stap. Het is geestelijke boosheid in de ergste zin, het is de zonde te laten aan de voeten van een Wetgever, Die geen bloed stortte, het is opstand tegen Hem, Die de schuldige geenszins onschuldig houdt, Ex. 34:7. Het is een verachten van de grenzen der meest geheiligde omtuining, het is een zich wagen op de gevaarlijkste plek heilige grond in het ganse heilige land.

Voor zonden tegen God de Vader heeft de Wet vergeving en zo wie enig woord tegen de Zoon des mensen gesproken zal hebben, het zal hem vergeven worden. Maar die tegen de Heilige Geest lastert, het zal hem nooit vergeven worden. Hij zal geenszins (ook niet door het bloed van Christus) hen vergeven, die schuldig zijn aan de zonde tot de dood, 1 Joh. 5:16.

Laat mij als vriend, u het gebed van David indachtig maken en aanbevelen. Houdt Uw knecht ook terug van trotsheden (Eng. vertaling: van vermetele zonden), laat ze niet offer mij heersen, dan zal ik oprecht zijn en rein van de grote overtreding, Ps. 19:14.

Ik heb nauwkeurig acht gegeven, welke goede vruchten uw leer voortbrengt onder hen, wie zij voortdurend wordt voorgehouden en ik kan niet zien, dat zij iets uitwerkt waardoor ik op haar verliefd zou worden, of het moest blindheid, verwarring, geveinsde nederigheid en een worstelen onder de dienstbaarheid zijn.

Zij is onder de invloed van haat tegen het Evangelie en niet wetende wat zij zeggen, maar het van hun leraars overnemende, noemen zij alles antinomiaans, wat strekt om arme zondaren vrij en zalig te maken. De heiligen zijn een volk, dat God Zich geformeerd heeft om Zijn lof te verkondigen. Zij zijn geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen. Daarom is het hun nieuwe schepping in Christus Jezus en hun blijven in

Hem als de rank in de wijnstok, dat deze goede werken voortbrengt, waarin zij te wandelen hebben. Gelijk zij Christus Jezus, de Heere, hebben aangenomen, also moeten zij in Hem wandelen. Elke heilige moet met Paulus bekennen: "Door de genade Gods ben ik, dat ik ben." Indien genade hen maakt wat zij zijn, dan zal het dit werk niet verbeteren door hen tot de Wet te zenden, noch de onderwerpen van dit maaksel beter maken. Gods werk is volmaakt, er kan niets aan toegevoegd worden door de wijsheid van mensen, noch door de Wet van Mozes, want de Wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere Hoop deed het, Hebr. 7:19.

De Kerk is aan Christus onderworpen, zij is onderworpen aan de burgerlijke overheid waaronder zij woont en zij zijn elkaar onderworpen, maar de Kerk is niet onderworpen aan Mozes, noch aan zijn Wet. Zij is niet meer onder de tuchtmeester, Gal. 3:25, niet meer onder voogden en verzorgers, Gal. 4:2, zij is niet onder de Wet, maar onder de genade.

Wanneer de valse broeders ingekomen waren om de vrijheid van de apostelen te verspieden, opdat zij hen tot dienstbaarheid zouden brengen, zeggende dat zij de Wet van Mozes moesten houden, van dewelke wij ook niet één uur hebben geweken met onderwerping, zegt Paulus. Ook verwierpen wij de waarheid niet, om plaats te geven aan het juk der dienstbaarheid. Nee, wij hebben hen ook niet een uur plaats gegeven, opdat de waarheid van het Evangelie bij u zou verblijven, Gal. 2:4, 5.

Mijn vriend zal gereed zijn te zeggen: De weg naar de hemel is een weg, die moeilijk te vinden is. En ik antwoord: Dat is zo, omdat er een gracht zo dicht langs loopt, waarin velen vallen, die geleid worden door valse predikers, bedrieglijke arbeiders en blinde leidslieden, die zich afwenden van de waarheid die door Jezus Christus geworden is en zolang rondom de berg Sinai in het duister zoeken om hulp, tot het oude deksel en de god dezer wereld hun ogen verblinden.

Hebben zij de verborgenheid van het Evangelie, die hen een raadsel is, (want dat is het voor de onbekeerde mens) uit het oog verloren, dan menen zij alles in de letter der Wet en in zichzelf te zien en worden zo vrijdeld in hun overleggingen en haar onverstandig hart is verduisterd geworden. Dan wenden zij zich tot ijdspreking en leiden schipbreuk aan hun geloof, zij gaan schotschriften schrijven tegen de kracht der godsdienst, worden haters van de goeden, bedriegen zichzelf en anderen. Zij gaan woeden tegen de waarheid en zelfs het horen van de tijding van het Evangelie wordt hen hinderlijk.

Maar God laat Zijn aanschijn lichten over het pad des rechtvaardigen. Die door het geloof wandelt en leeft, is op de nauwe weg, die ten leven leidt, Matth. 7:14. Want de rechtvaardige zal door zijn geloof leven en in nieuwigheid des levens wandelen. Dit is het pad der wijsheid, een pad dat de roofvogel niet heeft gekend en het oog der kraai niet heeft gezien.

De jonge, hoogmoedige dieren hebben het niet betreden; de felle leeuw is daarover niet heengegaan, Job 28:7, 8. Christus is zowel de Weg, als de Waarheid en het Leven. Hij wandelt waarlijk veilig, die leeft en wandelt door het geloof in Hem. "In dit pad der gerechtigheid is leven en in de weg van haar voetpad is de dood niet"; Spr. 12:28.

Hoewel deze weg nauw en moeilijk schijnt, toch zal de arme gelovige zondaar, die niets in zichzelf is, maar in alles tot Zijn Zaligmaker opziet, al is hij een dwaas, in deze weg niet dwalen. De Heere heeft beloofd hem te geleiden en te ondersteunen en: "Ik, - zegt God, - zal ze leiden in een rechte weg, waarin zij zich niet zullen stoten, want Ik ben Israël tot een Vader en Efraïm is Mijn eerstgeborene"; Jer. 31:9.

Het slecht gebruik dat de goddeloze mensen kunnen maken van de waarheid van de vrijheid van de christen in de Geest, behoeft geestelijke leraars het stilzwijgen niet op te leggen. Christus' juk moet worden voorgesteld, de kinderen Gods moeten gevoed worden, het Evangelie moet gepredikt worden, der heiligen vrijheid moet worden getoond en zij moeten gewaarschuwd worden haar niet te misbruiken en hen moet aangeraden worden in haar te staan, ondanks de laagte van hen, die van bezijden inkomen om te verspieden.

Goddeloze mensen willen de allerhoogste God misbruiken en zelfs de Bijbel, zodat het geen wonder is, indien zij de preken en geschriften van Zijn dienstknechten misbruiken. De onboetvaardige ongelovige, wiens verstand en consciëntie beide bevlekt zijn, voor wie geen ding rein is, die alreeds veroordeeld is en onder de toorn Gods, zal overal vergif uitzuigen. Zullen wij om hen te behagen de waarheid muilbanden, de heiligen Gods onder het juk der Wet van Mozes brengen en de strikken des doods regelen des levens noemen?

Nee, dit is een aanstoot zetten voor het aangezicht des blinden en de mensen doen struikelen in de Wet, Mal. 2:8. Dit is geen verkondigen van de ganse raad Gods. Dit is niet het werk aan de Heere overlaten, Die macht heeft over alle vlees, opdat Hij het eeuwige leven geve aan zovelen als er toe verordineerd zijn.

Wij behoeven op de preekstoel zulke mensen niet tot de voorwerpen van onze vrees te maken, noch Gods Woord achter te houden, omdat zij het misbruiken. Zij noemden de Meester Zelf Beëlzebul, wat anders dan zonde kan van zulke mensen verwacht worden? De leraars zijn hen een reuke des doods ten dode en zijn gezonden om het Evangelie te preken tot een getuige tegen haar en hun dodelijke haat tegen het Evangelie dient om ons te tonen, dat zij eertijds tot ditzelfde oordeel tevoren opgeschreven zijn, Judas vers 4.

De tekst naar welke gij mij verwijst, *"Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden"*; Joh. 14:15, heb ik overwogen en ik vind dat Zijn geboden niet zwaar zijn, maar een zaak van vreugde, want Zijn gebod is, dat wij geloven in de Naam Zijns Zoons Jezus Christus en elkander liefhebben. Maar zij die de Wet de regels des levens van de gelovigen noemen en mij voor een Antinomiaan uitmaken, tonen niet veel van deze liefde. Hij bewaart de geboden van de Zaligmaker, die het woord in een eerlijk en goed hart ontvangt en bewaart. De zulken ontvangen het woord in kracht, in de Heilige Geest en in vele verzekerdheid. Die en die alleen bewaren het woord van Christus' lijdzaamheid en die zal Hij ook bewaren in de ure der verzoeking, Openb. 3:10.

Die de geboden des Heeren bewaart, is met Hem verenigd door de band der liefde in de Geest. Die Zijn geboden bewaart, blijft in Hem en Hij in dezelve. Die een vreemdeling is aan deze vereniging leeft zonder de Wet, die is der zonde levendig en Gode dood, want hieraan kennen wij, dat Hij in ons blijft, namelijk uit de levendmakende Geest, Die Hij ons gegeven heeft, 1 Joh. 3:24. Een berg van wettische plichten zijn mij vroeger met kracht aangedrongen en ik weet welke uitwerking dat preken had. Ook zie ik dat het dezelfde uitwerking heeft in anderen, die God vrezen. Het is goed om de hoogmoed te voeden van hen, die niets kennen van de kracht der godzaligheid. Ik heb deze leer horen toejuichen en bewonderen door gierigaards, vervolgers en huichelaars, terwijl zij vreselijk verbitterd waren op sommigen, die Antinomianen genaamd worden, indien het voorkwam dat zij de noodzakelijkheid van de bijstand des Geestes in deze dingen aandrongen en dat zij in het geloof moeten gedaan worden.

Zij kunnen het volk lasten opleggen zoveel als hun goeddunkt van zedelijke, betrekkelijke en kerkelijke plichten, maar indien zij niet voortkomen uit vereniging met de ware Wijnstok en niet verricht worden onder de invloed van de Geest Gods en indien zij niet in het geloof en met het oog op de ere Gods gedaan worden, dan hebben zij niet meer waarde dan de werken des vleses, of dode werken, terwijl de wettische verrichter zo trots is als de satan zelf. En door in deze dingen te rusten, zijn zij verder van het Koninkrijk Gods dan hoeren en tollenaars.

Een duivel die zich verandert in een engel des lichts, is gevaarlijker dan wanneer hij komt in zijn ware gedaante, dat is als een beschuldiger, een dief of een moordenaar. De satan doet ook de zoekende zondaar zoveel kwaad niet, wanneer hij hem terneder werpt en scheurt, Mark. 9:20, als wanneer hij hem naar wettische predikers verwijst, of naar dienaars der letter, roepende dat deze mensen dienstknechten Gods des Allerhoogsten zijn, die ons de weg der zaligheid verkondigen, Hand. 16:17. Hij was evengoed een duivel toen hij Christus de wereld en haar heerlijkheid beloofde, als toen hij van Hem verlangde, dat Hij Zich van de tinnen des tempels zou neerwerpen, Luk. 4:9. Soms wordt de duivel hervormer, in tijden van gevaar, wanneer het Evangelie beroering verwekt op zijn grondgebied. In die tijd vuurt hij de ijver aan en vermeedert hij het aantal van zedenpredikers. Hij weet wat de Wet doen kan. Ware dat in de wereld niet gebleken, de duivel had nooit een menselijke ziel in de hel gekregen. Want de Wet werkt toorn. Want waar geen Wet is, daar is ook geen overtreding, Rom. 4:15 en bijgevolg ook geen overtreders. Hij weet beter dan wij, dat de kracht der zonde de Wet is, 1 Kor. 15:56. Ook weet hij, dat die onder de Wet des doods zijn, ook zijn onder de Wet der zonde. Vandaar komt het, dat hij de mensen nooit aanpoort om een onbegenadigd prediker van zedelijke plichten te smaden, te beschimpen, te belasteren of te vervolgen. Het is toch door middel van die mensen, dat hij duizenden in zijn duister grondgebied gebracht heeft en door zulke predikanten houdt de duivel zowel de preekstoel als de kerkbank. Hij zet de predikant aan om het volk te verblinden en het volk om hun blinde leidsman toe te juichen en zo houdt de god van de wereld beide de leidsman en degene die geleid wordt.

Toen hij de Joodse priesters ophitste om Christus te verwerpen en Zijn discipelen uit te werpen, werd hij hoofdopzichter zowel in de tempel als in de synagoge. De leer welke de duivel op de vlucht drijft, is de prediking van het Koninkrijk Gods, hetwelk bestaat in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap door de Heilige Geest. Het verkondigen aan Sion dat haar Koning gekomen is. Toen de discipelen dit preekten, zag de Zaligmaker de satan als een bliksem uit de hemel vallen, Luk. 10:18. Hij verspreidde allerwegen de woede zijns toorns en zette de wereld in vlam. Dit soort predikanten zijn de enige tegenstanders van de duivel, door de anderen wint hij grond. Hij had bijna de gehele kerk van Galatië overgehaald door middel van die zedenprekers.

Indien God Zijn volk niet ondersteunt door Zijn vrijmoedige Geest, Ps. 51:12, dan betwijfel ik of enig ander juk het doen zal in de dag van de beproeving. Wat mij betreft, nooit heb ik een leer gevonden, geschikt om Gode zielen te baren, hen levend te houden, hun gemoederen hemels te maken, hun wandel zuiver en hun consciëntie teer te houden of hun leven voorbeeldig, dan die waarin aangedrongen wordt op wedergeboorte of een geestelijke geboorte, de rechtvaardigmaking door het geloof, vereniging en gemeenschap met Christus door de liefde en een wandel in het getuigenis en de vrijheid des Heiligen Geestes.

Evenwel, dit kan ik zeggen, dat de religie welke God mij geleerd heeft, genoegzaam geweest is mij vlijtig te maken en gewillig om eerlijk te leven. Dit moet ik verklaren en zal ik op mijn doodsbed bevestigen, dat ik nooit wist wat zaligheid, vrede, rust, gerustheid, vertroosting, vreugde of blijdschap betekende, voordat Jezus aan mijn ziel verscheen. In Hem heb ik de volkomenheid aller schoonheid gezien en ik heb gevoeld, dat Hij het Fondament is van alle wezenlijke zaligheid. Het licht Zijns aanschijns en de genieting van Zijn liefde is de kern van alles wat genoeg genaad wordt.

Hem te hebben, is in het bezit te zijn van een onsterfelijke, onverderfelijke, onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis. Dit heeft mij zo aan de wereld en haar genoegens gekruisigd, dat ik evenveel lust heb om tot haar terug te keren als Abraham tot Ur der Chaldeeën, toen God beloofd had, zijn Schild en zijn Loon zeer groot te zijn in het land Kanaän.

Van alles wat de Wet van God aandringt, geeft de Geest van God indruk op het gemoed en laat de indruk even leesbaar achter in de vlezen tafelen des harten van de gelovigen, als Hij deed in de stenen tafelen, 2 Kor. 3:3.

De duivel is nooit meer verdacht te houden dan wanneer hij op een preekstoel verschijnt met lang haar, toga en bef, met een deftig gelaat, met luide stem, een dubbelzinnige rede, een vurige ijver gemengd met eerlijkheid, aandringende op zedelijke deugden en Christus als een voorbeeld aanprijzende, maar niet als de Wortel der zaak en zonder aan te dringen op de behoefte aan Zijn Geest en op vereniging met Hem.

Deze dingen, met een paar ijverige steken op de kracht der religie, onder de naam van geestdrijverij en een oprechte ijver voor die blinde en dienstbare kinderen, die niet door hun masker kunnen zien, zijn de duivel van veel nut geweest, omdat het gediend heeft om de gelovigen te doen struikelen en de Farizeeër te bevestigen.

Dit soort predikanten hebben mijn ziel dikwijls bloedende naar huis gezonden, omzwachteld met de Geest der dienstbaarheid. De zonde nam oorzaak door het gebod, tot het verderf van mijn hart en mijn vleselijke vijandschap tegen God kwam in opstand, mijn gemoed werd verdonkerd met afgrijzen en verschrikkingen grepen mij aan. Toorn scheen mij overal te vervolgen.

Christus en mijn vertroosting waren van mij geweken, mijn zonden, die al lang vergeven waren, kwamen mij opnieuw te binnen, mijn hart werd vervuld met harde gedachten van de Zaligmaker en de duivel kwam met zijn verzoeken, dat Christus mij verlaten had en mijn vijand geworden was en dat Hij ten bewijs daarvan mij nu te vuur en te zwaard vervolgde. Maar toen de Heere verscheen en mij verlost, zag ik dat het de dienstbaarheid van de Wet was en niet van de Zaligmaker. En dat niet de Heere, maar de duivel mij vervolgde. Toen zag ik het verschil tussen de verzoeker en mijn grote Verlosser. Dit alles werd aan mijn ziel van de preekstoel meegedeeld en wel door de duivel zelf, gekleed met toga en bef.

Christus noemt de Schriftgeleerden, niettegenstaande hun lange klederen, adderengebroedsel. Hij zegt dat zij uit de vader, de duivel, waren en dat zij zijn werken deden, belastende de mensen met lasten te zwaar om te dragen, welke zijzelf niet aanraakten, hoewel anderen er hard onder arbeidden.

De satan weet, wanneer hij de predikanten maar daar kan brengen, dat zij het Evangelie verduisteren en de Wet aandringen, dat dan het oude deksel over het gemoed des mensen gebracht wordt. En wanneer iemand geblinddoekt is, kunt gij hem overal heenleiden. Hij zal nooit behoefte gevoelen aan een leidsman, zolang de satan de wereld van blinde leidlieden voorzien kan, want door deze mensen leidt hij hen in de gracht.

Zulke preken drijven veel arme, benauwde zielen van alle godsdienst af. Zij horen van niets dan van toorn en plicht en hoe meer zij arbeiden, hoe erger het met hen wordt, tot zij alles komen af te schudden, blij zijnde dat zij er zo afkomen en zulke mensen worden daarna de grootste vijanden der godsdienst. De werktuigen van al dit onheil zijn wettische predikanten, want zonder Christus kan de mens niets doen, Joh. 15:5.

Het zien op Jezus verlicht ons, het blijven in de kloof der steenrots beschut ons voor het woeden des satans. Zielen die hier schuilen, worden vergeleken bij duiven vliegende tot hun vensteren, waar zij zeker zijn van licht, maar het gaan tot de Wet is een komen tot donkerheid en duisternis en onweder en het brandende vuur, Hebr. 12:8, hetwelk de zondaar vervolgt.

Satan heeft er niets op tegen, dat de mensen de Wet optooien en haar *de regel des levens van de gelovigen en de Wet der liefde enzovoort*, noemen. Hij weet, dat de Wet de "strik des doods" is, welke elke prooi verstrikt heeft, die deze kunstige vogelaar gevangen heeft. Deze Wet is de tegenpartij van de zondaar, welke hem in zijn zonde verstrikt en hem de Rechter overlevert en de rechtvaardige Rechter levert hem door de Wet aan de pijnigers over, Matth. 18:34.

Zijn er zielen in de hel, het was de Wet die hen erin wierp, haar veroordeelde en aldaar vasthield. Worden zij vastgehouden met de banden van hun zonden? De kracht van deze banden is de Wet, 1 Kor. 15:56. Zijn zij onder de vloek? Dan zijn zij onder de Wet, Gal. 3:10. Zijn zij onder de heerschappij der eeuwige dood? Zij kwamen daaronder door de Wet, welke de bediening des doods is, 2 Kor. 3:7. Koken hun zielen van woedende gramschap tegen God? De bewegingen der zonde zijn door de Wet. Zijn zij onder de toorn van God? De Wet werkt die toorn, Rom. 4:15. Zijn zij in de buitenste duisternis? Het kwam van de Wet, welke duisternis en donkerheid is, Hebr. 12:18. Zijn zij in het helse vuur? Zij ontvingen dit van de vurige Wet, Deut. 33:2. Kunnen zij nimmer uit die bodemloze put komen? Het onbeweeglijk vonnis der Wet is de grote kloof; laat de Wet herroepen worden en niets kan de gevangene gevangen houden. Maar omdat geen tittel of jota van de Wet kan voorbijgaan, kan geen loslating uit de gevangenis immer plaatsgrijpen. Wat God doet, dat is in der eeuwigheid.

De duivel heeft geen groter vriend in deze wereld, dan een blind, wettisch predikant en de kinderen Gods hebben geen groter vijand. De uitwerking van zulk een prediking heb ik pijnlijk gevoeld en ik weet waar zulke predikanten zijn, beter dan zij het zelf weten. Die geestelijk zijn, zegt Paulus, onderscheiden alle dingen, maar zichzelf worden van niemand onderscheiden, 1 Kor. 2:15.

Indien het verbond der genade de gelovige geen regel des levens verschaft, moet het zeer onvolkomen zijn.

Paulus haalt er echter een regel uit, voor de gelovige genoegzaam om erbij te leven, te wandelen en te aanbidden. Gods soevereine wil is des mensen regel. En de heiligen maakt God de verborgenheid van Zijn wil bekend naar Zijn welbehagen, Ef. 1:9, welke aldus luidt: "Dit is de wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft, dat een iegelijk, die den Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage"; Joh. 6:40. Deze verborgenheid wordt in onderscheiding van de Wet Gods welbehagen in mensen genoemd, hetwelk vrede brengt op aarde en eer aan God in de hoogste hemelen, Luk. 2:14. Dit is de goedgunstigheid Desgene, Die in het braambos woonde, Deut. 33:16. En wanneer deze geopenbaard wordt aan het hart des mensen door de Heilige Geest, wordt het de verborgenheid des geloofs in een reine consciëntie genaamd, 1 Tim. 3:9. En dit is de algenoegzame regel van de heiligen.

Door het geloof zal de rechtvaardige leven. Door het geloof en niet door aanschouwen zal de rechtvaardige wandelen. In de Geest, niet in de letter, zal de rechtvaardige dienen. In Geest en waarheid zal de rechtvaardige aanbidden. Die getrouw is tot de dood, zal de kroon des levens ontvangen. Het einde des geloofs is de zaligheid der ziel.

Laat de Wet zijn wat zij wil en aanspraak maken op wat haar goedgebeurt, maar het einde des gebods is liefde uit een rein hart en uit een goede consciëntie en uit een ongeveinsd geloof, 1 Tim. 1:5. Wie

hier van afwijkt, wendt zich tot ijdel spreking en verstaat niet wat hij zegt noch wat hij bevestigt, 1 Tim. 1:6.

God zegt ons, dat wij het geloof zullen houden en een goede consciëntie, welke sommigen verstoten hebbende, van het geloof schipbreuk geleden hebben, 1 Tim. 1:19. Laat de mensen welke regels ook van de Wet aanbrengen, laat hen met die storm hun kudde drijven zo goed zij kunnen, maar dit weet ik, dat de ware gelovige, hoewel hij in een zin niet zal haasten, namelijk zich haasten zal om deze storm en dit onweder te ontvlieden, omdat hij weet dat, wat geen vrucht des Geestes is, een werk is des vleses. Wat iemand ook doet, als het niet gedaan wordt onder de invloed van de Geest des levens, dan is het een dood werk en is het niet uit het geloof gedaan, dan is het zonde. Want al wat uit het geloof niet is, dat is zonde, want zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen.

Wij lezen van bedienaars des Geestes en van bedienaars der letter en indien er zulke dingen zijn als bedienaars en een bediening des Geestes, dan denk ik, dat deze dingen tot die bediening behoren en dat het preken daarvan is het werk te doen van een evangelist, hetwelk maakt dat men van zijn dienst van het Evangelie ten volle verzekerd zij.

Niemand hoorde mij ooit een woord tegen de goedheid der Wet zeggen of daarop zinspelen. De Wet is goed en zij werkt door het goede de dood in ons, Rom. 7:13. Ik veronderstel, dat geen natie heilzamer wetten heeft dan de onze en ik geloof, dat geen natie onder de hemel van dezelfde grootte meer misdadigers tot de strop moet veroordelen.

Er zijn heidense naties die verstoken zijn van zulke gezonde wetten en die niet half zoveel misdadigers ter dood brengen als wij. Wees zo vriendelijk, mijnheer, mij eens te melden wat de Wet vereist, waarvan dit beter testament een gelovige voorziet. Wanneer de onvolmaaktheid of ongenoegzaamheid van deze Wet des Geestes is aangetoond, dan zullen wij in staat zijn het gedrag te rechtvaardigen van hen die velen, welke in de Geest begonnen zijn, tot de Wet te zenden om in het vlees te voleindigen (Engelse vertaling: om volmaakt gemaakt te worden door het vlees). Dit moet geschieden, of anders zullen wij besluiten dat deze leer, om de gelovige geen regel des levens te vergunnen, dan de Wet, in de taal des Heiligen Geestes, niet beter is dan toverij.

"O, gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij de waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn? Denwelken Jezus Christus voor de ogen geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde? Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der Wet, of uit de prediking des geloofs? Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met den Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees?" Gal. 3:1-3.

Deze mensen waren niet van plan de Zaligmaker er aan te geven, het was alleen hun doel Hem wat te helpen. Zij hadden geen voornemen de Geest te verwerpen, het was alleen hun doel te volmaken wat in Zijn werk ontbrak. Zij waren met de Geest begonnen en gingen tot de Wet om volmaakt te worden.

Ah! zegt Paulus, de Wet behoort de kinderen des vleses, tot die spreekt zij, haar werken zijn de werken des vleses. Uw volmaaktheid uit dat kwartier zal slechts een volmaaktheid zijn in het vlees en waar gij heengaat om volmaaktheid, daarheen moet gij u ook wenden om gerechtigheid.

Christus is onze Gerechtigheid en Heiligmaking beide. Indien gij om de ene tot de Wet gaat, dan moet gij ook tot de Wet gaan om de andere en gaat gij daarheen om volmaaktheid, dan zal dat juk u wederom bevangen en u in dienstbaarheid brengen. God maakt ons volmaakt door de Geest, Welke ons met Christus verenigt en ons één maakt met Hem, in Wie wij volmaakt zijn.

Deze arme zielen gingen om besneden te worden en om de Wet op zich te nemen als een regel des levens, ten einde het werk des Geestes te volmaken. Deze predikers, zegt Paulus, betoverden hen en ijverden over hen, ja, zij zouden hen van Christus hebben uitgesloten om hen maar te kunnen ontroeren. "Ziet ik, Paulus, zeg u, dat Christus u niet nut zal zijn, gij zijt van de genade vervallen."

Petrus was niet van plan de Zaligmaker uit te sluiten, toen hij zei: "Laat ons hier drie tabernakelen maken, voor U één en voor Mozes één en één voor Elias"; Matth. 17:4. Zodra Mozes en Elia dit hoorden, trokken zij zich terug, gelijk het goede dienstknechten betaamt. "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem"; Matth.] 7:5.

Mozes gaf zijn ambt over aan de Middelaar des beteren testaments, Die het einde der Wet is tot rechtvaardigheid, aan Wie Mozes getuigenis had gegeven. En Elia trok zich ook terug en liet de Zaligmaker in Zijn profetisch ambt, als die grote Profeet, aan Wie alle profeten getuigenis gaven.

Ik geloof ook dat Jezus (in de hoogste zin) die Elia is, Die komen zou. En zo staat er, toen de discipelen haastig rondom zagen, te weten naar Mozes en Elia, zagen zij niemand anders dan Jezus alléén, Matth. 4:4, 5, 6, 8. En Hij is genoeg!

Het is meer dan jammer, dat er in onze dagen zovelen zijn, die Mozes weer binnen halen, want zij zullen noch vrede noch goede werken van hem krijgen, maar veeleer verwarring. De meester en de dienstknecht moeten niet samen gekoppeld worden, zij zijn geen medemeesters, mederegeerders, medejukdragers, medemiddelaars, medebouwers, medewetgevers, mede-echtgenoten, noch medesoevereinen.

De Wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus geworden. Er zijn velen van onze hedendaagse Godgeleerden, die niettegenstaande hun ijver voor Mozes en hun begeerte om hem na te doen, hem geenszins hierin nabootsen. Hij hield de zegening van Abraham en de vloek van de dienstbare gescheiden. Hij wees twee verschillende bergen aan voor de zegen en de vloek en verschillende mensen werden genoemd aangewezen voor elk werk.

Deze waren typen van de bedienaars des Geestes en die van de letter. Simeon, Levi, Juda, Issaschar, Jozef en Benjamin zullen staan om te zegenen op de berg Gerizim en Ruben, Gad, Aser, Zebulon, Dan en Naftali zullen staan over de vloek op de berg Ebal, Deut. 27:12, 13.

Sion en Sinaï moeten afzonderlijk gehouden worden, het zijn twee verschillende bergen en twee verschillende steden zijn op hen gesticht. "Want dit, namelijk Agar, is Sinaï, een berg in Arabië en komt overeen met Jeruzalem dat nu is en dienstbaar is met haar kinderen", Gal. 4:25. En wee die mens, welke in de grote dag zal bevonden worden een inwoner te zijn van deze dienstbare stad.

Tyrus, Ninevé, het letterlijke Babel en het mystieke Babel zullen eenmaal die verschrikkelijke zinnebeeldige voorstelling verstaan, wanneer zij zullen bevonden worden te behoren tot de stad der versterking, Jes. 19:18. Maar God heeft Zijn stad gebouwd op de berg van Zijn eeuwige verkiezing. Daar heeft Hij Zijn eeuwige grondslag gelegd, Zijn grondslag is op de berg Zijner heiligheid en Hij bemint de poorten van Sion boven alle woningen Jakobs, Ps. 87: 1, 2. God heeft deze stad Zelf gegrond, opdat de bedrukten Zijns volks een toevlucht daarin hebben zouden, Jes. 14:32. Hij stelt heil tot haar muren en voorschansen, Hij is in haar paleizen bekend voor een hoog Vertrek, Zijn woning is in Sion. Hij heeft haar verkoren, Hij heeft haar begeerd tot Zijn woonplaats, zeggende: "Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd. Ik zal haar kost rijkelijk zegenen, haar nooddrufte zal Ik met brood verzadigen en haar priesters zal Ik met heil bekleden en haar gunstgenoten zullen zeer juichen"; Ps. 132: 13-16.

Het was deze stad, die Abraham en Izaäk in het oog hadden, hun geloofsoog was erop gericht en dit deed hen hun vaderland en hun geboorteplaats vergeten, want zij verwachtten de stad die fondamenten heeft, welks Kunstenaar en Bouwmeester God is, Hebr. 11:10.

Op de berg Sion gebiedt de Heere de zegen en het leven tot in der eeuwigheid, Ps. 133:3. Tot deze berg zag Jakob op toen hij op zijn doodsbed lag en hij wist, dat Gods eeuwige liefde de grens van deze stad was en dat al Zijn zegeningen vandaar afdaalden. De zegeningen uws vaders gaan te boven de zegeningen van mijn voorvaders tot aan het einde van de eeuwige heuvelen, Gen. 49:26. Dit is Salomo's kleine stad met weinige lieden daarin, welke een groot koning omsingelde met grote vastigheden, welke een arme, wijze man verloor door zijn wijsheid en die zo weinig gedacht wordt voor zijn grote verlossing, Pred. 9:14, 15 en 16.

Dit is de enige vrijstad onder het Evangelie en zij is nabij om derwaarts te vluchten en zij is klein, welke God nooit zal omkeren, noch het snoer Zijner erve die er burgers van worden.

Te vergeefs tasten de mensen in de wildernis om haar te vinden, terwijl alle godsdienst ijdel is, welke de mens niet in haar brengt. "De arbeid der zotten maakt een iegelijk van hen moede, dewijl zij niet weten naar de stad te gaan"; Pred. 10:15.

God heeft Zijn Koning gezalfd over Sion, de berg Zijner heiligheid en de dochteren Sions zullen uitgaan en aanschouwen hun Koning Salomo, Die hun moeder Sion kroonde op de dag Zijner bruiloft en op de dag der vreugde Zijns harten, Hoogl. 3:11. Dit is de stad des grote Konings, waarvan zeer heerlijke dingen gesproken worden. Zij is schoon van gelegenheid, gebouwd op de Rots der eeuwen, omringd met een berg van koper, Zach. 6:1. Het is een stad boven op een berg liggende, die niet verborgen kan blijven, Matth. 5:14 en de vreugde der ganse aarde, God is in haar paleizen. Hij is er bekend voor een hoog Vertrek, Ps. 48:3. Hij heeft haar door recht verlost en haar

wederkerenden door gerechtigheid en uit Sion, de volkomenheid der schoonheid, verschijnt God blinkende, Ps. 50:2. Het is Zijn eigen hoofdstad, het is de stad des grote Konings. Deze berg draagt de volken vrede en de heuvelen (verkrijgen haar door het geloof een toegerekende) gerechtigheid, Ps. 72:3. De rivier des levens en al haar beekjes van vertroosting verblijden de stad Gods, Ps. 46:4. Goddelijke zangers en alle hemelse speellieden zullen daar zijn, al Gods fonteynen van liefde, barmhartigheid en vrede zijn binnen in haar, Ps. 87:7 en iedere heilige Gods, hetzij hij geboren is te Rahab, Babel, Tyrus of Morenland, zal in haar geboren worden. Die en die is aldaar geboren. Zodra Sion barensnood had, heeft zij gebaard en uit haar baarmoeder zal een volk op een enige reize geboren worden. Elke zuigeling der genade zal de borsten van haar vertroosting zuigen en op haar knieën zal ieder kind van God zeer vriendelijk vertroeteld worden, want God heeft de vrede over haar uitgestrekt als een rivier en gerechtigheid als een overlopende beek.

Sions wetten zijn in het hart van Sions Koning. De Wet des geloofs, de volmaakte Wet der vrijheid en de Wet des Geestes des levens gaan van daar uit. "Want uit Sion zal de Wet uitgaan en des Heeren Woord uit Jeruzalem", fles. 2:3.

Wat hen aangaat, die zeggen: "Laat ons haar banden verscheuren en haar touwen van ons werpen." Er staat geschreven in Psalm 2:4: "Die in de hemel woont zal lachen, de Heere zal hen bespotten." De troon der genade is in Sion. 'Al wie de Naam des Heeren zal aanroepen, zal behouden worden, want op de berg Sion en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, gelijk als de Heere gezegd heeft en dat bij de overgeblevene, die de Heere zal roepen'; Joël 2:32.

Dit is onze troost, dat God van deze stad nooit zal vertrekken, want: "De naam der stad zal van die dag af zijn: DE HEERE IS ALDAAR"; Ezech. 48:35. Uit deze stad zendt God Zijn volk hulp, uit Sion worden zij versterkt en tegen deze stad verheffen al onze blinde wachters hun ijdel spreking, maar al die tegen de berg Sion en haar vestingen strijden en haar beangstigen zullen, zullen zijn gelijk de droom eens nachtgezichts, Jes. 29:7.

De Allerhoogste Zelf zal ze bevestigen. God zal ze helpen in het aanbreken van de morgenstond! Zij zal nimmer bewogen worden, haar pinnen zullen in der eeuwigheid niet worden uitgetogen en haar zelen zullen niet verscheurd worden, Jes. 33:20.

Deze stad zal uit de hemel nederdalen bij de laatste grote brand en zij zal aan de rechterhand des Konings zijn, wanneer Hij alle dingen nieuw maakt, Openb. 21:2, 5. En op allen die deze geliefde stad omringen, zal vuur van God uit de hemel nederkomen en zal ze verslinden, Openb. 20:9. Alle heiligen zullen komen tot de berg Sion, tot de stad des levende Gods, tot het hemels Jeruzalem, alwaar de vele duizenden der engelen zijn.

Dit is de algemene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn. Hier is God de Rechter over allen en hier zijn de geesten der volmaakt rechtvaardigen. Hier is de Middelaar des Nieuwe Testaments Jezus en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel. Wat kan de gelovige meer verlangen? Ziet toe, dat gij Dien, Die spreekt niet verwerpt, Hebr. 12:22-25. De Verlosser zal uit Sion komen tot de Joden, wanneer Hij zal verschijnen om de goddeloosheden af te wenden van Jakob, Rom. 11:26. Zalig zijn die gezanten, welke deze stad getrouw blijven, voornamelijk wanneer zij, gelijk het nu is, laag is in de laagte. "Welgelukzalig zijn zij, die aan alle wateren zaaien, die de voet des ossen en des ezels derwaarts henenzenden"; Jes. 32:19, 20.

O Sion, ik kon uit de overvloed mijns harten een boekdeel over u schrijven. Gij zijt bijna verborgen door de rook van Sinäi. Zekerlijk, die u verachten, weten de gedachten des Heeren niet en die u verlaten, zullen nooit de buit delen. Nooit konden zij de vrijheid en de voorrechten van deze stad genieten, nooit konden zij binnen haar muren zijn. Zij waren alleen spionnen, die kwamen om haar torens te tellen, haar paleizen te beschouwen en te letten op haar vestingen. Zij spoedden zich van haar, nadat zij haar gezanten de naam van evangelist ontroofd hadden, welke Sions wachters en niemand anders toekomt en niet meer toepasselijk is op een bedienaar der letter, dan het woord genade op een der vorsten van Edom.

Doch God noemt hen in Zijn Woord met andere namen, als ijdel sprekers, verkeerders van Zijn volk, verzoekers van God, betoveraars van Zijn heiligen, die schipbreuk doen lijden, die niet recht ijveren, die Christus uitsluiten, die de waarheid verkeren, spionnen, die inkomen om de vrijheid van Zijn kinderen te bespieden en hen in dienstbaarheid te brengen en klinkend metaal. Van wie God verklaart, dat al ware het ook een engel uit de hemel, die een ander Evangelie verkondigt dan Zijn knecht Paulus verkondigde, die zij vervloekt, Gal. 1:8.

Wat betreft de verborgen slagen welke deze heren mij gegeven hebben, dit hindert mij niet veel, ik weet dat God, de Zaligmaker, deze leer aan mijn ziel openbaarde en ik daag een iegelijk uit, zowel heuvelen als dalen, lagen als hogen, predikanten als predikantenmakers, of wie dan ook, om te bewijzen dat Gods Woord enige Wet of regel aanwijst, waarin de berg Sion de gelovige niet voorziet.

Sions Koning zendt de roede Zijner sterkte vandaar uit, Zijn Koninkrijk bestaat niet in woorden maar in kracht, in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap door de Heilige Geest. Want die Christus in deze dingen dient, is Gode welbehagelijk en aangenaam de mensen, Rom. 14:17, 18.

Niemand kan deze twee bergen aaneen koppelen, want die een vreemdeling is van het vonnis en de toorn des enen, is ook een vreemdeling van de feesten en blijdschap des anderen. Zo iemand geeft ook nooit zijn bekering of zijn roeping tot de bediening uit en dat is ook het beste, want ieder christen met enig onderscheiden licht, zal gemakkelijk opmerken dat zij van beiden vreemdelingen zijn.

Niet dat ik twijfel of sommige mensen ver kunnen komen in de bevatting van deze dingen en deze preken. Maar wat kennen zij van deze dingen? Wat kennen zij van de verschrikkingen Gods, de Wet des geloofs, de Wet des Geestes des levens, de heerschappij der genade, de vereniging met Christus en de vrijheid door de Geest?

Om deze dingen te stelen en ze dan te preken, zonder ze in het hart ondervonden te hebben, is slechts een spreuk in de mond der zotten. Ik heb deze dingen alzo niet geleerd, ook vond ik ze bij geen schrijvers, want de enkele die ik gelezen heb, hetzij zij antinomiaans genaamd werden, of dat het bedienaars der letter waren, welke men heden ten dage evangelisch noemt, behaagden noch onderwezen mij. Want die de naam van Antinomiaan hadden, schenen mij toe geen bevinding te hebben en die voorgaven evangelisch te zijn, schenen even weinig verstand te hebben. Dit weet ik, dat ik twijfelmoedig was toen ik de vervaarnissen droeg van Sinäi en toen ik tot Sion gebracht was, was ik gekleed en wel bij mijn verstand.

Ik had het plan aan het einde hiervan *een raadsel* voor te stellen, maar daar het te dik wordt voor de beurs van de meeste van mijn vrienden, moet ik dat tot een latere gelegenheid uitstellen.

W. Huntington S.S.

Het tweede deel, *een raadsel*, is in het Engels verschenen in de vorm van een briefwisseling tussen W. Huntington en enkele personen, in 1788-89.

**DE WET VAN CHRISTUS, WAARVAN DE WET
VAN MOZES GETUIGENIS HEEFT**

VIJF BRIEVEN OVER WET EN EVANGELIE

"En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken."

Romeinen 11:6

2. VIJF BRIEVEN OVER WET EN EVANGELIE

"En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken." Romeinen 11:6

Eerste brief aan mej. R. J. te B.-N.-D.

29 december 1788

Ik ontving uw vriendelijke brief en heb de talloze klachten van mijn zuster overwogen, alsook de moeilijkheid van haar weg. Salomo zegt in Prediker 1:15: "Het kromme kan niet recht gemaakt worden; en hetgeen ontbreekt, kan niet geteld worden." Elke brief komt met zware tijdingen en geen wonder; want u zwerft weer om de oude berg en hebt de sluier weer aangedaan en zult die wel vasthouden, tenzij deze of gene evangelische wachter, of bewaarder van de muren, gezonden wordt om u te slaan, te verwonden en uw sluier van u te nemen, Hoogl. 5:7. Uw arme man moet nu lijdzaamheid nodig hebben om u te verdragen, want uw aard zal hem ten zeerste beproeven. Waar Hagar huishoudt, is geen vredig leven. Laat de dienstbare maar eens plaats krijgen tussen u en de Vader der eeuwigheid en zij zal u spoedig het verschil doen gevoelen tussen het juk van een dienstbare en de vrijheid van een gehuwde vrouw. Hagar zal spoedig het bestuur in handen nemen, u met het juk der dienstbaarheid omvangen en u tot jaloersheid verwekken, tot het vlees van uw beenderen verteren zal; u zult uzelf en allen die u omringen tot last zijn; en het zal een wonder zijn, als u niet zegt: "Mijn ongelijk is op u." Uw eigen dwaasheid is het, die uw weg verkeert en uw hart vergramt zich tegen den HEERE, Spr. 19:3. De waarheid heeft u verteld, dat Hagar de berg Sinai betekent en tot dienstbaarheid barend is; maar indien de vrouw des Lams niet meer prijs stelt op haar waardigheid en eer, dan het bestuur van haar zaken op te dragen aan een dienstbare, hoe jammer ook, zij moet het juk dragen tot zij de waarde kent van haar vrijheid, eer en voorrechten. Hagar was bestemd tot dienen en niet tot regeren.

Er zijn drie dingen om welke de aarde zich ontroert, ja, vier die zij niet dragen kan; waarvan het eerste is, *om een knecht als hij regeert*. U hebt niet te dienen in de oudheid der letter, daarom werpt de dienstmaagd uit en haar zoon, want de dienstbare moet niet heersen over de vrouw des Lams, ook zal het kind der dienstbare niet erven met de kinderen der belofte.

Deze zaak betreffende de dienstmaagd en haar zoon, zal de Vader der gelovigen niet smartelijk zijn, want Hij heeft u gezegd, *dat de dienstknecht niet eeuwiglijk in het huis blijft, maar de zoon blijft er eeuwiglijk*. Deze zonen zijn vrije zonen, die verlost zijn van het juk der dienstbaarheid en die staan in hun vrijheid en de vrije vrouw is er één die haar koninklijke Man aankleeft, haar huis met voorzichtigheid bestuurt en haar dienstbaren op haar plaats laat.

U had dit juk op uw nek niet gekregen noch deze grafdoek om uw hoofd gewonden, toen u neerzat onder wat men nu *antinomianisme* noemt. Toen scheen uw ziel gezond, uw omgang aangenaam en uw gedaante lieflijk te zijn, uw hart was gelijk de wagens van Gods vrijwillig volk en u liep met blijdschap de loopbaan die u voorgesteld is.

Maar waar bent u nu heengevoerd? Zij hebben u niet de Wet gedreven, tot u beide blind en gebonden zijt. Zij ijveren niet recht over u, die u leiden, verleiden u en de weg uwer paden slokken zij in. U bent nu niet in de wegen der Wijsheid der liefelijkheid noch in de paden der vrede.

Gedenkt dan waarvan gij uitgevallen zijt, u bent gevallen uit uw eerste liefde, uit de hartelijke vereniging en gemeenschap met Christus, uit vrede en blijdschap in het geloven en uit de zalige genieting van Gods vrijmoedige Geest. Toen genoot u de vrijheid van het Evangelie. Nu gevoelt u de dienstbaarheid van de Wet. De Heere deed het Woord gepaard gaan met een wonderlijke kracht en bediende de Geest onder u door de prediking des geloofs. Doet Hij nu hetzelfde door de werken der Wet? Ik denk van niet.

U hebt gevoeld, dat het juk van de Zaligmaker zacht en Zijn last licht is en nooit was u inwendig heiliger en gelukkiger, noch uitwendig omzichtiger dan toen. U moet eens beproeven en nagaan wat de Wet voor u doen kan. Kleef haar aan en beproef welke liefde, leven, vrede en heiligheid van daar gehaald kan worden en wanneer u door die regel het werk der heiligmaking zult volmaakt hebben. Wees dan zo goed er mij eens een nauwkeurig verslag van te zenden. Geef mij een verklaring van

haar werkingen en uw gevoelens daaronder, als ook een getrouw verslag van de meer dan overvloedige praktische heiligheid welke uw huisgezin, medelidmaten en burens in u zien.

Niet één heilige beweging, niet één Goddelijk en aangenaam gevoel, geen enkele vlam van zuivere liefde tot God of de mensen zult u ooit uit dat verbond halen. De Wet werkt toorn en het bedenken des vleses is vijandschap tegen de Wetgever, ook kan het zich aan de Wet niet onderwerpen.

Degenen die onder haar zijn, mogen elkaar aankleven, maar die vereniging is alleen de band van natuurlijke genegenheden. Sommigen worden samen gehouden door verdorven genegenheden, anderen zijn overgegeven tot oneerlijke bewegingen. Maar zuivere liefde vloeit om niet voort uit een verzoend God in Christus Jezus en is in het hart uitgestort door de Heilige Geest, Die de Geest is van de liefde en van de gematigdheid. "Gij kunt het één van het ander niet onderscheiden"; natuurlijk niet, want Paulus zegt: "De predikant verstaat niet wat hij zegt noch wat hij bevestigt" En indien dat zo is, dan moet de gehele kudde met u door onweder voortgedreven worden, bedroefd en ongetroost.

Dit zal ook niet anders worden, tenzij God verschijnt om uw stenen gans sierlijk te leggen en zodra het Uitverkoren Fundament, de Uiterste Hoeksteen, de Steen der Hulp, de Levende Steen, met Goddelijke luister verschijnt, zult u van de storm bevrijd worden en blij zijn een schuilplaats te vinden in de schaduw van die Rotssteen in dit dorstig land.

Staat u naar heiligheid door de Wet, gedenkt dan dat u zowel in het vlees volmaakt moet zijn als in de geest. De Wet is volmaakt, zij zal geen zwakheden toestaan noch boze gedachten of wellustige blikken, geen toorn noch kwaad humeur. Geen vuur mag u aansteken op de sabbatdag, u mag op die dag uw eigen woorden niet spreken en uw eigen gedachten niet denken, uw naasten moet u liefhebben als uzelf. De helft van uw goederen moet u de armen geven, van de twee rokken moet u er één meedelen aan hem die er geen heeft. En dan zult u nog niet ten hemel komen dan door uw kruis op te nemen en Jezus na te volgen. Niemand zal ooit de toets van die Wet doorstaan, zonder een zuivere liefde tot God, Goddelijk leven in Christus, heiligheid door de Geest en een eeuwige gerechtigheid van de God onzer zaligheid.

Wanneer u te Londen komt, zullen wij onze bevindingen eens vergelijken en dan zien wie het meest met handelen gewonnen heeft. Vervolg zolang uw tegenwoordige weg en ik zal het de mijne doen. Maak de Wet een regel van het leven, lees haar, houd uw oog op haar gevestigd en leef uit haar en ik zal bidden, dat ik der Wet dood en Gade levend, mag gehouden worden, dat ik met Christus mag gekruisigd worden en nochtans leven, doch niet ik, maar dat Christus in mij leven mag.

Indien u van de Wet uw regel des levens maakt, dan leeft u der Wet en u wandelt in de Wet. En indien Christus in mij leeft, dan zal ik Gode levend gehouden worden en in nieuwigheid des levens wandelen.

Ga voort met de geboden en ik zal voortgaan met de beloften. Maak de Wet tot "de regel van uw wandel" en ik zal God bidden, dat Hij Zijn belofte in mij vervulle, want God heeft gezegd: "Ik zal in hen wonen en Ik zal onder hen wandelen", 2 Kor. 6:16. Zo gaat gij voort door de Wet en ik ga voort door het Evangelie. Vervul uw plicht en ik zal pleiten op mijn voorrechten.

Handel als een arbeidzame dienstknecht en door Gods genade zal ik handelen als een liefhebbend zoon. Wees gij gehoorzaam aan de Wet en ik zal bidden om genade tot gehoorzaamheid des geloofs.

Leef in de vreze van uw meester en ik zal trachten mijn hemelse Vader te eren. Maak de Wet tot regel van uw handelingen en handel dienovereenkomstig. Ik wens evenwel op God te betrouwen om in mij te werken, beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen en het werk des geloofs met kracht.

Maak de Wet tot een regel van uw gesprekken. "Spreek van de geboden als u in uw huis zit en als u op de weg gaat en als u neerzit en als u opstaat. En schrijf ze op de posten van uw huis en aan uw poorten. Opdat uw dagen in het land dat de Heere uw vaderen hen te geven gezworen heeft, vermenigvuldigen; gelijk de dagen des hemels op de aarde." Deut. 11:19-21.

En ik zal God bidden de vrucht van mijn lippen te scheppen, mij mond en wijsheid te geven, welke al mijn vijanden niet zullen kunnen tegenspreken noch weerstaan. En dat ik het niet moge zijn die spreekt, maar dat de Geest van mijn hemelse Vader in mij spreken moge. Dan zullen mijn

gesprekken krachtig en mijn woorden met zout besprengd zijn en genade geven dien, die ze horen. Aldus luidt de belofte en de uitnemendheid en de kracht is Godes. En indien God Zijn belofte aan mij vervult, zal Hij al de eer hebben. En indien u uw taak verricht, zult u roem hebben, maar niet bij God; wat u ook hebt bij de mensen.

Laat de bedienaars der letter alle zware lasten die u maar met moeite dragen kunt op uw schouders binden en ik zal mijn zorg (Eng. vert lasten) op de Heere werpen, Die beloofd heeft mij te zullen onderhouden. (Eng. vert schragen). Draag zorg dat u acht geeft op al de moeite welke zij voorschrijven en ik zal al mijn zorg op Hem wentelen, Die voor mij zorgt.

Wandel gij door aanschouwen en ik door geloof. Wandel gij in de letter en ik door de Geest. Zie gij op de geboden en ik zal op Jezus zien.

Degenen die zeggen: "Deze leer opent een deur voor alle losbandigheid", weten niet wat zij zeggen. U hebt niets in mij gezien wat daar op lijkt. Ook geven zij, die u gedurig de Wet opdringen, om uw gemoed te verblinden en uw ziel met vooroordeel te vervullen tegen de waarheid en die haar prediken, u geen ander bewijs van hun meerdere heiligheid, dan wat u uit hun mond hoort. Er is niet meer kracht in hun redenen, niet meer aangenaamheid in hun omgang, niet meer kennis van het woord, niet meer ondervinding van genade, niet meer vrucht op hun bediening, niet meer milddadigheid, niet meer verhoring bij God in het gebed, niet meer omzichtigheid voor de mensen noch nauwgezetheid voor God, dan wat men kan waarnemen in sommigen, die de naam hebben van Antinomians; ja, nog niet half zoveel. Mensen die in hun hart of leven niets hebben dat hen aanbeveelt, moeten alles doen door het geklank van een trompet. Hij die overvloediger arbeidde dan zij allen, (en veel zakelijker) zeide: "Doch niet ik, maar de genade Gods die met mij is."

Maar in onze dagen zijn er sommigen opgestaan die ons zeggen *dat zij al hun vertroosting halen uit hun heiligheid en hun heiligheid uit de Wet*. En ik geloof hen, want zij schijnen geen gemeenschap te hebben met de God der vertroosting, noch bevinding van de Heilige Geest. Kleef de Zaligmaker aan en verlaat u op Zijn genade en wanneer deze falen, beproef het dan met de Wet. De weg naar Sinaï is breder dan de weg naar Sion, dat pad is het meest betreden en daar zijn de meeste reizigers. Het is gemakkelijker om tot de Wet te komen dan tot het Evangelie en een troon des gericht is toegankelijker dan een troon van genade. Wij hebben legioenen onbekeerde zedenpredikers, maar weinig bedienaars des Geestes.

Elk van de menigte der mensen roept zijn weldadigheid uit, maar wie zal een recht trouwe man vinden? Mensen die onbekend zijn met de kracht der godzaligheid, moeten de letter aandringen, want dat is al wat zij hebben. Met de letter, een groot geluid en de vertoning van een schoon gelaat naar het vlees, bedriegen zij de eenvoudige.

De verborgenheid des geloofs is een raadsel voor een onervaren hart en een onverlicht hoofd. Wanneer zij deze aanvallen, verraden zij alleen hun onkunde. Die heer had gelijk. "Zonder heiligmaking zal niemand den Heere zien."

En wanneer hij geen heiligmaking heeft dan die welke hij uit de Wet krijgt, zal hij nooit de Heere zien met aanneming, want tenzij dat iemand wederom geboren wordt, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien (veel minder ingaan).

Het Koninkrijk Gods is in kracht. De wedergeboorte verlicht ons in onszelf en geeft het ons gevoelig te genieten, want het is rechtvaardigheid en vrede en blijdschap door de Heilige Geest, Welke ons geen van allen toekomen uit de Wet.

Indien het aandringen van de Wet als de enige regel des levens en de voorstelling daarvan als de enige standaard van heiligheid met kracht gepaard gaat, indien zij liefde voortbrengt tot God en de naaste, indien zij ware heiligheid bevordert; indien zij de nieuwe mens verkwikt en de ziel met nederigheid en zelfverfoeiing bekleedt; indien zij Christus dierbaar maakt en het geloof versterkt; indien zij geestelijk leven en vrede voortbrengt; indien zij de ogen verlicht, het hart verwijdt, aan de wereld spent, de ziel reinigt, tot naarstigheid aanmoedigt en God, Zijn wegen en dienst tot de lust van uw ziel maakt, dan naooft u hen wel verdragen, want deze dingen komen van God en zijn met de zaligheid gevoegd.

Maar ik weet dat niets van dit alles deze prediking vergezelt en uw brief is er een genoegzaam bewijs van.

Ik heb mijn zuster de Wet en het Evangelie, de geboden en de beloften, het leven en de dood, de zegen en de vloek voorgesteld. Indien u de letter van de Wet aanhangt en die tot de regel van uw leven, wandel, daden en gesprekken maakt, dan zal uw gehoorzaamheid de gehoorzaamheid der Wet zijn, niet des geloofs. Dan zullen het uw vruchten zijn en niet de vruchten des Geestes. U werkt door de Wet; door het Evangelie werkt God al mijn werken in mij. U moet u door de Wet een nieuw hart en een nieuwe geest laten maken, door het Evangelie maakt God mij een nieuw schepsel in Christus Jezus. U moet door de Wet God liefhebben, door het Evangelie is de liefde Gods in mijn hart uitgestort. Door de Wet moet ge u wassen én reinigen, door het Evangelie reinigt God mij van alle besmetting des vleses en des geestes. Zo werkt God door het Evangelie en u werkt door de Wet.

Door het ene wordt het eigen ik verloochend en is Christus alles en in allen; door het andere wordt het eigen ik verheven en zij is u alles in allen. Eén van deze werkers moet wijken. Genade moet genade zijn en het werk geen werk meer of de werken moeten alles zijn en genade niemand-al. "Ik doe de genade Gods niet te niet. Want indien de rechtvaardigheid door de Wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven."

En evenmin als de rechtvaardigheid door de Wet is, is de heiligheid, het leven of de heiligmaking door de Wet. Christus is ons van God geworden tot wijsheid, leven, rechtvaardigmaking en verlossing en Hij heiligt en reinigt Zijn Kerk en stelt haar voor zonder vlek of rimpel of iets dergelijks.

"Indien dit een deur opent voor alle losbandigheid", dan volgt daaruit, dat 's mensen dode werken ware heiligheid zijn en dat al Gods werken, welke volmaakt zijn, losbandigheid zijn. Zal dit niet in het laatste bitterheid zijn? God zegt mij dat ik der Wet gestorven ben, dat ik vrijgemaakt ben van de Wet en dat ik niet onder de wet ben. En waartoe is al deze dood en vrijmaking? Opdat wij in de zonde zouden leven? Nee, wij zijn aan de Wet gestorven, *opdat wij Gode leven zouden*. Wij zijn van haar vrijgemaakt, opdat wij God in nieuwigheid des Geestes zouden dienen en wij zijn van onder haar uitgebracht, opdat wij onder de genade zouden zijn.

Maar waarom *Gode leven, in de Geest dienen en onder de genade zijn*, een deur zou worden genoemd voor alle losbandigheid, weet ik niet. Ik moet dit overgeven aan de uitspraak van de grote God, wanneer het jaar der vergeldingen, om Sions twistzaak, komt. Verkiest mijn zuster echter om der Wet te leven, om onder haar te zijn als de regel van haar leven, wandel en doen, de aangeboden verlossing niet aannemende, zij is welkom: zij buige haar schouders om te dragen en diene onder haar tribuut. En zij zal eerlang ervaren, dat die lamp zal uitgaan en dan zal zij roepen om olie. Nu is zij nog arm en nooddruftig, maar somtijds verblindt het wettische deksel dermate, dat iemand ellendig en jammerlijk en arm en blind en naakt kan zijn, zonder het te weten. Indien gij u hield aan de stem van Christus in de beloften en aan de stem des Geestes in uw consciëntie (zo die daar is), u zou een levende regel vinden, ver te verkiezen boven een dodende letter en een juk der dienstbaarheid.

Aan de andere kant is zij volkomen vrij, ik voer geen heerschappij over haar geloof. Laat zij het deel des goeds nemen dat haar toekomt en alles bijeen vergaderen en handel drijven met haar "regel om naar te handelen." Het zal niet lang duren of zij zal bevinden, dat de Wet met haar bevruchtend juk haar in de wildernis zal brengen en wanneer zij in een vergelegen en dor land is, zal zij haar eerste man gedenken, gaan bedelen en blijde zijn door het geloof te leven op het gemeste Kalf en het Brood des Levens. Tot zolang zal ik Mejuffrouw Ongestadigheid verlaten om de proef te nemen van haar twee gedachten.

Dit zal ik er alleen bij voegen: mocht zij ooit bankroet gaan, mocht de burger van dat land een zwendelaar worden en haar tegenwoordig vermogen verkwisten, mochten de bedienaars der letter haar doen vergaan van honger met draf, wanneer zij tot zichzelf komt, wanneer haar buik gebrek lijdt, wanneer zij vernederd is om te bedelen en begerig om thuis te mogen komen, zal ik mij niet ergeren aan het gezang en gerei, maar de dienstwillige dienaar blijven van Juffrouw Prodigalis, (prodigalis is Latijn, betekent verloren zoon) wanneer de vader vrolijk en blijde is.

W. Huntington SS. Winchester Row

Tweede brief aan Mej. R. J. te B. N. D.

15 januari 1789

Zodra ik de brief van mijn zuster zag, vielen deze woorden in mijn hart: *Ziet, daar is de Sunamitische!* Is het wel niet u? Is het wel niet uw man? Is het wel niet uw kind? Ik bedoel, is het wel niet de consciëntie, is het wel tussen Christus en u? Is het wel niet het nieuwe scheepsel dat geschapen is naar het voorbeeld Desgenen, Die het geschapen heeft in ware gerechtigheid en heiligheid, dat zo dikwijls een losbandige Antinomiaan genoemd wordt? Er is weinig in deze brief, dat ruikt naar vereniging met de ware en levende Wijnstok of naar blijdschap en vrede, de gezegende vruchten van deze vereniging, maar juist het tegendeel. De sluier hangt zwaar over uw gemoed en dat heeft Hem verduisterd, Die veel schoner is dan de mensenkinderen.

U aanschouwt niet met ongedekt aangezicht de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel, hetwelk ons naar hetzelfde beeld in gedaante verandert, van heerlijkheid tot heerlijkheid als van des Heeren Geest. Mozes is als beschuldiger opgetreden en op die wijze trakteert hij allen, die op hem vertrouwen. Geen verwijding des harten krijgt u te genieten en geen nieuwe ontdekkingen van de schoonheid, gepastheid en onwaardeerbare waarde van de gezegende Zaligmaker. De dienstbaarheid neemt alle vreugde weg, zij neemt het hart in, werkt slaafse vrees, slaat de liefde legen en vervult het hart niet vruchteloze slavernij, opstand, murmurering, ontevredenheid, dodigheid in de plichten, magerheid der ziel en vijandschap tegen hen, die staan in de Heere en in de vrijheid waarmede Hij hen vrijgemaakt heeft.

Ik heb, met Gods hulp, mijn godsdienst in een klein bestek gebracht. Dat is door geloof, gebed, onderzoek, zelfverloochening, belijdenis, waakzaamheid, lezen, mediteren en door ijver in deze dingen om een troostvolle gemeenschap met de Heere Jezus Christus te onderhouden.

En in deze weg ben ik zo gelukkig, heilig, vrij en levendig op de preekstoel, zo nuttig in mijn bediening, zo zeer van God begunstigd, beide in de voorzienigheid en in de genade, heb ik even groot gehoor onder mijn bediening, van een volk dat onderscheidend, kundig, bevindelijk en oprecht is, als enig evangelist in Londen, die een vreemdeling is van dit soort van Antinomianerij.

Ook zal mijn arme zuster, nadat zij haar hals bezwaard, haar kracht doorgebracht en haar vermogen verspild heeft met haar regel des levens, der wandel en van doen, weer terug moeten keren om kracht te halen uit dezelfde Wijnstok, zal zij ooit Gode enige vrucht voortbrengen. Zonder Christus kan zij niets doen. Indien de rank niet in de Wijnstok blijft, die is buiten geworpen en is verdord. Die in Christus blijft, draagt veel vrucht en God reinigt zulken opdat zij meer vrucht dragen.

De mensen verblinden met het deksel van Mozes, is niet het licht zaaien voor de rechtvaardige en vrolijkheid voor de oprechte van hart. Christus kwam om de gevangenen vrijheid uit te roepen en de gebondenen opening der gevangenis. Hij, die u in dienstbaarheid brengt, predikt u het Evangelie niet, maar doet als Paulus niet de last welke hij van de overpriesters had. Hij tracht allen gebonden te Jeruzalem te brengen. Gij verdraagt het als u iemand slaat en u doet dat ook zo indien u iemand dienstbaar maakt.

Ik ging eens een oude Godgeleerde horen. De eerste welke mij vereerde met de naam van Antinomiaan. En die de verschrikkingen der Wet voorstelde, genoegzaam om heel Londen uit vrees haar toevlucht in de heiligheid te doen zoeken. Maar ik zag niets van enige werking onder het volk, welke zelfs kon doen vermoeden dat hij enige vrucht zou voortbrengen, die hun tot voordeel zou strekken. Binnen een kring van twintig voet om mij heen zaten veertien personen heerlijk te slapen, even onbekommerd als Jona op zijn reis naar Tarsis. Er was niets van de gangen Gods in het heiligdom noch wekte hij zijn macht op, om onder hen te komen. De arbeider verschoot zijn pijlen tot hij buiten adem was, maar het werkte weinig uit. Ook bleef het niet bij zijn toorn, want toen hij opstond om te eindigen met gebed, kwam niet een verzoek of lofzegging over zijn lippen, maar hij sprak tot zijn gehoor en niet tot God. Het volk werd beschuldigd en niet weinig toorn tegen de Almachtige openbaarde zich.

Degenen die onder de Wet zijn, kunnen zich aan haar niet onderwerpen en die verstoken zijn van de Geest der liefde, zijn in hun gemoed in vijandschap niet God. Mij dacht dat de wettische koorden der bediening en de naam der bijeenkomst een duidelijke overeenkomst hadden, het was de *Townslagers Steeg*, in meer dan één zin.

Laat ik u de volgende raad geven, daar u verplicht zijt allerlei predikanten te horen, zowel goede als kwade. Wanneer één van hen u met de Wet begint te geselen, geef dan nauwkeurig acht op hem en luister oplettend naar hem. En wanneer u hoort, dat hij een zaligmakende kennis van God kan beschrijven, maak er dan staat op, dat hij de Wet wettelijk gebruiken zal. De kennis van God wordt

eerst geleerd in de Wet. "Een iegelijk, die het van den Vader geleerd heeft, die komt tot Mij", zegt Christus. Dezulken kennen de schrik des Heeren en bewegen daarom de mensen. Zij kennen Hem:

1. Door Zijn krachtige stem. "Te dien dage zullen zij kennen, dat Ik het ben, Die spreek: Ziet, hier ben Ik."
2. Door de ontdekking van hun zonden. "Ik ben het, Die den mens bekend maak wat Zijne gedachten zijn."
3. Door Zijn ondersteunende hand. "Dan zal de hand des Heeren bekend worden aan Zijn knechten."
4. Door Zijn Woord. "De Heere openbaarde Zich aan Samuel te Silo door het woord des Heeren." Als verzoend in Christus geeft Hij hen een hart om Hem te kennen, door degenen vergeven, die Hij zal doen overblijven.
5. Door een gevoelige genieting van Zijn liefde. "Een iegelijk die liefheeft, is uit God geboren en kent God."

Indien iemand de dienstbaarheid van de Wet der werken en de dierbaarheid van de Wet des geloofs kent, indien hij kennis heeft aan de verschrikkingen Gods in de Wet en aan de liefde Gods in Christus Jezus, dat is de man tot wie en door wie God spreekt. "Hoort naar Mij, gijlieden die de gerechtigheid kent, gij volk in welks hart Mijn Wet is."

Anderen kunnen in de Geest beginnen en in het vlees eindigen, zij kunnen beginnen op de Rots te bouwen en dan Christus tot een rots der ergernis te maken, ter enere tijd verwoesten en dan weer opbouwen wat zij verwoest hadden.

Maar zo is het niet bij arme zielen, wier hart gesterkt wordt door genade. "De Wet zijns Gods is in zijn hart, zijn gangen zullen niet slibberen." God heeft Zijn Wet in haar ingeschreven en haar verstand gegeven en Hij zegt, dat Hij niet van haar zal wijken. De Wet kan niet wettelijk gebruikt worden zonder een kennis van God in de Wet.

Wanneer God tot iemand spreekt uit de schuilplaats des donders en hem beproeft aan de wateren van Meriba, Psalm 81:8, dan zal Hij altijd de storm gedenken en het zoeken der bloedstortingen. En indien God Zijn Zoon in hem openbaart, zal Hij altijd de Wet der werken en de Wet des geloofs afzonderlijk houden. Het is uit gebrek aan kennis van God, dat wij zoveel linnen wollen kleren hebben en dat zoveel arme zielen in voortdurende dienstbaarheid gehouden worden, die naar de wand tasten gelijk de blinde. Van zulke predikanten klaagt God: "De priesters zeiden niet: Waar is de HEERE? En die de Wet handelden, kenden Mij niet; en de herders overtraden tegen Mij; en de profeten profeteerden door Baäl". Jer 2:8. "Zulken lopen, daar Ik ze niet gezonden heb", zegt God, "daarom zullen zij dit volk gans geen nut doen". Ik weet dat velen te dien dage zullen zeggen: "Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd en in Uw Naam duivelen uitgeworpen en vele krachten gedaan?"

Doch duivelen uitwerpen is geen zielen tot Christus bekeren. Een duivel in de ene mens kan een duivel in een ander mens gebieden eis de onreine geest kan uitgaan en de satan de lof ontvangen door de kracht van Christus na te bootsen. Hiervan vindt men er niet weinig onder de Arminianen. De zeven zonen van Sceva, de Jood, wierpen duivelen uit, hoewel zij tegelijkertijd ten volle in het bezit van de duivel waren, gelijk wij lezen in Handelingen 19:11. Ware bekering is niet alleen een uitwerpen van de duivel uit het hart, maar gaat hiermee gepaard dat Christus er in zijn plaats een gestalte krijgt, hetgeen geschiedt door de kracht des Geestes Gods, Die het Woord vergezelschaft.

Het dorre land van een onvruchtbaar hart moet tot staand water worden en het dorstig land tot springaders der wateren; de woning der draken moet het gras voortbrengen of de groene weiden der hemelse waarheid; aldaar zal gras en riet en biezen zijn, Jes. 35:7. Aldus is de satan vervangen en niet alleen uitgeworpen, maar buiten gehouden.

Ik heb alle teksten overwogen, naar welke u mij verwijst. Het Evangelie leidt ons naar Sion. Daar is God verzoend, daar werd Christus gekroond, daar is de Koning der heiligen en de troon der genade. Te Sinaï woont God in dikke duisternis: daar is het vlamdend zwaard uit de schede getrokken, de troon des gerichtes en een vreselijk rechter. Daar is Mozes, dé beschuldiger van degenen die op hem vertrouwen en een Vurige Wet, voor welke niemand bestaan kan. Ga daarheen om regels of welke hulp u ook nodig hebt en u zult daar niet lang zijn of de zonde zal u in het

gezicht staren. De Wet zal u binden en vasthouden, de oude vijandschap zal opnieuw opborrelen, duizend twijfelingen en vrezende omringen, bezwaardheid, moedeloosheid en verslagenheid zullen u doen neerzinken, de pijlen Gods zullen uw geest uitdrinken, geestelijke sterkte zal u ontbreken. Verslapping, uiterste hulpeloosheid en zwakheid zullen u aangrijpen en u zult voor de rechterstoel staan, schuddende en bevende, totdat de moedeloosheid uw dwaas hart zal overstelpen.

Ga echter voort tot u met Job ervaart, dat de pijlen des Almachtigen in u zijn. Het gericht zal zich voor u openen en dan wacht u, dat Hij u misschien niet met één klap wegstoot zodat een groot rantsoen daarvan niet zou afbrengen. Wanneer u van deze storm uw bekomst zult gehad hebben en erdoor zult verpletterd zijn, dan zult u met hem uitroepen, aan de genadetroom: "Och, of ik wist, dat ik Hem vinden zoude! Ik zou het recht voor Zijn aangezicht ordentelijk voorstellen; en mijn mond zou ik met verdedigingen vervullen." Daar (maar ook nergens anders) zou de oprechte met Hem pleiten en ik zou mij in eeuwigheid van mijn Rechter vrijmaken.

Op hetzelfde ogenblik ken ik velen, die een aangename bevinding hadden en die geestelijke vrijheid in Christus hadden genoten, maar die weer in dienstbaarheid gebracht zijn, doordat zij in gezelschap van Arminianen kwamen en onder bedienaars der letter opgingen en die jaar in, jaar uit, naar lichaam en ziel, als verdord en aan handen en voeten gebonden daar neerliggen. Dikwijls zien zij terug naar de aangename berg waarop zij voorheen stonden, uitroepende: "Ik word mager, ik word mager wee mij! Zij zien hun dwaling, maar het ongeloof en het juk der dienstbaarheid houden hen vast en weigeren hen los te laten, terwijl zij geen leven, vurigheid of kracht in het gebed hebben, om te worstelen om verlossing. De Geest van God is bedroefd. Zijn vrijheid is misbruikt, van de eenvoudigheid van het Evangelie en een nederige afhankelijkheid van Christus zijn zij afgetrokken.

Hun blijdschap is verwelkt. Niets dan klachten, ontevredenheid en murmureringen overheersen hen. Zij brengen Gode geen vruchten voort, zijn zonder nuttigheid in Zijn zaak en ze zijn de zwakken tot een struikelblok. En door hun voortdurende klachten voor alle rangen van christenen, verspreiden zij een wettische damp en zwaarmoedige somberheid over menige gezonde consciëntie en liefelijke gedaante. Maar helaas! Zij stonden niet in hun vrijheid en zijn daarom rechtvaardig weer met het juk der dienstbaarheid bevangen.

Dit zijn de uitwerkingen van het aanhangen van de Wet en deze zijn mijn zuster in haar tegenwoordige staat niet vreemd. Zij gevoelt levendig een onvruchtbaar hart en een gebonden geest, hoewel zij niet weet wat hiervan de oorzaak is. Zij mag de bedienaars der letter danken voor haar dienstbaarheid en zij kan erop rekenen, dat niets dan de bediening des Geestes er haar ooit uit verlossen zal.

Niet lang geleden had een zekere Frij, een linnenkoper in South Moutton Street, een echte nieuweling, die opgeblazen was van hoogmoed, lust, om eens een vertoning te maken op de preekstoel en mij eens af te rammelen. Hij vertelde zijn gehoor, "dat hij, al had hij duizend zielen, ze allen op de Wet wilde wagen," alsof dat de grondsteen was, welke God in Sion gelegd heeft. Wij weten, dat zovelen als onder de werken der Wet zijn, die zijn onder de vloek. Wanneer het zwaard, dat dronken geworden is in de hemel, ten oordeel nederdalen zal op het volk van Gods vloek, wat zal er dan worden van al de zielen die daar gewaagd zijn? Indien God de koningen der aarde vreselijk is, aan wie Hij het tijdelijke zwaard heeft toevertrouwd wat zal Hij dan zulke bedriegers als deze zijn, die zich in het hoogste ambt in de kerk indringen en voorgeven het geestelijke zwaard te hanteren?

U schijnt niet te verstaan, wat in de Schriften door het woord **Wet** bedoeld wordt.

Het betekent soms in het Oude Testament de ganse Schrift, daar het Nieuwe testament toen nog niet geschreven was. Hoewel het wezen ervan lag in de on vervulde profetieën, de beloften en de ceremoniële Wet, welke het Evangelie van de Joodse kerk was. "Want ook ons is het Evangelie verkondigd, gelijk als haar: maar het woord der prediking deed haar geen nut, dewijl het met geloof niet gemengd was in degenen die het gehoord hebben."

Zo wordt de belofte aan Abraham gedaan somtijds een Wet genoemd: "Hij gedenkt Zijns verbonds tot in eeuwigheid; des woords dat Hij ingesteld heeft tot in duizend geslachten. Des verbonds dat Hij met Abraham heeft gemaakt en Zijns eeds aan Izaak. Welke Hij ook gesteld heeft aan Jakob tot een Wet (Eng. Wd.) aan Israël tot een eeuwig Verbond, zeggende: Ik zal u geven het land Kanaän, het snoer van ulieder erfdeel." Psalm 105:8, enzovoorts.

Dit verbond is het verbond der genade, de eed verzekert de erfenis welke Abraham door de belofte gegeven is en de Wet werd vierhonderddertig jaren later gegeven. Dit is duidelijk de Wet des geloofs, 'want zovelen als uit het geloof zijn, zijn erfgenamen van deze belofte', die door deze eed verzekerd is. Zij zullen de erfenis genieten, want zij worden gezegend met de gelovige Abraham. In dit verbond der belofte of deze *Wet des geloofs* geloofde de Psalmist. "Ik heb geloofd, daarom sprak ik."

Indien sommige van onze letter-predikers ooit het gebod ontvangen hadden, evenals Paulus, David en anderen, wanneer hun goddeloos leven en bedrieglijk hart hen ontdekt was geworden en zij werkelijk de dodende kracht van de letter der Wet hadden gevoeld, alsmede een sterk geloof in de heiligheid, rechtvaardigheid en onveranderlijkheid Gods in de Wet, zij zouden blij geweest zijn met David de Wet des geloofs uit te vinden. "Leert mij een goeden zin en wetenschap, want ik heb aan Uw geboden geloofd." Psalm 119:66.

Dit geloof zou hem (de Psalmist) hebben doen verzinken, was er niet een ander voorwerp verschenen. "Zo ik niet had geloofd, dat ik het goede des HEEREN zou zien in het land der levenden, ik ware vergaan", Psalm 27:13. Dit goede des Heeren dat hij zag, was in Christus, (de Messias) in Wien hij geloofde. Hij noemt Hem bij die Naam. "Gezegend zij de HEERE, mijn Rotssteen, mijn Goedertierenheid en mijn Burg, mijn Hoog Vertrek en mijn Bevrijder voor mij, mijn Schild en op Wien ik mij betrouwe", Psalm 144:1, 2.

Hadden onze tegenwoordige dienstbare predikanten (bedienaars der dienstbaarheid) vast aan Gods geboden geloofd als David, zij zouden blij geweest zijn, geloof te oefenen in Davids Heere. Indien zij Mozes geloofd hadden, zij zouden Christus geloofd hebben, maar zo zij zijn schriften niet geloven, hoe zullen zij des Zaligmakers woorden geloven? Mensen die verstoken zijn van een zaligmakende kennis Gods in Christus Jezus, weten niets van de kracht der Wet noch van het Evangelie waar zij zich op laten voorstaan. *Die de Wet handelen, kennen Mij niet*, zegt God. Mensen die ontbloot zijn van Evangelie-geloof in Christus, geloven nooit dat de geboden der Wet zijn, wat zij waarlijk zijn.

Zij geloven noch de schriften van Mozes noch de woorden van de Zaligmaker en dit zullen zij ook niet doen tenzij God ze, evenals David, brenge op de Rotssteen Die hen te hoog zou zijn of hen anders in wanhoop zou doen verzinken, gelijk Hij Franciscus Spira deed onder de toorn, dienstbaarheid en vloek van die vurige bedeling.

Wanneer David zegt: "Ontdek mijn ogen, dat ik aanschouwe de wonderen van Uw Wet. Ik ben een vreemdeling op de aarde, verberg Uw geboden voor mij niet: Psalm 119:18, 19, dan was het de ceremoniële Wet welke hem wonderen ontdekte. Waarvan zij niets weten die dood zijn en onder de vloek van de Wet van Mozes, want God toont geen wonderen aan de doden. Psalm 88:20 (Eng. vert.) Maar in de ceremoniële Wet, welke een deel van het Evangelie der Joden was, zag David de Zaligmaker afgebeeld, waardoor zijn geloof geleid werd tot Hem, Wiens handen en voeten hij, in het geloofsgezicht, doorboord zag.

In dat Offer geloofde hij, wat zijn hart verbrak en zijn ziel maakte als een gespeend kind. Hij wist dat geloof in Hem, een verbroken hart, geestelijk gebed geofferd door Hem en de offerande van lof en dankzegging tot Hem, den Heere aangenamer waren dan een gehoornde var, die de klauwen verdeelt.

Dit waren de wonderen die David zag, dit waren de dingen welke hij overpeinsde, dingen van de Koning. Het was niet de uitgebreidheid van het letterlijke gebod, waarmee David zo ingenomen was, maar de volkomenheid der schoonheid die er achter was. Hij, Die veel schoner is dan de mensenkinderen, Wie hij zag als het Einde der Wet tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft. Gelijk hij zegt: "Aan alle volmaaktheid heb ik een einde gezien, maar Uw gebod is zeer wijd."

In dat gezegende Voorwerp geloofde hij tot vergeving van zijn zonden en tot rechtvaardigmaking van zijn ziel. Daarop sprak hij de mens zalig, wiens overtreding vergeven en wiens zonde bedekt is. "Welgelukzalig is de mens, dien de Heere de ongerechtigheid niet toerekent en in wiens geest geen bedrog is."

De dienstbaarheid der Wet hield hem vast en onder dat juk bracht hij niet meer vrucht voort tot eer van God dan mijn wettische beschuldigers die zeggen en niet doen. Maar toen hij verlost werd van zijn boeien, toen eerde hij zijn God, als een echte, aangenomen zoon: "Och, Heere! zekerlijk ik ben Uw knecht, ik ben Uw knecht, enz zoon Uwer dienstmaagd; u hebt mijn banden losgemaakt. Ik zal U offeren een offerande van dankzegging en de Naam des HEEREN aanroepen. Ik zal mijn

gelofte den HEERE betalen, nu, in de tegenwoordigheid van al Zijn volk; in de voorhoven van het huis des HEEREN, in het midden van u, o Jeruzalem. Halleluja!" Psalm 116:16-19.

Wanneer de voeten van mijn zuster uit de stok komen, zal zij evengoed als David lof offeren. Verlossende genade leidt niet tot losbandigheid, maar het brengt ons onder de sterkste, hoogste en meest bindende verplichtingen tot God, welke ooit een sterveling kan gevoelen, zulke als dienstbare kinderen en huichelaars nooit gevoelden. Paulus had de Wet Gods lief naar de inwendige mens. Dat is zo; houd u daarbij en u bent recht. Wanneer u iemand hoort die de Wet op u aandringt, let op hem en zie of hij de nieuwe mens kan beschrijven en of die in u door hem voedsel ontvangt. Christus in het hart eet Zijn honingraten met Zijn honing.

Wanneer geen kracht het Woord vergezelt, komt er geen verkwikking door des Heeren tegenwoordigheid. Indien hij een vreemdeling is van die bevinding welke hoop werkt, dan kent hij God niet. Hij gelooft de schriften van Mozes niet, noch des Zaligmakers woorden; hij is geen nieuw schepsel, maar is in het vlees, niet in de Geest en werkt alleen met de letter. Hij kent de Wet niet, hij is een vreemdeling van de Wet, ook heeft hij de Wet niet lief. Het einde van de Wet is liefde. Gods liefde is in onze harten uitgestort door de Heilige Geest. Zulken hebben de Wet lief naar de inwendige mens en de liefde is de vervulling der Wet.

In de liefde te wandelen, gelijk Christus ons liefgehad heeft, is de nog uitnemender weg van Paulus. En dit noemt David *de weg van Gods geboden*, welke hij najaagde toen de liefde de slaafse vrees der Wet uitdreef, hem van haar dienstbaarheid verlost en zijn hart verwijdde van de gebondenheid en benauwdheid waarin de Wet hem bracht. "Ik zal den weg Uwer geboden lopen, als u mijn hart verwijd zult hebben. Doe mij treden op het pad Uwer geboden, want daarin heb ik lust", Psalm 119:32, 35.

U doet uw best om al uw goede werken van de Wet van Mozes te halen en die uw regel van leven en handelen te maken, maar David haalde zijn hulp van een andere plaats, welke hem niet tot losbandigheid leidde. Hij loofde God wanneer Hij zijn banden had losgemaakt, maar u streeft naar meer banden. Hij ging de weg van Gods geboden lopen als de liefde Gods zijn hart verwijd had, maar de Wet des Geestes des levens en der liefde is u niet genoegzaam.

Hij had lust in Gods pad en zegt: "Doe mij daarop treden" maar Gods geestelijke kracht in de inwendige mens is u niet voldoende. Volgens die leer welke u hoort, leidt Davids vrijheid uit de banden, zijn hartverwijdende liefde, en dat God hem met kracht versterkte in zijn ziel, tot losbandigheid. Uw leraars kunnen al hun werken van een dode letter halen en de Wet houden, zonder de arme David na te volgen in zijn nederige smeking. "Ondersteun mij, zo zal ik behouden zijn." "Dan zou ik niet beschaamd worden, wanneer ik merken zou op al Uw geboden."

Indien deze aanhaling waar is, dat het merken op al Gods geboden een mens buiten het bereik der schaamte zet, dan volgt daaruit, dat - indien ik voortga om de eeuwige liefde Gods tot ons aan te dringen en te staan op een zuivere liefde tot Hem en liefde tot de Wet naar de inwendige mens, een wandel in de liefde of een bewaren van onszelf in de liefde Gods, welke liefde de vervulling der Wet is en de band van het eeuwig verbond, (hetwelk genoemd wordt God te dienen in nieuwigheid des Geestes, want Hij is de Geest der liefde en der gematigdheid) - dat ik dan met mijn gemoed de Wet Gods zal dienen en daarom geen reden zal hebben om beschaamd te worden, al noemde de hele wereld mij een Antinomiaan, want *het merken op al Gods geboden* zet mij buiten het bereik der schaamte.

Laat mij dan onder het bereik van Gods eeuwige liefde leven en laat mijn zuster tot de Wet gaan. Dat de eerste mijn juk blijve en de laatste het uwe. Werk gij in de letter en moge de liefde voor eeuwig in mij werken! Met deze band wil ik met mijn zuster of wie ook van haar wettische predikers het gehele kompas rondgaan.

Is zij arbeidende om de Wet te houden? God vergete niet mijn arbeid der liefde.

Maakt zij de Wet haar regel van handelen? "Zo is dan de liefde de vervulling der Wet."

Tracht zij de tweede tafel te vervullen? "De liefde doet de naaste geen kwaad."

Tracht zij alle geboden te houden? "Het einde des gebods is liefde."

Of is zij het oude deksel, het oude juk en de regel des levens van het kind ener dienstbare moeder? Als dat zo is, laat zij dan terugkeren tot haar eerste man: de liefde is een zacht juk en een lichte last.

Wil zij geloven? "De liefde gelooft alle dingen."

Wil zij in hope zalig zijn? "De liefde hoopt alle dingen."

Wil zij het echte antinomianisme ontkomen?

"De liefde verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid."

Wil zij wettische hoogmoed ontwijken? "De liefde handelt niet lichtvaardig" (Engels: beroemt zich niet). "Zij is niet opgeblazen."

Wil zij kwade gedachten ontkomen? "De liefde denkt geen kwaad."

Wil zij geduldig zijn? "De liefde verdraagt alle dingen."

Wil zij vrij zijn? "De liefde is een vrijmoedige Geest."

Wil zij het aanmatigend gedrag en de vleselijke wandel der huichelaars ontgaan? "De liefde handelt niet ongeschikt."

Wil zij het pad der heiligheid lopen? "De liefde is een nog uitnemender weg."

Wil zij de geboden bewaren? "Die het Evangelie in zijn hart heeft en hetzelfde bewaart, die heeft Christus lief en in die is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden."

Wil zij de vergeving der zonden genieten? "Die veel vergeven is, heeft ook veel lief."

Wil zij weten dat haar staat veilig is? Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in liet leven, dewijl wij de broeders liefhebben.

Wilt u weten wat het is, dat zielen tot Christus trekt? "Ik heb u getrokken met goedertierenheid."

Wilt u de reden weten waarom sommige predikers in hun bediening erger word in plaats van beter? En waarom sommige belijders stilstaan of achteruit gaan, in plaats van vooruit?

Omdat de Heere hen niet trekt met liefde, daarom lopen zij Hem niet na.

Wilt u weten wie zij zijn, die Christus liefhebben? "Die Mijn Woord heeft, (het Evangelie) die is het, die Mij liefheeft en zal van Mijn Vader geliefd worden.

Wilt u weten waarom zovelen in de dagen van Christus teruggingen of afvielen?

De liefde Gods was niet in hen; zij hadden geen wortel in zichzelf.

Wilt u weten waarom zovelen in de geboorte blijven steken en nooit voortkomen? Omdat de volmaakte liefde nooit hun vrees buiten dreef.

Wilt u weten waarom u zolang op twee gedachten hinkt?

Omdat u niet volmaakt (gemaakt, Engels) zijt in de liefde.

Wilt u een geestelijke geboorte genieten en een kennis van God? "Een iegelijk die liefheeft, is uit God geboren en kent God."

Wilt u weten wie God kent en wie Hem niet kent? Let op hun beschrijvingen van de liefde en de kracht welke ermede gepaard gaat. "Die niet liefheeft, die heeft God niet gekend, want God is liefde."

Wilt u weten wie het zijn, die de overwinning behalen over de zonde? Zij, die God kroont met goedertierenheid en barmhartigheden.

Wilt u weten wat de heiligen door al hun zware beproevingen en door de schaduw des doods brengt? Het is de liefde, welke sterk is als de dood; welke vele wateren niet kunnen uitblussen, ja, de rivieren kunnen ze niet verdrinken.

Wilt u weten wat de heiligen levend, werkzaam en gehoorzaam houdt? De liefde van Christus dringt hen.

Wilt u weten wat hen doet overwinnen? Zij zijn meer dan overwinnaars door Hem, Die haar heeft liefgehad.

Wilt u weten wat haar met God verenigt? Het is de liefde: "Die in de liefde blijft, die blijft in God en God in hem."

Wilt u weten wie zij zijn, die de geboden bewaren? Die in vereniging met Christus leeft: "Die Zijn geboden bewaart, blijft in Hem en Hij in dezelve."

Wilt u weten tot wie God spreekt in Zijn Woord? Tot die, die Hem liefheeft: "Hoort naar Mij, gijlieden die de gerechtigheid kent, gij volk, in welker hart Mijn Wet is."

Wilt u weten waarom de heiligen nooit afvallen? Omdat goedertierenheid van hen niet zal worden weggenomen. De Wet zijns Gods is in zijn hart; zijn gangen zullen niet slibberen van die Rotssteen, waarop God hun gangen vastgemaakt heeft.

Wilt u weten wat de Zaligmaker het meest in de heiligen mishaat? Dat zij hun eerste liefde verlaten.

Wilt u weten wat hen de hemel verzekert? Dat de liefde nimmermeer vergaat.

Wilt u weten wat de grootste is van alle genade? Geloof, hoop en liefde. Doch de meeste van deze is de liefde.

Wilt u weten, wie eeuwig niet God in heerlijkheid zullen leven? Degenen die Hem liefhebben: Ik zal uw hart besnijden, om den Heere uw God lief te hebben met uw ganse hart en met uw ganse ziel, opdat gij leeft.

Wilt u weten wat der heiligen slechtste tijden zijn? Wanneer de ongerechtigheid vermenigvuldigt en de liefde van velen verkoudt.

Wilt u weten wat een echte Antinomiaan is? Wat een huichelaar of een bedienaar der letter is? Het is zulk één, die voorgeeft alle kennis te hebben, alle verborgenheden te welen en die met zijn ledige welsprekendheid tracht de talen der mensen en der engelen te spreken, zich een geloof aanmatigt, alsof hij bergen kon verzetten; maar de liefde niet heeft. De liefde Gods is niet in zijn hart; hij is een klinkend metaal, een luidende schel, een valse bedrieger, een strik voor de heiligen en een vijand van God.

Zulken zijn inderdaad mensen van een slechte geest! Waarlijk mensen zonder liefde en vol liefdeloosheid. Lieve Heere, verlos ons!

Wilt u weten waar deze liefde te verkrijgen is? Het is op de berg Sion; want aldaar gebiedt de Heere den zegen en het leven (de Geest des levens en der liefde) tot in der eeuwigheid.

Wat zegt mijn zuster hierop? Ik denk, dat zij geneigd is over te hellen naar deze weegschaal des heilighdoms, dat zij bijna op het punt is haar regel van leven en handel los te laten en onderworpen om lijdelijk te liggen en behandeld te worden. Ik zeg haar, dat stil zitten haar sterkte zal zijn, dat de zwakken sterk zijn, dat genade genoeg is, omdat Gods kracht in zwakheid volbracht wordt.

God vormt het vat ter ere, terwijl de kleHijdelijk ligt en Hij legt Zijn schat in het vat, wanneer Hij het gevormd heeft, opdat het blijken moge dat de kracht Godes zij. Hij legde eerst het Fundament van het gebouw der genade en bouwt Sion Zelf op: "Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de Heere der heirscharen." En wanneer Hij Sion opbouwt, verschijnt Hij in Zijn heerlijkheid. Het werk gaat nooit voorspoediger dan wanneer men zichzelf verloochent en men van de Heere afhangt en op Hem vertrouwt.

Uzia's vleselijke arm, Petrus' zelfvertrouwen en Israëls vlucht naar Egypte om hulp, was hun schande, maar niet hun veiligheid noch hun eer. Indien de liefde de vervulling der Wet is; *indien het blijven bij de volmaakte Wet die der vrijheid is*, de weg is om gelukzalig te zijn in zijn doen; indien de Wet des geloofs alle roem uitsluit en Gode de eer geeft; en indien de Wet des Geestes des levens in Christus Jezus ons vrijmaakt van de Wet der zonde en de bediening des doods, - of het dan Antinomianisme, losbandigheid of het eeuwig Evangelie genoemd wordt, - het staat hij mij vast, dat het de allergezegendste bedeling is welke de hemel ooit openbaarde of de kinderen der mensen omhelsden.

Mijn kruik ontsprong zo snel over dit onderwerp, dat ik op het ogenblik de andere schrijftuurplaatsen welke u bijeengeraapt hebt, niet kan beantwoorden. Dit weet ik, dat het Evangelie geschreven is opdat wij gemeenschap zouden hebben met de Vader en de Zoon. Terwijl ik deze vereniging geniet en aandrings, daag ik u uit om een tekst uit het Boek Gods bij te brengen, hetzij tegen mijn ziel, mijn godsdienst of mijn bediening. "God wederstaat de hovaardige. De arme (van geest) hoort het schelden niet, Spr. 13:8. Hoe zouden zij ook? Geestelijke armoede is het wit, dat de prijs der roeping Gods, die van Boven is in Christus Jezus, verzekert. "Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen."

1) e band der liefde, waarmee God eerst mijn ziel tot Christus trok en de genieting van dit drievoudig snoer, *de liefde des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes*, heeft mijn ziel nauwer aan God en de Godzaligheid verbonden, dan al de regels van handelen van mijn zuster of dan alle banden en koorden die ooit in de *Toumslagers Steeg* gemaakt werden.

Zij mogen de dienstbare kinderen onderhouden tot zonde, toorn en boosheid tegen anderen, maar zij zullen nooit de genegenheden bij God, of het gemoed van de ijdelheden afhouden. Ik twijfel, of mijn zuster de schrikkelijke uitwerkingen van die geduchte bedeling wel gevoeld heeft. Want dan zou zij, evenals anderen gedaan hebben, uitgeroepen hebben: "Laat de Middelaar met ons spreken en wij zullen horen: en dat God met ons niet spreke, opdat wij niet sterven. Ex. 20:19.

Om kort te zijn: wil mijn zuster vruchtbaar zijn, dan moet zij in de Wijnstok blijven. Wil zij leven, dan moet zij door de Geest de werkingen des lichaams doden. Wil zij de zonden onderworpen hebben, dan moet zij in de genade Gods blijven of tevreden zijn met *onder de genade* te zijn. Wil zij heilig zijn, dan moet zij niet zoeken naar het oude deksel: "Maar met ongedekte aangezichte de heerlijkheid des Heeren, als in een spiegel aanschouwen, tot zij naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd wordt, van heerlijkheid tot heerlijkheid als van des Heeren Geest."

Wil zij vrede genieten, laat haar één van haar meningen loslaten en Jezus aankleven. Hij zal dien in volmaakte vrede bewaren, wiens gemoed op Hem steunt (Engelse vert. van Jes. 26:2). En wanneer zij niet tevreden is met een eeuwig Evangelie, laat haar dan ten volle de proef nemen niet de dodende letter. Zij is niet helemaal een vreemdeling van de vrijheid van het Evangelie. En indien dit niet genoegzaam is, laat haar dan de dienstbaarheid der Wet beproeven. Wanneer zij ooit verlossing krijgt, het zal zijn door hetgeen nu de naam heeft van antinomianisme en als zij hiertegen rebelleert, zullen dienstbaarheid en onvruchtbaarheid haar zeker volgen: "Hij voert uit die in boeien gevangen zijn; maar de afvalligen wonen in het dorre."

Wat mij betreft, ik zal tevreden zijn binnen de muren van Sion en ik wenste wel, dat zij tevreden was met op het veld van Boaz te blijven, maar zo niet, ik zal haar niet achterna zwerven, (Adam betaalde daar duur voor) maar op mijn wachttorens staan en haar bewegingen gadeslaan. Het gebod tot mij is: "Laat hen tot u wederkeren, maar gij zult tot hen niet wederkeren", Jer. 15:19.

Het overige zal ik beantwoorden zodra het mij gelegen komt, terwijl ik besluit met een oude rede van één van Jobs vrienden. *Mijn vader, laat mijn zuster beproefd worden, tot zij als Farao vurig bidt, dat geen donder Gods meer zij. Amen, ja Amen!*

Winchester Row W.

Huntington SS

Derde brief aan Mej. R.J. te B.-N.-D.

5 februari 1789

De brief van mijn zuster is als de reis van de koningin van Scheba naar Jeruzalem. Zij heeft mij met een lange reeks schriftuurplaatsen bezocht en is van plan om mij met raadselen te verzoeken. Ik geloof, dat ik haar bij de behandeling van de Wet en het Evangelie veel van de werkingen van haar hart verteld heb.

Wij, arme verloren aardwormen, zijn zeer trots en hebben geen lust om niets te worden opdat Christus alles zij en in allen. Niet bekwaam te zijn een goed woord te spreken of een goede gedachte te denken. Dwazen te worden opdat wij wijs mogen worden; een wee te plaatsen op onze eigengerechtigheid, wijsheid en voorzichtigheid.

Onrein te zijn door geboorte en in de praktijk onnutte dienstknechten te zijn, terwijl wij in een staat van genade zijn, zijn harde gezegden; wie kan dezelve horen? Dat onze natuurlijke rede duisternis genoemd zou worden, ons verstand dwaasheid en onze wijsheid aards, natuurlijk, duivels. Dat eigen-ik, het heilig, rechtvaardig zelf, het verwaande, medewerkende en wonderen verrichtende zelf, dagelijks verloochend moet worden en met een kruis beladen om het onder de last gebukt te houden, opdat het zijn vergif niet mengen zou met de stroom, die voortkomt uit de fontein welke God in het aarden vat gesteld heeft. Om het vonnis des doods in onszelf te hebben, opdat wij niet op onszelf vertrouwen zullen. Schuldenaars te zijn aan genade voor een mond, wijsheid en een

geopende deur. Door de duivel met vuisten geslagen te worden, totdat 'zelf' niets is dan zwakheid, opdat de kracht van Christus daarin volbracht zou worden. Dat de afname van het 'zelf', de vernieuwing zouden zijn van de inwendige mens en de zwakheid van 'zelf' de oorzaak, dat Goddelijke kracht en genade geopenbaard zou worden, ... zijn alle lessen, die zwaar zijn om te leren.

Dit zijn de lessen van het Evangelie, uit hoofde waarvan onvernederde, onvernieuwde en geesteloze predikanten en belijders de bedeling des Geestes niet liefhebben. In de Wet van Mozes is deze zelf vernederende arbeid niet. De grote menselijke werker 'gij', staat bijna in ieder vers: gij zult dit niet doen en gij zult dat wel doen.

Te roemen is door de Wet der werken niet uitgesloten maar wel door de Wet des geloofs. Hiervan zijn de dienstbare kinderen bewust en daarom zijn zij besloten dat verbond aan te hangen, dat de mens op de voorgrond plaatst, verkiezende liever de doende ik dan de lijdelijke gij te zijn, zonder de grote en vreselijke Naam te overwegen, Welke in de inleiding van de wet staat: "Ik ben de Heere."

De Joden begeren een teken, de Grieken zoeken wijsheid, de Arminianen vragen naar vrije wil, eigengerechtigheid en wettische regels en de Roomsens naar overleveringen. Maar wij prediken Christus de Gekruisigde, de Joden een ergernis, de Grieken dwaasheid, voor de Arminianen, Antinomianen en Roomsens ketterij. Door hen wordt het 'eigen' verhoogd en de Zaligmaker verlaagd; zo is dan de ergernis des kruises vernietigd.

Indien wij onder de Wet zijn als een regel van leven, wandel en handel, dan behoren onze Arminianen of gematigde Calvinisten ook *de besnijdenis* te prediken, want dat maakt de mens een schuldenaar om de gehele Wet te doen. Om de heiligen Gods af te voeren van de berg Sion, van vereniging met Christus, van het juk des Zaligmakers, van de dienst des Geestes, van de vrijheid van het Evangelie en van een leven des geloofs en terzelfder tijd, niet aan te dringen op besnijdenis, is tegenstrijdigheid van een bedienaar der letter. Wat een verschrikkelijke zaak is het, dat een bedeling voor de zaligheid van zondaren de wereld zou ingezonden worden met het doel, opdat hij ontheilige de hovaardij van alle sieraad (of, om te bevleken de luister aller eer!) opdat 'vrije wil' vernietigd zou worden en haar heerlijkheid veracht, aan wie niet alleen de Efeziërs maar de ganse niet-uitverkoren wereld, godsdienstige eer bewijst!

Maar zo is het: de grootste apostel en de levendigste heilige moet hier voor buigen, dat het God is, Die het hart bereidt, ja, Die de sterkste des harten is, wanneer vlees en hart beide bezwijken. Dat de uitnemendheid en de kracht der ware godsdienst van Hem zijn. Dat de vrucht der lippen, de voorspoed der bediening en de kracht en sterkte van de bedienaar, allen van God zijn. Al onze vruchten moeten aan de Geest worden toegeschreven, al onze arbeid aan de liefde, onze werken aan het geloof en onze overwinningen aan Hém, Die ons heeft liefgehad.

De arme 'vrije wil' moet in elke zin worden uitgesloten.

Uitgesloten uit Gods besluiten: "Hij werkt alle dingen naar de raad Zijns willens."

Uit de predestinatie: "Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren."

Uit de geestelijke geboorte: Geboren, niet uit den bloede, noch uit de wil des vleses, noch uit de wil des mans, maar uit God.

Ook uit de arbeid: "Doch niet ik, maar de genade Gods, die niet mij is."

En alles wat de arme 'vrije wil' ten deel valt is, dat hij zoveel kwaad gedaan heeft als hij kon en een sta-in-de- weg geweest is, in plaats van een hulp.

Het vlees en de Geest: "Deze staan tegen elkander, alzo dat gij niet kunt doen (Eng. vert.) hetgeen gij wildet." Deze smaad en de titel van een onnutte dienstknecht is alles wat het 'zelf' ten deel valt. God moet alle eer gegeven worden en wij moeten tevreden zijn met de eer die God alleen toekomt, zullen wij onder de gelovigen een plaats innemen. "Want hoe kunt gij geloven, gij, die eer van elkander neemt en de eer die van God alleen is, niet zoekt?" Joh. 5:44. "Zo zegt de HEERE: Een wijze beroeme zich niet in zijn wijsheid en de sterke beroemt zich niet in zijn sterkheid; een rijke beroeme zich niet in zijn rijkdom. Maar die zich beroemt, beroeme zich hierin, dat hij verstaat en Mij kent, dat Ik de HEERE ben, doende weldadigheid, recht en gerechtigheid op de aarde; want in die dingen heb Ik lust, spreekt de Heere; Jer. 9:23, 24.

Schande, vernedering en ongenade is alles wat ooit de oude mens in de heiligen en alle oude Adams kinderen onder de Wet ten deel zal vallen, terwijl te roemen in de kennis Gods en in de

goedertierenheid, het recht en de gerechtigheid welke Hij oefent, tot in alle eeuwigheid, de lust zal zijn van alle nieuwe schepselen in Christus Jezus. Ik geloof, dat een ieder die de plaag zijns harten en de genade Gods in der waarheid kent, gemoedigd de belediging zal aannemen. Hoewel de Arminiaan besloten is de kloof te dempen, de besluiten Gods te lasteren, de Bijbel te veranderen, liever dan zichzelf schuldig te keuren of zich te onderwerpen aan de zelfvernederende bepalingen van het verbond der genade.

Om nu tot de aangehaalde tekst te komen. 'Hij heeft u bekend gemaakt wat goed is.' "Doe recht, heb weldadigheid (Eng. vert. barmhartigheid) lief wandel ootmoedig met uwen God."

Dit is een tekst, die veel door de kinderen des vleses wordt aangehaald, hoewel er geen woord in staat, dat niet tegen hen strijdt. Zij zijn niet verlicht in de verborgenheden van het Koninkrijk Gods, daarom heeft God ze *niet bekend gemaakt, wat goed is*. En daar zij er allen voor zijn Gode iets toe te brengen, in plaats van de beker der verlossing of der genade van Hem te ontvangen, snijdt de tekst hun dorre arm af: "Waarmede zal ik den HEERE tegenkomen en mij bukken voor den hohen God? Zal ik Hem tegenkomen met brandofferen, met eenjarige kalveren? Zou de IJLERE een welgevallen hebben aan duizenden van rammen, aan tienduizenden van oliebeken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht mijns buiks voor de zonde mijner ziel?" Micha 6: 6, 7.

Indien brandofferen, eenjarige kalveren, duizenden van rammen, tienduizenden van oliebeken en de vrucht des buiks, ongenoegzaam zijn om een mens in dit leven aannemelijk bij God te maken; welke figuur moeten zij dan maken, die menen voor Gods gericht te zullen bestaan, om de hemelse heerlijkheid te verdienen en er in te wonen, door te roemen op een vrije wil, die verdorven is? Door eigengerechtigheid, welke een wegwerpelij kleeft is; door vlees tot zijn arm te stellen, waarvoor God ze vervloekt en door dode werken, verricht onder het vonnis des doods en der verdoemenis?!

De ongelovige, die alreeds veroordeeld en onder de toorn Gods is; wie geen ding rein is, maar beide zijn verstand en consciëntie zijn bevuurd; en die zonder geloof Gode niet behagen kan, kan de persoon niet zijn welke in de tekst verondersteld wordt *recht te doen*.

Het moeten personen zijn, die niet God in een verbond zijn en die deelgenoten van de gewisse weldadigheden Davids zijn, *die barmhartigheid verkrijgen*, welke de tekst bedoelt. Hoe kan hij *weldadigheid*, of barmhartigheid liefhebben, die geen barmhartigheid verkregen heeft? Hij mag de goddeloze rechtvaardigen en dat barmhartigheid noemen of aalmoezen geven om zich een naam te maken of om de hemel te verdienen, maar: "De barmhartigheden des goddelozen zijn wreed", want zij bedriegen de ziel.

Wat betreft *het ootmoedig wandelen met uwen God*, wij weten, dat Hij een God der levenden, niet der doden is. De trotse, wettische, de opstandige vrije-wil-drijver kan zich aan de waarheid niet onderwerpen, veel minder vergeving van zonden en een gevoel van de liefde Gods verkrijgen.

Zonder onderwerping, vergeving en een gevoel van liefde, is er geen genaken lot God, geen staan in Zijn tegenwoordigheid, noch een genade vinden in Zijn ogen, veel minder een ootmoedig wandelen met Hem. "Zullen twee tezamen wandelen, tenzij dat zij bijeen gekomen zijn?" De ganse lijst der ouden hebben *door het geloof getuigenis bekomen*, maar het blijkt niet dat iets van dien aard gegeven zal worden aan hen die het wel zeggen maar het niet doen. Die in de Wijnstok blijven, dragen veel vrucht, maar niets van dien aard wordt gezegd van hen die onder de Wet blijven. Door het geloof is God behaagd en verheerlijkt, maar zonder geloof is het onmogelijk Hem te behagen.

Laat mijn zuster het achtste hoofdstuk van Jesaja lezen, dat bevat het geheel van mijn leer en een nauwkeurig afbeeldsel van mijn wettische tegenstanders.

Eerst, de profeet vertelt ons van het onderwijs, dat de Heere hem gaf: "Want alzo heeft de HEERE tot mij gezegd met een sterke hand en Hij onderwees mij van niet te wandelen op den weg dezes volks, zeggende: Gijlieden zult niet zeggen: een verbintenis, van alles daar dit volk van zegt: het is een verbintenis; en vreest gijlieden hun vreze niet en verschrikt niet. De HEERE der heirscharen, Dien zult gijlieden heiligen en Hij zij uw vreze en Hij zij uw verschrikking", vers 11, 12, 13.

Ten tweede, hij beschrijft de gezegende staat van hen, die vlieden van de toekomstige toorn, die in de Wet geopenbaard is, tot Christus, de enige Toevlucht en Schuilplaats, Die God daar gesteld heeft. En de vallende, struikelende, verbroken en verpletterde toestand van hen, die struikelen over het Evangelie en zich ergeren aan Christus. "Dan zal Hij ulieden (die op Hem vertrouwen) tot een

heiligdom zijn; maar tot een Steen des aanstoots en tot een Rotssteen der struikeling den twee huizen van Israël; tot een strik en tot een net den inwoners te Jeruzalem. En velen onder hen zullen struikelen en vallen en verbroken worden en zullen verstrikt en gevangen worden; vers 14, 15.

Dan gaat de profeet verder, om te vertellen hoe het getuigenis des Evangelies komen zal. Namelijk, in de betoning des Heiligen Geestes; en dat door de band der liefde, in onze zielen wordt opgebonden; en dat de Wet door de Heilige Geest op de vleses tafelen van ons hart zal worden verzegeld, opdat wij haar mogen hebben en doen. Niet op stenen tafelen: zij is in onze mond en in ons hart en onder de indruk des Heiligen Geestes zinkt zij diep in.

De gezegende Geest geeft ons de Wet der vrijheid, de Wet des levens en de Wet der liefde en getuigt onze rechtvaardigmaking ten leven en onze aanneming. Hij verzegelt ons tot een eeuwige verlossing en houdt elke nodige Wet in onze zielen onder de indruk van haar eigen zegel: "Bind de getuigenis toe; verzegel de Wet onder Mijn leerlingen. Ziet, Ik en de kinderen, die Mij de Heere gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël, van den HEERE der heirscharen, Die op den berg Sion woont." Jes. 8:16, 18. Laat mijn zuster dit overwegen. Het getuigenis (hetwelk is een bevinding van het Evangelie van Christus) wordt *de Wet* genoemd en wordt gezegd: toegebonden en verzegeld te zijn op de harten van des Heeren leerlingen. Zulken worden genoemd de kinderen, die God (de Vader) aan Christus gegeven heeft, Hebr. 2:13. En dezen worden uit kracht van hun kennis van de verborgenheden des Evangelies gezegd te zijn, *tot tekenen en tot wonderen in Israël* en dit alles is niet van Sinaï, maar *van den Heere der heirscharen, Die op den berg Sion woont*.

Als de profeet ons deze uitgezochte bevinding en een verhaal van zijn eigen onderrichting gegeven heeft, gaat hij voort om te waarschuwen, ten eerste tegen verleiders. En ten tweede geeft hij ons onderricht hoe ze te beproeven. Ten derde hoe zij zullen toornen en zich gedragen, wanneer zij tegen ons niets vermogen. "Wanneer zij dan tot ulieden zeggen zullen: Vraagt de waarzeggers en duivelskunstenaars, die daar piepen en binnensmonds mompelen; zo zegt: zal niet een volk zijn God vragen?" vers 19.

Mijn zuster zal antwoorden: "Om zielen naar de berg Sinaï te zenden, kan niet zijn een handelen onder de invloed van waarzeggers of een leiden van het volk tot toverijen."

Paulus zegt, dat valse apostelen bedienaars des satans zijn en dat zij gelovigen tot de Wet leiden om met het vlees te voleindigen; dat is toverij is: "O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn?" Gal. 3:1. "Tot de Wet en tot het getuigenis! Zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat ze geen dageraad zullen hebben", vers 20.

De profeet, ons onderricht hebbende dat het getuigenis toegebonden of de Wet verzegeld is onder de leerlingen van Christus, beveelt ons blinde leidlieden te beproeven door het getuigenis, de Wet of het Woord, dat wij ontvangen hebben. Het getuigenis is het Evangelie, de Wet is de Wet des geloofs en het Woord is het Woord des levens.

Wanneer nu de bediening des satans ons zou betoveren, door ons tot de Wet te zenden om te voleindigen in het vlees, [om volmaakt gemaakt te worden door het vlees, Eng. vert.] (want dat is niet de bediening des Geestes), dan moeten wij ze beproeven door het getuigenis of de Wet, welke God onder ons heeft toegebonden en verzegeld.

En indien zij het getuigenis van het Evangelie of de Wet des geloofs niet kunnen beschrijven, noch de Wet geschreven in onze harten, noch het zegel des Geestes, noch het getuigenis dat Hij getuigt, daarvan dat wij de kinderen zijn welke God aan Christus gegeven heeft, dan zijn zij verblind door de Wet. Zij zijn in het vlees, niet in de Geest, Zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben); vs. 20. (Eng. vert. 'het is omdat er geen licht in hen is').

De profeet gaat verder om de woede van deze valse apostelen te beschrijven, hun hongerende toestand, hun inwendig verbitteren der consciëntie, hun boosaardigheid, ja, tegen God Zelf, hun zielenangst en hun vreselijk einde. "En een ieder van hen zal daar doorgaan, hard gedrukt en hongerig; en het zal geschieden wanneer hem hongert en hij zeer toornig zal zijn, dan zal hij vloeken op zijn Koning en op zijn God, als hij opwaarts zal zien; als hij de aarde aanschouwen zal, ziet, er zal benauwdheid en duisternis zijn; hij zal verduisterd zijn door angst en voortgedreven door donkerheid; vs. 21, 22.

Een vreselijk maar een waar schilderij van een geesteloos predikant! Zulke mensen ontvangen vele slagen, zowel van God als van de consciëntie, "maar dit volk keert zich niet tot Dien, Die het slaat

en de HEERE der heirscharen zoeken zij niet", Jes. 9:12. De profeet vergelijkt hen bij verwelkte takken en biezen en slaat geen acht op hun ouderdom of op hun eer.

"Daarom zal de HEERE afhouden uit Israël (naar het vlees) den kop en den staart, den tak en de bieze, op een dag. (De oude en aanzienlijke, die is de kop; maar de profeet, die valsheid leert, die is de staart.) Want de leiders dezes volks zijn verleiders en die van hen geleid worden, worden ingeslokt. Daarom zal Zich de Heere niet verblijden over hun jongelingen en hunner wezen en hunner weduwen zal Hij Zich niet ontfermen, want zij zijn allen tezamen huichelaars en boosdoeners en alle mond spreekt dwaasheid." Jes. 9:13-16.

De profeet past de Wet van Mozes toe op de goddelozen, die onder haar zijn en onder haar vloek liggen, wie zij ook toebehoort. Want de Wet is de rechtvaardigen niet gezet, maar de ongerechten en de halsstarrigen. "Hooft des Heeren Woord, gij overste van Sodom; neemt ter oren de Wet onzes Gods, gij volk valt Gomorra!" Jes. 1:10. Maar tot de uitverkorenen zegt hij: Christus zal de Wet grootmaken en haar heerlijk maken, (Eng. vert.) Jes. 42:21. En van de Wet des geloofs spreekt hij in dezer voege: "Aanschouwt Abraham, ulieder vader en Sara, die ulieden gebaard heeft; want Ik riep hem, toen hij nog alleen was en Ik zegende hem en Ik vermenigvuldigde hem. Want de HEERE zal Sion troosten, Hij zal troosten al haar woeste plaatsen en Hij zal haar woestijn maken als Eden en haar wildernis als den hof des HEEREN; vreugde en blijdschap zal daarin gevonden worden, dankzegging en een stem des gezangs."

"Luistert naar Mij, Mijn volk; en Mijn liederen, neigt naar Mij het oor! Want een Wet zal van Mij uitgaan en Ik zal Mijn recht doen rusten tot een licht der volkeren." En: "Mijn gerechtigheid is nabij, Mijn heil trekt uit en Mijn armen zullen de volken richten; op Mij zullen de eilanden wachten en op Mijn arm zullen zij hopen" Jes. 60:2-5.

Hier is een Wet, die van Christus zal uitgaan. Ze zal gepaard gaan met een zien op Abrahams roeping en Abrahams zegening; zij zal vergezeld gaan van vreugde en blijdschap, dankzegging en een stem des gezangs. Ze zal bestaan uit een Goddelijke gerechtigheid, een vrijmachtig heil en een vaste hoop en vertrouwen op den arm des Heeren. Zij wordt genoemd *de Wet van Gods volk* en *de Wet van Zijn natie*; een uitverkoren volk en een rechtvaardig volk, gesteld tegenover een zondig volk en een volk van zware ongerechtigheid. Dit is de Wet, die zou uitgaan uit Sion en het Woord des Heeren, dat zou uitgaan uit Jeruzalem, Jes. 2:3.

Zij is in de harten van al Gods gerechtvaardigd volk. "Hooft naar Mij, gijlieden, die de gerechtigheid kent, u volk, in welks hart Mijn Wet is! Vreest niet de smaadheid van den mens en voor hun smaadredenen ontzet u niet," Jes. 51:7. Al woeden zij ook tegen ja, u smadende als Antinomianen, die de Wet teniet doen en het volk tot losbandigheid voeren, terwijl zij zelf dienstknechten der verdorvenheid zijn, vijanden en vervreemd van die genade, welke hen kan rein maken.

Wanneer de Heere zegt: "Bindt het getuigenis toe, verzegelt de Wet onder Mijn leerlingen of discipelen" dan worden de gelovigen bedoeld, wat blijkt uit Johannes: En Zijn discipelen geloofden in Hem.

Het getuigenis en de Wet zijn één en dezelfde zaak. Het getuigenis toegebonden te hebben, is de liefde der waarheid aan te nemen, welke liefde de band is van het verbond der belofte.

De Wet verzegeld te hebben, is het woord met geloof te mengen en het te ontvangen in kracht, in de Heilige Geest en in vele verzekering: "Nadat gij geloofd hebt, zijt gij verzegeld met de Heilige Geest der belofte." Dit is de Wet des geloofs en haar zegel.

Vraagt mijn zuster, waarom dit toegebonden getuigenis *een verzegelde Wet* genoemd wordt, dan antwoord ik: ***omdat elke andere Wet in dit getuigenis is ingesloten en onder dit zegel gedekt ligt, waarom het een Wet genoemd wordt.***

- Bijvoorbeeld: een Wet zegt: "Doe dit en gij zult leven." Het leven is de zaak welke hem, die doet, beloofd wordt, terwijl de dood bedreigd wordt ingeval van niet doen. "De Wet des wijzen is een springader des levens om af te wijken van de strikken des doods."
- Een andere Wet zegt: "Het zal u gerechtigheid zijn, indien gij gedenkt al wat in deze Wet geschreven is, dat jg dat doet." Dit ligt ook onder het zegel - opdat het recht (of de gerechtigheid) der Wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest, Rom. 8:4.

- De Wet der besnijdenis ligt onder dit zegel. De besnijdenis is een zegel der rechtvaardigheid des geloofs. Abraham ontving de belofte in de voorhuid zijnde, opdat hij zou zijn een vader van de onbesneden heidenen, die geloven door genade; zulken welke de Geest der liefde en der gematigdheid ontvangen. "God heeft hun harten besneden om Hem lief te hebben; en zulken, maar die ook alleen, zijn de ware besnijding, die God in de Geest dienen en in Christus Jezus roemen en niet in het vlees betrouwen, Filip. 3:3.
- Indien wij spreken van de Wet van de melaatsen en van zijn reiniging, Leviticus 13:9, deze is ook onder dit zegel. Onze Hogepriester reinigt ons door één blik. Wanneer al onze sierlijkheid is veranderd in een verderving, gelijk Daniël spreekt; wanneer wij de lip bewinden en roepen: "Onrein! Onrein! van de voetzool af tot de schedel toe, is er niets geheels aan ons en dat in ons vlees geen goed woont", dan wordt van ons gezegd, *dat wij innwendig geheel verheerlijkt zijn*. De Heere maakt ons zalig door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes. Aldus worden de melaatsen gereinigd, de armen wordt het Evangelie verkondigd en *zalig is hij, die aan Mij niet zal geërgerd worden*.
- Wanneer wij spreken van het jubeljaar, de bazuin en de Wet der vrijlating; hier is de grote bazuin, die geblazen zal worden, dat de Zaligmaker gevangen vrijheid uitroept en het jaar van het welbehagen des Heeren en de Heilige Geest hetzelfde toepast. Daar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid. En die inziet in de volmaakte Wet, die der vrijheid is en daarbij blijft, deze zal gelukkig zijn in dit zijn doen", Jak. 1:25.
- Het sluit de ganse Wet der verlossing in. Wij zijn verlost van een ijdele wandel door het dierbaar bloed van Christus, alsmede van de vloek der Wet, van de toekomende toorn van de put der hel en van de tweede dood. "Sion zal door recht verlost worden en haar wederkerenden door gerechtigheid." Jes. 1:27.
- De Wet van het huwelijk is onder dit zegel bedekt. Hier is Christus, de Bruidegom en Sion de bruid. Zijn keuze van haar en haar keuze van Hem; Zijn liefde en haar liefde. Hier is hun wederkerige ondertrouw, Zijn ondertrouwen van haar in gerechtigheid, goedertierenheid en in barmhartigheden en dat voor eeuwig. Zij is één Geest met Hem. Ja, wij zijn van Zijn vlees en van Zijn benen. Deze verborgenheid is groot, doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente.
- De Wet van de doodslager ligt onder dit zegel. De uitverkoren zondaar heeft zichzelf verdorven en heeft door zijn zonden de hand gehad in de kruisiging van Christus. Toch haatte hij Hem niet van tevoren, - namelijk toen hij volmaakt stond in Adam, - maar de duivel verleidde de mens tot deze staat van vijandschap. De Gerechtigheid is bloedwreker; Sion is de bemuurde vrijstad tot welke de ontstelde zondaar vlucht; haar muren en voorschansen zijn heil. Christus is de Hogepriester voor Welke hij staat, onder Wiens vleugelen hij toevlucht neemt en door Wiens dood hij zal wederkeren tot zijn hemels huis, waar hij door de duivel en de zonde was uitgedreven.
- Spreken wij van de Wet der wassing of van de Doop, ook die is in deze Wet des geloofs ingesloten. Onze harten zijn gereinigd van de kwade consciëntie. Christus heeft ons gewassen en wij hebben deel aan Hem. Wij zijn gewassen in de wedergeboorte, rein water is op ons gesprengd en wij zijn rein. Wij zijn met de Heilige Geest en met vuur gedoopt. Elke doop waar deze Geest gemist wordt, is een wassen van het buitenste des drinkbekers en des schotels en neemt geen hogere plaats in dan vleselijke wassing. Het is niet de afwassing van de vuiligheid des lichaams, maar de reiniging van de schuld en een getuigenis door de Geest van onze rechtvaardigmaking en aanneming; die een vraag is van een goede consciëntie tot God door de opstanding van Jezus Christus, 1 Petrus 3:21. Uit Wie en door Wie de Geest komt.

Sommige Joden zeggen, dat er driehonderddertien wetten zijn; anderen zeggen, zeshonderddertien; en al zijn er ook zesduizend, dan wil ik op mij nemen te bewijzen, dat zij allen samen, in haar geestelijke zin en mening, in deze tekst zijn inbegrepen. "Bindt het getuigenis toe, verzegelt de Wet onder Mijn leerlingen."

De Wet maakte niets volmaakt en de mens maakt niets volmaakt, maar de Geest is God en Zijn werk is volmaakt en het aanbrengen van een betere hoop maakt ons volmaakt in die hoop.

'Dit is antinomianisme, dit is losbandigheid.' Zij het zo; doch het is alles van de hemel en zij doen zeer weinig minder dan God, Zijn tabernakel en hen die in de hemel zijn, lasteren, die zulke godslasterlijke taal spreken.

Echter, het is een verbond van vrije genade, dat God met Christus gemaakt heeft en met ons in Hem en hun dode werken kunnen er geen plaats vinden. Het is de bediening des Geestes en natuurlijke mensen verstaan niet de dingen die des Geestes Gods zijn, want zij zijn hen dwaasheid. Daar zij de Heere niet kennen, hebben zij niets om op te vertrouwen, dan hun eigengerechtigheid. Zij bemerken, dat deze niet door het Evangelie kan bevestigd worden, want dat openbaart alleen de gerechtigheid Gods: "Ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want de rechtvaardigheid Gods wordt hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof"

Hiervan zijn de *kinderen der dienstbaarheid* zich bewust en daarom misbruiken zij de genade Gods, beschuldigen haar van slechte gevolgen en lopen tot de Wet om enige grond van roem. Onkundig zijnde van haar geestelijke mening, vertrouwen zij in de letter, tonen een schoon gelaat naar het vlees en bevestigen een eigengerechtigheid voor de mensen, welke het onderzoek van hun eigen gedachten nog niet doorstaan kan, veel minder de onpartijdige toets van de Rechter van levenden en doden. Christus zegt, dat zij zonder een levende vereniging met de ware Wijnstok, niets kunnen doen. Door ons blijven in Christus zullen wij veel vrucht dragen. Zonder geloof zullen zij Gode nooit behagen. Maar zij, die sterk zijn in het geloof, zullen God de eer geven.

Laat hen door de Wet in het vlees roemen, door genade zullen wij zijn tot prijs Zijner heerlijkheid, die in Christus gehoopt hebben. Indien ge uzelf onder de Wet brengt, in welke zin ook, u zult spoedig Christus uit het oog verliezen en de zonde zal de overmacht over u krijgen. De zonde zal niet heersen over hen die onder de genade zijn; maar die in het vlees zijn, de bewegingen der zonden, die door de Wet zijn, werken in hun leden, om de dood vruchten te dragen, Rom. 7:5. Dit zijn al de vruchten die zij dragen en alle goede werken die zij verrichten; het is Gode en hun consciëntie bekend. Zij mogen spreken over werken, gelijk de Joden vanouds deden en zeggen, dat de genade Gods tot losbandigheid voert. Gelijk de Joden zeiden dat Christus de sabbat niet hield, dat Hij niet van God was, dat Hij de duivelen uitwierp door Beëlzebul en dat Hij zondaars ontving en met hen at. Maar onder al die voorgevende vertoning van ijver voor heiligheid, lasterden zij tegen de Heilige Geest en stelden zij zich bloot aan het vonnis der eeuwige verdoemenis.

Paulus geeft ons een beschrijving van het volk dat in werkelijkheid goede werken verricht: "Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan allen mensen. En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig en Godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld. Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zalmaker Jezus Christus; Die Zichzelfen voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid en Zichzelfen een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken", Tit. 2:11-14. Dit is het volk, dat goede werken doet. Zij zijn verlost van alle ongerechtigheid; zij zijn de Heere gereinigd door het geloof, zij hebben een goede hoop door genade, zij verwachten de verschijning van de Heere Jezus en zijn ijverig in goede werken, wetende hun verkiezing van God, en dat zij Hem een eigen volk zijn. Dus ijver voor goede werken is het uitvloeisel van verlossing en reinigende genade.

Vraag deze huichelaren wat zij van verlossing weten en hoe die is toegepast? Wat van het geloof, deszelfs werkingen en haar reinigende uitwerking? Wanneer zij vreemdelingen zijn van deze dingen, zijn zij dood in zonde, alreeds veroordeeld en de toorn Gods blijft op hen. Wanneer u nauw acht op hen geeft, zult u uit hun mond niets horen dan ijdelheid en in hun leven niets zien dan zonde. Om kort te zijn, die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden; en tegen de zodanigen is de Wet niet. Die in geloof, liefde en vurigheid des harten Christus dienen, zijn Gode welbehaaglijk en aangenaam de mensen.

Is mijn zuster echter niet tevreden met de waarheid, zegeningen en weldaden van het eeuwig Evangelie, laat zij dan de proef nemen met het juk van een eeuwige Wet. Dat zal spoedig haar dwaasheid ontdekken, de misdaad te meerder doen worden, al haar vleselijke vijandschap opwekken en haar humeur ondragelijk maken. Gemelijkheid, opvliegendheid, ontevredenheid met haar gemoedsgesteldheid, twijfelingen aangaande haar staat, harde gedachten van God, arbeiden om zichzelf beter te maken; maar erger worden. Strijden tegen zonde en haar kwade humeuren, maar er in vallen; in het verborgen beloften afleggen en ze verbreken; waken tegen het kwaad en er in verstrikt worden; ... dat zijn die dingen, welke altijd een wettische geest zullen volgen, die onder de Wet is. Zelfs zó, dat het lichaamsgestel verkwijnt, verzwakt, uitput en bezwijkt onder de last.

Het zou mij niet bevreemden, wanneer ik moest horen dat mijn arme vriendin elke maand een poos ziek op bed moet liggen. Ik zal het nu hierbij laten. Alleen hoop ik nog eens te zien, dat zij tevreden

is met één Man. Laat haar tot de Wet wederkeren, zodra Jezus ophoudt kloek te handelen in Efratha of niet langer vermaard is te Bethlehem.

Winchester Row

W. Huntington SS

Vierde brief aan Mej. R.J. te B.-N.-D.

24 februari 1789

Mijn zuster behoeft zich niet te verontschuldigen, zij is zeer welkom tot elke onderrichting, welke de Heere goed zal oordelen haar door mij te geven. Ik ken de verschrikkingen en de dienstbaarheid der Wet en de natuurlijke neiging van onze wettische geesten tot haar. Bij droevige ervaring ken ik de ellendige uitwerking van die vreselijke leer, want ik ben er vroeger zelf onder opgegaan. Wanneer zij een onverstaanbare redevoering gehouden hebben over de letter der Wet, is niemand gevoed of verkwikt dan de vleselijke huichelaar, die haar toejuicht en vanuit de predikstoel van wapenen voorzien is, om de eenvoudige zuigelingen van Christus te wonden en te kwellen. De bokken worden gepleisterd en gewapend, terwijl de arme schapen worden beroofd, gewond en beschaamd. De kinderen der *vrije* worden gebonden, terwijl de kinderen der *dienstbare* worden bemoedigd: waardoor de onbesnedenen en de onreinen een plaats gegeven wordt onder de heiligen, tot de één nauwelijks van de ander te onderkennen is.

Het oordeel, de barmhartigheid en het geloof zijn het zwaarste der Wet. Deze worden genoemd *de voortreffelijkheden der Wet*, hoewel zij tegenwoordig een zeer schandelijke naam dragen. Maar dat was altijd zo bij huichelachtige belijders. "Ik schrijf hem de voortreffelijkheden Mijner Wet voor (zegt God); maar die zijn geacht als wat vreemds", Hos. 8:12. Zij worden *het zwaarste* of *de voortreffelijkheden der Wet* genoemd, niet omdat zij van daar voortkomen (want dat doen zij niet), maar omdat het de grote dingen zijn waarover het Oude Testament handelt; want aan de liefde tot God en onze naaste hangt ganse Wet en de profeten. Wanneer dit een teniet doen van de Wet is, dat het oordeel Gods getoond wordt aan onvernieuwde zondaren wat hun staat betreft, dat de gewisse weldadigheden (Eng. vert. *barmhartigheden*) Davids in Christus worden aangedrongen en dat het geloof en de liefde Gods gepredikt worden, dan hebben al de apostelen haar teniet gedaan.

Maar Paulus zegt: *wij bevestigen de Wet door het geloof*. Ik denk, dat de geleerden er geen weg mee zouden weten, als zij moesten aantonen hoe de Wet, in enige andere weg kan bevestigd worden, tot eer van God of tot vertroosting van Zijn volk. Indien de prediking van het geloof in Christus de Wet bevestigt, hoe kan het haar dan teniet maken? En indien het haar teniet maakt, dan deden al de eerste dienstknechten Gods het, want zij predikten het volk Christus, als des zondaars enige Zaligmaker, Toevlucht en Voorbeeld en zij verrichten al hun wonderen door het geloof in Hem. Zij gingen niet van plaats tot plaats om evangeliedienaars voor Antinomianen uit te maken. Ook riepen zij niet: "De Wet is een regel des levens, de enige regel van handelen." 'Gij moet met het ene oog op Christus zien en met het andere op de Wet.'

Is er iets dergelijks in al hun geschriften? Wel liepen de valse apostelen en de dienaars des satans achter hen, uitroepende: "Tenzij gij besneden wordt en de Wet van Mozes houdt, gij kunt niet zalig worden." Maar dan onderrichten ons de apostelen, dat de duivel hen zond en zij waarschuwen ons tegen dezulken. Zij zeggen ons, dat wij ernstig zouden bevestigen, dat degenen die aan God geloven, zorg dragen zouden om goede werken voor te staan. Deze dingen zijn het, die goed en nuttig zijn de mensen. "Maar dat wij zouden wederstaar de dwaze vragen en geslachtsrekeningen en twistingen en strijdningen over de Wet, want zij zijn onnut en ijdel. Verwerp een ketterse mens na de eerste en tweede vermaning, wetende dat de zodanige verkeerd is en zondigt, zijnde bij hemzelven veroordeeld," Tim. 3:9-11.

De mens is niet gemaakt voor de Wet, maar de Wet is gemaakt voor de mens. De rechtvaardigen is de Wet niet gezet, maar de ongerechten en de halsstarrigen, de goddelozen en de zondaren, de onheiligen en de ongodelijken, de vadermoordenaars en de moedermoordenaars, de doodslagers, de hoereerders, degenen die bij mannen liggen, de mensendieven (de slavenhandelaars), de leugenaars, de meinedigen en zo daar iels anders is, (dat zij voorstaan, hetwelk) tegen de gezonde leer is, 1 Tim. : 9, 10.

Indien iemand van deze heren, welke mijn leer bij u veroordelen, aan één van de bovengenoemde karakters beantwoordt, de Wet is voor dezulken gemaakt en zij hebben geen recht haar te ontlopen,

tenzij God ze tot Christus mocht trekken. Doch God heeft mij verlost van de Wet en ik vertrouw, dat genade mij altijd voor zulke dingen als deze zal bewaren. God reinigt mijn hart en maakt mij bekwaam door het geloof te leven; ook heb ik u mijn geloof getoond uit mijn werken. Ik geloof, dat de Wet en de profeten waren tot op Johannes; van dien tijd af wordt het Koninkrijk Gods verkondigd en een iegelijk doet geweld op hetzelve, Luk. 16:16.

Dit Koninkrijk is niet gelegen in de letter der Wet, noch in woorden, maar in kracht, in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap door de Heilige Geest. Hoe kan dat losbandigheid zijn? Willen zij hebben, dat ik zal handelen gelijk sommigen van hen - over de heilige Wet praten en in de zonde leven - ik ben besloten niet in haar verborgen raad te komen. Stemmen zij toe, dat de genade Gods de mensen onderwijst, dat zij de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden zullen verzaken en hen ijverig maakt in goede werken, dan hen ik het met hen eens; en zijn zij voor het doen van goede werken, dan wil ik met de beste van hen wedijveren. "Laat mij opgewogen worden in een rechte weegschaal."

Maar om de Wet van Mozes voortdurend alle klassen van gelovigen voor te houden, is nóch een prediking van het Evangelie, nóch de bevestiging der Wet. Terwijl zij op wettische gehoorzaamheid aan Mozes aandringen, handelen zij in rechtstreekse ongehoorzaamheid aan Christus, Wiens bevel is: "Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen." Markus 16:15.

Die dan een ander leert, leert gij uzelf niet? Die predikt dat men niet stelen zal, berooft gij het heilige? En maakt de Wet van Mozes een regel des levens voor anderen, terwijl u het Evangelie der genade Gods achter uw rug werpt? Zij, die de Wet onwettelijk prediken en de genade van het Evangelie van losbandigheid beschuldigen, beroven Christus van Zijn eer in de kerk en beledigen Zijn volgelingen door hun trouw te lasteren en hun vrijheid te misbruiken.

Wij weten, dat Christus geworden is uit een vrouw, geworden onder de Wet. Onder dat juk leefde en diende Hij in de hoedanigheid van een dienstknecht. De laatste daad van Zijn dienstbaarheid was gehoorzaamheid tot de dood. Toen het vonnis en de vloek der Wet aan Hem als onze Borg waren uitgevoerd, was onze schuld betaald en waren wij door Hem verlost. "Hebbende de vijandschap in Zijn vlees teniet gemaakt, namelijk de Wet der geboden in inzettingen bestaande, opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwen mens zou scheppen, vrede makende", Ef. 2:15. "Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik enigerwijze ons tegen was en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelve aan het kruis genageld hebbende", Kol. 2:14.

Werpt men mij tegen, dat *de ceremoniële Wet* bedoeld wordt, dan antwoord ik: de ceremoniële Wet was het Evangelie der Joden. Zij wees de schuldige tot de Grote Verzoening, maar de zedelijke Wet bevat het vonnis, de ander het offer.

De zonde is de overtreding van de zedelijke Wet en de Wet is de kracht der zonde. Toen Christus stierf, was het opdat Hij degenen die onder de Wet waren, verlossen zou en opdat wij de aan-neming tot kinderen verkrijgen zouden, Gal. 4:5. Toen Christus uit de dood opstond, was Hij niet meer onder de Wet. Hij is opgewekt om onze rechtvaardigmaking, opdat al degenen die door de Geest geleid worden, niet meer onder de Wet zouden zijn, Gal. 5:18.

Hoe kunnen zulke zielen Gode zonder Wet zijn, als Hij Zijn Wet geeft in hun harten en die inschrijft in hun verstanden? Zij leven uit de Wet des geloofs en zijn voor Christus onder de Wet; hetwelk is Zijn zachte juk. Zij zijn nieuwe schepselen en hebben de Wet lief, naar de inwendige mens.

Het geloof is door de liefde werkende en liefde in de Geest is het nieuwe gebod en de vervulling van het oude, want de gehele Wet wordt in één woord vervuld, namelijk in dit: *Liefde*. Liefde is het voortreffelijkste en zwaarste der Wet. Zij let op alles, sluit alles in en vervult alles; zij is het nieuwe gebod, dat ons overgeleverd is, in het houden waarvan grote loon is.

Velen keerden zich in de dagen van Petrus van dit heilig gebod af en Paulus zegt ons, dat *het einde des gebods is liefde*, waarvan in zijn dagen sommigen zijn afgeweken en hebben van het geloof schipbreuk geleden en zich gewend tot ijdelspreeking, willende leraars der Wet zijn, niet verstaande, noch wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen. Onvernieuwde mensen kunnen de Wet niet liefhebben, noch de Wetgever, hetwelk duidelijk blijkt uit hun haten van de goeden. Ik geloof, dat geloof en consciëntie altijd samengaan. Indien iemand het geloof verlaat, zullen zijn leven en

wandel spoedig ijdel worden. Zij die verijdeld zijn in hun overleggingen, 'hun onverstandig hart is verduisterd geworden en zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden.'

Ook handelen zij onverstandig, die de gelovigen tot de Wet van Mozes zenden om regels van handelen, want zij kunnen geen goed woord spreken, noch een goede gedachte denken, zonder de Geest en de genade van Christus.

Stel de Heere geduriglijk voor u en Hij zal aan uw rechterhand zijn, zodat gij niet zult wankelen. De Wet is niet uit het geloof, maar uit de werken; en zovelen als er uit de werken der Wet zijn, die zijn onder de vloek. Bovendien, een gelovige naar de Wet te verwijzen, is zijn verstand van het Voorwerp des geloofs af te wenden, door het geloof in Wie wij leven zullen. En kunt u geloof oefenen in de Zoon van God, terwijl u naar de Wet van Mozes ziet? Het geloof moet haar Voorwerp in het oog hebben, terwijl het werkzaam is en die op de Heere vertrouwt, zal allerlei vrede bewaren.

Habakuks geloof leidde hem eerst tot het Voorwerp des geloofs en toen zijn geloof gevestigd was, begon hij Hem aan te roepen, Hab. 1:12-16. Hierop verwachtte hij antwoord. "Ik stond op mijn wacht en ik stelde mij op de sterkte en ik hield wacht om te zien, wat Hij in mij spreken zou en wat ik antwoorden zou op mijn bestraffingen, Hab. 2:4. Geloof heeft haar smeekschrift opgezonden en de hoop verwacht een antwoord. Dus zijn wij in hope zalig geworden. "De hoop nu die gezien wordt, is geen hoop, want hetgeen iemand ziet, waarom zal hij het ook hopen? Maar indien wij hopen hetgeen wij niet zien, zo verwachten wij het met lijdzaamheid", gelijk de profeet hier doet.

Het geloof stelt het verzoek voor, de hoop verwacht de gevraagde gunst en de lijdzaamheid wordt geoefend in erop te wachten; en zo hij wacht en stil zij, is het goed. "Het is goed dat men hope en stille zij op het heil des Heeren."

"Toen antwoordde mij de Heere en zeide: Schrijf het gezicht en stel het duidelijk op tafelen, opdat het daarin leze die voorbij komt." (Eng. vert. opdat hij lope die het leest).

Dit gezicht bevat het Voorwerp in de verborgenheid des geloofs. Het was het oog des geloofs dat dit gezicht zag, de somma waarvan moest geschreven en duidelijk op tafelen gesteld worden, opdat iedereen die aan een tafel zat om de offeranden te eten, het voor zijn ogen hebben zou en opstaande de hemelse loopbaan lopen mocht, die hem voorgesteld is. Hij moest lopen in het geloof in de grote Offerande, Die komen zou, namelijk de Heere Jezus Christus en in hope wachten op Zijn verschijning. Want het gezicht en de stem daarvan was de verschijning van Hem en het Evangelie, dat door Hem zou gepredikt worden.

"Want het gezicht zal nog tot een bestemden tijd zijn, dan zal Hij het op het einde voortbrengen en niet liegen; zo Hij vertoeft, verbeid Hem, want Hij zal gewisselijk komen, Hij zal komen en niet achterblijven", Hak 2:3.

Dit is leven door het geloof en zo zullen allen leven die zalig worden. Sommigen uit de Joden zeiden: Wat zou ik verder op de Heere wachten? Anderen zeiden verachtelijk: "De Messias laat op Zich wachten en zal in het geheel niet komen." Tot dezen spreekt God: "Wee dien, die des Heeren dag begeren! Waartoe toch zal ulieden de dag des HEEREN zijn? Hij zal duisternis wezen en geen licht. Als wanneer iemand vlood voor het aangezicht eens leeuws en hem ontmoette een beer; of dat hij kwam in een huis en leunde met zijn hand aan den wand en hem beet een slang." Amos 5:18, 19.

Maar sommigen waren er, die vasthielden aan de hope der belofte, die van God tot de vaderen geschied is; tot dewelke zij gedurig nacht en dag God dienende, verhopende te komen, Hand. 26:6, 7. Deze waren verwachters der vertroosting Israëls; en zij wachtten niet tevergeefs, want de vertroosting en de Hope Israëls vond hen en maakte hen zalig.

Maar degenen die dit leven des geloofs verachtten, bevonden de dag des Heeren inderdaad duisternis te zijn. Tot een oordeel verscheen het gezicht en van oordeel sprak Hij, opdat degene die niet zien, zien mogen en die zien blind worden. Dit waren hovaardige mensen, die de genade verwierpen. "Ziet, zijn ziel verheft haar, zij is niet recht in hem; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven. Hab. 2:4.

Ons leven moet zijn gelijk het hunne, zullen wij hier voor God en hiernamaals met Hem leven. Het gezicht is verschenen: Jezus Christus is ons voor de ogen geschilderd, onder ons gekruist zijnde. Het gezicht vertoeft niet; het gezicht heeft gesproken en niet gelogen; en het wezen ervan is u

gepredikt. U hebt het liefelijk geklank gehoord en de behaaglijke kracht gevoeld; u kunt verzegelen, dat God waarachtig is. En wat blijft erover?

Wel, wij zijn in hope zalig; wij zijn geroepen tot een lijdzaam wachten op de Heere des hemels en op de hoop der rechtvaardigheid door het geloof. In dit lijdzaam wachten, gepaard gaande met een volharden in goeddoen, zoeken wij de onverderfelijkheid. En de belofte is het eeuwige leven, hetwelk aan het vrijmoedig vertrouwen beloofd is.

Werp dan uw vrijmoedigheid niet weg, welke een grote vergelding des loons heeft. Nu blijft geloof waardoor wij leven; hoop, waarin wij zalig zijn en waardoor de heerlijkheid Gods verwacht wordt; en liefde, welke alle dingen bedekt, alle dingen verdraagt, liefheeft en verlangt naar de verschijning des Heeren. En wat is het einde? "Hij zal komen om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en wonderbaar te worden in allen die geloven (overmits onze getuigenis onder u is geloofd geworden) in dien dag." 2 Thess. 1:10.

Dus moeten wij zien op de belofte die God aan Abraham gedaan heeft en God dienen, in de toekomstige hoop of in de hoop der heerlijkheid Gods: "Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God onze Zaligmaker Jezus Christus", Titus 2:13.

De stem van het gezicht tot ons is dezelfde als tot de Joden vanouds. "Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven; en zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen." Wij zullen door het geloof leven, niet door de Wet; door het geloof zullen wij wandelen, niet door aanschouwen. Door het geloof leven wij en door het geloof leeft Christus in ons. Handel gelovig met de Zaligmaker en de Zaligmaker zal in u handelen. Dit is de wil Gods over ons; in welke wil wij geheiligd zijn, door het geloof in Hem, door de offerande des lichaams van Jezus Christus, eenmaal geschied.

Dit is een leven wat geen huichelaar ooit kende en een leer, die geen huichelaar ooit liefhad; noch zal de gelukkige bezitter daarvan ooit genade vinden in de ogen der wereld of in de ogen van vleselijke belijders.

Ik heb iemand gekend te Thames Ditton, die een grote belijdenis van de godsdienst had, voor ik er iets van kende. Er was iets van een oppervlakkige overreding in zijn gemoed, gelijk bij diegenen, welke voor een tijd geloven, maar in een tijd van verzoeking afvallen, omdat zij geen wortel in zichzelf hebben. In dit oppervlakkig vertrouwen was hij wonder opgeblazen. Hij werd een berisper en nu en dan een onderwijzer van allen, die dikwijls de oprechtheid van anderen verdacht en somtijds alles tegensprak wat ik vanaf de preekstoel gezegd had. Wanneer men bij hem ging zitten om hem te horen spreken, was hij één en al leven. Maar sprak men hem tegen, al was het nog zo verkeerd, dan beroofde men hem van al zijn ingebeelde vreugde; en dan zonk hij in de schaduwen des doods. Tot opnieuw de één of andere wilde gedachte in hem opkwam en dan was hij weer dezelfde als van tevoren. Al die tijd was hij een Sabelliaan in zijn hart, tot hij tenslotte begon te spreken en zijn talenten ten toon ging spreiden tegen de leer van de eeuwig, aanbiddelijke Drie-eenheid en anderen begon te bedriegen, gelijk hijzelf bedrogen was, hetwelk in mijn ziel niet weinig verdriet en moeite veroorzaakte.

Ik had echter een dispuut met hem in bijzijn van enige vrienden en weerlegde hem. Spoedig hierop stopte God zijn mond in een weg van oordeel, door zijn valse hoop weg te vagen en hem in vertwijfeling te doen verzinken. Dit griefde zijn hoogmoed en het ontdekte zijn naaktheid voor velen, die hij dikwijls bedroefd en gewond had. Onder deze bedeling begon hij achteruit te slaan en God te verzoeken, door te weigeren om voor zijn huisgezin te werken.

Toen ik zag, dat hij zijn eigen huisgenoten niet verzorgde, was het voor mij uitgemaakt, dat hij het geloof had verloochend en erger was dan een ongelovige, zodat ik niet meer met hem van doen wilde hebben. Hij is nu een warm bepleiter van de Wet van Mozes; de werken der Wet zijn bij hem alles in allen.

Het zal echter toegestemd moeten worden dat vlijt, eerlijkheid en het betalen van zijn wettige schulden een betere weg is om goede werken te prediken, dan door woorden, wat dingen zijn, daar hij weinig werk van maakte. Ik weet dit bij ervaring.

Enige dagen geleden kwam hij bij Mr. Rogers, schoenmaker te Paddington, waar hij, na wat gesproken te hebben over zijn eigen goede werken, mijn val voorspelde, tevens zeggende, dat het die vervloekte leer was van buiten zichzelf te zien, welke hem kwaad gedaan had. Dit leidde hem tot zorgeloosheid.

Het is vreemd, dat het opzien tot Christus om zaligheid, dat het opheffen der ogen naar de bergen om hulp, dat het lopen van de loopbaan die ons voorgesteld is, dat het zien op Jezus, tot wij naar hetzelfde Beeld veranderd worden van heerlijkheid tot heerlijkheid, gepaard zou gaan met zulke vreselijke gevolgen! Zorgeloos is hij in elke zin, maar ik denk, dat dit moet toegeschreven worden aan hemzelf en de duivel, in plaats van aan de genade Gods.

Kunnen de mensen dan de Wet niet maken tot een regel van hun leven, in haar werken vertrouwen en hun eigen verdienste uitbazuinen, zonder de leer van Christus te vloeken? Waarom moet hun goed gelasterd worden? Dit kan niet genoemd worden het vervullen van de Wet der rechtvaardigheid, want die zegt: *Een ieder als hij zijn God zal gevloekt hebben, zal de dood sterven.* En Mr. Butler had hetzelfde onderwerp op het oog, als hij dit vonnis streek over de leer van God. "Want het gevogelte des hemels zou de stem wegvoeren en het gevleugelde zou het woord te kennen geven." Pred. 10:20. Indien het Evangelie der genade Gods een mens niet bekwaam maakt voor de hemel, dan is het niet waarschijnlijk, dat een dode letter of een vleses arm dit zal uitwerken. Indien een mens de Zaligmaker tot zijn vijand maakt, is het niet waarschijnlijk, dat Mozes zijn vriend zal zijn, want hij heeft reeds gevloekt die zijn Meester lasteren. En wij weten, dat hij aangetekend slaat voor zijn getrouwheid, want hij heeft altijd beschuldigd, die Christus onrecht hebben aangedaan.

Deze man bevestigt, wat ik allang heb waargenomen, dat zij die de Wet aankleven, de Zaligmaker haten en die op zichzelf vertrouwen, zijn onverzoonlijke vijanden van de genade, van de Geest en van de kinderen Gods. "Wie met Mij niet is, die is tegen Mij en wie met Mij niet vergadert, die verstrooit"; zegt de Zaligmaker.

De oude vijanden van Christus vloekten al Zijn volgelingen: "Deze schare, die de Wet niet weet, is vervloekt." Maar deze man vloekt de dingen welke zij najagen, ik bedoel hetgeen tot hun vrede dient.

Indien ik een Antinomiaan ben, enkel omdat ik in het Boek Gods niet één tekst kan vinden, welke de Wet van Mozes der gelovigen een regel des levens noemt, wat moet dan deze man wel zijn? Indien het dit is, om het werk van een evangelist te doen, dat men de Wet aandringt, dan is hij de man, want hij redetwist de ganse dag door voor haar en haar werken. Men kan daarom niet zeggen, dat hij haar teniet doet, maar hoe kan men zeggen, dat hij haar bevestigt, daar hij een lasteraar is van het geloof, van de verdienste en van de voldoening van Christus? Hij kan haar niet door het geloof bevestigen, omdat hij de leer vervloekt, welke leert op Jezus te zien; noch kan vloeken en zweren, schulden maken en een leven in luiheid, genoemd worden *een bevestigen der Wet door de werken*. Want de Wet dringt aan op werken en spreekt het vonnis des doods uit over profane vloekers en zweerders.

Ik wenste wel, dat mijn zuster mijn beschuldigers verzocht hun pen op te nemen en mij te ontdekken. Dit zou een predikant beter passen, dan de gemoederen der zwakkere vaten in de war te brengen en met vooroordelen te vervullen. Vrouwen worden niet vooraan in de slag gezet. En indien God ze met geloof vereert, is het beter hun gemoederen met de waarheid te versterken, dan ze in woordentwisten te mengen, welke onnut en ijdel zijn. Het is mij echter duidelijk, dat deze strijders voor de Wet van Mozes, vijanden zijn van de Wet der waarheid. Zij namen nooit hun zonden ter harte, noch gaven zij God de eer, door sterk te zijn in Zijn genade en geweldig voor de Wet des geloofs, daarom zal ik hen de bal terugkaatsen.

"En nu, gij priesters, tot u wordt dit gebod gezonden; Indiejg het niet zult horen en indien gij het niet zult ter harte nemen, om Mijn Naam eer te geven, zegt de HEERE der heirscharen, zo zal Ik den vloek onder u zenden en Ik zal uw zegeningen vervloeken; ja, Ik heb ook alrede elkeen derzelve vervloekt, omdat gij het niet ter harte neemt. Dan zult gij weten, dat Ik dit gebod tot u gezonden heb; opdat Mijn verbond niet Levi zij, zegt de HEERE der heirscharen. Mijn verbond met hem was het leven en de vrede; en Ik gaf hem die tot een vreze; en hij vreesde Mij en hij werd om Mijns Naams wil verschrikt. De Wet der waarheid was in zijn mond en er werd geen onrecht in zijn lippen gevonden; hij wandelde met Mij in vrede en in rechtmatigheid en hij bekeerde er velen van ongerechtigheid. Want de lippen des priesters zullen de wetenschap bewaren en men zal uit zijn mond de Wet zoeken; want hij is een Engel des HEEREN der heirscharen. Maar gij zijt van de weg afgeweken, gij hebt er velen doen struikelen in de Wet; gij hebt het verbond van Levi verdorven, zegt de HEERE der heirscharen." Mal. 2:1, 2, 4-8.

Indien dit alles waar is, dan zijn het alleen diegenen, die de plaag huns harten erkennen en die sterk zijn in het geloof, welke God de eer geven. Zelfs de zegeningen heeft Hij vervloekt van de priesters, die hiervan vreemdelingen zijn. Het verbond van leven en vrede, wordt hier *de Wet der Waarheid*

genoemd en van hen die haar houden, wordt gezegd, dat zij met God wandelen in vrede en in rechtmatigheid en dat zij er velen van ongerechtigheid bekeren.

De lippen der priesters zullen deze wetenschap bewaren en het volk zou deze Wet der waarheid uit hun mond zoeken; want zij, maar ook zij alleen, zijn de boodschappers (Eng. vert.) van de HEERE der heirscharen. Die hiervan afzwerven, zijn van de weg afgeweken en doen er velen struikelen in de Wei en verderven het verbond van Levi.

Dit is het oordeel van de HEERE der heirscharen over deze zaak: daarom heb Ik ook u verachtelijk en onwaard gemaakt voor het ganse volk, (zegt `de Heere) dewijl gij Mijn wegen niet houdt, (welke de wegen zijn van leven en vrede) maar het aangezicht aanneemt in deze Wet der waarheid, Mal. 2:9.

Is dit het geval, dan moet Levi een Antinomiaan geweest zijn, evenals Mr. Huntington en deze priesters wier zegeningen van God vervloekt zijn, waren van dezelfde soort als die welke mij nu tegenstaan. Ook openbaren enkelen van hun zich reeds even laag en verachtelijk, als zij ooit deden.

Ik hoop echter tevreden te zijn met deze Wet der waarheid te honden en aan te dringen en de eer te zoeken van Hem, door Wie genade en waarheid geworden zijn.

Ik had liever gezien, dat mijn zuster versierd en toegerust was als Lemuëls deugdelijke huisvrouw, dan haar strijdende te vinden voor letterregels van handelen. Ik zou dan wat beters van haar horen dan ijdelspreking en iets dat nooit leidt tot losbandigheid of luiheid. "Sterkte en heerlijkheid zijn haar kleding en zij lacht over de nakomende dag. Zij doet haar mond open met wijsheid en op haar tong is de wet (Eng. vert.) der goeddadigheid. Zij beschouwt de gangen van haar huis; en het brood der luiheid eet zij niet. Haar kinderen staan op en roemen haar welgelukzalig; ook haar man en hij prijst haar, zeggende: vele dochteren hebben deugdelijk gehandeld; maar gij gaat die allen te boven", Spr. 31. Dit is Gods merkteken van een deugdelijke vrouw en haar handelingen. En het is de wijsheid die van Boven is en de Wet der goeddadigheid in Christus Jezus, welke haar doet handelen gelijk zij doet.

"Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen." Openb. 14:13.

En zo zegt ook de dagelijkse ervaring van uw nederige dienstwillige dienaar,

Winchester Row

W. Huntington SS

Vijfde brief aan Mej. R. J. te B.-N.-D.

Uw aangename brief heb ik ontvangen en ik ben dankbaar, dat God één van mijn pogingen wilde erkennen of eren. U behoefde niet zoveel moeite te nemen om de ontstellende werkingen van uw gemoed te beschrijven. U kwam nooit buiten het bereik van mijn bevinding van de verschrikkingen der Wet, opstand en wettische hoogmoed. De weg is mij wel bekend. Mijn oog speurde u na door al de vreemde doolhoven, welke u doorging en ik wist welk een koel onthaal u op dat pad ten deel zou vallen.

Ik weet wat het is, torens te bouwen om de hemel te bereiken, zonder de kosten te overrekenen. Veel tijd en inspanning heb ik besteed om mijn eigengerechtigheid te bevestigen, om de moorman wit te wassen en de vlekken des luipaards te veranderen. En ik wist, dat het u evenveel voordeel zou aanbrengen als mij, namelijk schande en beschaamdheid des aangezichts.

Nooit heb ik gezegd, dat de Wet niet een regel des levens was voor de *ongelovige dienstbare kinderen*, want ik geloof, dat zij dit is in elke zin. Mozes zegt hen: "Dat het hun gerechtigheid zal zijn, als zij zullen waarnemen te doen al deze geboden." Paulus zegt, dat de daders der Wet gerechtvaardigd zullen worden. De profeten verklaren: "De mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven." En Christus zegt: "Doch wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden."

Wij weten, dat allen die in het vlees zijn, het eeuwige leven verwachten uit de werken der Wet. Deze dingen zijn onwedersprekelijk. Nooit zal een natuurlijk mens deze weg ten hemel tegenstaan. Ja,

zelfs de duivel niet, want hij weet evengoed als wij, dat Mozes nooit duivelen uitwierp. Ook weet hij, dat het Koninkrijk Gods niet in stenen tafelen gegraveerd is; deze doen nooit de satan als een bliksem uit de hemel vallen. Dit is die weg, die iemand recht schijnt en er is niet één op de tienduizend, die geloven wil dat het laatste van dien, wegen des doods zijn, voordat hij in de hel aangeland is. Dan, zegt Christus, zal hij zijn ogen opheffen, zijnde in de pijn.

De werken der Wet gaan niet gepaard met de ergernis des kruises, *de Wet is niet uit het geloof, maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven.*

Het zij verre van mij de uitverkorene of de verworpene te verongelijken. God gebiedt mij een deel te geven aan zeven, ja ook aan acht. Ik heb altijd gezegd, dat onbekeerde letterdienaars onder de Wet zijn, want de indruk van de letter op het papier is al wat zij hebben om op te hopen en wij weten, dat de letter doodt, maar de Geest maakt levend.

Dit blijkt duidelijk in hun bediening, want zij noemen de bevinding die hoop werkt, geestdrijfverij en dat God Zijn Zoon in Zijn volk openbaart, of, dat Christus Zich openbaart aan de mensen, die God Hem uit de wereld gegeven heeft, nieuwe openbaringen. En zij beschuldigen de genade Gods van losbandigheid. Zij kunnen geen genade deelachtig zijn, noch zijn zij wedergeboren uit de Geest. Zulken als dezen moesten zich met het Evangelie niet bemoeien. God Zelf berispt ze, dat zij Zijn verbond in hun mond nemen.

De kinderen van de oude Adam hebben gelijk, dat zij strijden voor wettische predikanten, want de stem der Wet is tot hen. Wij weten nu, dat al wat de Wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de Wet zijn. In hun honen en bespotten van de kinderen Gods, handelen zij in overeenstemming met hun aard. God heeft vijandschap gezet tussen het slangenzaad en het vrouwenzaad. Die naar het vlees geboren was, vervolgde degene, die naar de geest geboren was; alzo is het ook nu en zal het tot het einde zijn.

Ik ben er ten volle van overtuigd en mijn eigen consciëntie getuigt met mij, dat al degene, die de Artikelen van de kerk van Engeland hebben bezworen en ondertekend en daarna zich gewend hebben tot ijdelspreking, de Wet, vrije wil en vleselijke werken prediken en de genade Gods misbruiken, dat die allen onder de Wet zijn als hun regel des levens en er ongetwijfeld door zullen veroordeeld worden, tenzij zij volmaakt zijn, gelijk de Wet volmaakt is. Want de vloek is zo zeker als de zegen en deze is door de eed van God verzekerd. Hij heeft gezworen in Zijn toorn, dat zij niet in Zijn rust zullen ingaan. De Wet is gezet de leugenaars, de meinedigen en zo daar iets anders (dat zij houden) tegen de gezonde leer is, 1 Tim. 1:10.

Laat daarom niemand mij beschuldigen, dat ik deze dingen ontken, want ik heb nooit ontkend, dat de Wet de enige regel van handelen is voor hen, die met de Geest beginnen en in het vlees eindigen of in duidelijke woorden, die met het Evangelie beginnen en in de Wel eindigen. Want God verklaart, dat zulken van de genade vervallen zijn en dat Christus hen ijdel geworden is. Deze dingen kan niemand tegenspreken of weerstaan.

Al waar ik voor strijd is dit, dat de Wel en haar vloek niet van elkaar gescheiden kunnen worden. Hij, die een belijder onder de Wet brengt, brengt hem in dienstbaarheid en onder het vonnis Gods. Breng hem onder het juk der Wet, als zijn enige regel van leven en handelen; maak hem aan haar gehoorzaam; doe hem onder haar handelen en werken ... maar de Schrift zegt: "Dat hij uit de werken der Wet is; en zovelen als er uit de werken der Wet zijn, die zijn onder de vloek." Zo iemand leeft voor zijn wettische werken; over werken spreekt hij en onder de vloek blijft hij. De toorn Gods werkt rechtstreeks in hem en zal voortdurend in hem werken zolang hij daar blijft. Genade werkt in hem niet, ook zijn zijne werken geen werken des geloofs, noch arbeid der liefde, noch vruchten des Geestes. De Wel is niet uit het geloof, hij verblijft niet onder de genade. Ook is Christus hem ijdel, zolang hij dat juk getrouw blijft.

Indien mijn zuster dit niet geloven kan, moet zij maar eens acht geven op de verwarring en levenloosheid van vele der preken die zij hoort. De gierigheid die zich in zulke predikanten openbaart. Een onverzoenlijke vijandschap tegen Christus en degenen die Hem prediken. Zij zal bemerken dat babbelen, drinken, kwaad spreken, bekrompenheid, blinde ijver, eigenliefde, zelfzoeking en spotten met de kracht der godsdienst, de dingen zijn, welke vele van die onbekeerde letterdienaars vergezellen. U zult dikwijls zien, dat zij op zestig-, zeventigjarige leeftijd, onnozel, verwijfd, suffende over trouwen en vol van wellusten zijn.

Het kan ook niet anders zijn, want: "die in het vlees zijn, de bewegingen der zonden, die door de Wet zijn, werken in hun leden om de dood vruchten te dragen, Rom. 7:5. De zonde neemt oorzaak door het gebod en werkt alle begeerlijkheid in hen", Rom. 7:8. Dit zijn enige van de goede werken, welke in deze meinedige huichelaars en gematigde Calvinisten en in allen die vijanden zijn van de genade Gods gevonden worden.

Niets kan het hart reinigen dan levend geloof en verzoenend bloed. Niets kan de zonde onderwerpen dan genade en zonder Christus kan de mens niets doen dan zondigen. Indien God de mens niet bewaart, de mens kan zichzelf niet bewaren. De bewegingen der zonde zijn door de Wet; de kracht der zonde is de Wet en de duivel leidt de zondaar gevangen naar zijn wil.

"Prakticale heiligheid" is een uitdrukking, die ik niet versta. De helft van die vertoningmakende spreekwijzen, welke nu in zwang zijn op de predikstoelen, kunnen de toets van het gezond verstand niet doorstaan. Heiligheid kan noch van de Wet van Mozes, noch van een vleselijk hart gehaald worden. Ook kan zij niet in praktijk gebracht worden door de vrije wil of een vlezen arm.

Er is niemand heilig dan Eén, namelijk God de Vader, Zoon en Heilige Geest. Christus is de Heilige van Zijn volk en zij die gereinigd zijn van hun zonden door Zijn bloed, geheiligd door Zijn Geest, in verbond, in gunst en in geestelijke vereniging met Hem, zijn volmaakt in Hem, Die hun Hoofd is. Die ons van God geworden is tot rechtvaardigmaking en heiligmaking.

Dezen zijn nieuwe schepselen, geschapen in gerechtigheid en ware heiligheid en het is God en niemand anders, Die hen vernedert en heiligt. Hij kastijdt ons tot ons nut, opdat wij Zijner heiligheid zouden deelachtig worden. Zulke mensen zijn een heilig volk; zij wandelen in vereniging met Christus, als de enige Weg en zij leven onder de invloed van de Geest.

Zij ontvangen een vervulling door de Geest van Christus van al hun noodduft. Zij leven in de vreze Gods, wandelen nederig met Hem en oefenen zich om een ongergelijke consciëntie bij Hem te hebben.

Allen die hiervan vervreemd en vreemdelingen zijn, hebben niet meer ware heiligheid dan satan zelf. Het is alleen een uitwendige vertoning, welke de Schrift noemt *een massen van het buitenste des drinkbekers, een witten van de wand of een schilderen van de graven*.

De Wet gehoorzaamd en van haar vloek ontwapend, is in het hart des Middelaars, Die de Rechter is van de levenden en doden en daarom de sleutelen draagt der hel en des doods. De gelovige is voor Christus onder de Wet en die de Zijnen zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden; dezulken zijn vrijgemaakt van de Wet. "Tegen de zodanigen is de Wet niet en de zonde wordt niet toegerekend als er geen Wet is."

Ik houd vol, dat wanneer een gelovige in enige andere zin tot de Wet van Mozes gebracht wordt om onder haar te zijn, de zonde hem dan in het aangezicht staart, toorn werkt in zijn hart, zijn vijandschap wordt opgewekt, dienstbaarheid grijpt hem aan en vertwijfeling of wanhoop zal hem doen verzinken, tenzij de Wet des Geestes des levens hem vrijmaakt van de Wet der zonde en des doods.

God hoort hun twistingen door de Wet der werken en is de beste Oordeler hoe hun leven, wandel en handelingen met die regel overeenkomen en ongetwijfeld zal Hij hen oordelen naar die regel voor welke zij strijden.

Wanneer God het gericht zal stellen naar het richtsnoer en de gerechtigheid naar het pasllood en de hagel, de toevlucht van de leugens zal wegvagen, dan zal het wel zijn, indien hun hart, leven en handelingen zo zuiver geweest zijn als hun woorden en voornemens. Het is een voorrecht voor zulken als u en ik, dat Christus in de wereld kwam om zondaren zalig te maken en dat Hij, Die geen zonde gekend heeft, zonde voor ons is gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem. Welgelukzalig zijn zij, die wedergeboren zijn. Welgelukzalig zijn zij, die God liefhebben en in Zijn lieve Zoon geloven. Het recht der Wet is vervuld in hen, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.

Ik zal besluiten met een raadgeving die nooit van Sinaï kwam.

Hoor, o dochter en ziet en neigt uw oor tot hetgeen gezegd is; verlaat uw vleselijk volk en het huis van uw oude vader Adam; zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid. "Dewijl Hij uw Heere

is, zo buigt u voor Hem neder", zegt de Vader der barmhartigheden, Die ons liefgehad heeft met een eeuwige liefde.

In de band van deze liefde noem ik mij uw dienstwillige dienaar in deze tegenwoordige staat en een mededeelgenoot met u van de heerlijkheid, die ons geopenbaard zal worden.

Winchester Row, Paddington

W. Huntington SS

3. DE WET VAN CHRISTUS DE ENIGE LEEFREGEL

Waarin alle wetten inbegrepen zijn

Gesteld tegenover de gebroken bak en de springbron

Toelichting

Overgenomen uit: Het leven van Huntington, door Thomas Wright.

In 1789 verhuisde Huntington van de Winchester Row naar de Churchstreet, Paddington, waar hij gedurende tien jaar bleef wonen, en in 1790 publiceerde hij de "Geschiedenis van het Klein Geloof." Ten tijde van de uitgave ervan was Huntington in een heftige pennenstrijd gewikkeld met een zekere Maria de Fleury en haar vriend Ds. John Ryland Jr. van de kerk in College Street te Northampton. Deze Maria de Fleury had een onderzoek ingesteld naar de gegrondheid van enkele leerstellingen van Huntington en haar mening daarover legde zij neer in een schotschrift. Huntington antwoordde daarop door twee preken uit te geven onder de titel: "De dienaar des Heeren beschouwd en gerechtvaardigd". Maria de Fleury bleef het antwoord niet schuldig en pamflet volgde op pamflet.

Tot de leden van de kerk van College Street behoorde de ijzerhandelaar John Adams, die het niet eens was met de preken van Ds. Ryland; en aan zijn ongenoegen hierover had hij uiting gegeven door deze dominee en zijn aanhang aan te vallen in enkele stuntelige gedichten, die hij uitgaf onder de titel: "Een klaaglied".

Voorts verbitterde hij Ds. Ryland Jr. doordat hij een vergunning had weten los te krijgen om te preken in een klein huisje in de stad en daartoe een uitnodiging richtte tot "een dominee, die bekend stond om de rake klappen, die hij met zijn scherpe tong kon uitdelen" - namelijk Ds. William Huntington.

Huntington, die met het grootste genoegen de strijd overbracht naar het gebied van de vijand, aanvaardde onmiddellijk deze uitnodiging, en op een dag in Februari 1791 kwam hij naar Northampton.

Daar het huis veel te klein was voor dit doel, richtte Huntington het woord tot de menigte, die samengekomen was om hem te horen, vanuit het venster. Niet alleen was de straat vol, maar de menigte was zó groot, dat zij zelfs op het kerkhof van de in de nabijheid gelegen kerk stonden opeengepakt, waarmede overigens de dominee van deze kerk weinig was ingenomen, zodat hij hen met bekwame spoed wegjoeg.

Enkele dagen nadien ging Huntington preken in een dorp in de buurt van deze stad, en op zijn terugreis trof hij "Adam en Eva", zoals bij Adams en zijn vrouw noemde, in een bedroefde stemming aan. Toen hij naar de oorzaak van hun droefheid informeerde, vertelde Adams het volgende: "Enkele jaren geleden beviel mijn vrouw van een zoon, de enige van onze kinderen, die nog in leven is. Bij zijn geboorte liep mijn vrouw inwendig letsel op, en de dokter deelde haar mede, dat zij tengevolge daarvan geen levend kind meer ter wereld zou brengen, al zou ze er nog honderd krijgen. Sindsdien zijn er nog tien kinderen gekomen, allen echter dood geboren. Er is nu weer een bevalling op handen, zodat u begrijpen kunt waarom we nu zo bedroefd zijn".

"Niets - zei Huntington - is bij de Heere onmogelijk. Wij zullen deze zaak voor Zijn aangezicht neerleggen".

O, dat heeft geen zin", zei de vrouw zuchtend.

"Bidden is nooit verkeerd - antwoordde Huntington als wij maar bidden. in onderwerping aan Gods wil".

Toen bogen zij alle drie hun knieën, terwijl Huntington in het gebed voorging en dit besloot met de woorden: "O Heere, als wij iets gevraagd hebben, dat niet goed is in Uw ogen, verhoor ons dan niet; maar als onze bede U niet mocht mishagen, verhoor ons dan, niet op grond van enige verdienste of waardij onzerzijds, maar om de Naam en de verdienste van Uw geliefde Zoon, Die het waardig is".

Ongeveer zes weken later vernam Huntington, op zijn terugkeer naar Londen, dat de vrouw van Adams een levend kind ter wereld had gebracht een dochter. "Daar het een kind des gebeds is - schreef Adams - zullen we met de naamgeving wachten tot u komt".

Huntington bracht daarom weer een bezoek aan Northampton en doopte het kind onder de naam Mary. En kort daarop werden de laatste banden tussen Adams en de gemeente van College Street verbroken, doordat Ds. Ryland hem schriftelijk mededeelde, ***dat hij met de ban was afgesneden.***

Ds. Ryland bleef niet werkeloos toezien. Hij publiceerde twee boeken, die een weerlegging van de leer was, zoals Huntington die preekte. Huntington diende ds. Ryland van repiek, zoals hieronder volgt.

[Bovendien schreef Huntington aan Ryland Jr. een Schriftuurlijke weerlegging van de besluiten die aan de censurering voorafgingen. Enkele jaren later overleed dr. Ryland Jr. Zijn vader, dr. John Collet Ryland en hijzelf waren bevriend met Andrew Fuller uit Kettering, die heftige kritiek oefende op Huntington. Men vond in diens preken niet het ruime Evangelie van het Kruis. Huntington vond Fullers leer gevaarlijk, omdat deze tot een plichtengeloof aanzette, waardoor God beroofd wordt van de eer Zijn vrije genade aan goddelozen. De onderstaande brief is gericht aan Dr. Ryland SR. (1723-1792) predikant te Enfield. Hij stierf het daarop volgend jaar.]

Weleerwaarde heer Ryland.

De reden waarom ik deze brief tot u richt is, omdat u, naar mij meegedeeld werd, enige tijd geleden in een barbierswinkel zei: "Dat u een *pil* voor William Huntington had gereed gemaakt, en als die niet hielp, u hem een *bolus* zou geven."

Kort hierop, verscheen uw "Kort begrip der Godgeleerdheid", dat ik als die *pil* beschouwde; en later kwam mij uw boek "Antinomianisme ontmaskerd" in handen, dat ik beschouwde als de bedreigde *bolus*.

Ik kon mij echter niet weerhouden van glimlachen toen ik er uw Maagds naam voorin geplaatst zag. Ik meende dat dit geschied was om mijn doorzicht op de proef te stellen of mijn gezichtsvermogen te toetsen. Ik werd gewaar dat er de naam van een vrouw voor geplaatst was, maar een mannenstem sprak erin. Ik zei, kom nader bij mij en laat mij u betasten en zien wiens kind u werkelijk bent; u wordt het kunstgewrocht van Ezau genoemd, maar de stem is de stem van Jakob. Evenwel, de Maagd verzekert dat zij, door wonderdadige ontvingenis, dit voortbrengsel omvangen heeft zonder mannelijke hulp; terwijl de eerste negen of tien bladzijden, - indien familiegelekenis iets uitdrukt of betekent, - voor zichzelf zullen verantwoorden. Velen van de gelaatstreken van dit kind zijn die van meneer Ryland zelf. Hij wordt herkend, hetzij hij in een tijdschrift, óf op deze plaats tevoorschijn komt. Ik geloof dat ik gerust van die bladzijden kan zeggen, wat men gewoonlijk van een lange veerkrachtige plank zegt: "dat het een werk van twee is; of, van een paar zagers, één boven en de ander in de put. De Maagd met name, is de vrouw die bovenstaat; maar Sir Ryland heeft in de diepte gewerkt. Er bestond een samenvoeging van hoofden in de voortbrenging van dit vlugschrift. Dat ontdekt zich op de 7e bladzij, waar het voornaamwoord meervoudig voorkomt. "Wij hebben er een korte maar bevattelijke beschouwing van genomen; maar wie heeft de prediking geloofd?"

Het kon vertaald zijn geworden door "onze prediking." Ofschoon ik nu geen letterkundige ben, weet ik echter dat twee meer is dan één, en dat "wij" een meerderheid te kennen geeft.

Maar het schijnt dat sir Ryland weigert het vaderschap van deze kleine te erkennen, opdat het niet doodgelegen of dood gevonden zou worden. Echter de Maagd erkent de gehele zaak, omdat zij er niet aan twijfelt of het is een levend kind. Maar ik zeg, verdeel het, want de Maagd heeft aan Meneer K - g beleden dat het de gevoelens van meneer Ryland bevat.

U behoorde een weinig meer geheim met uw zaken te zijn, weleerwaarde heer, en uw geheimen niet naar buiten laten gaan, zoals nu geschiedt. Uw bedreiging in de barbierswinkel tegen mij; de vroegere conventie en raad tegen mij, toen de *ca - skop* in de as viel; de goede werken welke in uw dienaar en een ander uitblonken, toen de zeventiende *S-b* van eerlijkheid in veertien dagen te Islington afliep; uw weigeren om iemand anders te ontvangen dan uw Maagd toen dit kuiken uit het ei werd gebroed; dat de drukkersjongen de proef bij u bracht aan het huis van een vriend, waar u hem niet verwachtte; uw betuiging aan Mejuffrouw Terry dat u de hand in de eerste veeg had die uw Maagd op mij laste; bovendien dat uw eigen manier van schrijven daarin voorkwam - dienden om mij in mijn gevoel te sterken dat het een gemeenschappelijk werk is geweest.

Bovengenoemde wenken heb ik slechts aangestipt (één wenk voor de wijzen is genoeg) om mijn vrienden te doen weten dat ik in veel van hun geheime raadslagen was ingewijd. Wist u niet dat zo iemand als ik dit zeker zou waarnemen? Ik veronderstel dat uw dienstmaagd mij niet zo'n bevoegde beoordelaar van de gelaatskunde acht, dan ze zelf is, omdat het antwoord op de verdediging van deze dochter, aan de vader gericht is. Zij schijnt zich te verwonderen dat het antwoord op haar "Maagdelyk Masker" aan de meester (Ryland) gericht werd. Dit is evenwel in overeenstemming met de leefregel - wij moeten doen zoals wij behandeld wens te worden, want dat is de wet en de profeten - en deze manier heb ik aangenomen, en ben ik besloten vol te houden, totdat meneer Rylands dienstmaagd een andere paal of kolom kan vinden (buiten mij) teneinde haar matten en veters af te kloppen.

Mijn leer wordt in uw stuk, ingesmeten als een hoofdbestanddeel van een allergevaarlijkst artsennij-mengsel. Zoals de arme man die onder de dieven viel, word ik met een afschuwelijke bende gerekend. De *c - s kop* die Maria in de as wierp, maakte geen erger figuur voor meneer Ryland dan ik in dit snood gezelschap. Ik zal evenwel mijn eigen dierbare leerstukken uit deze *bolus* uitzoeken. En

doordat de Barmhartige Samaritaan, mij op Zijn Eigen beest heeft gezet, hoop ik van deze bende weg te rijden.

Wat James Rely betreft, ik weet van hem niets af, ik lees nooit iets van hem. Ik kreeg mijn leerstukken niet van mensen; het is niet naar de mens. Ook zal ik geen Antinomianse richtingen verdedigen dan die welke in het eeuwig Evangelie gevonden worden; noch enige Antinomian verdedigen dan die, en hen alleen, die de plaag van hun eigen hart kennen, en de helende balsem van Christus' bloed; die wedergeboren zijn uit de Geest Gods, verenigd met Christus, en die levend in de Geest, wandelen in de Geest en God dienen in nieuwigheid des Geestes, en niet in de oudheid van de letter. Deze soort van Antinomianen heb ik teder lief, en God heeft hen lief, omdat zij Jezus liefhebben; en het is in en door dezulken dat God ooit werd, en altijd zal worden verheerlijkt.

Ik geloof van harte, vriend Ryland, dat mijn allergenadigste God, aan de kolendrager een naam en een plaats onder deze gezegenden heeft gegeven. Rangschikt mij, dan niet onder de schoorsteenvegers; want ik ben geen vriend van huichelaars, noch beschermer van de werkers der duisternis. Aangezien de leer welke ik predik de mijne is, welke God Zelf eerst aan mijn hart heeft geopenbaard, en die ik sedert uit geen ander boek dan de Bijbel heb geleerd. Dit punt zou ik wensen met meneer Ryland zelf te betwisten, en zulks door de Schriften der Waarheid, en de kinderen Gods in het algemeen over onze leer laten oordelen. Ik eerbiedig uw ouderdom; en zal, als God mij bekwaamt, gebruik maken van al de rechtschapenheid die ik bezit, zodat ik de stralen niet verdonkere, noch de kracht der waarheid verstore. Ik geloof dit met een goed geweten te kunnen doen, aangezien het ter verdediging van mijn eigen geweten is, en er geboden wordt om ernstig te strijden voor het geloof, en het Evangelie te prediken, dewijl uw strijd is voor de wet.

In mijn antwoord hierop, zal ik mijn opmerkingen vooral maken op die plaatsen welke naar mij geslingerd werden, en die de leer welke ik geleerd heb, tegengespreken. Ik geef ze tot onderwijs aan uw oordeel, en verwacht uw antwoord. Maar als u uw Maagd aan het werk zet, moet u het verwachten, dat het antwoord aan uzelf gericht wordt. God zegt: *De Geest der profeten is de profeten onderworpen*; maar niet deze dienstmaagden. Mijn handelen is, en zal zijn, met de meester, niet met de Maagd.

Wanneer meneer Lovegrove niets anders te doen heeft met zijn geld dan het op die wijze te gebruiken, deed hij verstandiger het onder de armen uit te delen. Een wenk is voldoende. Ik zal er niet meer bijvoegen bij manier van inleiding maar besluiten.

Weleerwaarde heer,

Uw bereidvaardige en willige tegenstander in Sions strijd,

WILLIAM HUNTINGTON.

Aanhaling uit Rylands boek.

Wat dunkt u van de Christus? Matth. 22 : 42. Van al de vragen die het mogelijk is de mensheid voor te stellen, is dit een van de gewichtigste. Op de juiste kennis van de Heere Jezus Christus berust het geluk en de zaligheid van de mens. *Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enigen waarachtige God en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.* Joh. 17 : 3.

Als de kennis met de beschaafde letterkunde en de wetenschappen onvoldoende blijkt; dan is ons verlies slechts ondergeschikt. Zo wij ons vergissen, of zelfs bedrogen zijn, in zulke zaken, is de vergissing of het bedrog niet van veel gevaar of nadeel vergezeld; maar een ongenoegzaamheid, een vergissing, een bedrog, in de kennis van de Heere Jezus Christus, kan niet anders dan gepaard gaan met de allerdodelijkste gevolgen. De eeuwigheid hangt er van af.

Antwoord van Huntington.

Geloofst gij in den Zoon van God? Is een grotere vraag dan die. Want welke gedachten, kennis en denkbeelden, de mens in zijn hoofd mag hebben betreffende de enige waarachtige God en Jezus Christus Die Hij gezonden heeft, - zo bewijst de dagelijkse ondervinding - dat zo'n kennis geen beschutting is tegen de zonde, noch helm tegen de dwalingen; het is niets als een gebroken bak. Terwijl de Sterke, gewapend bezit houdt van het paleis, bekommert hij zich niet om denkbeelden in het hoofd, hoe zuiver ook. Want zodra hij zo'n zondaar kan aandrijven tot een openlijke belijdenis, en in een predikstoel brengt, en hem kan vaststellen in de achting der eenvoudige zielen en in de harten der huichelaars; is hij verzekerd dat hij hem zal aanzetten om al zijn gevoelens en meningen schipbreuk te laten lijden; of hem onderrichten om ze dienstbaar te maken tot bevordering van zijn eigen hels belang. Ik veronderstel dat wij geen enkele aanprijzen of voortplanten van ketterijen noch leugenpredikers onder ons gehele volk hebben, die niet eerst zijn belijdenis en bediening begon met zo'n droge, lege voorraad van beschouwelijke kennis, als dit boek (van Ryland) bevat. Moest elk onwedergeboren mens van ons volk het geschrift lezen totdat hij al de kennis bezat waarover het handelt, dan zou hij nog zonder God zijn en geen hoop in de wereld hebben.

Een bevindelijke, geestelijke, hartgrondige kennis van de Heere Jezus Christus, moet bezeten worden voordat het eeuwige leven kan worden gekend, gevoeld af genoten. Hoofdkennis gaat van hoogmoed vergezeld, en stelt de mens aan de verdoemenis van de duivel bloot, terwijl hartgrondige kennis vergezeld is van het eeuwige leven.

U begint uw verhandeling over de kennis aan het verkeerde einde. De zondaar leert zijn eerste les in de godsdienst niet uit het Evangelie maar uit de wet. Hij begint niet met Jezus Christus, maar met de Vader. *Een iegelijk die het geboord, en van de Vader geleerd heeft, komt tot Mij.* De zondaar zal nimmer

honger, noch dorsten naar de gerechtigheid, voordat het vonnis des doods hem eetlust geeft. God, die een verterend Vuur is, komt nabij de uitverkoren zondaar ten oordeel, en verschijnt in Zijn vurige wet. Dan roept hij tot God in zijn druk, en wordt verlost; maar is hij zeker dat hij zijn antwoord krijgt uit de schuilplaats des donders. Psalm 81 : 7. Hier krijgt de arme zondaar zijn eerste indrukken van de ontzagelijke eigenschappen Gods, die te diep voor de tijd zijn en de eeuwigheid indringen om nooit meer onzichtbaar te worden. In de spiegel van de wet komt Gods heiligheid te voorschijn. In dit verbazend gezicht wordt de vreselijke melaatsheid van het hoofd tot de voeten, beide inwendig en uitwendig ontdekt. Deze beschouwing brengt de schuld en onreinheid van de bodem van het hart in beweging, terwijl de heersende besmetting een walgelijke ziekte blijkt te zijn. Alle uitwendig vernis, dode werken, droge vormelijkheid, goede naam, vals vertrouwen, toevlucht der leugens en wettische hoop, ... allen vinden tezamen hun begrafenis; of vliegen weg als kaf van de dorsvloer; of als schoorsteenrook; zodat er geen plaats voor gevonden wordt. Het is dit gezicht en geroep van de Serafs: "Heilig! Heilig! Heilig!", dat de profeet Jesaja het aangezicht deed bedekken en uitroepen Onrein! Onrein!

Bij het gezicht der Goddelijke *heiligheid* in de wet, wordt de zonde levende, en de Gerechtigheid past het vonnis toe. De zondaar heeft ook geen enkele pleitgrond om er op aan te dringen waarom dat niet spoedig ten uitvoer zou worden gelegd. Zijn mond wordt gestopt en hij is schuldig voor God geworden. Zo'n zondaar ziet én gevoelt dat God strikt rechtvaardig is. Hier gaan al zijn vroegere inbeeldingen, van een God Die enkel genade is, hem verlaten en ontvallen.

De *waarheid* Gods, is niet minder verschrikkelijk voor de zondaar dan Zijn gerechtigheid. Hij ziet dat God gesproken, en Zijn toorn tegen de zonden geopenbaard heeft; en Zijn vloek over de overtreder heeft uitgesproken, én verklaard heeft, dat Hij de onschuldige geenszins zal onschuldig houden. En trouw moet Hij zijn aan Zijn eer, en aan het woord dat uit Zijn lippen gegaan is.

Derhalve ziet de arme zondaar geen weg van ontkoming. Hij doet belijdenis; hij schreeuwt om genade; hij grijpt elke beweegreden aan die onder zijn bereik licht. Hij keert zijn voet naar het getuigenis, en haast zich, en vertraagt niet om de geboden te onderhouden. Hij maakt de wet zijn enig regel voor leven, wandel en gedrag; en zal zich, in gouden ernst aan de vervulling van elke plicht die hem recht toeschijnt, in hoop van zijn Formeerder te bewegen om hem barmhartig te zijn.

Maar hier ontdekt zich de *onveranderlijkheid* Gods. Hij ervaart dat God één van gemoed is, en niemand Hem kan keren; en dat Hij doet wat Hem welbehaaglijk is. Dit verniet zijn vroeger denkbeeld dat God veranderlijk, en evenals hij zelf zou zijn. Hij is genoodzaakt te erkennen dat er bij God een vreselijke Majesteit is; en betreffende de Almachtige en Zijn wegen, hij kan ze niet doorzoeken.

En zondaar alsoo gedagvaard, en overtuigd van de heiligheid, rechtvaardigheid, waarheid en onveranderlijkheid Gods, is ten einde raad. Hij is als een wilde stier in een net, vol van de woede en bestraffingen van zijn Formeerder. Elke wond die op het zachtst geheeld was, wordt opengerukt; elke uitweg of valse toevlucht, afgesneden; aan gerechtigheid en heiligheid door de wet, wordt geheel en al gewanhoopt; en de weg ten hemel door de werken - hetzij geheel of ten dele, - voor eeuwig toegesloten.

Tot zover leert de zondaar in de wet, de enige waarachtige God kennen. Deze les vormt hem voor de verse, levende, en geheiligde Weg, door het voorhangsel. En zó de wet te gebruiken is die op wettelijke wijze te bezigen. Want zij is niet gemaakt voor de rechtvaardige mens, maar voor die zonder wet, en ongehoorzaam zijn; voor de goddelozen en voor de zondaars. *Want wij weten*, zegt Paulus, *dat hetgeen de wet zegt, zij het zegt tot degenen die onder de wet zijn, opdat aller mond gestopt worde, en de gehele wereld voor God verdoemelijk licht.* Zondaars, die nooit hun krankheid gevoelen, te wijzen op een Geneesheer, en hen aan Christus verlossen voordat hun eerste man gestorven is, is hen tot hoererie te leiden. Een zondaar die het aldus van de Vader leert, komt tot Christus. *Tot Wie niemand komt tenzij de Vader hem trekke.*

Het gezicht van deze zondaar is niet zodra naar Sion gekeerd, of de storm schijnt achter zijn rug, welke lieflijk bedaard wordt door een zachte stem achter hem, die hem te kennen geeft dat hij nu op de weg is. Stervende liefde weerklinkt, door de Geest van het kruis in zijn geweten; welke weder beantwoord wordt door de stem des geloofs. Maar dan nog zo onduidelijk dat de zondaar het nauwelijks verstaan kan, ofschoon de ziel er de uitwerksels van gevoeld. Hierop begint het hart zijn natuurlijke hardheid te verliezen, en trapsgewijze te openen en te verruimen; terwijl elke kracht der ziel wakende is, en elke gedachte des harten gevestigd is op de nieuwe beweging. Totdat de Geest

Gods een Goddelijke zalving op het verstand brengt, en de zondaar een gekruiste Zaligmaker. voorstelt, als het enig Voorwerp van hoop en van Hem als zodanig getuigt. Met een verlangend oog ziet de arme zondaar uit, en met bevend hart en wankelend geloof, smacht hij en smeekt God hem nabij te brengen, en Christus aan hem te operabaren. Gelijk het oog eens mans is op de hand zijns meesters, en zo het oog der dienstmaagd is op de hand harer meesteres, alzo wacht het oog des zondaars op God totdat Hij hem genadig zij.

Zijn aangezicht naar Sion gekeerd zijnde, ziet hij daarheen. Want uit Sion, de volmaaktheid der schoonheid; verschijnt God blinkende. En in het hart van de zondaar schijnt Hij om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus. En in die heerlijke glans, daalt de Zaligmaker in zijn hart neer, en openbaart God Zijn Zoon aan hem. Wanneer de stem van het verzoenend bloed op eenmaal al de donderende vloekspraken van Sinai versmoort, en elke beschuldiging in dat ontzettende gerechtshof tot zwijgen brengt, gevoelt de zondaar zich bij God aan de genadetron, waar de rechtvaardigen, (in Christus), met Hem mogen redetwisten, en alzo voor eeuwig verlost worden van hun Rechter; (Job 23 : 6, 7,) tenzij Hij het de kinderen der dienstbaarheid toelaat, zich weer in dienstbaarheid terug te voeren.

De zondaar vond de rechtvaardigheid en waarheid Gods in de wet, die zijn oor voor de tucht opende; en nu vindt hij in Christus goedertierenheid en vrede in overeenstemming met waarheid en gerechtigheid. Waar goedertierenheid en waarheid elkaar ontmoetten, daar ontmoeten een verzoend God en de ware boetvaardige elkaar; en waar de gerechtigheid en vrede elkaar kusten, daar kust de Vader de verloren zoon, en de verloren zoon kust de Koning des Vredes.

Zulk, een is de man die de berg Sinai ontkomen is, die niet mocht worden aangeraakt, en die brandt met vuur. Hij is gegaan uit de donkerheid, en het onweder, en uit het geklank der bazuin, en de stem der woorden, en is gekomen tot de berg Sion, waar de Zaligmaker regeert, en tot de stad des levenden Gods, welke Hij heeft uitgekozen, gegrondvest en gesticht, en waar Hij woont, namelijk het hemels Jeruzalem. Deze is de gehuwde vrouw, de vrije vrouw, en de moeder van elke vrijgeboren zoon. Hij is gekomen tot een ontelbaar gezelschap, van engelen, die uitverkoren waren door de Vader, in hun staat bevestigd door de Zaligmaker, en die het gevolg des Heeren uitmaken; zijne dienstbare geesten ten dienste van de erfgenamen der belofte, en mededienaren der heiligen; en tot de algemene vergadering, beide der Joden en der heidenen; en tot de gemeente der eerstgeborenen, welke de oudste Broeder kocht met Zijn bloed, bekleedt met Zijn gerechtigheid, en geheiligd door Zijn bloed en Geest. Deze gemeente bestaat uit eerstgeboren zonen, erfgenamen der belofte, en der genade ten leven, welker namen geschreven zijn in de hemelen, in het boek des levens des Lams, verordineerd zijnde ten eeuwigen leven, of voorverordineerd beide tot genade en heerlijkheid. Hij is gekomen tot God de Rechter over allen, in Christus verzoend, en die de Rechtvaardiger is van dengene die in Jezus gelooft; en tot de geesten der volmaakte rechtvaardigen; volmaakt onder de invloed van dezelfde Geest der belofte, en in vereniging met hetzelfde Verbondshoofd; én tot Jezus de Middelaar des Nieuwen Testaments, Die de zonden van Zijn volk reinigt, Die vrede gemaakt heeft door het bloed Zijns kruises, en Die het verkondigt, en handhaaft in Zijn gehele rijk; Wiens koninkrijk niet van deze wereld is; én tot het bloed der besprenging, dat spreekt van schuldvergeving, vrede, verzoening, vriendschap met God, en toegang tot Hem. Deze, deze is de mens, die geestelijk en bevindelijk de enige waarachtige God kent, en Jezus Christus Die Hij gezonden heeft. Wie te kennen het eeuwige leven is. En zulk een heeft het leven door Christus in God verborgen; hij heeft leven in zijn Verbonds Hoofd. Hij heeft door het geloof het eeuwige leven aangegrepen. Hij heeft het leven in de belofte, en het leven en de onsterfelijkheid, zijn in zijn ziel aan het licht gebracht. Hij is levend en leeft door het geloof des Zoons Gods. En heeft een levende hoop, vast en zeker, welke ankert binnen het voorhangsel.

Een verzameling van denkbeelden in het hoofd is evenals **een gebroken bak** die geen water kan bevatten; maar deze werkelijke kennis van Christus door de Geest in het hart gewerkt, is **een springbron**, en zo iemand zal groeien in genade, en in kennis evenzeer. Deze bron welt op, en voert al de geurloze droesem van het oude vat weg, zowel als de gistende zuurdeeg van eigengerechtigheid, wettische trots en huichelarij; tegelijk met de walgelijke bezinksels van zelfvertrouwen en zichzelf bedoelen. En zoals zij het hart reinigt zo zuivert zij ook de spraak. God keert tot Zijn volk een reine spraak, opdat zij Zijn Naam mogen aanroepen, en Hem dienen met eenparige schouder. Alzo is raad in het hart, niet in het hoofd, als diepe wateren, en de woorden dor wijsheid als een stromende beek.

Deze gezegende bron van binnen opwellend, reinigt en vernieuwt de geest des gemoeds, en leidt die op tot hemelse dingen, waar hij beide leven en vrede smaakt, en onthaald wordt op nieuwe ontdekkingen van verbondsliefde, en getroeteld wordt met verkwikkingen van het aangezicht des Heeren.

Deze is een kennis, mijnheer, welke geen huichelaar ooit kan bekomen, en welke valse afvalligen nimmer kenden. Hoofddenkbeelden zijn zoals een stilstaande poel in het midden van de zomer, noch zoet noch helder; en vereisen daarom een goede hoeveelheid geleerdheid, bloemrijke beeldspraak, ledige welsprekendheid, winderige taal, sierlijke woorden en listige gevatheid, ten einde deze te versieren, te bekleden, en ze voor te stellen. Maar deze dingen voeden de arme hongerige ziel niet.

Dit boek gehandeld hebbende over de kennis van Christus, doch er geen enkel deel van beschreven hebbende, gaat dan voort met de leer van de Drie-eenheid, en de eigenschappen, enz. van de Heere Jezus te beschrijven, door het bijeenbrengen van een aantal teksten, welke beter in de Bijbel dan in dit boek kunnen worden gelezen, want er wordt hierin niets omschreven of verklaard. Al de hoofddenkbeelden betreffende de heerlijke Drie-eenheid die men kan aanloeren zullen nooit satan uit het hart houden, of de ziel in een storm doen stand houden. De ware Christen heeft het werk der Drie-eenheid der Personen in zijn eigen ziel. Die liefheeft blijft in God, en God in hem. Hij heeft gemeenschap met de Vader; en hij die in het genot leeft van schuldvergeving, vaste vrede, in zijn Zaligmaker, uit kracht van hartgrondige vereniging met Hem, heeft gemeenschap met de Zoon. Hij heeft gemeenschap met de Geest Die hem kennis, troost en vreugde medeelt; die hem in het geloof staande houdt, zijn ziel sterkt in de hoop, en verwachting van toekomstige heerlijkheid; Die zijn zwakheden in het gebed te hulp komt, en hem sterkt met kracht in zijn onmacht, en getuigenis geeft van zijn aanneming. Hij verzegelt hem met eens troostvolle verzekering en werkt in hem een aandeel van de toekomstige erfenis. Hij is een Getuige en bewijs van zijn eeuwige uitverkiezing, en een Onderpand der eeuwige heerlijkheid. Hij openbaart hem de verborgenheden des hemels en brengt hem in een toestand van vriendschap en gemeenzaamheid met God. Hij maakt aan zijn ziel het welbehagen Gods in Jezus Christus bekend, en maakt hem daaraan door het geloof gehoorzaam. Hij bekwaamt hem om daarin vast te staan, en dat met heilige vrijmoedigheid, in ongeveinsd geloof, in onverwaand vertrouwen en in onverdeelde liefde. Dit heeft geen Ariaan, geen kind der dienstbaarheid, geen Sociniaan, geen Sabelliaan, geen Antinomiaan, geen Arminiaan noch een ander soort huichelaars ooit ervaren, gevoeld of genoten.

Deze leer meneer, beschaamt de wijzen, en brengt de voorzichtigen in verwarring. Ze doet duivelen brullen, en bedriegers woeden; ze drijft de Farizeeër van zijn zandig fundament, de huichelaars van zijn valse hoop, en het vat des toorns van zijn ankerplaats; zij ontdekt de rotheid van de huichelaars in Sion, en maakt de waarzeggers waanzinnig; het doet oningewijde op de kansel zoals een acteur op het toneel; en de schriften van genadeloze zielen op oude Moeder Shiptons profetie.

Onder deze Goddelijke onderwijzing worden de voortbrengselen van vleselijke mannen allen voor de vleermuizen geworpen; een dor stelsel. in de hersenen schijnt een gebroken rad aan een waterbak; een luidruchtige en zinledige belijdenis, is als een rammelaar voor praatzieke gekken; en al de genoegens, eerbewijzen en rijkdommen van deze wereld zijn als een druppel aan een emmer en het stofje aan de weegschaal.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

De Schriften getuigen van de Heere Jezus dat Hij een Verlosser is.

Antwoord van **Huntington**.

Denkbeelden omtrent verlossing in het hoofd, baten niet, weleerwaarde heer, wij moeten op haar ervaring aandringen. De uitverkoren zondaar wordt tot de geopende Fontein geleid; zijn geweten wordt van schuld en dode werken gereinigd door een toepassing van het bloed der besprenging. Hij wordt verlost van de dienstbaarheid der wet, van ijdele omgang van de mensen. Niemand kan van verlossing zingen zonder een toepassing; niemand kon dat lied leren behalve de 144.000 die van uit de mensen gekocht waren. De *indiens* en *maars*, en *wij vertrouwen het* en *ik denk* zullen hier aan het doel niet beantwoorden. Denkbeelden in het hoofd zullen niet dienen om in dit koor mee in te stemmen. Geloof in het hart wordt er vereist. Hij heeft ons verlost uit alle natiën en talen en volken; en ons gemaakt tot koningen en priesters Gode, en wij zullen op de aarde heersen.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

De Schriften spreken ook van de Heere Jezus onder de verheven titel van een Koning,

Antwoord van **Huntington**.

Wanneer de Zaligmaker zich aan de harten van Zijn eigen uitverkorenen komt openbaren, komt Hij in Zijn alles overwinnende triomfwagen. Hij verschijnt met Zijn zwaard aan Zijn heup, en niet minder dan de Almachtige in Zijn eigen heerlijkheid en majesteit. Hiervan is de zondaar spoedig overtuigd, wanneer de punt van Zijn zwaard zijn hartkuil treft, en de pijlen uit Zijn pijlkoker diep in zijn geweten indringen, waardoor de volken voor Hem vallen, en hun mond in het stof steken, om een hoop op genade te krijgen. Een zondaar, die zó door de Alvermogende onderworpen wordt, struikelt niet over Christus' Godheid; evenmin heeft hij iemand nodig om hem te leren dat Jezus een Koning is. De Koning van Sion doet een triomfantelijke intocht in zijn hart, bind de sterke, ontwapend de duivel van zijn helse wapenrusting, en werpt hen beide uit zijn koninklijk fort en zijn paleis. De Geest des geloofs werkt en geeft de Zaligmaker een woning daarbinnen, terwijl de openbaringen van stervende liefde Hem een voorrang geven in de genegenheden. Wanneer elke gedachte onder gevangenschap gebracht is onder de gehoorzaamheid van Christus, wordt Zijn rechtvaardige scepter in de ziel rond gezwaaid, en vrede wordt verkondigd in het vorstendom van het geweten. Wanneer het Nieuw Verbond, of de wetten van geloof, waarheid, en de volmaakte wet der vrijheid door God de Heilige Geest op de vleselijke tafelen der harten geschreven worden. Dit is de man die een trouw onderdaan wordt van Sions Koning; het koninkrijk Gods is binnen in hem, hij is onder de heerschappij van genade, en is goed bekend met zijn rechtmatige Vorst. Alles wat hieraan te kort schiet is niets als woorden; dit allen bestaat in blijft. Het andere zijn denkbeelden die in het hoofd zitten; dit is godsdienst des harten, en kan nooit ontworteld of verwoest worden.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Verlossing verschaffende en vergeving der zonde door de uitstorting van Zijn bloed, Zichzelven opofferende als een offerande aan God, om verzoening te brengen, en een verzoening te kopen.

Antwoord van **Huntington**.

Ik geloof dat de uitverkorenen verlost worden door het bloed van Christus; dat een verzoening aangebracht werd alleen door Zijn offer; dat vrede werd verkregen door het bloed des kruises; dat wij vergeving ontvingen, verzoend en nabij gebracht. werden door hetzelfde; en dat de gemeente voor die prijs gekocht werd. Maar wat een gekochte verzoening betreft, daarvan weet de Bijbel niets af.

Wie die stinkende Antinomiaan is - die geen inwendige heiligheid behoeft, noch Christus in zijn hart als de Hoop der heerlijkheid; noch vruchten des Geestes; en wiens geloof de hele wereld omvat; en die ontkent dat er in het geen uitverkiezing is - weet ik niet. Deze ellendelingen zijn geen van mijn betrekkingen; ik zal geen kennis onderschrijven, ik zal geen verwantschap erkennen, met de zondaars en huichelaars in Sion. Noch met hen die de waarheid in ongerechtigheid houden, noch met hen die strijden voor de wet als de enige leefregel - (die eist liefde tot God en de naaste) en zij wanen dat ze beide in grote mate hebben; - en verschijnen in vriendschap, geven u de rechterhand der gemeenschap, prijzen uw arbeid; betuigen in het openbaar hun grote liefde en hoogachting over u als een beminnaar van de Heere Jezus; en terzelter tijd onder de grond werken met alle soorten bedrog, list, huichelarij en misleiding der ongerechtigheid, ten einde, zowel uw goeden naam en dienstbaarheid krachteloos te maken.

Vriend geweten, maak uw toepassing! Dit is geen deel van mijn godsdienst. Ik ben geen vriend van vechten in het kreupelhout, of van in het verborgen schieten; ik houd van openlijk handelen. God handelde openlijk met mij; en in mijn bediening doet Hij mij openlijk met anderen handelen. Openlijke bestraffing is beter dan verborgen liefde; hoeveel te beter derhalve dan verborgen bedrog, 't welk zo verachtelijk is dat iemand, daarvan beschuldigd, een ongeschikt lid wordt van een bende zakkenrollers, en door een dievencomplot als verrader wordt veroordeeld! Hoe verkeerd ook de Antinomiaan mag zijn is het niet waarschijnlijk, dat deze brochure hem terecht zet.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

... Hij ontkent levende, bevindelijke, persoonlijke gemeenschap, door het geloof in de ziel gewerkt.

Antwoord van **Huntington**.

Dit, kan elkeen doen en evenwel in de waarheid worden bevonden. Als het geloof een levende, bevindelijke, persoonlijke gemeenschap in de ziel zou kunnen bewerken, zou men denken dat het geloof zelf een Goddelijk persoon moest zijn, omdat het de vermogende of werkende kracht van levende vereniging is, hetwelk datgene is wat niemand dan God kan verrichten. De band der vereniging is Gods eeuwige liefde jegens ons in Christus Jezus; en het is Hij die Christus schonk, en het geloof evenzeer, en Hij alleen, die deze gemeenschap in ons kan werken. Zoals er geschreven is: *En de Heere, uw God, zal uw hart besnijden, en het hart van uw zaad, om de Heere uw God lief te hebben, met uw gehele hart en met uw gehele ziel, opdat gij leeft.* Deut. 30 : 6.

Ten tijde van deze besnijdenis, wordt de liefde Gods in het hart uitgestort door de Heilige Geest, Die ons geschonken is; en die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem. Dit is de zondaar met kennis in de band des verbonds brengen; welke band is eeuwige vereniging met het Verbonds Hoofd. Want het is onder de invloed van Goddelijke liefde dat de gelovige aan Christus verbonden, en één Geest met Hem wordt gemaakt. De band aller volmaaktheid is niet ons geloof in God, maar Gods eeuwige liefde jegens ons. Eerstgenoemde is geen onderpand voor het laatste, maar eerstgenoemde is een uitwerksel van het laatste. Liefde en geloof zijn beide vruchten van de Geest; maar aangezien broederlijke liefde groter is dan geloof en hoop, is het niet waarschijnlijk dat het mindere het meerdere zou uitwerken. *Het geloof is het bewijs der zaken die men niet ziet, en de vaste grond der dingen die men hoopt;* maar het volle bezit vordert geen bewijs, en de dingen die men ziet en geniet behoeven geen hoop. De band van vereniging zal het zaligste en in volkomen volmaaktheid zijn, wan-

neer deze opbonden. Want het geloof werkt door de liefde, en de oefening daarvan werkt of verwekt lijdzaamheid. Maar het werkt nooit vereniging. Meneer Rijland behoort het beter te weten.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

De Heere Jezus Christus is door God tot heiligmaking van Zijn volk gemaakt, doordat Hij hun grote Hoofd van invloed is; die aan elk lid van Zijn geestelijk lichaam, uit kracht van Zijn koninklijk ambt, Zijn Heilige Geest meedeelt, ten einde hen te heiligen; namelijk heilig te maken in hun eigen afzonderlijke personen.

Antwoord van **Huntington**.

Jezus Christus is de heiligmaking van Zijn volk geworden in Zijn priesterlijk ambt. Hij nam onze natuur aan, Hij droeg onze namen; en deed verzoening voor ons door Zijn offerande als een Priester. Hij droeg onze zonden, Hij nam onze zonden weg. Hij wist onze zonden uit, Hij zuiverde onze zonden, en zulks in Zijn priesterlijk ambt; waartoe de verzoening aangebracht werd, behoorde. Christus is ons tot heiligmaking gesteld, door de uitvoering van zijns Vaders wil, in de opoffering van Zichzelf als een slagtoffer; door welke wil wij geheiligd zijn door de offerande van het lichaam van Jezus; eens voor allen. *Want met een offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd zijn.* Daarom heeft Jezus, opdat Hij Zijn volk moest heiligen met Zijn Eigen bloed, buiten de legerplaats geleden. Indien dit alles waarheid is, dan is Christus, in Zijn priesterlijk ambt, uit kracht van Zijn ene offer, de heiligmaking van Zijn volk; en dit door de wil van God. Indien Hij, met een offer in eeuwigheid volmaakt heeft degenen die geheiligd zijn; moet het er uit volgen dat Hij in Zijn priesterambt, de volmaakte heiligmaking van Zijn volk is. Nu, zij waren nabij gebracht door het bloed van Christus voordat zij nabij gebracht werden door de inwendige roeping. Dit werk werd aan het kruis volbracht; en de gelovige is in Hem volmaakt Die het volbracht heeft; en ontwijfelbaar ook voor de troon. Om welke oorzaak hij gezegd, wordt geheiligd te zijn in Christus Jezus. 1 Kor. 1 : 2.

Derhalve blijkt het dat, zo hij al niet door toerekening tot heiligmaking geworden is, hij zulks door de wil en het voornemen Gods nochtans is, die ons in de hand van het eeuwig verbond, tezamen verenigde, en ons, tot één maakte, zoals de Borg en de schuldenaar één zijn. Christus werd een vloek gemaakt, maar wij werden in Hem gezegend. Hij werd door de hand der gerechtigheid

aangegepen, maar wij werden vrij gelaten. De straf viel op Hem, en de vrede viel op ons; de striemen waren de Zijne; en de genezing de onze. Onze oude mens werd met Hem gekruist, en wij werden als nieuwe schepselen in Hem beschouwd. Hij stierf, maar wij leefden. Hij was het offer, en de verzoening was de onze. Alzo werd Hij door de wil en het voornemen Gods tot onze heiligmaking. *Door Zijn éne offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden.*

Maar wat betreft de eeuwige heiligmaking, deze is het werk van de Derde Persoon in de Drie-eenheid, zoals geschreven is: *opdat de offerande der beidenen aangenaam worde, geheiligd door de Heilige Geest.* Rom. 15 : 16.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Door Zijn rechtvaardige gerechtigheid redt (verlost) bij hen van de schuld en de verdoemenis der zonde - welke de twee eerste stellingen zijn die ik gelegd heb - en dit betreft Zijn priesterlijk ambt, en is datgene wat hen een recht op de hemel geeft.

Antwoord van **Huntington**.

Waarom wordt het rechtvaardigend kleed der gerechtigheid hetwelk de Zaligmaker heeft uitgewerkt, tot Zijn priesterlijk ambt beperkt? Een priester was onder de wet in zijn ambt niet verplicht om de stammen Israëls te kleden of hun schuld te betalen; het werd door Christus uitgewerkt in Zijn ambt als hun Borg, die het op zich nam om de schuld der volkomen gehoorzaamheid aan de wet te betalen; en de toerekening daarvan aan de schuldenaar in het vrijmachtige werk van de grote Schuldeiser, die de Borg uit de gevangenis en uit het oordeel wegnam, toen het gehele bedrag van voorschrift en straf voldaan was. En ons zal het worden toegerekend, indien u geloven in Hem die onze Heere Jezus Christus uit do dood heeft opgewekt. Door welke vrijmachtige daad van Goddelijke barmhartigheid, door toerekening ten toon gespreid, de schuldige niet slechts vrijgesproken wordt; maar uit kracht van deze gerechtigheid op hem, en de geest der belofte hem geschonken, wordt de gerechtigheid der wet in hem vervuld, terwijl hij niet wandelt naar het vlees maar naar de geest.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Zij zal niet slechts blinken als de zon in haar rechtvaardiging, maar zij zal ook bevallig zijn als de maan in haar heiligmaking.

Antwoord van **Huntington**.

De gemeente is van onder de bedeling van het maanlicht uitgeleid vanaf het ogenblik dat de Zon der gerechtigheid van dan dood herrees, en begon te schijnen uit Sion, de volkomenheid der schoonheid. De Evangelische gemeente wordt voorgesteld als hebbend de maan onder haar voeten; hetwelk een zeer onvoegzame plaats is voor de heiligmaking; want voorwaar, haar inwendige heerlijkheid behoort niet vertreden te worden.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Dit geloof verenigt de ziel met de Heere Jezus Christus; en van het ogenblik af dat de gelovige daarvan deelgenoot wordt gemaakt, wordt hij één geest met de Heere.

Antwoord van **Huntington**.

In een vroegere aanhaling werd van het geloof gezegd, dat het een levende vereniging te weeg bracht; maar in deze plaats heeft het geloof zich aangemattigd om de band der vereniging te zijn - maar zij is ten allerbeste een zeer zwakke, want ze zal niet langer duren dan tot de dood. De heiligen sterven in het geloof; maar wij horen niets van deze werken van vereniging, of van deze verenigende band, noch van enig samenstrengeling, of van daden des geloofs, achter het graf.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Dit geloof maakt Christus dierbaar, het reinigt het hart, en dringt hem om de zonden te haten, om haar ongelijkvormigheid; omdat zij Christus' vijand is, en Hem kruisigde; en omdat Christus dezelve verfoeit, en een Drie-enig God haar verfoeit. Het dringt hem om de heiligheid te beminnen om haar eigen schoonheid en uitnemendheid.

Antwoord van **Huntington**.

Wat mij betreft ik geloof dat datgene, en datgene alleen, wat de mens dringt de zonde te haten is, *de liefde van de Almachtige in hem*; welke, en welke alleen een heilige droefheid kan bewerken over de zonden, en een haat daartegen verwekken. Toen ik op de rand van zwarte wanhoop was onder de wet, had ik een helder inzicht en een sterk geloof in de heiligheid, gerechtigheid en schoonheid Gods. De uitnemendheid van deze deugden trokken evenwel mijn liefde niet aan, maar dreven mij tot vertwijfeling en waanzin. Ik beklagde mijzelf, had de zonde in mijn hart lief, en wenste dat er in het geheel geen God was. Maar toen schuldvergevende liefde op mijn droefheid en smart werkte, en een bekering bewerkte die onberouwlijk is, toen had ik de Heere met mijn gehele hart en ziel lief. Niet omdat Hij heilig en schoon was, maar uit oorzaak van Zijn goedertierenheid, liefde, barmhartigheid, ontferming en meelijden met zo'n vervloekten ellendige als ik was. De apostelen hadden God lief omdat Hij hen eerst lief had. Maria had veel lief omdat haar veel vergeven was. De psalmdichter had God lief omdat Hij de stem zijner smeking had gehoord, en de ongerechtigheden zijner zonden had vergeven. Als de mensen duizend boekdelen van zulke hoofdelijke denkbeelden als deze in druk gaven, dan zou de godsdienst des harten ze allen ten allen tijd tegenspreken. Het is voor schrijvers niet genoeg de Schriften te kennen, zij moeten evenzeer de kracht Gods kennen.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Het geloof geeft de ziel de overwinning over de zonde, satan en de wereld.

Antwoord van **Huntington**.

Als het geloof dit kan doen, zou ik er geen bezwaar tegen hebben om neer te vallen en het te aanbidden. Maar ik geloof dat Christus de wereld overwon, en mij gelast dientengevolge goeden moed te hebben; en dezelfde Overwinnaar moet mij kracht geven om op slangen, schorpioenen en alle machten des vijands te treden, of anders zouden zij mij weldra te veel worden. Als ik ooit méér dan overwinnaar wordt gemaakt, moet het zijn door Hem die mij heeft lief gehad. Mijn geloof is er zo ver vandaan, van mij deze overwinning te bezorgen, dat ik verplicht ben om het geloof te bezigen in elke tijd van druk; om op te gaan met boodschappen, met bede op bede; totdat des Heeren kracht, in antwoord op het gebed des geloofs, in mijn zwakheid volbracht wordt. In plaats van dat het geloof deze overwinning geeft, is de gelovige genoodzaakt Christus' sterkte aan te grijpen, om zijn geloof tegen zinken te behoeden. Ik weet dat de apostel zegt, *dat dit de overwinning is, die de wereld overwint, namelijk ons geloof; en dat het geloof een overwinnende genade is*. Maar het Voorwerp des geloofs, en het stelsel des geloofs worden in deze tekst voornamelijk bedoeld. Het Voorwerp des geloofs, omdat Hij reeds de overwinning verkregen heeft, en de gevangenis gevankelijk heeft weggevoerd; en het leerstelsel des geloofs, omdat in dit stelsel de eeuwige zegepraal beloofd en geschonken wordt. Zij die overwinnen, doen dit door het bloed des Lams en het woord van hun getuigenis. Door de eerstgenoemde is het voor ons verkregen; in de laatstgenoemde wordt het ons beloofd.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Op deze wijze heilicht de Heere Jezus Christus Zijn volk en verlost hen krachtig van de liefde en de macht der zonde.

Antwoord van **Huntington**.

Ik ben blij te vernemen dat er belijders in de gemeente zijn die doorgedrongen zijn, en zo nabij aan de volmaaktheid zijn gekomen; en ik geloof dat het waarheid is met betrekking tot de inwendige mens. Maar, wat mijzelf betreft, ik wil openlijk belijden dat alhoewel ik in mijzelf een beginsel kan

ontdekken, dat zich aankant, tegenstaat en bij tijden en wijle krachtig en kennelijk alle zonde haat en verfoeit, - en ik van mijzelf walg zelfs uit oorzaak van haar werkingen; - vind ik nochtans dat ik met mijn vlees niet alleen de wet der zonden liefheb, maar in vele dingen die wet dien. Die het tegenstrijdige beginsel noch ontwortelt, vernietigt, noch volkomen onder houdt. Ik geloof dat de zonde nooit mijn ondergang zal zijn; en dat het soeverein gebied of de heerschappij voerende kracht der zonde in mijn ziel verbroken is; en dat het zaad Gods, of het nieuw schepsel door een geestelijke geboorte in mij verwekt, nooit de zonde zal lief hebben; nochtans zijn het leven en de kracht die ik in de voortdurende worsteling der zonde gevoel genoegzaam om al mijn eer in het stof neer te leggen; en mij met ootmoedige belijdenis, beschaamdheid des aangezichts, en verbrijzeling van hart, van het een einde des jaars tot het andere, in het verborgen gebed, naar God heen te drijven. En er zijn veel zonden in de wereld die, in een onbewaakt uur, en in een onverstandige gemoedsstemming, aan mijn dwaas hart worden aangeboden als een zoete bete. Wellicht als alles geweten werd, kunnen de samenstellers van hun boek, geen meerdere ervaring van de beschermende macht Gods, geen meerdere zegetekens van afstanddoening van de zonde of van overwinning erover, noch enig meer zichtbare betonningen van afkeer tegen dezelve tonen, dan William Huntington.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Heiligheid van hart en leven zijn onmisbaar noodzakelijk, om een gelovige te bekwamen om gemeenschap en omgang met God te onderhouden.

Antwoord van **Huntington**.

Maar de grote vraag is: waar is deze heiligheid van hart en leven te verkrijgen ten einde deze gemeenschap te onderhouden? Wat mij betreft, ik vind geen andere weg om heiligheid, beide in hart en leven te verkrijgen, dan door vereniging en gemeenschap met Christus te oefenen. Zodat heiligheid het vruchtgevolg is van vereniging, overeenkomstig mijn gevoelens; en tot welker onderhouding ik geen andere weg van onderhouding weet dan door vurig gebed in het verborgen, ootmoedige belijdenis, lezen, overdenking en benaarsstiging in de genademiddelen te gebruiken. Te wijzen op heiligheid in hart en leven, ten einde gemeenschap en omgang te onderhouden, is altijd de manier van hen die in de letter handelen. Maar zij die Jezus bekend zijn door de geest, en die het werk des geestes kennen, hebben Christus alzo niet geleerd - zij zeggen de gelovige het Hoofd vast te houden, en dat hij zonder Hem niets doen kan - en in de Wijnstok te blijven is de enige manier om veel vrucht te dragen.

Dit boek handelt uitgebreid over de woorden heiligmaking en heiligheid, maar het is alles gedwongen. Er is geen enkel deel in dat uitvloeit uit een geurige, zelvende ervaring des harten, evenmin uit de kracht, invloed, of het genot van de Geest in de ziel. De gehele massa is uitgerukt, gewrongen en gedrongen uit de letter der Schrift tezamen gekneed door de kracht van menselijke wijsheid; en onnatuurlijk opgesierd met een weinigje voldingende, bloemrijke welsprekendheid, teruggekaatst van het natuurlijk vernuft van anderen. Ik sta in mijn oordeel niet alleen; het geweten droeg, toen dit boek geschreven werd, hetzelfde getuigenis. Raad in het hart is als diepe wateren, en de woorden der wijsheid als een stromende beek; maar deze verhandeling kwam niet uit de springbron, maar van de drukpers.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Heiligmaking, dan, is, naar het blijkt uit het woord van God, een persoonlijke zaak, in de ziel gewerkt door de kracht des Heiligen Geestes.

Antwoord van **Huntington**.

Datgene wat Kanaän het heilige land, Jeruzalem de heilige stad, de tempel de heilige plaats en Tabor de heilige berg maakte, was de tegenwoordigheid en de verschijning van de Heilige aldaar; en wat de mens een heilige maakt is de inwoning en het altijddurend blijven van de Heiligen Geest in hem. Hij is de Geest der kracht in de wil, de Geest van liefde in de genegenheden; de Geest van openbaring in het gemoed; de Geest van verlichting in het verstand; de Geest des geloofs in het hart; de Geest des gericht voor hen die in het gericht zitten; en der sterkte voor hen die de strijd

naar de poort voeren; en Hij is een onfeilbaar getuige in het geweten. Hij schept de vrucht der lippen, is een wacht voor de mond en geeft beweging aan de tong. Hij verwekt een kinderlijke vrees in het hart, en stelt het Voorwerp der vreze voor zijn ogen. Hij grendelt beide hart en oren toe tegen de aanmatigers en bedriegers, en doet het geklank met vreugde in het hart vergezeld gaan wanneer een kind der wijsheid zijn getuigenis geeft. Hij schenkt beide neiging en beweging aan de gehele mens; sterkt de handen tot eerlijke arbeid, en schudt ze van oneerlijk gewin los. Hij onderwijst het oog om de goedertierenheid Gods op te merken die de heilige voorbijgaat, en dringt hem liefelijk tot het volgen van de leidingen der Voorzienigheid en de voetstappen des geloofs. Hij is een vrijmachtige Geest onder de vrijgeboren zonen van Sion, een Geest der éénheid voor allen die binnen de band des Verbonds zijn. Hij doet het hart van vreugde opspringen over de verrukkelijke heilgroet van een hemels geboren ziel. De uitverkorenen waren, als in Christus aangemerkt, van alle eeuwigheid geheiligd in het voornemen Gods; en hun heiligmaking, werd in de beloften Gods voorgesteld, en in hun Verbondshoofd waren zij geheiligd, toen Hij zich opofferde; en door het woord der waarheid, wanneer het aan het hart wordt toegepast. Want zij zijn rein door het woord tot hen gesproken, en zij zijn geheiligd door de inwoning van deze Geest, zoals hierboven beschreven is.

Maar betreffende heiligmaking die *een persoonlijke zaak* wordt genoemd, gewerkt in de ziel door de kracht des Heiligen Geestes, daarvan weet ik niets, en dit boek evenmin. En toch verklaar ik voor God, dat - niettegenstaande al de lastering, berisping, harde bejegening, scheldnamen, en kwade geest, waarmee ik belasterd en waarvan ik beschuldigd wordt - ik niet zou willen verwisselen wat Christus aan mijn ziel gedaan heeft, en door Zijn geest in mij gewerkt heeft, en door mij heeft uitgericht, voor al de heiligmaking van dat boekje; noch voor al de personele heiligheid, vruchtbaarheid en goede werken van vijfhonderd zulke schrijvers bij elkaar gevoegd.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Uit deze twee wrijvende beginselen, zozeer tegen elkaar gekant, ontstaat een voortdurende strijd. Soms wordt door Goddelijke genade de inwonende zonde onder de voet vertreden, en dan is de Christen heilig, nederig, en gelukkig in zijn God. Op andere tijden, wekt de zonde al haar krachten tezamen op, tracht het juk af te schudden, en overwint zelfs zover dat zij de nieuwe mens gevangen noemt, en dan kermt de christen, bedrukt zijnde. Blz. 31.

Antwoord van **Huntington**.

Als dat waar is mag de christen wel kermen. En hoe kan de gelovige zelf werkelijk verlost worden van de liefde en de heerschappij aller zonden overeenkomstig een vroegere aanhaling, als het zaad van God, het voortbrengsel van de Heilige Geest, de nieuwe mens der genade, onder de heersende macht der zonde valt, en wordt gevangen genomen? De zonde is Satans bondgenoot, maar de nieuwe mens is in innig bondgenootschap met de Geest Gods. De sterke gewapende moet derhalve Hem die sterker is dan hij overwinnen, en zijn verloren bezitting herkrijgen, voordat deze nieuw mens, dit beginsel der genade, dat door gerechtigheid heersen moet, kan overwonnen worden door de overheersende kracht der zonde, zodat hij gevangen kan worden genomen.

De onderscheiding hier tussen de gelovige en het zaad van God in hem, is dit: een gelovige is verlost van de macht der zonde, maar genade is door de zonde gevangen genomen. Maar om zonder scherts en zonder lichtvaardigheid te spreken, geloof ik in mijn geweten, dat personen die denkbeelden, en een wilde zang aanleren van de letter der schrift en van het volk van God, en die alles verdonkering en verwarring wat zij leren, onkundig en ontbloot zijnde van de kracht Gods; en die komen tot een belijdenis der godsdienst en zulke vreemde glibberachtigheid in druk brengen als dit, en de heilige namen van heiligmaking en de Heilige Geest verdonkeren met hun eigen listige uitvindingen, schuldig zijnde aan geestelijke boosheid. Hun zonde zal in de grote dag bevonden worden verschrikkelijker te zijn dan die van openbare, profane Godvergetende vloekers en zweerders; die zich niet inlieten met de godsdienst. En zeker ben ik het mikpunt en de strekking van zulke mensen, die niets anders doen dan het zoeken naar eer bij de blinden en onkundigen, en van levensonderhoud en luiheid; en om zoekende zondaars te kwellen en terneer te slaan, en om diegenen tegen te staan en te belasteren welke God gezonden heeft om hen te leiden.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

De volgende zaak die ik wens te overwegen is die grote Antinomiaanse strekking, dat de zedelijke wet opgehouden heeft de gedragsregel van een gelovige te zijn, evenzeer als zij opgehouden heeft een verbond der werken te zijn.

Antwoord van **Huntington**.

Mijn lezer zal her opmerken dat de enige leefregel nu gedragsregel genoemd wordt. Wel, maakt de schrijver, of de schrijvers van dit boek, de zedelijke wet tot hun gedragsregel? Werken zij zes dagen en verrichten zij daarin wat zij te doen hebben? Houden zij elke Sabbat (Zaterdag) heilig, niet doende hun eigen werken, noch vindende hun eigen genoeg, noch sprekende hun eigen woorden, op die dag? Onderwijzen zij dezelve vlijtig? Spreken zij over deze wet wanneer zij in hun huizen zitten, wanneer zij op de weg wandelen, wanneer zij neerzitten en wanneer zij opstaan? Binden zij ze als een teken op hun hand; en dragen zij ze als voorhoofdspannels tussen hun ogen? Schrijven zij ze aan de posten van hun huizen en aan hun poorten, Deut. 6.

Hebt u God lief Die gij niet gezien hebt, terwijl u wetens tracht Zijn kinderen (in Zijn Eigen werk) leed te doen, die u hebt gezien? Of, is het liefhebben in woorden in plaats van in de daad, de liefde welke de wet vordert?

Gebruikt u de Naam van God niet ijdel, wanneer u de werkingen van de Heilige Geest voorwendt, en ons vertelt dat een deelgenoot der genade verlost is van de macht der zonde, maar dat de genade Gods door de zonde wordt overweldigd en gevangen genomen?

Doodt u niet, wanneer u de rechtvaardigen zonder oorzaak vijandschap toedraagt, en begint huichelarij te beoefenen tegen degenen die u nimmer moeiden; en in het verborgen uw pijlen richten op degenen die God heeft geroepen, afgevaardigd, erkend en gezegend; en wier leven en wandel die van uzelf overtreffen, uw geweten en uzelf richters zijnde?

En indien u zelf zo heilig, zo met overwinnend geloof vervuld, zo onfeilbaar in oordeel, zo geheiligd in leven bent; hoe komt het dan dat u geen goed doet in uw dag en in uw geslacht? Welke vruchten, of uitwerkselen, blijken er door zichtbaar bewijs, hetzij in uzelf of in uw leerlingen? Keert u ooit weder in de kracht des Geestes? Of, is uw faam ooit op de een of andere wijze naar buiten verspreid dan door de klank van uw eigen trompet?

Pleeft u geen overspel, terwijl u een vereniging met de Bruidegom der gemeente voorwendt, wanneer u geen verslag kunt geven betreffende het sterven van uw eerste man? Ontsteelt u niet de naam van een dienaar in de Geest, in wie de gerechtigheid der wet vervuld is, en omkranst u hem niet met de naam van Antinomiaan, omdat hij niet zegt - wat het woord van God nooit verklaard heeft - enig deel te zijn van de belijdenis des geloofs?

Spreekt u geen valse getuigenis wanneer u kunstmatig diegenen als dienaar der zonde voorstelt, welke God tot bedienaars der gerechtigheid heeft gemaakt? Staat u blank in een van deze dingen?

Hebt u uwen naaste lief als uzelf, wanneer u in zijn aangezicht mooi praat, hem welslagen toewenst; uw liefde tot hem betuigt, benevens bereidvaardigheid om hem te helpen, en terzelfder tijd onder de grond werkt om al zijn dienstbaarheid te doen uiteenspatten?

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Dat voor de gelovige in de Heere Jezus Christus, de zedelijke wet heeft opgehouden te bestaan *als een verbond der werken*, is een grote en heerlijke waarheid; en wordt aan beide zijden der vraag toegestemd.

Antwoord van **Huntington**.

Heeft de wet opgehouden te bestaan als een verbond der werken? Wel, wanneer heeft die uitgediend? Wanneer is die, met opzicht tot zijn verbindende en dodende kracht herroepen, of van zijn Goddelijke goedkeuring ontbloot? Als hij zijn gebiedende kracht verloren heeft om te doen ten leven, en zijn macht om ter dood te veroordelen ingeval van ongehoorzaamheid, heeft hij al de kracht verloren die hij had; want dat is al de kracht die hij ooit bezeten heeft. En als de Zaligmaker kwam om de wet van zijn kracht te beroven kwam hij om hem te verderven. Want wat is de wet zonder gebiedende en veroordelende kracht? Dit is de wet krachteloos maken door het geloof;

want de wet van zijn heerschappij te beroven kan nooit heten die te bevestigen. De Galaten bevonden hem niets minder dan een juk der dienstbaarheid te zijn toen zij hun rug naar de genade Gods hadden toegekeerd, ten einde de wet te maken tot het volmakende einde van Christus ter heiligmaking - hetwelk alles is wat dit boek ten. doel heeft.

En mijzelf betreffende, ik bevind nog dat, als ik Jezus uit het oog kwijt raak, en ik begin te leven en mij te gedragen naar die letter, in plaats van door het geloof te wandelen, hij mij weldra een juk van dienstbaarheid wordt. En ofschoon de wet in de handen van Christus is, - zoals sommigen zeggen - nochtans zijn zoveel als er de werken van zijn nog onder zijn vloek; en zoveel als er onder bevonden zullen worden op de grote dag, zullen er door geoordeeld worden; en er het ontzettende vonnis uit ontvangen, namelijk door de mond van Hem die hem verheerlijkte, en hem verhoogd heeft. Het zal een vurige wet zijn in de hand van Jezus zowel als in de hand van Mozes; het vuur der wraak die in Hem ontstoken is zal branden tot in de onderste hel.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Omdat de Heere Jezus is geworden tot het einde der wet, beide de zedelijke en de ceremonieel, tot rechtvaardigheid voor een iegelijk die gelooft.

Antwoord van **Huntington**.

Als Christus het einde der wet is tot rechtvaardigheid, is Hij niet het verdelgend einde maar het vervullend einde. De wet is nog een juk voor de dienstbare, en een strik voor de huichelaar; datgene wat tot zijn welzijn moest zijn geweest, om hem naar Christus te drijven, wordt hem een strik door er op te betrouwen; en de weg die de mens zo recht toeschijnt, is in het einde een weg des doods, omdat het leven in de bedoeling des doods gezocht werd.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Ik zal derhalve geen tijd verspillen of moeite in het werk stellen om dat hier te bewijzen, omdat wij het over dat onderwerp eens zijn. Maar dat de zedelijke wet behoort nog beschouwd te worden als de gedragsregel van een gelovige, is een even grote waarheid. Het is de eeuwige regel der gerechtigheid, en is voor geen wijzigingen vatbaar.

Antwoord van **Huntington**.

Ik geloof dat wet de enige regel der gerechtigheid, en des levens evenzeer te zijn voor elkeen die er onder is. En als *godanig bezigde Christus die altijd*.

Wat moet ik doen om het eeuwige leven te erven?

Wat is er in de wet geschreven, hoe leest gij? Doet dat en gij zult leven. Indien gij ten leven wilt ingaan, houdt de geboden.

De wet is uw leefregel: *doe dat, en gij zult leven*. Maar de ziel die hongerde en dorstte naar de gerechtigheid, riep Hij altijd tot Zich, en zei hem in Hem te blijven, en dan zou hij veel vrucht voortbrengen; maar zo hij niet in Hem bleef, zou hij worden weggeworpen als een verdorde tak, en voor niets anders dan voor het vuur deugen. Als de wet voor enig wijziging onvatbaar is, eilieve, wanneer was het dat hij verschilde van zijn gewoon bestaan als een Verbond der Werken? Want wij zijn het niet eens over die tastbare tegenspraak.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Onder de mensen geeft het denkbeeld van een koning en een volk ook de veronderstelling van het bestaan van een wet tussen de partijen bestaande, in overeenstemming waarmee de honing heeft te regeren en het volk hun handelingen heeft te schikken.

Antwoord van **Huntington**.

Maar deze wet is niet de zedelijke wet; want als Christus Zijn onderdanen daardoor regeert, overeenkomstig de handelingen die zij schikken, moet Hij hen, allen als oproerlingen tezamen verdelen, want zij verderven het allen. Maar Hij ontvangt genadegaven voor de wederhorigen. Geen voorschriften om te vermoorden, opdat de Heere God bij hen zou wonen. Het is de wet des geloofs die uit Sion voortkomt, en het woord des levens die uitgaat van Jeruzalem. *De Heere zal de roede Zijner sterkte uit Sion voortbrengen: heers in het midden uwer vijanden.* Psalm 110:2. Maar de zedelijke wet is niet de roede Zijner sterkte; die is zwak – om het leven te geven – door het vlees. *Bindt het getuigenis, verzegel de wet onder Mijn discipelen.* Jesaja 8 : 16. De getuigenis, van het Evangelie wordt ontvangen in de band der liefde, en de wet des geloofs is vergezeld van het zegel des Geestes. *Op de dag dat gij geloofdet, werd gij verzegeld met den Heiligen Geest der belofte.* Maar God hecht Zijn zegel niet aan de prediking van de zedelijke wet. *Die u dan de Geest verleent, en krachten onder u werkt, doet hij dat door de werken der wet?* (Gal. 3 : 5). Nee, dat doet Hij niet. Bedienaars der letter zijn zelf niet verzegeld. Ook vergezeld God hun bediening toch niet met zijn zegel; want zij zijn dienaars der verdorvenheid. Zij weten niet wat zij zeggen, of waarvan zij getuigen, en kunnen derhalve anders niets bevestigen dan hun eigene onkunde en de dienstbaarheid van hun toehoorders. En dit is blijkbaar, want sommigen die voor de wet ijveren, zijn verplicht hun preken uit te schrijven en te lezen; hetwelk bewijst dat zij dienen in de oudheid der letter, en niet in de nieuwigheid des Geestes. Breng hen, lezer, tot de wet en tot de getuigenis – dat is, tot de wet des geloofs, en tot de getuigenis van het Evangelie; en zo zij niet spreken overeenkomstig het Woord des levens, het is omdat zij geen dageraad in zich hebben. Het leven en de onsterfelijkheid zijn door het Evangelie niet in hun zielen aan het licht gebracht; zij zijn onder het juk van de zedelijke wet; en het oude voorhangsel is nog op hun hart in het lezen van het Oude Testament; welk voorhangsel in Christus wordt weggenomen en een lichter juk gegeven. De wet des geloofs is zo volmaakt dat al wat niet gedaan wordt in gehoorzaamheid daaraan, en uit geloof daarin, niet beter is dan oproer en boosheid; wat niet uit het geloof is, is zonde.

Sta vast lezer, in de vrijheid waarmee Christus u heeft vrijgemaakt, en wordt niet weder verstrikt en met een juk der dienstbaarheid bevangen. De wet heeft in de laatste tijd een groot aantal nieuw namen gekregen, welke hij tevoren nooit droeg, en die de dienstbare kinderen in de tegenwoordige eeuw hem hebben gegeven.

De ene Godgeleerde noemt hem de *geëvangeliseerde wet* hetwelk te kennen geeft dat het werkverbond nu in een genadeverbond is veranderd; dat de letterknecht nu op zijn beurt ook een bedenaar des Geestes is geworden, en dat hij, die werkt, diens werken als genade zal worden gerekend; en hij die niet werkt, maar gelooft, die is een Antinomiaan, en de beloning wordt hem in schuld toegerekend. Dit is de dingen ten onderst boven keren, hetwelk geschat moet worden als pottbakkersklei. Jesaja 29 :16.

Een ander Godgeleerde verschilt van de vorige; en zegt de zedelijke wet is het wettig verbond der Genade. Hetwelk, (tussen twee haakjes) een tegenstrijdigheid in conditiën is; en in werkelijkheid wil zeggen, dat de bediening des doods nu de genade ten leven is; de bediening der verdoemenis nu de bediening der gerechtigheid is; dat de wet die toorn werkte, nu liefde werkt; de vijandschap nu verzoening is; het juk der dienstbaarheid nu het evangelische juk der evangelische gehoorzaamheid, en dat hetgeen op stenen tafelen gegraveerd was, nu geschreven is in de vleselijke tafelen des harten; en de dodende letter nu de levendmakende Geest is.

Anderen verschillen van de laatstgenoemde, en zeggen ons dat Christus gekomen is om ons de wet te brengen, en ons bekwaam te maken om die te houden. Derhalve is de wet geen tuchtmeester om ons tot Christus te brengen, maar Christus is de tuchtmeester om ons tot de wet te brengen; dat om de toorn te ontvlieden, is van Jezus weg te vluchten; en een toevlucht te zoeken, is, om heiligheid naar de wet te gaan. Volgens welke zin Mozes de knecht meer eer ontvangt dan de Meester; en het huis meer eer ontvangt dan Hij die het bouwde.

Anderen verschillen van deze, en zeggen ons dat de wet de enig leefregel van de gelovige is, waardoor hij heeft te wandelen; dus niet door het geloof; door welke

hij heeft te loven, dus niet door het geloof; door welke hij heeft te werken, dus niet door het geloof. Deze maken de belofte Gods teniet, en maken het geloof krachteloos.

Anderen vertellen ons, dat Christus kwam om de gelovigen in staat te stellen om de wet te houden, hetwelk volkomen Sions klacht tegenspreekt, daar zij verklaart dat al haar gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed. En hetwelk toont dat de oude mens in onze dagen dood is; dat er nu geen wet is die strijd voert tegen de wet des gemoeds; geen vlees in de gelovige dat de wet der zonde

liefheeft. En ofschoon de apostelen in veel dingen allen struikelden, zo struikelen de gelovigen in deze eeuw, in het geheel nimmer; hetwelk hun gehoorzaamheid volkomen, en die van hun Verlosser van minder waarde doet zijn.

Klaar de schrijvers van dit boek verschillen van al de voormelden. Want wij worden onderricht (blz. 42) dat de zedelijke wet opgehouden heeft te bestaan als een werkverbond. En, op dezelfde bladzijden wordt de wet verklaard de eeuwige regel der gerechtigheid te zijn, en geen veranderingen onderworpen is. Als hij opgehouden heeft te zijn wat hij eens was, moet hij op de eens of andere wijze veranderd zijn. En wij worden tevens onderricht dat de gelovige van alle macht der zonde verlost is, maar dat de nieuwe mens der genade overwonnen wordt, en gevangen gehouden wordt door de zonde. Dat is de zaken ten onderst boven kerende. Evenwel dienen al deze onderscheidene wisselingen, veranderingen, uitwijkingen en afwijkingen, die de mensen in de eeuwige regel der rechtvaardigheid, en onveranderlijke wet der werken, - waarvan geen tittel of jota ooit zal feilen of voorbijgaan, zelfs al ging hemel en aarde voorbij - slechts om ons de waarheid te bewijzen van het betoog van de Heilige Geest, dat zij die zich afkeren tot ijdel geklap, en die begeren leraars der wet te zijn, niet wetende wat zij zeggen, noch wat ze bevestigen.

Onze gezworen vijand van de Antinomiaan gaat nu voort met het beschrijven van de banden en snoeren die de Koning van Sion en zijn trouwe onderdanen samenhouden.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Betreffende zijn onderdanen, zij zijn onder een drievoudige verplichting om de meest bereidvaardige, blijmoedige, en nauwgezette gehoorzaamheid te betonen, aan welke geboden het Hem behaagt hen te geven. In de eerste plaats een natuurlijke verplichting; aangezien zij niet slechts Zijn onderdanen, maar de schepselen zijn welke Zijn hand uit het stof voortbracht.

Antwoord van **Huntington**.

En Hij schenkt hen genade tot gehoorzaamheid des geloofs, en werkt in hen beide het willen en het volbrengen van Zijn welbehagen; en deze gehoorzaamheid is Hem welbehaaglijk; maar al wat uit de wet getrokken wordt, of wat uit enig ander beginsel ontspruit behalve dat van Zijn eigene ingeplante genade, wordt verworpen, als dienst in de oudheid van de letter, of als de ogendienst van de huichelaar, of de dwangarbeid van een slaaf. Christus wil niet gediend zijn in de ketens der galeien, maar met de vleugelen van een duif.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Wat kan meer blijkbaar zijn dan dat elk schepsel onder de natuurlijke verplichting is om de geboden van zijn Schepper te gehoorzamen?

Antwoord van **Huntington**.

Maar het moet in aanmerking worden genomen dat de natuur het gebruik van haar ledematen heeft verloren; geheel verdorven is; en hoe meer men haar beweegt des te meer kwaad doet zij. Derhalve wordt er een Goddelijke natuur geschonken om haar in onderwerping te houden: zelfzucht moet worden verloochend, met vlees én bloed moet niet worden te rade gegaan, en de natuurlijke rede is vaak lijnrecht in strijd met het geloof.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Ten tweede, een zedelijke verplichting dewijl zij niet alleen schepselen zijn, maar schepselen begiftigd met oordeel, verstand, redenerende, denkende vermogens.

Antwoord van **Huntington**.

Maar het vleselijke gemoed is vijandschap, en de wet werkt toorn; zodat er geen doeltreffende verrichting kan plaats hebben terwijl deze twee aan het strijden zijn; totdat vrijmachtige genade laatstgenoemde onderwerpt en ons van eerstgenoemde verlost, opdat wij God mogen dienen in

nieuwigheid des Geestes en niet in de oudheid van de letter; en God aanbidden in de schoonheid der heiligheid, en niet met een schijnheilige aanbidding, gedrongen door wettische bedreiging, of door slaafse vreze afgeperst.

Wat de verdorven reden betreft, zij verliest zichzelf vaak in Goddelijke verborgenheden. Zij moet zien voordat zij springt, en het einde begrijpen voor zij begint te werken. Een Goddelijke waarborg is haar niet voldoende. Ik heb in de werken van doctor Priestly gelezen, *dat hij een redelijke godsdienst verbreedde*, maar het is zichtbaar dat onbegrijpelijke verborgenheden, die hoog zijn als de hemelen, en dieper dan de hel (Kol. 2: 2 Job, 11 : 8) de doctor én zijn gehele rationalisme tezamen geheel verdronken hebben. Krachtige bewijsredenen worden dikwijls bijgebracht tegen de Koning van Jakob, Jes. 41: 21. Het geloof moet redeneren, als er iets goeds door redeneren zal geschieden. Het geloof, als een goed dienstknecht, gaat wanneer het gelast, en komt wanneer het geroepen word. Door het geloof gehoorzaamde Abraham, en ging uit, niet wetende waarheen hij ging; hetwelk voor de verdorven rede een wilde ganzenjacht is, en voor de vleselijke rede dwaasheid. Al onze gedachten moeten gevangen gebracht worden onder de gehoorzaamheid van Christus, en anders zullen wij nooit, bezadigd denken, zoals wij behoren te denken. Redelijkheid moet met haar grootste redeneringen en gedachten binnen de palen worden gehouden, zoals een rusteloos paard; en zulks niet door een zedelijk voorschrift, maar door wederhoudende genade, indien de zondaar ooit tot de gemeenschap van Christus wordt toegelaten. Het Evangelie is berekend en verkondigd om de hoogmoed van alle roem te bevleken, om de wijzen te vangen in hun eigen arglistigheid, om al de eervollen der aarde in minachting te brengen, en de wijzen en voorzichtigen te kwellen. Ofschoon het *de wijsheid Gods in verborgenheid is*, hen die verloren zijn is het evenwel dwaasheid. Deze wijsheid moet de rijkdom der Goddelijke genade, tot eer van God, en de vernedering van de zondaar, ten toon spreiden. Niet de rede met haar reeks van ijdele redeneren en vrije gedachten bewieroken; maar haar aan de voetstoel brengen, - om te leren - zijne het voorgestoepte in deze zaken onbekwaam te betrekken. Als iemand wijs wil zijn, laat hem een dwaas worden, opdat hij wijs moge zijn. Hetwelk voor de vleselijke redeneerder en vrijdenker een tegenspraak in voorwaarden is en een redeloze taal.

Mijn lezer moet deze drievoudige verplichtingen tezamen vatten, en dan zal hij zien wat het drievoudig snoer van de wijze man, dat niet haastig verbroken wordt, beduidt; hetwelk in dit boek wordt genoemd de banden en snoeren van Sions Koning, welke de Farizeeën verbraken en van zich wierpen. Psalm 2 : 2, 3. Maar voorwaar, als het snoer van de wijze was geweest, zij zouden het niet zo lichtelijk verbroken hebben.

De gevallen natuur, echter, brengt het hoofdleger aan, de gebroken wet het volgende ; en wat genade aanbetreft, die brengt alleen de achterhoede aan.

De gevallen natuur in haar vernederde toestand, brengt haar koorden bij tot ondersteuning van dit koninkrijk, dat niet van deze wereld is. De wet, die krachteloos is door het vlees, verschaft grote hulp aan het koninkrijk der genade, dat noch geheel, noch deels, uit de werken bestaat; evenmin in woorden, en veel minder in de dodende letter. En ofschoon de geestelijke verplichting het laatst wordt ingevoerd, nochtans is het gebied der genade niet van deze wereld, noch is de eerste verplichting van de mens. Evenmin is de zedelijke wet de enige band ervan, want het koninkrijk is geestelijk, niet wettisch; het bestaat niet in woorden, maar in kracht, in rechtvaardigheid, in vrede en blijdschap in de Heiligen Geest; welke geen van allen uit vlees en bloed, noch van Sinaï zijn, maar uit vrijmachtige genade in Christus.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

... En ten derde: een geestelijke verplichting

Antwoord van **Huntington**.

De eerste, de voornaamste en de aller edelste band van het koninkrijk der genade wordt hier voorgesteld te zijn een natuurlijke verplichting omdat wij schepselen zijn die uit het stof werden geschapen.

- Dit is de wet der heidenen, die zichzelf een wet zijn, en die zondigen zonder de zedelijke wet, er die zonder de wet verloren gaan. De heidenen die aan deze wet vasthielden waren de grootste vijanden van het Evangelie.

- De tweede is de wet van Mozes, onder welke de dienstbare vrouw met haar kinderen zijn, en die zondigen in de wet, en die door de wet zullen worden geoordeeld. De Farizeeën die aan deze verplichting zich vastklemden, waren het volk dat ijdelheid bedacht, die Sions banden verscheurden, en haar koorden van zich wierpen.
- De derde is een geestelijke verplichting. Deze is uit genáde en waarheid, welke door Jezus Christus gekomen is. En ik geloof dat de band van het verbond der genade en volmaakte vrijheid door de wet der waarheid, meer goede vrucht in een heilige tot heerlijkheid Gods zal voortbrengen dan tienduizend boekdelen van zulke leerstellingen als die ooit zullen voortbrengen. Het verbond der genade maakt een leraar vruchtbaar in goede werken en vruchtbaar in geestelijke bekeerlingen; zoals verklaard wordt door het getuigenis van God: *Mijn verbond van leven en van vrede was met Levi; en ik gaf hem die tot een vreeze, en hij vreesde Mij, en hij werd om Mijns Naams wil verschrikt De wet der waarheid was in zijn mond, en er werd geen onrecht in zijn lippen gevonden; hij wandelde met mij in vrede en in rechtmatigheid, en hij bekeerde er velen van ongerechtigheid.* Mal. 2 : 5, 6. Derhalve blijkt het, dat het verbond van leven en vrede, en de wet der waarheid hem niet tot losbandigheid leidde, maar hem tot een goed en nuttig mens maakte.

Noch de wet der heidenen, noch de wet van Mozes, is de roede van Christus sterkte, welke uit Sion is uitgezonden, en door welke Hij heerst in het midden van Jeruzalem. Geen van deze verplichtingen maken zijn onderdanen tot een gewillig volk (Psalm 110 : 2, 3), maar de kracht der betoonde genade.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Wat mij betreft, zegt Paulus, ik heb voorgenomen om niets te weten dan Jezus Christus. Het zij verre van mij dat ik zou roemen anders dan in het kruis mijns Heeren Jezus Christus. Maar hij voegt er ook bij: ik ben niet zonder de wet van God, maar onder de wet tot (jegens) Christus.

Antwoord van **Huntington**.

Maar welke wet was die welke, Paulus voor God had? Was het de wet der werken? Nee, zegt Paulus, wij zijn van de wet verlost; wij zijn niet onder de wét maar onder de genade. Zoals er gezegd wordt in de aanhaling van de apostel. *Ik zal Mijn wetten geven in hun harten, en Ik zal die inschrijven in hun verstanden; en hun zonden en ongerechtigheden zal ik niet meer gedenken.* Hebr. -10 : 16, 17. En welke wetten zijn dat? Zijn zij de wet van Mozes of de wet der heidenen? Nee, zegt Paulus; geen van die. Want God daarin gebrek ziende, zegt: *Ziet, de dagen komen, en Ik zal over het huis Israëls, en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten; niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als ik hen bij de hand nam, om hen uit Egypteland te leiden, want zij zijn in dit mijn verbond niet gebleven, en ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere.* Hier is een nieuw verbond - en als Hij zegt, een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt. Hebr. 8 ; 8, 9, 10, 13. De wet en de profeten waren tot op Johannes, (zegt Christus) sedert die tijd wordt het koninkrijk Gods verkondigd, en een iegelijk doet geweld op hetzelfde. Luk 16 : 16. En het zijn zij, en zij uitsluitend, die de verschrikkingen van de zedelijke wet gevoelen, en de beschuldigingen, van de wet der natuur ervaren, die met geweld in dit koninkrijk indringen.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Ik ben onder de wet tot Christus, zegt Paulus.

Antwoord van **Huntington**.

Maar welke wet was dat, in Christus, waar Paulus onder was? Hij heeft zijn ouderdom; hij zal voor zichzelf spreken. Want de wet des geestes des levens, in Christus Jezus, heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods, (Rom. 8 : 2.) Hier vertelt Paulus ons dat de Heilige Geest een wet heeft, doordat het Evangelie wordt genoemd de bediening des Geestes; en dat deze wet des geestes in Christus Jezus is; en dat de werking ervan op Paulus' hart hem vrijmaakte van de verdervende kracht van de wet en van de bindende en verdoemende kracht van de wet des doods; op stenen tafelen gegraveerd: of, in andere woorden, deze wet des geestes maakt Paulus vrij van hetgeen u natuurlijke of zedelijke verplichtingen noemt, welke zijn de bediening des doods.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar de inwendige mens.

Antwoord van **Huntington**.

Paulus was vernieuwd in de geest zijns gemoeds. Het nieuw verbond, (niet het oude) was in Paulus hart gelegd, en in zijn gemoed had de Heere het geschreven. Met zijn vernieuwde gemoed diende hij deze wet Gods; want Paulus diende in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter. Vrijgemaakt zijnde van de bediening des doods, in stenen gegraveerd, (Rom. 8 : 2), welke zoals hij zegt, *dat deze toorn werkt*, (Rom. 4 : 15), werd hij bekwaam gemaakt om geestelijke dienstbaarheid te verrichten. En aangezien de wet des geestes, in Christus, aan Paulus een toegerekende gerechtigheid openbaarde, beantwoordende aan de wet, en waarachtige heiligheid in Paulus verwekte, - die de wet eiste - en de liefde Gods in zijn hart was uitgestort, hetwelk de wet vordert; wist Paulus door deze zaken dat de gerechtigheid der wet in hem vervuld was, ofschoon niet *door* hem. Derhalve kon hij niet anders doen dan deze wet des geestes naar de inwendige mens liefhebben.,

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Welke wet? De zedelijke wet. Sommigen zeggen, de wet der liefde. En ik stem er in toe; want de zedelijke wet en de wet der liefde zijn zoals luidende beramingen, en bedoelen een en dezelfde zaak.

Antwoord van **Huntington**.

Als de zedelijke wet, op stenen tafelen gegraveerd, de wet der liefde is, dan kan er geen groter dank aan Hem verschuldigd zijn Die hen verlost welke onder deze wet waren; evenmin waren wij veel aan vrije genade verschuldigd, die ons er van verlost. Want welk juk kan zo licht zijn als deze wet der liefde? Niet des Verlossers juk, want dat is een van het dagelijks kruis vergezeld, en van veel teugen uit de bittere beker welke deze zedelijke wet der liefde niet oplegt. Ik heb tot nu toe nooit geweten dat de zedelijke wet, *de wet der liefde* genoemd werd. God noemt haar *een vurige wet* - dat deszelfs vuur ontstoken is in Zijn toorn - dat zij toorn werkt, en de bediening is des doods en der verdoemenis; dat diegenen, die van haar werken zijn onder deszelfs vloek verkeren; want hem die werkt wordt de beloning gerekend naar schuld, welke hij nooit kan voldoen; en welke wet is de bracht der zonde, en elk zodanig schuldenaar zal gevangen zetten tot dat ook de uiterste penning zal betaald zijn. Want hemel en aarde zullen voorbijgaan, voordat er een jota of tittel van de wet zal feilen; feilen in haar macht, in haar onbepaalde eis, of in de uitvoering van haar ontzettende vloekspraken. Voorwaar, ijdel geklank! De liefde van God in Christus Jezus; de band van het eeuwige verbond; de eerste vrucht van de Heiligen Geest; de dringende kracht der wet des geestes worden hier op Mozes' wet aangerekend; genade der waarheid, de uitwerkselen van vrijmachtige liefde, kwamen door Mozes; maar Antinomianisme en losbandigheid, kwamen volgens dat boek, door Jezus Christus.

Zulke drukwerken als deze kunnen dienen om de gewetens van schrijvers tot rust te brengen die het geluk en het welslagen van Gods dienstknechten benijden. Zij mogen dienen om hun karakters te bezoedelen, om vleselijke belijdenis te verharderen tegen de genade van Christus, om de zielen van eenvoudigen aan het wankelen te brengen, en om de goede naam op te houden van dezulken welker geestledigheid God behaagd heeft aan Zijn eigene kinderen te ontdekken ... maar ik geloof dat zulke schrijvers zullen bevinden dat het einde bitterheid zal zijn.

Gesteld een mens, die de wetten van zijn land had overtreden, en die gevonnis en veroordeeld was door dezelve, en die van de vorstelijke ontferming van zijn koning een vrijspraak ontving op de plaats der gerechtssoefening ... zou zo iemand zijn vrijspraak toeschrijven aan de liefde der wet, in plaats van aan de onverdiende liefde van zijn koning? En zijn verlossing van de doodstraf aan de wet toeschrijven die hem het vonnis des doods toeschreef? Hij zou niet slechts de grootste ondankbaarheid aan de genade van zijn vorst tonen, maar een bewijs dat hij krankzinnig was. Hier is hetzelfde het geval. De wet is er bijgekomen om der overtredingen wil, opdat de zonde daardoor als zonde zou blijken, dat de misdaad overvloedig mocht zijn; ja zodat de zonde bij uitnemendheid als zondig zou gekend worden; opdat aller mond daardoor gestopt zou worden, en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij; en dat het oordeel over alle mensen zou doorgaan ter verdoemenis. Hier leggen zij allen onder het vonnis des doods, en zijn kinderen des toorns wanneer God hen

vindt. En zij worden verzoend; maar verzoening is van het nieuw verbond, niet van het oude. En zij worden gerechtvaardigd; maar niet door de wet, maar door de gerechtigheid des geloofs. En zij worden geheiligd; maar niet door de wet, want God deelt de Geest niet toe door de werken der wet, maar door de prediking des geloofs. En zij worden behouden; maar de behoudenis is niet uit de werken, want uit genade zijn wij zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit onszelf. En wij worden verheerlijkt, maar indien zij die uit de wet zijn erfgenamen zijn der heerlijkheid, dan wordt het geloof krachteloos gemaakt, en de belofte wordt nutteloos. Behoudenis en verheerlijking ontspruiten uit vrijmachtige liefde. En, volgens dat boek, is de voorname oorsprong van alles te vinden in de wet, want die is de wet der liefde; derhalve moeten zij die van de wet zijn erfgenamen zijn; de wet moet de roem hebben, en des mensen lof bevestigd worden.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Noch Paulus, noch Jacobus hadden enig denkbeeld dat de zedelijke wet vernietigd en vervallen was.

Antwoord van **Huntington**.

Evenmin heeft er enig ware heilige ooit van gedroomd, dat de zedelijke wet vernietigd werd, tot dat dit boek verscheen; hetwelk ons meedeelt dat de zedelijke wet als een werkverbond heeft opgehouden te bestaan. Hetwelk is zijn gebiedende en veroordelende kracht te vernietigen; en hetwelk in werkelijkheid is, die ijdel te maken en te verdringen. Ik zeg, dat wij van de verdoemende kracht der wet verlost zijn door het bloed van Christus; en van zijn gebiedende kracht (welke is: doet dat, en leef) verlost zijn door de genade Gods, en de Gift der gerechtigheid. Het bloed des Verbonds geeft een bevredigend antwoord aan de zin der wet, door mij van de dood verlost te verklaren, en toegerekende gerechtigheid geeft een antwoord op het voorschrift der wet, door te verklaren, dat de rechtvaardige uit de geloof zal leven. En die dit verloochent, loochent de voldoening van Christus, hetzij door Zijn werkdadige, of door zijn lijdelijke gehoorzaamheid. Evenmin maakt de prediking van dit geloof de wet krachteloos, maar zij bevestigt dezelve. Mijn ziel van de dood te verlossen, en mij door het geloof te rechtvaardigen, verstoot de wet niet van zijn zetel, maar verlost mijn ziel van zijn juk, opdat ik God mag dienen in waarheid, niet met ogendienst maar uit een beginsel van liefde tot Hem; niet uit vrees van verdoemenis van Hem; in nieuwigheid des geestes, niet in de oudheid van de letter; vanuit een bewustzijn van schuldvergifenis, niet uit vrees voor straf; in de snoeren der dankbaarheid, niet in de boeien der pijniging; als een gehoorzaam zoon, niet als een eigenbelangzoekende huurling. Is de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre.

Onze tegenwoordige Vorst schenkt vergeving aan onderscheiden veroordeelde boosdoeners, maar hij vernietigt Zijn wetten niet door de daden van Zijn genade; maar zij die de daden der barmhartigheid verachten; en zich vastklemmen aan de wet die hen verdoemde, moeten sterven, want de wet kan hen geen gunst bewijzen. Alzo vervallen zij die hun rug toekeren naar de wet des geloofs; en zich tot de wet der werken keren, ván de genade. Christus zal hen geen nut doen. Als de gerechtigheid der wet vervuld is in de mens die naar de geest wandelt, hoe kan dan de bediening des Geestes de wet krachteloos maken? Wanneer een vrouw die vatbaarheid heeft voor talrijke echtvruchten, gehuwd wordt, en tien jaren met haar man leeft, en die gehele tijd onvruchtbaar blijft; dan brengt zij gedurende dat gehele tijdvak niets bij tot het bevolken van de natie waartoe zij behoort; en de wijsheid zegt: *in het gebrek der lieden is het verderf van de vorst*. Maar als de echtgenoot van zulk een vrouw sterft, en zij hertrouwt, en bij de tweede man tien of twintig kinderen baart, die nuttig zijn in het leger, de vloot of in de maatschappij; doet zij dan enig kwaad hetzij aan de regering of aan de wetten van haar land door haar vruchtbaarheid? Is zo iemand waard hierom een overspelige of een Antinomiaan te heten? Ik veronderstel van niet.

De vergelijking houdt haar kracht. *Want toen wij in het vlees waren, werkten de bewegingen der zonden die door de wet zijn in onze leden, om de dood vruchten te dragen*. Rom. 7 : 5. Hier worden vruchten ten dode voortgebracht, maar geen vruchten voor de levende God. De eerste man wordt, door zijn doorlende werkingen, en door zijn voortplanting tot dienstbaarheid, die de baarmoeder der ziel doet ineenkrimpen, in plaats van haar te verruimen, een dodende letter; en de dorre ziel wordt dood door de bediening des doods, - of tot die man, - en kan aan een anderen worden gehuwd. *Zo dan mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden*. Rom. 7 : 5. Het één honderd-, het ander zestig-, en een ander dertigvoud. (Matth. 13 : 8.)

De dienstbare vrouw wordt (met opzicht tot God) gezegd onvruchtbaar te zijn, omdat zij de vruchten des geestes niet voortbrengt; evenmin baart zij Gods geesteloze kinderen, omdat zij niet met Hem door de echt verbonden is. Met betrekking tot een Goddelijke man is zij verlaten, en met betrekking tot God is zij onvruchtbaar. Evenwel brengt zij in een tweeledige zin vruchten des doods voort. Eerst dode werken, ten tweede dode kinderen.

De kinderen der eenzamen zijn meer dan de kinderen der getrouwde, zegt, de Heere. Maar dan zijn deze kinderen in dienstbaarheid onder de bediening des doods, onder het vonnis des doods, en neergebogen onder de vrees des doods. En een bedienaar der letter is een dood mens; en de letter waarvan hij een dienaar is, doodt; en zijn proselieten zijn (zoals Christus zegt) de kinderen der hel, bastaarden in schande geboren. Kinderen des vleses; deze zijn niet de kinderen van God maar de kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend, want zij sterven allen in Adam.

Het besluit des hemels heeft zo'n bedienaar niet gebaard. (Zef. 2: 2.) De verborgenheid der verkiezing is bij hem niet. Derhalve het Goddelijk verbod - *die gebroken zal zijn aan zijn gemacht, zal geen priester zijn*. (Levit. 21 : 20, 21.) Zij die gebroken zijn door ongelooft, en ontbloot zijn van de verborgenheid des geloofs, zijn dode lieden, bedienaar van de dodende letter; en ofschoon zij en hun proselieten de naam mogen hebben van te leven, zo zegt echter de Zaligmaker *dat zij dood zijn*.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Sommigen zeggen dat de wet geen volkomen gedragsregel kan zijn, omdat zij niets zegt over sommige onderwerpen die in de voorschriften van het nieuw testament worden aangetekend.

Antwoord van **Huntington**.

De zedelijke wet meldt niets aangaande de bekering tot, God, en neemt die ook niet aan. De wet is niet uit het geloof, noch het geloof uit de wet; zij schrijft die niet voor, noch belooft, noch geeft enig inrichting dien aangaande. Maar het welbehagen Gods, in Christus Jezus, doet dit alles, en schenkt de mens genade om te verrichten wat God eist. En het is jammer dat een bedeling, die ere aan God, in de hoge brengt, vrede op aarde, en in de mensen een welbehagen., geen betere naam zou hebben dan die van Antinomianisme. Ik geloof dat de wet meer dan een regel des levens is voor hen die er onder verkeren. Want Paulus zegt, dat wat de wet zegt, zij dat zegt tot hen die onder de wet zijn. Het is voor de dienstbare kinderen een regel van werken. Wat is in de wet geschreven? Doet dit, houdt de geboden. Het is de regel der gesprekken. U zult spreken van deze wet wanneer gij neerlicht, en wanneer gij opstaat; wanneer gij uitgaat en wanneer gij inkomt. Het is de levens regel: Doet dit, en gij zult leven. Het is de regel der gerechtigheid. Dit zal onze gerechtigheid zijn, als wij acht geven om al deze geboden te doen. (Deut. 6 : 25.) Het is hun volkomen gedragsregel. Zo iemand de gehele wet onderhoudt en in een ding struikelt, is hij aan alles schuldig. Ja zelfs *vervloekt is hij die niet blijft in alles wat geschreven is in het boek der wet, om dat te doen*. Het is van het begin tot het einde een knechtelijke regel, en een regel waarin men moet worden voortgegaan; en volgens deze regel zullen al de kinderen der dienstbaarheid geoordeeld worden in de gerichtsdag. Die onder de wet zondigt zal uit de wet veroordeeld worden.

Maar de verborgenheid des geloofs, de wet des geestes, of het welbehagen Gods in Christus Jezus, (hetwelk allen één en dezelfde zaak is) is de leefregel voor de zoon. Het is de wil des Vaders dat een iegelijk die de Zoon ziet, en in Hem gelooft, het eeuwige leven zal hebben. De rechtvaardige zal uit het geloof leven, en door het geloof moet hij in Christus blijven, opdat hij vruchten drage; en heeft door het geloof uit Christus volheid genade, en kracht te ontvangen tot alle goed werk. Dat is de regel om te wandelen voor de zoon. Ik zal hen leiden in een effen pad, in hetwelk zij niet zullen struikelen. Wij wandelen door het geloof, niet door aanschouwen. Het is de regel voor het werken van de zoon. Ik zal maken dat hun werk in waarheid zij; hetwelk is het werk des geloof, en de arbeid der liefde, en de verdraagzaamheid der hoop op onze Heere Jezus Christus. (1 Thess. 1 : 3.)

De wet is de regel voor het leven, de wandel en het gedrag van de dienstknecht. En als de gelovige onder zo'n regel leeft; dan zijn de dienstknecht en de zoon gelijk gesteld, want de wet is niet meer dan een leefregel voor de dienstknecht. Evenmin heeft dit ijdel geklank, of het opdringen van de wet als de enige leefregel der gelovigen, ten doel tot het bevorderen van heiligheid en goede werken te dienen, even zomin overtreffen of evenaren de handhavers dezer leer, het standpunt van degenen die zij tegenstaan, in goede werken. Het is onkunde, of liever wangunst over de vrijheid en de gelukzaligheid van de bevindelijke Christen, en jegens de bedienaars des Geestes, die er hem toe

verwekt; of, zoals Paulus zegt, *zij sluipen binnen, om onze vrijheid te beloeren die wij in Christus hebben, opdat zij ons in dienstbaarheid mogen voeren*. Als een gelovige de wet van Mozes op zich neemt, zal dat zijn ziel veranderen of vernieuwen? Nee, zegt Paulus: Terwijl wij op Jezus zien als door een spiegel, worden wij naar hetzelfde beeld van gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid als door des Heeren Geest. Maar, wanneer Mozes gelezen wordt, is het deksel nog op het hart. Zal het nemen der wet als regel de gelovige dienen om de daden des lichaams te doen afsterven? Nee. Indien gij door de Geest, de werken des vleses doodt, zult gij leven. Zal het op zich nemen van dit juk de geest der heiligmaking in de gelovige doen toenemen? Nee. Hij die een bedienaar des Geestes is en wonderen onder u verricht, doet hij dat uit de werken der wet? Nee, maar door de prediking des geloofs. Zal dit juk de gelovige terughouden van, of de gelovige beschermen tegen de vervulling van de begeerlijkheden des vleses? Nee. Wandel in de Geest, en gij zult de begeerlijkheden des vleses vervullen. Zal dit juk der wet de zonden onderwerpen? Nee: De zonde zal niet over u heersen. Waarom niet? Omdat u niet onder de wet maar onder de genade zijt. Zal dit juk der wet de Godverering de gelovige meer aannemelijk bij God maken? Nee: Wij zijn van de wet verlost, datgene gestorven zijnde waarin wij gehouden werden; opdat wij zouden dienen in nieuwigheid des Geestes en niet in de oudheid van de letter. Zal dit juk der wet liefde en dankbaarheid jegens God verwekken? Nee. De wet werkt toorn, want waar geen wet is, aldaar is geen overtreding. Het is de liefde van Christus die ons dringt. Zal dit juk der wet de gelovige voorzien van liefde tot zijn naaste? Of zal zij broederlijke liefde bevorderen? Nee, het zal er hen eerder toe brengen om de voorrang te zoeken, zij sluit de roem niet buiten.

Wij worden door God geleerd elkaar lief te hebben. En het is de liefde van God in Christus, in het hart uitgestort door de Geest, die de band der volmaking is onder de broederen. Maar komt deze liefde niet uit de wet? Of komt dezelve door de wet? Geen van beiden. Gods liefde tot ons is de band van het Genadeverbond; en als zij in ons hart is uitgestort, is het onze band van vereniging met de Heere. Deze liefde is de eerste vrucht des Geestes. En is het voornaamste van de wet des Geestes welke in Christus Jezus is, die ons verlost van de wet der zonde en des doods. Zal de gelovige door dit juk op zich te nemen, toenemen in goede werken? Nee, die in Mij blijft en Ik in hem, die brengt veel vrucht voort. Maar zal dit juk de vereniging van de gelovige met Christus versterken? Nee, zij die in de Geest beginnen, en dan naar de wet gaan, om volmaakt te worden in het vlees, vervallen van de genade. Christus doet hen geen nut. Maar zal de wet de gelovige helpen, als wij de wet beschouwen als een samenwerker met Christus? Nee, blijft in Mij en Ik in u; want zonder mij kunt gij niets doen. Zal deze wet het hart des gelovigen verruimen? Nee, zij leidt tot dienstbaarheid; baart dienstbare vrees; vergezeld van een nasleep van kwellingen, die door niets als verbondsliefde uitgeworpen kunnen worden. De vrees baart kwelling. Die vreest is niet volmaakt in de liefde. De volmaakte liefde dringt de vrees buiten. Zal dit juk de gelovige overvloedig doen zijn in goede werken? Nee, Ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; echter niet ik, maar de genade Gods die in mij was. Zal dit juk zelfafschuw verwekken? Nee, wanneer God met de zondaar het nieuw verbond sluit, of liever aan hem bekendmaakt, hem vergeeft, hem een nieuw hart en een nieuwe geest schenkt; en door genade met hem verzoend blijkt, dan gedenkt hij zijn eigen bozen weg, die niet goed was; en verfoeit zichzelf in zijn eigen oog over zijn ongerechtigheden.

De wet zal nooit iemand met Gods rechtvaardigheid verzoenen, maar schuldvergevende barmhartigheid doet zulks. De verschrikkingen der wet verwekken vijandschap, maar genade zet ze perken. De bewegingen der zonde, die door de wet zijn, werken in de leden om vruchten des doods voort te brengen. Maar het geloof reinigt het hart. De wet maakt het deksel vast op des zondaars gemoed; maar het Evangelie brengt het leven en de onverderfelijkheid aan het licht. De wet sluit de roem niet uit, genade echter brengt ootmoed te weeg. De wet verwekt vijandschap tegen God; genade vervult de mens met vijandschap tegen de zonde. De verschrikkingen der wet doen Kaïn tegen zijn straf schreeuwen; maar genade maakt dat de mens tegen zich zelf en tegen zijn boosheid schreeuwt. Wettische overtuigingen door de wet werken vaak medelijden met onszelf; maar genade verwekt medelijden en sympathie jegens de Zaligmaker. Onder de verschrikkingen der wet zal men zichzelf rechtvaardigen, en zijn Schepper beschuldigen; maar door genade, door Christus, wordt de mens ertoe gebracht om zichzelf te veroordelen en God te rechtvaardigen.

God is rechtvaardig, en de rechtvaardiger van dien die in Jezus gelooft. Zij die onder de wet sterven zullen hun eigen verdiensten voor de vierschaar Gods bepleiten. Wanneer zagen wij U hongerig, en gaven U niet te eten? Of dorstig en gaven U niet te drinken? Maar de heiligen wagen het niet zich de vruchten van hun geloof toe te eigenen, zelfs als de Rechter ze verkondigt en goed keurt. Ik weet dat de wet rechtvaardigheid, heiligheid en liefde vordert; maar het is uit de volheid van Christus dat

die allen ontvangen moeten worden. Hij die met Christus is verenigd, en in gemeenschap met Hem wandelt, wandelt in die allen; *want de zedelijke wet is vervolgen in het eeuwige Evangelie.*

De verdiensten van ons Verbondshoofd beantwoord aan elke eis der wet voor ons; terwijl de getuigenis des geloofs en de vruchten des Geestes, beantwoorden aan elke eis in ons. De gerechtigheid der wet is vervuld in hen die niet wandelen naar het vlees, maar naar de Geest. Als de leer die hier wordt voorgesteld Antinomians is, laat dan onze tegenstanders ons aantonen wat Evangelie is. En als deze leer de wet krachteloos maakt, laat hen ons dan aanwijzen welke leer die is, die haar bevestigt. En wanneer het afvoeren der gelovigen van vereniging met de Verlosser naar het juk der wet, en dit tot zijn enige leefregel, wandel- en gedragslijn maken, de wet bevestigt; laat hen ons dan aanwijzen in welke betrekking zij dat doet. De geloofsvruchten, en liefdewerken van de heiligen zijn aangenaam voor God door Jezus Christus. Maar zij zijn zover verwijderd van een volkomen gerechtigheid te zijn, naar de strekking van het oude verbond, dat zelfs Sions gerechtigheid slechts een wegwerpelijke kled is. En de gerechtigheid van de apostel Paulus acht hij slechts schade en drek. Deze gerechtigheid zal nooit de wet bevestigen. Zij bevestigen de wet in de handen der gerechtigheid tegen elke ongelovige; en als verheerlijkt in het hart van Christus voor elke gelovige, en door toegerekende gerechtigheid en de liefde van de Geest in elk kind van God; en met al zijn macht en in volle kracht tegen elke zondaar buiten Christus; en de zielen van al de verdoemden in de hel. En, als deze niet haar behoorlijke grondslag zijn, laat onze tegenstanders ons een andere aanwijzen.

Maar wat betreft het maken van de wet tot de eeuwige leefregel voor de gelovige, dat bevestigt haar nergens, noch in enig opzicht. Liefde wordt *de vervulling der wet* genoemd, en door toegerekende gerechtigheid en de Geest der liefde wordt zij in de heiligen vervuld. Maar, als het wandelen in de Geest niet aan de eis der wet beantwoordt, kan het moeilijk gedacht worden dat onze nek te krommen onder het juk van de letter aan de eis van het Evangelie kan beantwoorden, die een dienst vereist in *nieuwigheid des Geestes, en niet in de oudheid der letter*. God heeft overvloedige voorziening klaargelegd in het Verbond der genade, zowel voor heiligheid, gelukzaligheid als voor goede werken. Hij voorziet ons van de eerste ten einde ons in de laatste vruchtbaar te maken. *Want, uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave. Niet uit de werken, opdat niemand roeme. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God tevoren verordend heeft, opdat wij in dezelve zonden wandelen.* (Efëze 2: 8-10.) Wat mij betreft, ik heb er velen gadegeslagen die de genade Gods veranderden tot losbandigheid, en de predikers daarvan als Antinomianen. En die zichzelf verhovaardigen, en hun eigen gerechtigheid en goede werken zeer hoog opvijzelen, en die grote aanspraken op de wet maken; welker leven geen goed voorbeeld zijn voor goede mensen; dat zij verre! Ook verbergen zij niet altijd hun innerlijke vijandschap zelfs tegen de vrijmacht Gods zelf, maar dagvaarden die, evenals Zijn rechtvaardigheid, voor de vierschaar der rede. Zij zien de Almachtige aan als zijzelf zijn. Zij haten Zijn besluiten; zijn afgunstig op de voorwerpen van Zijn keuze; en beloeren, - ten einde te bespotten en in verachting te brengen, - hun vrijheid welke zij in Christus Jezus bezitten. Waardoor zij duidelijk bewijzen dat zij geen ware liefde tot God noch tot de ware kinderen van God hebben. Derhalve zijn hun werken weinig waard, noch ontspringen uit een goede wortel, noch strekken tot een goed doel.

Er is in de kinderen der dienstbaarheid niets dan natuurlijke, verdorven of verachtelijke neigingen. Zij zijn vreemdelingen van de geestelijkheid der wet, vreemdelingen van haar juk en de dienstbaarheid die zij baart. Ze zijn haters van de kracht der Godzaligheid, die van oprechten een verkeerde voorstelling geven, als dwalende die de waarheid prediken; terwijl zij zelf niets indruk geven als zichzelf tegenspreken en leugens. Dat de zedelijke wet heeft opgehouden te bestaan als een verbond der werken is een verdoemelijke valsheid. In de hele Bijbel wordt er geen woord over gesproken. Dat is de ergste tak van Antinomianisme die ooit in druk gebracht werd. Christus is het einde der wet tot rechtvaardigheid. Niet slechts het vervullend Einde maar het grote Doeleinde der wet wordt in en door Hem beantwoord. En hetzelfde einde wordt beantwoord en vervuld door een genadewerk in ons. Wij zijn gekocht van onder de wet, zijn verlost van de wet, en zijn onder de genade; en niet onder de wet.

Maar de wet is nog, wat zij altijd was: een eeuwige, onveranderlijke, onherroepelijke wet; en een werkverbond in elke zin; en hem die er onder werkt, wordt de beloning nog naar schuld toegerekend. Maar deze verachtelijke Antinomianen, die de wet van al haar kracht hebben beroofd, en haar zo hebben verwoest, roepen overluide: de gelovige is onder de wet van Christus. Dan vraag ik echter, waarin het kind Gods van de bastaard verschilt? Is niet elke farizeeër onder de wet van Christus? Ja, is de Zaligmaker niet de Koning der volken, en de God der gehele aarde? Heeft Hij

niet kracht over alle vlees, opdat Hij het eeuwige leven geve aan zovelen als de Vader Hem gegeven heeft? Is Hem niet de rechten der levenden en der doden? Zijn niet alle mensen voor Hem verantwoordelijk? Is Hij niet de Heere der dienstbaren zowel als Vader der kinderen? Regeren niet door Hem de koningen, en stellen de vorsten gerechtigheid? Hij is de Meester van Judas zowel als de Meester van het gezin. Hij zal het boek der wet, het boek des gewetens, en het boek des levens openen. Hij is de rechtvaardige God en de Heiland; en zal de kinderen der vrijgemaakte vrouw zegenen, en de dienstbare vrouw en haar kinderen vloeken. De een is onder de zegen van Sion, en de andere is onder de vloek van Sinaï. Deze zijn Ebal en Gerizim die de zegen en de vloek dragen. De eerste zal door het boek der wet worden gericht, en de ander door het boek des levens worden geoordeeld. Zo zijn al de niet uitverkorenen onder de wet van Christus. Maar de gelovige is onder genade tot Christus; het is de wet des levens in Christus die de gelovige vrijmaakt van de wet des doods in stenen tafelen ingegraveerd. Er is een wet des levens in Christus hand voor de gelovige; en de wet van Mozes is in de hand des Verlossers voor de ongelovige. Het is nog een werkverbond - zij werkt dienstbaarheid in de gelovige die er op ziet, en zij werkt toorn en dood in de zondaar die er onder verkeert. En van deze werkende kracht was zij nooit ontbloot; van deze kracht zal zij nimmer ontbloot worden. De roede van Christus' sterkte, door welke Hij Zijn heiligen regeert, of zijn machtige roede, is het Evangelie.

- U kunt het *het welbehagen Gods in Christus Jezus* noemen, hetwelk de leefregel der heiligen is.
- Of u kunt het *de wet des Geestes in Christus Jezus* noemen, onder welke (zoals Paulus zegt) de gelovige verkeert.
- Of u kunt het *het Nieuw Verbond* noemen, geschreven in het verstand, en gelegd in het hart, van de heilige, welke (volgens Paulus zeggen) de wet is der gelovigen voor God. Welke wet, of welk verbond, gezegd wordt, *nieuw* te zijn, en niet overeenkomstig het oude. En is het verbond der genade niet dat der werken; en onder genade is de gelovige, en niet onder de wet.
- Of u kunt haar *de wet des geloofs* noemen, die de roem uitsluit.
- Of u kunt haar noemen *de volmaakte wet der vrijheid*; en hij die daarin ziet en daarin blijft, die zal gezegend worden in dit zijn doen. Deze wet brengt ere aan God op het hoogste, vrede op aarde in de mensen een welbehagen. Dat is gezond in de leer, dat is zuiver Evangelie, dat is het werk doen van een Evangelist.

Maar wat die verhandeling van ijdel geldank betreft, wat weerlegt die? Wat stelt zij? Niets anders dan de onkunde en de dwaasheid der schrijvers.

1. Ten eersten zeggen zij ons dat Christus de heiligmaking voor Zijn volk gemaakt is, in Zijn Koninklijk ambt, door de gift des Heiligen Geestes. Hetwelk is de heiligmaking door de Heilige Geest, in plaats van heiligmaking door het bloed van Christus. Hier stellen zij de volmaakte heiligmaking door Zijn grote offerande als priester ter zijde.
2. Ten tweede zeggen zij, ons dat er een persoonlijke vereniging in de ziel wordt gewerkt door het geloof. Het welk is datgene op rekening te stellen van de genade des Geestes hetwelk uitsluitend door God de Vader wordt verricht.
3. Ten derde wordt ons gezegd, dat de rechtvaardigheid van Christus komt van Zijn priesterlijk ambt. Welke rechtvaardigheid werd uitgewerkt, of volbracht werd in Zijn leven, door Zijn daadwerkelijke gehoorzaamheid als een Dienstknecht en Borg en welk werk de Zaligmaker zegt, dat volbracht was voordat zij zichzelf als Priester opofferde. Joh. 21 : 4.
4. Ten vierde wordt er gezegd, dat de gelovige verlost is van de liefde en macht van alle zonden - maar dat de nieuw mens door de zonde wordt gevangen genomen.
5. Ten vijfde, dat de wet heeft opgehouden te bestaan als een werkverbond. Deze wordt *een heerlijke waarheid* genoemd; hetwelk, tussen twee haakjes, een verfoeilijke leugen is.
6. Ten zesde word deze heerlijke waarheid dat de wet heeft opgehouden te bestaan als een werkverbond ontkend, door de bewering, dat de wet zonder enig afwijking is.
7. Ten zevende dat de zedelijke wet, en de wet der liefde, gelijklopende uitdrukkingen zijn, en een en dezelfde zaak bedoelen. Dat wil zeggen dat de band van het Genadeverbond, welke door Jezus Christus kwam, de voornaamste taak van de wet des doods is op stenen tafelen gegraveerd, die door Mozes gegeven is. Dit is de meester hernemen, om de knecht te verrijken; de genade te verkleinen tot verhoging der werken. Geen wonder dat de psalmdichter de wet een strik noemde; hetwelk noodwendig bewezen waarheid moet zijn, wanneer huichelaars die met de eerste zegen van het Evangelie tot lokaas maken, ten einde dan heiligen in het juk der dienstbaarheid te verstrikken.

U hebt hier lezer, een volkomen beschouwing van orthodoxe leerstukken, door welke de Antinomianen worden ontmaskerd. Dat is het ijdel geldank dat de dwaling weerlegt, de bedrogene, uit zijn strikken uitleidt, en de wet bevestigt.

Zij zeggen u dat de wet der gelovigen enigste leefregel, wandelvoorschrift, en gedragslijn is; maar alleen onder voorbehoud van deze grote en heerlijke waarheid, namelijk, dat zij opgehouden heeft te bestaan als een verbond der werken en daarom geen macht heeft om werken te gebieden die te verrichten zijn, noch enig macht om de trage die niets doet, te veroordelen. De wet heeft opgehouden te bestaan met betrekking tot de werken opdat zij vervangen zou worden als de band van het Verbond der gonade. Dit is de wet voor altijd te bederven en het Evangelie oprichten op haar verderf.

Nu gaan onze schrijvers voort de geboden. van Christus, of de wetten van Sion, op de wet van Mozes, en de berg Sinai te stellen, zonder enig acht te slaan op de voorwaarden van het Nieuwe verbond, de nieuw inzettingen, of de nieuwe diensten, zodat u de besnijdenis in plaats van de doop kunt nemen; en het Pascha in plaats van des Heeren Avondmaal; en dienst in de oudheid der letter, in plaats van nieuwigheid des Geestes; en de werken der wet in stede van het werk des geloofs, en de arbeid der liefde, en de lijdzaamheid der hoop!

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

De gemeente erkent Christus als haar Koning, zowel als haar Priester; haar Meester, zowel als haar Verlosser: Zij neemt dit juk op zich; en gevoelt zich onder de naauwgezetste verplichting van gehoorzaamheid, liefde en dankbaarheid, om de meest kinderlijke, evangelische gehoorzaamheid te betonen aan Zijn geboden, zowel als om te geloven en zich te verblijden in Zijn genadige beloften.

Antwoord van **Huntington**.

Dit alles is waarheid; ofschoon de schrijvers bevindelijk niet weten wat zij zeggen, of wat zij bedoelen. De gemeente erkent Christus als een Koning, omdat de genadeheerschappij in haar hart is opgericht; en zij is niet onder de wet der dienstbaarheid, maar onder de genade. Zij kan niet minder doen dan Hem als haar Priester erkennen, omdat Hij haar van onder de wet verlost heeft, en van haar vloek tevens; zodat zij evenmin onder haar bevelende macht als onder haar vreselijk vonnis is. Zij erkent Hem voor haar Heere, omdat Hij haar verlost heeft van de heerschappijvoerende macht der wet; de beschuldigingen van Mozes, satan en zonde. En zegt: *o Heere onze God, andere Heeren, behalve Gij, hebben over ons geheerst; doch door U alleen gedenken wij Uns Naams*, Jesaja 26: 13. Zij heeft Hem lief als haar man, omdat zij niet onder Mozes is, die toestond dat men een scheidbrief gaf; maar ze is nu onder een eeuwig huwelijksverbond, door hetwelk zij ondertrouwd is in gerechtigheid, goedertierenheid en getrouwheid, barmhartigheid en eeuwigheid. Zij bemint Hem als een broeder, omdat zij in het broederlijk verbond is, - omdat Hij haar Broeder is, die de borsten harer moeder heeft gezogen, (dat is Sion, niet Hagar, ook niet het dienstbare Jeruzalem) - waarin Hij zowel als zij geboren werd. Zij bemint Hem als een Vriend, omdat zij verzoend is, en de verborgenheden van het koninkrijk haar geopenbaard zijn. (Maar, wat de dienstbaren onder de wet aanbetreft, zij weten niet wat hun Heer doet.) Zij bemint Hem als haar Meester, omdat zij deelgenoot van de vruchten des Geestes is voordat zij werkt, Zij dient Hem in nieuwigheid des Geestes, en niet in de oudheid der letter. Zij neemt werkelijk Zijn juk op zich, hetwelk zij bevindt licht te zijn; en staat in haar vrijheid, tenzij valse broederen haar betoveren, zoals zij der Galatiërs deden, die door hen verstrikt en tot dienstbaarheid weer terug gevoerd werden; waarvan haar aanbleven, beide haar dwaasheid en haar schade is. Als zij zich onder de strengste verplichtingen van plicht, liefde en dankbaarheid gevoelt, om de getrouwste, meest evangelische gehoorzaamheid te betonen, hoe kan zij dan billijkerwijs worden beschuldigd van Antinomianisme en losheid over haar gehoorzaamheid aan het geloof; deze dienstbaarheid in nieuwigheid des Geestes; of over deze werken des geloofs, arbeid der liefde en lijdzaamheid der hoop?

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

"Indien gij Mijn geboden bewaart, zo zult gij in Mijn liefde blijven, zoals als Ik de geboden Mijns Vaders onderhoud en in Zijn liefde blijf."

Antwoord van **Huntington**.

Dit bewijst dat er een blijkbaar onderscheid bestaat tussen de geboden van een dodende letter en het gebod dat het eeuwige leven is. Het een is het gebod van de Vader hetwelk door Mozes gegeven werd; het andere is het levengevend gebod, dat uit genade is, en dat door Jezus Christus kwam. Het een is een gebod ons gegeven om te werken voor ons ten leven; het andere is een gebod aan Christus gegeven, om ons dat leven te geven dat de mens nooit kon verdienen, en dat de wet nooit kon geven. Op de berg Sion gebiedt de Heere de zegen, namelijk het leven tot in der eeuwigheid. (Psalm 133: 3.) Hier is een zegen die gezegd wordt, aan Sion, de uitverkorenen Gods te worden gegeven; en deze zegen is het eeuwige leven. Maar aan wie werd dit gebod gegeven? Ik antwoord, aan Jezus de grote Koning, die God op Zijn heilige berg gezalfd heeft. Deze zegen en dit leven tot in eeuwigheid werden Hem gegeven. God zond Zijn Zoon Jezus Christus, om ons te zegenen, door ons van onze zondige wegen te bekeren. *Voorwaar*, zegt Christus, *Hij heeft mij een gebod gegeven, wat Ik zal zeggen, en wat Ik zal spreken; en ik weet dat Zijn gebod is het eeuwige leven.* Of, zoals de psalmdichter zegt, *het leven tot in eeuwigheid.*

Maar waarom wordt het een gebod genoemd? Omdat de Zaligmaker, in gehoorzaamheid aan de wil van zijn Vader, door Zijn eigen almachtige stem, leven in de ziel van de dode zondaar roept; op welke stem de engel des doods, en het vonnis des doods beiden wijken, en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht worden gebracht door het Evangelie. Zulke zielen horen de stem des Zoons van God, en leven. Ja zij gaan over uit de dood in het leven, en zullen nooit in het oordeel komen. *Lazarus, kom uit!* zegt de Zaligmaker. Hier is een levengevend gebod, en er volgt ogenblikkelijk een opstanding. *Als Ik bij u voorbijging, zo zag ik u, vertreden zijnde in uw bloed, en Ik zeide tot u in uw bloed: Leef! Ja Ik zeide tot u in uw bloed: Leef!* (Ezech. 16 : 6.) Het is het werk van Christus, om tot een dode ziel te zeggen: *leef!* Het is een andere zaak voor de Vader te zeggen: *doe dit en gij zult leven!* Bovendien heeft de wet nooit het eeuwige leven aangeboden. Want was er een wet gegeven die leven kon hebben gegeven, dan zou de gerechtigheid, werkelijkheid door de wet gekomen zijn.

Het leven in Eden was hetgeen aan Adam voor de zondeval was bekend gemaakt. Met welks verlies hij ingeval van ongehoorzaamheid bedreigd was. Lengte van dagen in het land Kanaän, was hetgeen de zedelijke wet aan Israël aanbood. Het eeuwige leven zou komen door die Profeet Die Mozes voorspelde. Met niets minder dan het verderf werd degene bedreigd die de stem van die Profeet zou weigeren te gehoorzamen.

Voor en aler mensen zich neerzetten om te ontmaskeren wat zij Antinomianerij noemen, is het nodig dat zij enig inzicht hebben in de Schriften der waarheid; en niet

de wet verderven als een werkverbond. En dan de wet der liefde, en het levengevend gebod des Evangelies, op haar puinhopen oprichten.

Het gebod van Sion en het gebod van Sinaï zijn twee onderscheiden dingen. De Schrift openbaart twee onderscheiden moeders, en hun kinderen vertegenwoordigen twee onderscheiden huisgezinnen. God is voor het een de Vader, voor het andere een Meester. Hij heeft de zegen des levens tot in eeuwigheid geboden over de berg Sion. En tot de kinderen van Sion spreekt de eeuwige Wijsheid: *Mijn zoon, bewaar het gebod uws vaders en verlaat de wet uwer moeder niet. Bindt ze steeds aan uw hart, hecht ze aan uw hals. Als gij wandelt, zal dat u geleiden; als gij neerligt zal het over u de wacht houden, als gij wakker wordt, zal hetzelfde met u spreken.* (Spr. 6 : 20-22.) Deze spreuk getuigt tot ons, als tot kinderen; zij spreekt tot de kinderen van God, niet tot de dienstbare kinderen; want Christus heeft ze aan een andere vader toegekend. En wij worden vermaand tot het houden van des Vaders gebod. Gebod in het enkelvoud; welk gebod niet is de zedelijke wet, want dan zou het in het meervoud zijn geweest, want die zijn er tien. Dit gebod van onze Vader wordt genoemd: *de wet onzer moeder.* Nu, noch Hagar, Sinaï, noch het dienstbare Jeruzalem is onze moeder. Naar geen van die moeten wij uitzien. Wij moeten uitzien naar Abraham onze vader; en naar Sara die ons baarde. Want God riep hem alleen en zegende hem, en vermenigvuldigde hem. En het is duidelijk dat de zegen van het eeuwig leven door God, ons duidelijk gegeven werd aan Abraham en Sara, die ons aller vader en moeder zijn. Deze wet van onze moeder Sara was niet in stenen tafelen gegrift, maar in de vleses tafelen van haar hart.

Deze wet, zegt de Opperste Wijsheid, *moet aan het hart gebonden worden.* Het is een gordel der waarheid, die het gemoed en het hart weerhoudt van God af te dwalen. *Het moet aan de hals gehecht worden.* Het houdt de ziel in vereniging met haar Verbondshoofd: *Indien gij in Mij blijft, en Mijn woorden in u blijven, zo wat gij wilt, zult gij begeren, en het zal geschieden.* (Joh. 15 : 7.)

Als gij wandelt zal dat u geleiden. De zedelijke wet is in de hand der gerechtigheid een drijver; maar de wet des geestes des levens, of de wet des geloofs in de hand van de Geest der belofte, is een

leidsman. De Geest leidt ons in alle waarheid, en de waarheid leidt ons tot vrijheid en tot vrije toenadering tot God.

Als gij nederligt zal het over u de wacht houden. De wet des geloofs is in de hand des Geestes een wachter. De waarheid is der gelovigen schild en beukelaar. In deze wet wordt bescherming beloofd. Wij worden door haar in de kracht Gods bewaard. Door het geloof worden wij tot de zaligheid bewaard.

Als gij wakker wordt zal het met u spreken. Dit levengevende gebod heeft een stem van macht, en verschilt zeer van een stem der woorden. De Geest spreekt in deze wet tot het hart. Het woord woont rijkelijk in het hart der gelovigen. Zozeer dat zijn hart zijn mond leert en wijsheid aan zijn lippen meedeelt. In kort, het is het woord der verzoening, waardoor wij gebracht worden tot het gemeenschap hebben met de Vader, en met Zijn Zoon, Christus Jezus. Terwijl zij die onder de wet zijn een slagboom op hun hart voelen liggen, die hen op behoorlijke afstand houdt; en een omheining rondom de berg wordt geplaatst, zodat zij het niet van nabij mogen zien; opdat de Heere niet tegen hen doorbreke.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Hieruit weten wij dat wij Hem kennen, als wij Zijn geboden bewaren. Die zegt dat hij Hem kent en Zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar, en de waarheid is in hem niet. Maar die Zijn woord bewaart, in dien is waarlijk de liefde Gods volmaakt.

Antwoord van **Huntington**.

Als deze aanhaling waar is, moet mijn leer juist zijn. Des Zaligmakers geboden, of gezegden worden hier *het woord* genoemd. Hij die dat bewaart, in dien is de liefde Gods waarlijk volmaakt. Of zoals Christus zegt: *hij die Mijn woord heeft en hetzelve bewaart, die is het die Mij liefheeft, en zal van Mijn Vader geliefd worden.* Dan is, naar deze aanhaling, de boetvaardige zondaar, die het woord ontvangt in het licht daarvan, en in het geloof daarvan, en de liefde daarvan, en daarin vast staat, onbewegelijk. Hij blijft daarbij en het klemmt het vast. Een mens in wie de liefde Gods waarlijk volmaakt is.

Dit is het leven en de ziel van mijn leer. En zij is waarachtig. Maar dan zijn die geboden, welke hier *het woord* genoemd worden, niet de zedelijke wet, noch de stem der woorden, noch de dodende letter, maar *het woord des levens*. Want de wet is er zover van verwijderd, de liefde Gods in de mens te volmaken, dat zij toorn in hem verwekt. Of zoals Milton zegt: *zij wekt de zonden op tot strijd tegen de wet*. Ze volmaakt derhalve niets. De wet maakt niets volmaakt; maar het inbrengen van een betere hoop doet dat, waardoor wij tot God naderen. Ik zeg niet dat de wet niet de enig leefregel is voor de schrijvers van dit boek; want door hun tegenkanting tegen het Evangelie, denk ik dat het zo is. Maar dan behoorden zij dezen knechtelijke regel niet aan de kinderen van God voor te houden. Want als zij God zullen dienen in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid van de letter, zou men denken dat het nieuw Verbond de nieuwgeboren ziel voorzien moet met een nieuwe regel voor deze nieuwe dienst. En het is duidelijk dat wij verlost zijn van dit oude juk, opdat wij het juk van de Verlosser op ons zouden nemen. Ja wij zijn verlost van de werken der wet, opdat wij genade ontvangen tot gehoorzaamheid des geloofs, naar het bevel des eeuwigen Gods onder alle volken bekend gemaakt tot gehoorzaamheid des geloofs. (Rom. 16 : 26) En als er gehoorzaamheid tot het geloof vereist wordt, dan moet geloof de regel der gehoorzaamheid zijn. Als een mens moet gestraft worden met eeuwige verderfenis van Gods tegenwoordigheid, en van de heerlijkheid Zijner sterkte, voor het niet gehoorzamen van het Evangelie van onze Heere Jezus Christus, dan moet het een regel zijn die door zulke ijdele klappers verworpen wordt; anders zou het niet rechtvaardig in God zijn om zó streng te straffen voor het ongehoorzamen aan een wet die geen regel van gehoorzaamheid is. Elk kind van God die de kracht van de wet heeft gevoeld, en zijn eigen zwakheid en bezoedeling zich bewust is, en de genade Gods in waarheid ontvangen heeft, zal het bedrog van deze Antinomianse verbeteraars doorzien. Want God laat de meeste van Zijn kinderen, de een of andere tijd toe, te lijden doordat huichelaars hen mishandelen, en tot dienstbaarheid terug brengen. Na een weinig lijden op die wijze zal hun eigen getuigenis al zulk ijdel geklank als dit herroepen en uit het hart buitensluiten. Want het is een leerstuk, zoals Milten zegt:

*"De Geest der genade zelf dwingt,
En zijn wederhelpt, vrijheid, bindt."*

Hij voegt erbij:

"Wat zullen zij, dan 't slechten van Zijn levende tempels, gebouwd om door het geloof te staan? Hun eigen geloof, geen anders."

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Want wie kan tegen het geloof en het geweten ondervraagd worden? (Als onfeilbare ontmaskeraars van Antinomianerij. WH) Echter zullen velen het wagen.

Antwoord van **Huntington**.

De ware discipel van Jezus zal zijn geloof door zijn werken tonen, maar niet door de werken der wet, want die zijn buiten gesloten. Maar hij zal zijn geloof bewijzen uit de werken des geloofs, en zijn liefde door de werken der liefde; en hij zal u een rede geven van zijn hoop, door zijn bevinding, die hoop werkt. Hij zal u zijn goede hoop bewijzen, door lijdzaamheid der hoop.

Ik geloof dat zulke voortbrengselen als ik aan het bestrijden ben, in zekere zin nuttig zijn; deze namelijk, om die belijders te ontdekken die van een tegenstrijdig gevoelen zijn. En hen te verharderen tegen de genade Gods die zichzelf bewust zijn dat zij geen olie in hun vaten hebben. Die gelovigen, zoals zij genoemd worden, die voor de wet van Mozes ijverden, waren de mensen die poogden Paulus naar het leven te staan en heel Jeruzalem in opschudding brachten. En zulken van hetzelfde stempel zijn de grootste vijanden van de Godzaligheid in onze dagen. Ik kan hiervoor een paar voorbeelden noemen.

- Een belijder in deze hoofdstad, die een aantal jaren in zijn belijdenis stond, en die mij veertien jaren geleden een allergrievendste brief schreef, toen ik in het midden van mijn druk verkeerde, werd mij een allerbitterste vijand zonder enige billijke oorzaak. Alleen ten gevolge van mijn leerstellingen. Hij maakte er zijn werk van om mij te bespotten, en de gemoederen van de mensen tegen mij op te stoken. Toen Maria haar bezem en stokdweil tegen mij opvatte was het voor hem een waar feest. Hij was evenzeer getroost als Ezau bij de gedachte dat hij zijn broeder Jakob zou doden, omdat God gewild had dat hij de zegen zou ontvangen. Hij ging wondervol opgetogen naar meneer Brayne, pottenbakker te Lambeth, en naar zijn vrouw. Maria had er hem ten volle in bevestigd, dat *het geloof* geen regel ter gehoorzaamheid, maar dat *de wet* de enig leefregel is. Dit is een leer die hen moet passen die ontbloot zijn van de genade van Gods uitverkorenen. Hierin was hij opgebouwd en verzegeld. Hij zei dat ik in hem mijn portuur gevonden had. En wat zou ik nu doen? Hij verwachtte dat mijn mond spoedig zou gestopt zijn, en al mijn leerstellingen zouden in elkaar vallen. Evenwel, gelijk de Wijsheid zegt, is de vreugde der huichelaren is slechts voor een ogenblik. Kort daarop zond God de wet met kracht op zijn geweten te huis; en deed zijn aangezicht verkondigen dat hij in al de zwartheid, donkerheid, en de stormen van Sinaï verkeerde. Hij zonk in vertwijfeling. Hij vluchtte naar het zoute water, dat onmogelijk de Goddelijke vlam kan uitblussen, noch kracht geven om zijn lichaam daaronder te schragen. En spoedig daarna verhing hij zich, zoals Judas deed. Ik zal geen namen noemen. Deze zaak is in geen hoek geschied. Evenwel, zo eindigde een veeljarige belijdenis gedurende welke tijd hij er duizenden bedrogen had. Maar zijn uiteinde diende om sommigen te ontstrikken; want de woord zegt: *Gij weet dat geen moordenaar het leven in zich heeft blijvende.* (1 Joh. 3 : 15). Zo waarachtig is de spreuk, dat het licht der rechtvaardigingen juicht wanneer de lamp der goddelozen wordt uitgeblust. Zij eindigen in de donkerheid van Sinaï, terwijl de Zon der gerechtigheid een eeuwige dag voor de oprechten van hart doet aanbreken.
- Een ander persoon te Hertford, van dezelfde belijdenis als de voorgaande, ontving grote verzekering door de leerstukken der wet. Zijn ijver werd daardoor zodanig aangevuurd, dat hij mij en mijn uitgaven, op de allervreselijkste wijze lasterde, alsof ik leefde in, en een aanmoedigen was van alle soort van boosheid en misdaden. En niet één van hen voor wie God mijn geschriften had dienstbaar gemaakt, of hij leed onder de gesel van die mans tong. En God liet het hem een geruime tijd toe daarin voort te gaan. Maar enige weken geleden, ontdekte God hem, op een meer eerloze wijze, dan eerstgenoemde. Het valt hard lezer, te slaan tegen, en geërgerd te worden aan, en te struikelen over Christus. Op deze wijze worden deze leerstukken der wet dienstbaar gemaakt, maar hun schrijvers zullen er geen troost uit putten in de stervensuur, noch voor de vierschaar van God.

Nu zullen wij vervolgen.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Als of de apostel gezegd had. Ik leg geen nieuw regel voor u als gelovigen neer, om uw leven en gedrag naar in te richten. *Ik verwijst u naar het oude gebod, hetgene u in den beginne gegeven is.* 1 Johannes 2.

Antwoord van **Huntington**.

Dan is het vreemd, dat wij nieuw schepselen zijn gemaakt; dat wij te dienen hebben in de nieuwigheid des geestes; en echter geen nieuw regel hebben ter gehoorzaamheid, nog ter verrichting! En toch hebben wij gehoorzaam te zijn aan het geloof, te wandelen door het geloof, en te werken door het geloof; en door te blijven in het geloof tot de dood toe hebben wij de kroon des levens ontvangen. Deze leer maakt het geloof ijdel, en de belofte Gods krachteloos betreffende leven en wandel; ofschoon God, door de regel des geloofs in ons werkt, beide het willen en het werken. Maar *wat is dat oude gebod dat in den beginne gegeven werd?* En welk begin was het, toen dit gebod geheel werd gegeven?

- Was het de wet die aan Adam gegeven werd bij het begin van de wereld, of bij de schepping? Zo ja, dan was het levengevend gebod reeds lang tevoren gegeven, en is een veel ouder gebod, want het is van eeuwigheid. Door uw regel werd Adam verboden tot de boom des levens te naderen; maar door de regel waarvoor ik ijver, worden wij geboden overvloedig te eten en te drinken. Dat wil zeggen, als wij vrienden van Christus zijn, en verlost zijn van de wet die toorn werkt.
- Of, werd dit oude gebod waarvan u spreekt gegeven bij de aanvang van Christus' bediening? Dat vertrouw ik niet! Toen Hij Zijn opdracht bekend maakte, vertelde Hij de Joden dat Hij gezalfd was en gezonden om vrijheid te verkondigen aan hen die gebonden en verbrijzeld waren onder de wet en de zonde. Of, vertelt Johannes aan hen tot wien hij schreef, dat dit oude gebod de zedelijke wet is? Kon hij, met enige grond, hen, of dat geslacht zeggen, *dat zij de wet van de beginne gehoord hadden?* Tas er een van hen te Sinaï toen de wet gegeven werd? Zo ja, dan moeten die meer dan vijftig jaren oud geweest zijn, want zij moeten Mozes hebben gezien.

Hoe beroven die nieuwelingen de Heilige Schriften en doen de door de Heilige Geest bezielde schrijvers onzin spreken. Laat Johannes ons zijn eigen uitleg geven: Broeders! ik schrijf u geen nieuw gebod, maar een oud gebod, dat gij van den beginne gehad hebt. Dit oude gebod is het woord, dat gij van den beginne gehoord hebt. (1 Joh. 2 : 7). Dit woord is het woord des levens, hetwelk de apostelen bekend maakten, als goede rentmeesters van de veelvuldige genade Gods. Dit is het woord dat God bevolen heeft aan duizend geslachten. God de Zaligmaker gaf het Woord, en groot was het gezelschap van die het verkondigden; en een van dat gezelschap was Johannes. Johannes was een dienaar des Geestes, niet der letter, een bedienaar van het woord des levens, niet van de dodende letter; een evangelist, geen wetbedienaar; een goede rentmeester van genade, geen dwarsbomer van de genade Gods. Hij stond en predikte in het koninkrijk en de lijdzaamheid van Christus; de gelovigen niet bevelende besneden te worden en de wet van Mozes te houden; *hun zielen verleidende, en het oude juk op de schouders der discipelen brengende, hetwelk noch zij, noch hun vaderen instaat waren te dragen.* Lees Handelingen 15.

Als Johannes de gelovigen aan welke hij schreef, verteld had dat, de wet van Mozes de enig regel was van hun leven en wandel moest hij hen een nieuw gebod hebben geschreven, in plaats van een oud, en een gebod dat zuiver het zijne was. Want zij welke predikten: *u moet besneden worden en de wet van Mozes onderhouden*, hadden geen zodanig gebod hen gegeven, noch door Christus, of door de Geest, noch door de gehele vergadering der apostelen; (Hand. 15 : 1, 28, 29), maar werden verklaard *verleiders der heiligen* te zijn. En deze laatste aanhaling is het woord des levens, dat God zond, verkondigende vrede door Jezus Christus, het oude gebod, dat Christus in de eeuwigheid ontving, door welke God de zegen des levens tot in eeuwigheid over Sion gebod.

Nu, zou dit woord des levens hier bevestigd worden op Sinaï, zodat zij die der wet zijn onder de zegen verkeren? Het wezen van het nieuwe verbond, hetwelk de Geest op de vleses tafelen des harten schrijft, wordt bij vernieuwing gegraveerd op stenen tafelen. En ten einde deze glansrijke bedriegerij ingang te doen vinden, zullen zij, in de volgende plaats, de wet geweld aandoen. Want zó volgt er:

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Ik verwijst u naar het oude gebod, hetzelfde dat in de beginne u gegeven werd. Het is werkelijk als een verbond der werken weggedaan.

Antwoord van **Huntington**.

Ik lees, dat het oude voorhangsel der onkunde in Christus is weggedaan; maar ik heb nooit gelezen dat de wet ooit is weggedaan. Christus kwam om haar te vervullen, de apostelen predikten om dit te bevestigen. Christus is een rechtvaardig God en Heiland; en het gehele Adams geslacht, heiligen en zondaren moeten en zullen voor de rechterstoel van Christus verschijnen.

En Hij zal verschijnen als een rechtvaardig God met het boek der wet, en daaruit de vloek uitspreken over de dienstbare; want voor hen is het een werkverbond. En Hij zal verschijnen als een rechtvaardig God, met het boek des levens, als een Heiland, en de zegen des levens daaruit uitspreken, als een genadeverbond. Zo zullen de farizeeër en de gelovige beiden geoordeeld worden naar hun werken. Die uit de werken der wet is, zal uit het boek der wet geoordeeld worden; en die uit de werken des geloofs is, zal uit de wet des geloofs geoordeeld worden; en *een goede en getrouwe dienstknecht* worden verklaard te zijn. Maar wat de huichelaar in Sion betreft, die gezondigd heeft tegen de bediening des doods, en eveneens de bediening des Geestes tot een reuk des doods ten dode heeft gemaakt, ... het woord dat Christus gesproken heeft, dat zal hem oordelen. En, hoewel hij zegt, dat de wet des geloofs geen regel is, zal hij nochtans door die regel worden gevonnist; en door die regel zal hij veroordeeld worden als een huichelaar en een ongelovige; en in de buitenste duisternis worden geworpen, omdat hij bevonden word een huichelaar te zijn door de wet der waarheid, en een ongelovige door de wet des geloofs.

De wet is niet opgeheven als een werkverbond; zij zal de uitzinnige Galatiërs nog verstrikken en de zwak gelovige bevindt, - wanneer hij door die ijdele klappers verstrikt wordt, tot zijn grote smart, - dat de wet nog een werkverbond is; en nog dienstbaarheid baart, want zij bindt hem aan handen en voeten zo zeker als hij ooit aan het werken gaat volgens deze regel; tenzij hij een volkomen taakwerk volbrengt, hetwelk hij nooit kan doen. Want terwijl hij zich aan de wet houdt om in het vlees volmaakt te worden, doet Christus hem geen nut; en zonder Christus kan hij niets doen.

In deze aanhaling van Ryland, is de wet werkelijk weggedaan als een werkverbond. De volgende aanhaling brengt haar terug, en stelt haar weer in volle kracht. Zo waarachtig zijn des apostel Paulus woorden, *dat de leraars der wet niet weten wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen*. Want zo volgt er:

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Als de wet zó weggedaan is dat de gelovige - hij doe wat hij wil, - niet kan zondigen, omdat er geen wet is om het te verbieden, en door te verbieden de dood schuldig maakt; waarom heeft dan de Heilige Geest, onder de bediening des Evangelies, deze tekst ingegeven: *Die de zonde doet, overtreedt de wet, want de zonde is de overtreding der wet?*

Antwoord van **Huntington**.

Ik heb nooit gehoord dat de wet opgeheven was, voordat ik dat verfoeilijk geschrift las; waarin men de apostel Johannes doet zeggen, dat de wet werkelijk als een werkverbond is opgeheven; hetwelk Johannes nooit bedoeld heeft, en dat ik ten stelligste ontken. Dit vuilaardig boek heeft ten doel om het Evangelie te verlagen, als geen wet van recht en onrecht. Maar als het geloof geen wet is dan kan het ongeloof geen overtreding zijn. De onvergeeflijke zonde, de Heilige Geest der genade smaadheid aandoen; de Zoon van God onder de voeten vertreden, dat zou geen zonde zijn; want waar geen wet is, daar is geen overtreding. Maar uit de wet des geloofs zullen die allen worden schuldig bevonden, en geoordeeld en verdoemd worden, zonder de zedelijke wet.

Ik heb voordat ik dat verfoeilijk boekje las, nooit gehoord dat de gelovige, hij doe wat hij wil, niet kan zondigen; ook hoorde ik nooit, voordat dat afschuwelijke stuk verscheen, dat het Evangelie geen regel ter gehoorzaamheid was; en dat het geen regel of maatstaf was om een huichelaar of een ongelovige daarmee te onderzoeken. Het is een volmaakte regel voor de heiligen om naar te werken en te leven; een regel om de huichelaar naar te onderzoeken en te richten; en het heeft de zwaarste vonnissen aan zich toegevoegd die ooit de mond Gods uitvloeiden. Maar wanneer, zoals dat boek beweert, de wet heeft opgehouden als een werkverbond te bestaan, dan is zijn gebiedende en verdoemende kracht vervlogen. En zij kan geen daad misdadig maken, want waar geen wet is daar is geen overtreding. Dit is uw eigen leer; en u hebt er aan geknaagd, en die verwoest, en uzelf tot overtreders gemaakt.

Ik heb nooit in mijn leven gehoord dat de gelovigen niet kunnen zondigen. Ik geloof, dat ze allen struikelen in vele. En als zij dat doen, dan komt God tegen hem op, met de wetten van Sion, en

bestraft hem op Vaderlijke wijze. En die onder de wet is overtreedt de wet en wordt op rechterlijke wijze achtervolgd. En de huichelaar wordt uit de wet des geloofs, strenger behandeld dan een farizeeër. De verworping, die de wet van Mozes versmaadde, stierf zonder barmhartigheid. *Hoeveel, zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig bevonden worden, die het bloed des Zoons van God met voeten vertreden heeft?* Wanneer God bloed eist, zal Hij de huichelaar niet vergeten.

De strekking van dit boek dient om de wet des geloofs tot geen regel te maken. Derhalve wordt erin te kennen gegeven *dat zij onvoldoende is om de zonde te ontdekken, en ongenoegzaam om de zonde te straffen zonder de wet.*

Echter, de wet des geloofs spreekt zowel een vonnis uit als de wet der werken. *Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al de dingen die in het boek der wet geschreven zijn.* En de huichelaar in Sion, die niet gelooft, zal om zijn ongelooft verdoemd worden. Welk vonnis niet voorkomt uit de zedelijke wet, want die is niet uit het geloof, maar uit de werken. Ook verdoemt zij niet om het *niet geloven in Christus*, maar om *het niet verrichten*. Paulus zegt dat de laatstgenoemde zwaarder straf waardig is. Derhalve blijkt het dat de huichelaar een wet overtreedt door welks vonnis een zwaarder zal straf worden toegepast. *Ja, het was beter*, zegt Petrus, *dat dezulken de rechte weg nimmer gekend hadden*, - beter dat zij onder de oude sluier hadden gebleven, dan, - *nadat zij die gekend hebbende, zich af keren van het heilig gebod, dat hen is overgeleverd.* Want dezulke zullen met veel slagen geslagen worden.

Maar betreffende, dat Ryland de apostel doet zeggen dat de zedelijke wet het oude gebod is, hetwelk hij noemt het woord dat van de beginne verkondigd werd; en dat de apostel geen andere regel gelegd heeft als de wet opdat de gelovige die overeenkomstig zal leven en wandelen; dit is, zeg ik, een tastelijke leugen, en een tegenspraak van elk hoofdstuk in het Nieuw Testament, laat onze tegenstanders uitzoeken welk hoofdstuk zij verkiezen.

Johannes zegt ons *dat wet door Mozes werd gegeven, maar dat genade en waarheid door Jezus Christus is gekomen.* Het woord des levens en de dodende letter zijn twee zaken. Als er geen regel is dan de zedelijke wet, dan zal de huichelaar er wel mee varen; want die veroordeelt geen mensen voor *het niet geloven in Christus*, maar *om het niet doen*. Hij zal echter zijn verdoemenis vinden uit een andere regel, en naar een andere wet; Christus' woord, en niet de schriften van Mozes, zullen hem verdoemen.

Als ik de helft van dit stuk er uitnam bij wijze van uittreksel, en de andere helft er tegen plaatste, zou er niet één bewering zijn die niet zichzelf tegensprak. Wie zou ooit gedacht hebben dat een verstandig man, een geleerde, een Godgeleerde, een onderrichter, een meester of meesteres in wetenschappen, zulle strijdigheden, zulke leugens, zulke onzin als deze is zou kunnen uitgeven? En het dan noemen een- wederlegging van dwalingen, om de eenvoudigen te misleiden, de laaghartigen te verharderen, en hen te bedroeven die de Heere Jezus hartelijk liefhebben!

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Een iegelijk; - wat kan er sterker uitdrukking zijn? Zij omvat zowel de gelovige als de ongelovige - die de zonde doet (het is in de tegenwoordige tijd) overtreedt ook de wet. Derhalve bestaat de wet nog of anders schreef de apostel onzin; hetwelk niemand behalve een Antinomiaan kan veronderstellen.

Antwoord van **Huntington**.

In twee vroegere aanhalingen is het beweerd dat de wet opgehouden heeft te bestaan als een werkverbond; en als werkverbond is zij werkelijk opgeheven. Maar in deze laatste aanhaling bestaat de wet nog, of anders schreef de apostel onzin; en dan wordt de arme Antinomiaan voorgesteld als veronderstellende wat deze blinde schrijvers hebben beweerd. Wanneer Paulus geen beschrijving had gegeven van een ijdel klapper, zou men nooit hebben kunnen verbeelden dat enig normaal persoon, en bij hun redelijk verstand ooit zulke tegenstrijdigheden in druk zou geven.

Men laat Johannes, in deze laatste aanhaling, zeggen wat hij nooit heeft bedoeld. In 1 Johannes hoofdstuk 2 schrijft de evangelist over twee soorten mensen. Sommigen waren antichristen, *en gingen uit de gemeente en van de apostelen uit, omdat zij van hen niet waren*, vers 18, 19. Anderen *hadden een zalving die in hen bleef, en hadden die valse leeraars niet nodig om hen te onderrichten*, vers 27.

In hoofdstuk 3, vers 1-3, schrijft hij aan de gelovigen als tot de hinderen Gods; en zegt: *Een iegelijk die deze hoop* (van het kindschap en erfgenaamschap in zich heeft) *reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is.* Dan keert hij zich in vers 4 - tot de andere klasse: *Die de zonde doet, overtreedt ook de wet, want de zonde is de overtreding der wet.* En door het woord *ook* maakt hij zulke huichelaars overtreders van een andere

wet, zowel als van de zedelijke wet. *Een iegelijk die zondigt heeft Christus niet gezien, noch gekend. Die de zonde doet is uit de duivel.* Vers 6-8. Johannes maakt de huichelaar tot een overtreder in tweevoudige zin. Die overtreedt (door afval) en niet blijft in de leer van Christus, heeft God niet. Zo een is een overtreder tegen het Evangelie van Christus en hij overtreedt de wet evenzeer. De wet is voor hem de bediening des doods, en het Evangelie is hem een reuk des doods ten dode. Door de eerste is hij vervloekt, door de laatste is hij verdoemd. Die onder de wet is, en die niet volbrengt, is vervloekt ; en die het Evangelie hoort en niet gelooft zal verdoemd worden.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Dit werd aan gelovigen geschreven; en het is een krachtig getuigenis dat de wet niet is afgeschaft, maar nog in volle kracht blijft als regel der gerechtigheid.

Antwoord van **Huntington**.

Als de wet heeft opgehouden te bestaan en weggedaan is als een werkverbond, zoals u beweert, dan hebt u haar afgeschaft. Want haar gebod ten leven, en veroordelen voor het niet doen, is al de kracht die zij ooit had. Als ze heeft opgehouden te bestaan als een werkverbond, heeft zij geen kracht om werk te gebieden, noch om te veroordelen om het niet werken, volgens uw leerstelling. Dit is afschuwelijke en verdoemelijke Antinomianerij; en is de wet krachteloos maken in elk opzicht; en in geen enkele zin hoegenaamd bevestigen.

Het Woord van God verklaart dat de wet niet voor de rechtvaardige mens gemaakt werd. Ze is nooit gemaakt om iemand te regeren, besturen of verdoemen die door het geloof gerechtvaardigd is. Want die wordt bestuurd en geregeerd door de genade van Christus. Hij is niet onder de wet maar onder de genade. De wet is gemaakt voor die zonder wet zijn en ongehoorzamen. *En wij weten dat hetgeen de wet zegt, zij dit zegt tot hen, die onder de wet zijn.* Hier worden de personen beschreven voor welke deze wet gemaakt is; en zij zijn niet de rechtvaardigen maar de bandelozen en ongehoorzamen. De hele inhoud van de wet wordt tot hen gericht die eronder zijn. Maar de rechtvaardigen zijn niet onder de wet maar onder de genade. Maar als de zedelijke wet de enig regel moet zijn van het werk der heiligen, dan moeten zij dienen in de oudheid der letter. De werken der wet en niet de werken des geloofs, zijn dan wat de gelovige moet verrichten. Naar het vonnis van de wet staat of valt hij, daardoor moet zijn zwakheid beproefd en gestraft worden. Wéé hem! Want Sions eigen gerechtigheid is slechts een wegwerpelijk kleed, dat nooit de toets der wet kan doorstaan. Ook kan de wet geen enkele onvolkomen daad toestaan, of ontferming bewijzen aan iemand die in het minste onvolmaakt zijn. Geloof en bekering tellen hier voor niets. Volkommenheid wil zij hebben zoals zij zelf volmaakt is. Zij kan geen genade bewijzen, zij kent dat niet. Zij hield Christus Zelf, als een gebonden dienstknecht al Zijn dagen. Ik zeg, als een gebonden dienstknecht. Lees en vergelijk Exod. 21 : 32. Psalm 22 : 20, 21. Zach. 9 : 12. Het voorschrift bond Hem totdat Hij aan zijn lijden kwam en het vonnis bond Hem totdat Hij de geest gaf. Toen Hij uit de dood opstond, riep Hij: *wees gegroet!* En hij die door het geloof rust vindt in Zijn oneindige voldoening, houdt op van zijn werken, zoals God van de Zijne deed. Hij houdt op van de werken der wet, zoals God van de werken der schepping.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Een iegelijk die uit God geboren is, zondigt niet; want zijn zaad blijft in hem, en hij kan niet zondigen.

Antwoord van **Huntington**.

Deze tekst is een tegenspraak tegenover hetgeen u tevoren beweerd hebt. U zegt, dat de gelovige van de zonde verlost is, maar dat de nieuwe mens door de zonde gevangen genomen wordt. Als de heilige vrij is van de zonde, en de nieuwe mens een gevangene der zonde is, dan kan dit zaad de gelovige geen nut doen, maar dan moet de gelovige liever deze gevangenen te hulp komen.

Het was van God te wensen, dat zulke onkundige, onverlichte lieden, zich nooit met zulke verheven waarheden mochten bemoeien, en ze op zulk een snode wijze hanteren. Spreken over het zaad van God; en dan over het nieuw schepsel, geschapen in gerechtigheid en ware heiligheid, die in gevangenschap de duivel toevalt! O welk een gerechtelijke blindheid, verwarring en hardheid des harten is dit! Welk een vijandschap tegen het Evangelie, en haar verkondigers moet in de harten van

zulke lieden woeden, om hen over alle banden heen te drijven in zo'n wanhopige razernij, dat zij de heilige oorkonden Gods plunderen, veranderen, misduiden en ontluisteren tot zulke laaghartige doeleinden dat zij de eenvoudigen bedriegen, en de getrouwe arbeiders in de wijngaard des Heeren benadelen! Ga evenwel voort, zolang u een gebid in uw kaken hebt, dat u doet dwalen; met Gods hulp zal ik u achtervolgen, zolang ik een pen kan vasthouden. U bent nu in erger dan Egyptische duisternis verzonken; en de sluier zal al vaster en vaster op uw hielen samen pakken.

Maar ik bevind dat het pad der rechtvaardigen hoe langs zo meer schijnt tot op de volle dag. Laat mij strijden voor het geloof dat eenmaal de heiligen is overgeleverd, en strijdt u voor de wet. Onze lezers zullen weldra zien welk het brandende en schijnende licht is. Want doordat uw donkerheid voortgaat, zal het waarachtige licht daarna schijnen.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

In Zacharias en Elisabeth, de vader en moeder van Johannes de Doper, hebben wij een heerlijk voorbeeld van hetgeen de christen is, of ten minste behoorde te zijn. Van hen wordt gezegd: *Zij waren beiden rechtvaardig voor God, wandelende in al de geboden Gods onberispelijk*, Lukas 1: 6.

Antwoord van **Huntington**.

De uitgevers van dat boek kunnen William Huntington van geen erger goddeloosheid, of zondige wandel, sedert zijn bekering beschuldigen, dan het de bovengenoemde personen doen. Want hun hele doel is, om mij voor te stellen als Simon Magus (de tovenaars) in de leer, en een duivel in wandel. Zij kunnen evenwel nooit de leerstellingen die ik aankleef omverwerpen. Deze laatste aanhaling rechtvaardigt mijn leer. Want doordat zij beiden *rechtvaardig* waren, dan waren zij gerechtvaardigd door een toegerekende gerechtigheid. En het is duidelijk dat de genade Gods hen niet tot losbandigheid voerde. Doordat zij in de Geest wandelden, vervulden zij de lusten des vlees niet. Want zij wandelden in al de geboden en inzettingen des Heeren onberispelijk. Zodat de gerechtigheid der wet in hen vervuld werd, en genade hen leerde de goddeloosheid en wereldse lusten te verloochenen. En dit is wat ik beweer.

Maar, ter zake dient deze schriftuurplaats aan mijn oogmerk veel beter dan aan dat van mijn tegenstanders. Want, ofschoon de wet der werken geen beschuldiging tegen Zacharias had, omdat hij onder de genade was; had evenwel de wet des geloofs die wel. Hetwelk bewijst, dat het geloof een regel der gehoorzaamheid is. Zijn overtreding dezer regel bracht een zwaar en zichtbaar oordeel op hem. *Zie, gij zult zwijgen, en niet kunnen spreken, tot op de dag dat deze dingen geschied zullen zijn; daarom dat gij mijn woorden niet geloofd hebt, welke vervuld zullen worden op hun tijd*, Lukas 1 : 20. Is het niet vreemd, dat een goed mens, een, heilige Gods, bestraft wordt door een engel uit de hemel? Dat hij negen maanden lang stom geslagen wordt om zijn ongeloof, of om het overtreden van de wet des geloofs? Toch is de wet des geloofs (zoals dit boek te kennen geeft) geen regel der gehoorzaamheid. Het is een wet om de zonde te ontdekken en te verbieden; geen wet om de overtreder in staat van beschuldiging te stellen ; en ook geen wet die een vonnis bevat om de ongehoorzamen te straffen! Echter, ofschoon de wet der werken niets tegen Zacharias' wandel had in te brengen, bracht nochtans de wet des geloofs een zware beschuldiging in tegen zijn ongelovig hart. Als dit woord, door een engel gesproken vast was, en Zacharias ongehoorzaamheid en overtreding daaraan een rechtvaardige vergelding des loons ontving, hoe zullen zij ontkomen die de wet des geloofs verdonkeren en veranderen? (Welke eerst begonnen is door de Heere gesproken te worden.) En die doen alsof het geen regel is van recht en onrecht; en alzo het koninkrijk Gods, - bestaande niet in woorden noch in de letter, maar in kracht, in gerechtigheid, vrede en blijdschap in de Heilige Geest, - tot enkele inbeelding te maken! Laat die vijanden van het Antinomianisme daarop toezien, dat zij niet, na al hun strijden voor de letter, bevonden worden de Geest der genade smaadheid aan te doen. Want ofschoon zij denken dat de wet des geloofs, in de hand des Geestes geen regel is, zo is nochtans het zondigen een grote overtreding (Psalm 19 :13); ja zelfs kan het de onvergefelijke zonde zijn. 't Welk bewijst dat de wet des Geestes, de heerlijkste regel, en de grootste van alle wetten is. Want alle andere zonden zijn vergeefbaar, behalve indien men hierin verhardt is deze een zonde ten dode.

Wanneer mijn lezer denkt dat ik te hard over hen oordeel in te beweren dat zij de wet des geloofs beschouwen als geen regel ter gehoorzaamheid; derhalve geen wet om de overtreder daarvan te straffen ... dan overweeg hij ernstig de volgende aanhaling, waar de zedelijke wet ingevoerd wordt als de enige regel van recht en onrecht. Want niets dan het overtreden van deze voorschriften is volgens hen zonde, en buiten dat kan er geen rechtsgeding tegen een zondaar aanhangig worden

gemaakt; en het is slechts door die regel dat er een straf kan worden toegepast. Zodat een huichelaar in Sion de ongelovige in belijdenis, en de bedrijver van de onvergefelijke zonde, niets te vrezen hebben. Want het geschrift zegt niets omtrent hen.

Echter, door Christus' woord zullen dezulken geoordeeld worden. En de twaalf apostelen zullen, in hun getuigenis tegen hen getuigen.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Als er geen wet, en derhalve geen zonde voor de gelovige is, waarom wordt dan Davids gedrag met betrekking tot Bathséba en Uria de Hethiet zo bijzonder aangewezen, zo scherp aan het licht gebracht, zo gestreng gestraft? Zijn gedrag in dat geval moet uit de aard der zaak, recht of verkeerd zijn. Niemand zal het wagen te zeggen dat het recht was, omdat het opgevolgd werd door de onbetwistbaarste bewijzen van Goddelijk ongenoegen. Nu, als het zo verkeerd was, wat maakte het dan zodanig? Het moet een afwijking zijn van de regel des rechts; en wat kan die regel anders zijn dan de zedelijke wet, welke zegt: *Gij zult niet doodslaan! Gij zult geen overspel bedrijven.*

Antwoord van **Huntington**.

De wet des geloofs komt er nog wat nader bij dan: *gij zult niet doodslaan, gij zult geen overspel bedrijven.* Want die verklaart broederhaat, (zodanige als die schrijvers- mij toedragen) doodslag is; en dat een wellustig oog, overspel bedrijven is; en dat zullen als Maria, die niet wil werken, niet zullen eten. Ja ook, dat dezulken die niet zorgen voor zichzelf, en hun, eigen huisgezinnen, het geloof hebben verloochend, en erger dan ongelovigen zijn.

Maar nu betreffende de Aanhaling uit boek van Ryland.

Het is wel bekend dat David onder de oude bedeling leefde. De dag was nog niet aangebroken, de schaduwen waren in zijn dagen niet weggedrongen. Hij was genoodzaakt om de bergen van mirre en de heuvels van wierook bij te wonen. De kinderen onder die bedeling waren zoals minderjarige kinderen. Zij verschilden weinig van dienstbaren, ofschoon zij heersers over alles zijn; maar waren onder tuchtmeesters en onderrichters geplaatst, tot op de tijd door de Vader bepaald. Alzo ook wij, toen wij kinderen waren, verkeerden onder dienstbaarheid onder de machten dezer wereld. *Maar toen de volheid des tijds kwam, heeft God Zijn Zoon gezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij zou verlossen degenen die onder de wet waren, opdat wij zonden ontvangen de aanneming tot kinderen. En omdat gij kinderen zijt, heeft God de Geest Zijns Zoons in uw harten gezonden, roepende Abba Vader. Alzo zijt gij niet meer een dienstknecht, maar een zoon.* Niet meer een dienstbare onder de heerschappijvoerende kracht der wet, maar een zoon door de geest der aanneming tot kinderen, en onder de heerschappij der aannemende genade. Gal. 4 : 1-4, etc.

David heeft niet zolang geleefd om deze jubeldagen te aanschouwen; hij leefde onder de oude bedeling. De wet en de profeten waren tot op Johannes; maar David was gestorven voordat Johannes kwam. Evenwel zullen wij Davids misdaden overwegen en Gods gerichtshandeling met hem gadeslaan. Of het volgens de regel der werken was, of naar de regel des geloofs; of het in het hof des gericht, of in het vrederecht; voor de vierschaar der wet, of aan het verzoendeksel was. Want als God met hem gehandeld had volgens de regel der zedelijke wet, moest hij als een overspeler gestenigd, en als moordenaar ter dood gebracht zijn. Die door geweld bloed van iemand stort, dat hij in de kuil nederdale, laat niemand hem dit verhinderen.

Simeï vloekte David en stenigde hem, hetwelk strookt met uw regel. Want hij wist dat David dit volgens de wet verdiende; en kon verwachten dat God, in Zijn rechtvaardig oordeel, op weg was David hetzelfde toe te meten als hij aan anderen had toegemeten; "De Heere heeft op u doen wederkomen al het bloed van Sauls huis, in wiens plaats gij geregeerd hebt; nu heeft de Heere het koninkrijk gegeven in de hand van Absalom, uw zoon; zie nu, gij zijt in uw ongeluk, omdat gij een man des bloeds zijt!" De eeuwige en onveranderlijke wet was pijlscherp tegen David, zowel om overspel als om moord; en ter dood stenigen was het onherroepelijk vonnis aan die wet verbonden. En, gewis zal God getrouw zijn aan Zijn voorschrift, en aan Zijn bedreiging. Want Hij is geen mens, dat Hij liegen zou; noch een mensenkind, dat Hem iets berouwen zou. Hij is zonder verandering of schaduw van omkering.

Nu, volgens dit vuilaardig boek dat ik wederleg, was de zedelijke wet Davids enige leefregel, en Gods enige richtsregel. En toch sterft Absalom, en geen enkele steen treft David, en geen druppel van zijn bloed wordt er gestort! Hem wordt bekering geschonken; hij wordt hersteld in

Gods gunst, tot de vreugde zijns heils, tot zijn troon en waardigheid, en uitnemende majesteit wordt hem toegevoegd. Laat nu onze tegenstanders uit de Tien geboden bewijzen, hoe God in dit alles rechtvaardig kan zijn, overeenkomstig die enige regel waar zij voor ijveren; en of zij door die enige regel van God en de mens de Allerhoogste niet voorstellen in een ontzettend gezichtspunt in Zijn handelingen met David?

Maar indien zij zeggen *dat Jezus, Davids Borg, zijn misdaden op Zich genomen heeft, en in Davids plaats gestenigd werd en gestorven is*, dan is mijn antwoord, dat God volgens een andere regel tegen David moet handelen als Hij rechtvaardig in deze zaak is en evenwel de gevallen David van al zijn goddeloosheid rechtvaardigt. David kende de zedelijke wet, en beefde daarvoor evenzeer als ik ooit deed. Hij wist dat hij door deze regel des gerichts nooit kon bestaan. *Treedt niet in het gericht met Uw knecht, o Heere; want in Uw gericht zal geen mens die leeft gerechtvaardigd worden.* Hij wist dat God hem nooit kon rechtvaardigen, maar hem moest veroordelen, of naar die regel onrechtvaardig blijken. Vandaar zijn beklaglijke bede: *wees Borg voor uw knecht ten goede.* Maar de Tien geboden spreken van geen borgschap; zij eisen goede harten en goede werken; geen boze daden kunnen naar die regel worden weggedaan; geen boze werken kunnen ooit voor deze regel bestaan. David vlood naar de Borg van het betere verbond; hij stond in een verbondsbetrekking met God. Hij herinnerde zijn Schepper aan het verbond der genade. *Gedenke Uw verbond.* Hij merkt zich aan als een nieuw schepsel, en smeekt God dat Hij het werk Zijner handen zal gedenken. Tot het verzoendeksel vluchtte hij voor verberging; en pleitte op de waardigheid van de Man van Gods rechterhand. De Zoon des mensen, voor hemzelf bekrachtigd; Die de zware misdaden van David zou dragen. Die als een knellende last waren, te zwaar voor hem om te dragen. De ceremoniële wet was Davids Evangelie. Daardoor zag hij op Jezus. *"Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn; was mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw."* Onder de vleugelen van de Verlosser, aan het verzoendeksel, vond David zijn toevlucht van de toorn der wet, totdat al zijn ellenden doorworsteld waren. De toepassing die Nathan tot David bracht: *gij zult niet sterven, want God heeft uw zonden weggedaan*, kwam nooit van uw regel. Want door die regel heet het: *de ziel die zondigt, die zal sterven.* God zal noch kan de schuldige vrijspreken naar die regel. Dit blijf ik volhouden, dat als de zedelijke wet Davids enige *leefregel* was (en als het die was, dan was het in Davids dagen, want Christus het einde daarvan, was toen nog niet gekomen) en als de zedelijke wet de enige *rechtsregel* was volgens welke God met David richtte, dan zou de gehele wereld nooit het leven, noch de ziel van de liefelijke psalmdichter Israëls van die verschrikkelijke vloek hebben kunnen verlossen. Ook heeft Nathan de gelijkenis van het oilam niet uit de wet gepreekt; maar hij vestigde Davids misdaad op zijn geweten, door hem te bepalen bij de goedertierenheid Gods jegens hem, en zijn ondankbare beantwoording daaraan. "Zo zegt de Heere, de God Israëls: Ik heb u ten koning gezalfd over Israël, en Ik heb u uit Sauls hand gered; en ik heb u uws heren huis gegeven; daartoe uws heren vrouwen in uw schoot; ja, Ik heb u het huis van Israël en Juda gegeven; en indien het weinig is, Ik zou u alzulks en alzulks daartoe doen. Waarom hebt gij dan het woord des Heeren veracht, doende wat kwaad is in Zijn ogen?" David zondigde beide tegen de wet en het Evangelie. Hij hield dat gebod niet dat Paulus aan Timothéüs gaf. Hij zondigde niet slechts tegen de zedelijke wet, maar hij zondigde tegen het gebod des levens tot in eeuwigheid. Waarvan hijzelf had gezegd: de zegen welke God schenkt is van de Berg Sion; en welk gebod zoals David wist, dat deze Christus betreffende, aan hem gegeven was. "Gij hebt een bevel gegeven om mij te verlossen." En hij wist dat het een leven gevend woord was. "Dit is mijn troost in mijn druk; Uw Woord heeft mij levend gemaakt." En in dit woord geloofde hij, of hij was voor eeuwig omgekomen. "Zo ik niet had geloofd, ik was bezweken. Maar ik heb geloofd, daarom, heb ik gesproken.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Wij vinden in David een aller voortreffelijkst voorbeeld van evangelische bekering; en Goddelijke droefheid over de zonde. Hij was een zondaar, maar hij was geen Antinomiaan.

Antwoord van **Huntington**.

Ik zal niet zeggen dat de schrijvers van dat boek Antinomianen zijn; maar dit zal ik zeggen, dat het boekje de gruwelijkste Antinomianerij bevat, die ik ooit gelezen heb. En een snood en verfoeilijk uitbraaksel is, beide tegen de Wet en het Evangelie; en tegen de genade Gods. Tegen de wet; omdat het verklaart dat de wet heeft opgehouden te bestaan, en opgeheven is als een werkverbond. Tegen het Evangelie, omdat het geen regel is van recht of onrecht. En tegen de genade Gods, door te verklaren dat de nieuw mens door de zonde gevangen wordt genomen.

En wat betreft hun noemen van evangelische bekering en Goddelijke droefheid, zij hebben daar nooit iets van ondervonden. Ook geeft dit boek er geen beter beschrijving ervan als de oude moeder Shipton zou gedaan hebben. Bovendien, wat betekent dat praten over Davids bekering, Goddelijk berouw en schuldvergeving? Bedienaars der wet moeten die zaken overlaten aan bedienaars des Geestes. Uw regel op stenen tafelen gegrift, erkent geen bekering noch Goddelijk berouw; noch zal zij ooit barmhartigheid bewijzen of de ongerechtigheid vergeven. Ze noemt die niet, ontvangt die niet en geeft geen onderricht daarover.

Elk eenvoudig mens die uw verhandeling leest en geen ogen heeft om door het masker van huichelarij te zien en die meegedeeld werd ***dat deze pil, of bolus, voor mij bereid was***, moet tot het besluit komen dat van al de afschuwelijke wezens der hel, William Huntington, de verfoeilijkste zondaar, de slechtst levende, en de gevaarlijkste prediker moet zijn. Welke eenvoudige ziel zou kunnen verbeelden, dat zo'n apocriefe redevoering naar het eeuwig Evangelie zou kunnen worden geslingerd; en ten einde het karakter zwart te maken van een toonbeeld van genade, en een onderwerp van bijzondere barmhartigheid, wiens leven en wandel in overeenstemming zijn met de mate der ontvangene genade; en wiens prediking vergezeld gaat van de kracht Gods aan honderden, zo niet aan duizenden? En moet niet dezelfde eenvoudige ziel denken, naar diezelfde regel, dat de uitgevers van zo'n boek, de gehele wereld moeten overtreffen in reinheid des harten en heiligheid des levens? Niemand kon ooit denken, dat zo'n getuigenis, als zij tegen mij hebben ingebracht immer vals zou kunnen zijn. Nochtans, zo waarachtig de Heere leeft, ik ben bereid om gewogen te worden in een zuivere weegschaal met elkeen van hen, zowel ten opzicht tot heiligheid des harten als tot goede werken. En wat aangaat hen hun geluk te benijden, ik zou mijn toestand niet voor de hunne willen verwisselen; nee, voor geen miljoenen werelden, al geeft men mij de scheldnaam van Antinomiaan!

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Het geloof is de grote band der vereniging tussen Christus en de zielen van Zijn volk; en daarom wordt gezegd *dat wij gerechtvaardigd zijn door het geloof, en geheiligd door het geloof*.

Antwoord van Huntington.

Dit is vals. Het geloof is niet de grote band der vereniging. Ze wordt dit ook nooit gezegd te zijn; want het is Gods eeuwige liefde tot Zijn uitverkorenen, die de band des verbonds en de band der vereniging is. En deze vereniging had niet alleen plaats in het voornemen Gods, maar in Jezus Christus, voor en aler er ooit geloof op de aarde te vinden was. *Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde*. En deze liefde maakt ons één met Christus van alle eeuwigheid. Het was de beweegoorzaak in God om ons het leven te schenken in Hem voordat de wereld begon, en wij worden in Hem bewaard. En eindelijk, door dezelfde liefde, met bewustheid tot Hem getrokken, en door dezelfde liefde geestelijk en bevindelijk met Hem verenigd. Het is de liefde des Vaders, des Zoons en des Geestes, die het drievoudige snoer uitmaakt dat niet kan worden verbroken. Het geloof is het vruchtgevolg van deze vereniging, maar deze band is niet het geloof. Het geloof in ons, dat het hart reinigt, is één zaak; maar Gods eeuwige onveranderlijke liefde jegens ons is een andere zaak. Ik wenste dat dit dwaze meisje wat naaldenwerk ter hand wilde nemen, en zich niet bemoeide met het verbroddelen van de verborgenheden der godsdienst, om een stuk brood te krijgen.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Omdat het geloof, zoals een hand, Christus aanneemt als de rechtvaardigende gerechtigheid der ziel; en werkelijk uit Zijn oneindige volheid, al die mededelingen ontvangt van Goddelijke genade, enz.

Antwoord van **Huntington**.

Veronderstel dat het geloof, zoals een hand dit doet, dan verschillen de band des verbonds, en Maria's hand hemelsbreed. Gods liefde stroomt door het hele huisgezin des hemels en op aarde; en onderhoudt al de steunsels van de grote banier des Tabernakels. Maar wat wordt door Maria's hand vastgehouden? Noch de spil, noch de spinrok. Spr. 31 : 19.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Zodat zij die leven en sterven zonder deelgenoten te zijn van een levend geloof, blijkbaar nooit op enige andere wijze met Christus verenigd werden.

Antwoord van **Huntington**.

Al ware het dat ik de gave der profetie had, en wist alle de verborgenheden en al de wetenschap; en al ware het dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzetste, en de liefde niet had, zo ware ik niets. Zodat personen nooit op deze wijze met Christus verenigd werden want men kan alle geloof bezitten en echter geen liefde genieten, of de band der vereniging smaken.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Want al degenen die Hij met Zichzelf in vereniging heeft genomen in een verbonden betrekking en vereniging, door een daad van Goddelijke vrijmacht, verenigt Hij in de volheid des tijds met Zichzelf, door het levend geloof in hun harten in te planten, als een Goddelijk, blijvend, heilig beginsel, waardoor zij van de oude stam worden afgesneden en in de nieuwe, de levende Wijnstok ingeënt.

Antwoord van **Huntington**.

Maria is overvloedig in verborgenheden. Zij spreekt wijsheid onder de volmaakten. Wij werden eerst onderricht, dat het levend geloof de band der vereniging was. Dit werd bewezen doordien het een hand is om aan te nemen, gerechtigheid om te rechtvaardigen, en genade om te heiligen. Maar nu keert Maria terug, en verandert deze band, en deze aannemende hand in een zwaard: *want het is door het levend geloof, door dit Goddelijk, dit heilig beginsel, dat de gelovige van de oude stam wordt afgesneden, en in de Wijnstok ingeënt.*

Maria is geen tuinier noch hovenier. Wij lezen in de Heilige Schrift van het inenten van olijfbomen, maar de Heilige Geest spreekt nooit van het inenten van wijnstokken.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

En op deze grote vereniging met de Heere Jezus berust alle heiligmaking, en gemeenschap, en wandel met God.

Antwoord van **Huntington**.

Alle heiligmaking, hetwelk is Gods afzonderen van Zijn uitverkorenen en Christus' offerande van Zichzelf aan het kruis, door welke offerande Hij in eeuwigheid volmaakt heeft degenen die geheiligd zijn, berust alles op Maria's band, hand, en zwaard, als wij maar kunnen geloven. Wat mij betreft, ik weet dat het een verdoemde leugen is. Maar wij moeten verder gaan.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Het is God de Heilige Geest, Die alleen dit geloof in de ziel van een zondaar kan scheppen.

Antwoord van **Huntington**.

Maria's band, hand en zwaard zijn tenslotte in een schepsel veranderd. Niemand dan de Geest kon dit geloof scheppen. Zodat het niet de zondaar is die een nieuw schepsel wordt, maar het geloof wordt in hem geschapen; en dan verandert het in een zwaard, en dan in een hand, en tenslotte in een band. Lezer, heb een weinig geduld met mij, terwijl ik deze orthodoxe godgeleerden achtervolg, en hun dwaasheid ontdek, opdat u door hen niet misleid wordt. De wijsheid zegt ons dat er een soort vrouwen zijn die veranderlijke wegen hebben, zodat men ze niet kan kennen. Ik verzeker u dat ik ze niet ken, maar toch weet ik dat deze vrouw niet recht ligt.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Want gelijk het onmogelijk is voor een dode om zichzelf het natuurlijk leven te geven; zo is het een dode zondaar - dat is, iemand die dood is in de zonde, - even onmogelijk zich het geestelijke leven, dat is het Goddelijk geloof te geven.

Antwoord van **Huntington**.

Maria's hand, band, zwaard, en schepsel, wordt nu *geestelijk leven* genoemd, want geestelijk leven is Goddelijk geloof; zodat dit geschapen geloof de godheid zelf is. Volgens deze stelling leven wij niet door het geloof in Christus, Die ons Leven is; evenmin leeft Christus in ons, maar het geschapen geloof is het geestelijke leven in ons. Nu lezer, zullen wij verschillen van alles wat wij tevoren gezegd hebben.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Het geloof is uit het gehoor, en het gehoor uit het woord.

Antwoord van **Huntington**.

In de vorige aanhaling was het geloof in ons geschapen, maar nu is het buiten ons geschapen, en komt in ons door het horen van het woord. Nu moeten wij, lezer, de boeg wenden; en ik weet waarlijk niet waar wij ons straks zullen bevinden. Maar u kunt er zeker van zijn dat wij ergens over de schemerende bergen zullen struikelen.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Het woord van God is het zwaard des Geestes; en wanneer de Heilige Geest dit edel zwaard in Zijn machtige hand neemt, maakt Hij het levend en krachtig, tot nederwerping van alle hoogten, en volkomen doeltreffend ter overtuiging, bekering, heiligmaking en vertroosting van Zijn volk.

Antwoord van **Huntington**.

Nu zien wij dat Maria's band, hand, schepsel en geestelijk leven niets te maken heeft met het afsnijden des zondaars van zijn oude stam; want het wordt alles gedaan door het woord van God, en niet door het geloof in ons geschapen door de Geest. In deze laatste aanhaling heeft Maria's hand niets te doen, want zo zegt de waarheid: de geest maakt dit zwaard levend en krachtig, tot neerwerping van alle tegenstand, en volkomen doeltreffend. Dat is, het zwaard is volkomen dienstbaar tot de ontdekking, bekering, heiliging en vertroosting van Gods volk. Het zwaard dat verwondt, heelt ook, overtuigingen, heiligingen, en vertroosting, allen komen van datzelfde zwaard. De Heilige Geest hanteert dit zwaard, maar ook heiliging en vertroosting komen van dat zwaard. Het geloof maakt geen toepassing in deze zaak.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Het zwaard van Scanderbeg de Grote deed wonderen; maar dit was alleen wanneer het bezielde was met de geweldige arm van Scanderbeg.

Antwoord van **Huntington**.

Het zwaard waarvan dit boek spreekt, doet groter werken dan dat van Scanderbeg; zijn zwaard doodde slechts, maar dit zwaard brengt heiliging en vertroosting. Hoe doet de Almachtige deze geestledige nieuwelingen verblinden, beschamen, verwarren, en ontdekken door hen hun verwarring aan de gemeente en de wereld te laten voorstellen! En houdt hen nochtans in zodanige blindheid dat Hij hen toelaat om hun eigen tegenstrijdigheden en tastbare leugens, *een wederlegging der dwalingen en ontmaskering van Antinomianerij* te noemen!

Wat mij betreft, ik weet niet dat iemand mij rechtmatig kan beschuldigen van te prediken tot aanmoediging van de zonde, of kan zeggen dat ik als een voorbeeld leef van losbandigheid, of dat ik op enigerlei wijze achterlijk ben in het bevorderen, en een voorbeeld te geven van goede werken; ben ik zulks, dat zij tegen mij getuigen!

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Zij die met druk overstort zijn, en besluiten dat zij geen recht hebben zich te verblijden in de vrijheid des Evangelies, dat zij niet tot des Heeren vrijgemaakten behoren, maar nog slaven zijn van de zonde en de duivel, nog onder de heersende kracht der zonde verkeren; en derhalve geen deelgenoten zijn van Christus' zaligheid. Opdat nu niet een van diegenen, welker harten de Heere niet zou hebben willen bedroeven, enz.

Antwoord van **Huntington**.

Als zij met druk overstort zijn, en slaven der zonde en des duivels en onder de heersende kracht der zonde verkeren, hebben zij geen meer recht om in de vrijheid van het Evangelie zich te verheugen dan de duivel heeft, die bewaard wordt in ketenen der duisternis. De hier beschreven zondaar is door de duivel overheerst, en door wie iemand overmeesterd is, door dien is hij tot dienstbaarheid gebracht; is hij en verbindt hij zich om een slaaf der zonde en des duivels te zijn, dan is hij los van de gerechtigheid. Zijn leden zijn niet gesteld als werktuigen der gerechtigheid, ook is hij geen dienstknecht der gerechtigheid, en kan dat niet zijn; hij wordt door de kluisters der zonde vastgehouden, en de duivel heeft heerschappij over hem.

In deze aanhaling wordt een slaaf der zonde en des duivels veroorloofd recht te hebben om zich te verblijden in de vrijheid des Evangelies; een zondaar met druk overstort, en onder de heerschappij der zonde, en toch zou de Heere zijn hart niet willen bedroeven. Dit is, geloof ik, weelderig tierende Antinomianerij; want het moedigt grove vermetelheid aan, moedigt een slaaf van de duivel aan om zich, te verheugen in de vrijheid des Evangelies.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Opdat nu geen van deze bedroefd zouden worden door iets in dit werkje vervat.

Antwoord van **Huntington**.

Er bestaat geen vrees voor enig werkelijke droefheid des harten die volgen zal op het lezen van die verhandeling; want er is niet meer kracht, kracht of scherpste aan dit zwaard, dan er is aan een donsden beddesprei. Het is berekend voor niets anders dan om huichelaars toe te dekken en te verharden in hun huichelarij. Wat Gods volk betreft, geen ziel die ooit verlicht en door de Heere, levend gemaakt werd zou het ooit voorde tweede maal lezen, noch plaats in zijn huis geven, tenzij hij het een plaats vergunde op zijn privaat.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Ik wil hier opmerken dat al waar de zonde gehaat wordt, niet alleen in haar gevolgen en straf, maar in haar natuur en praktijk; waar ermee wordt geworsteld, tegen gestreden, tegen gebeden, tegen gewaakt, onder gekermd, zij aldaar geen heerschappij heeft.

Antwoord van **Huntington**.

Is des zondaars haten van, zijn worstelen, strijden, waken tegen en kermen onder dezelve van enige uitwerking tot ten onderbrenging van de kracht der zonde? Roept de Heilige Schrift ooit zó'n slagorde van mieren als die bijeen, om de werken des duivels te verbreken? Hier is geen bloed der verzoening, geen schild des geloofs, geen zonde ten onderbrengende, en overheersende genade. De zonde heeft een heerschappij, zegt dit boekje, omdat er tegen wordt gestreden, tegen gewaakt, tegen gebeden, onder gekermd; als men er onder kermt, moet zij zwaar op de zondaar drukken; en dat zal zij doen, totdat Gods kracht in zijn zwakheid verheerlijkt wordt; en hem algenoegzame genade wordt meegedeeld. De duivel trekt geen gering voordeel uit zulke boeken als dit. Hij die ijzer als stro aanmerkt, en koper als verrot hout beschouwt, die de Gadareens man dol in zijn kettingen dreef, zal nooit de uitdaging weigeren van deze worstelende zondaar, noch terugschrikken voor al zijn gekerm. Als mijn lezer nu gelieft op te merken, zullen wij bevinden dat deze kostelijke ziel, die de Heere niet zou willen bedroeven, die een recht heeft om zich in de vrijheid des Evangelies te verblijden, slechts één ding ontbreekt, en dat is kracht.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Deze dingen zijn geheel onbestaanbaar met de heersende liefde tot en kracht der zonde. Ze mag heftig bestrijden, wanhopig woeden; voor een tiran spelen; maar gedurende deze tijd is de ziel, ofschoon een gevangene, geen slaaf. De tiran wordt verafschuwde; en de ziel behoeft niets anders dan kracht om het ijzeren juk af te werpen.

Antwoord van **Huntington**.

Als deze denkbeeldige heilige geen kracht heeft dan heeft hij geen geloof; als hij ontbloot is van de kracht dan is het koninkrijk niet in zijn hart opgericht; want dit bestaat niet in woorden maar in kracht. Indien hij een gevangene des duivels is, kan hij geen recht hebben, zich te verblijden in de

vrijheid des Evangelies. Gevangenschap is even strijdig met vrijheid als slavernij; en geen kind van God zal er toe gebracht worden om te geloven dat de duivel zoveel welwillendheid aan zijn gevangenen zal bewijzen dat hij ze de gehele dag ledig zal laten staan. Die een gevangene des duivels is, is een slaaf; die onder het gebied van die vader is, zal de begeerlijkheden van die vader bedrijven. Deze denkbeeldige heilige wordt vervolgens met Paulus en Job gelijk gesteld; en de beloften des Evangelies worden hem toegepast, ofschoon God Zijn arm niet ontbloot heeft. (=Zijn macht geopenbaard)

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Het is blijkbaar dat zo iemand door Christus de grote Profeet met een goede mate van zelfkennis onderwezen is; het verstand is verlicht om de uitnemende zondigheid der zonde en de geestelijkheid der wet Gods te zien en daarom roept die mens met Paulus uit: *ik ben vleselijk onder de zonde verkocht*. En met Job: *ik ben onrein!* Het is ook blijkbaar, dat zijn wil vernieuwd is en zijn genegenheden deels zijn geheiligd, want kwade dat hij doet, wil hij niet. Ergo, zelfs haat hij het.

Antwoord van **Huntington**.

Hier is iemand in zijn wil vernieuwd, en met deels geheiligde genegenheden; en hij is ook door Christus geleerd, Wiens woord aan het hart altijd vergezeld gaat van kracht, om de dode levend te maken, en de gevangene te doen vrijgaan. En toch heeft die mens geen kracht, want hij kan het ijzeren juk niet afwerpen.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

En kon hij verlost worden van het ware wezen der zonde, en van de mogelijkheid van te kunnen zondigen, dat zou de overwinning van zijn hart en de vreugde zijner ziel zijn.

Antwoord van **Huntington**.

Duizenden in de vertwijfeling en aan de rand der hel, zouden hierover verblijd zijn; die nooit de genade Gods hebben gekend, en nooit zalig zullen worden. Want als iemand verlost van het wezen der zonde kan hij geen neiging of prikkel tot dezelve hebben; en als hij van de mogelijkheid daartoe ontheven wordt, dan is hij buiten gevaar, derhalve zonder vreze. Der gelovigen gehoorzaamheid is het tegengestelde van dit alles, hij gehoorzaamt God tegen de neigingen van zichzelf en de aanloksel der zonde.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Als dit de gewone stemming van uw gemoed is, waarde lezer, dan bent u een van die gelukkigen aan welke de belofte, betuigt: *de zonde zal niet over u heersen, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade*.

Antwoord van **Huntington**.

Er is een groot bezwaar dat op deze schrijvers moet rusten, en dit is hierom, waarde lezer: die een gevangene der zonde en des duivels is, ofschoon geen slaaf; die alhoewel vernieuwd en geheiligd, nochtans ontbloot is van de kracht om het ijzeren juk af te werpen ... ik zeg, het is een bezwaar om zo'n gevangene te doen geloven dat hij een van die gelukkigen is, - op gelijke voet met Paulus en Job - aan welke de belofte verklaart, dat de zonde niet meer over hem zal heersen, omdat hij niet onder de wet is maar onder de genade. Ik zeg, om zó iemand te doen geloven dat hij recht heeft om te roemen in de vrijheid des Evangelies, wanneer hij in de strikken der zonde vastgehouden wordt; en dat de zonde geen heerschappij over hem heeft terwijl hij diens gevangene is; en dat hij niet onder de wet is, ofschoon hij geen kracht heeft om het ijzeren juk af te werpen; en dat hij onder de genade is, ofschoon er nooit verlossing van de zonden aan hem is toegepast geworden ... dit, zeg ik, moet voor het geloof een zwaar werk zijn.

Maria, vertelde aan de heer George King, dat dit boek de gevoelens van meneer Ryland bevat; en zo ja, dan durf ik vrijmoedig beweren dat zo'n geloof nooit ergens anders, hetzij in hemel of op aarde, is uitgebroed dan te Exfield.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Gij zijt niet onder de wet, want Christus heeft u er van verlost; zij is u gestorven als een werk-verbond, en gij zijt haar afgestorven, opdat u aan een andere man zou getrouwd worden.

Antwoord van **Huntington**.

De Antinomianerij welke dit gehele boekje voortdurend verworpen heeft, ja de gehele leer zelf die ik belijd, en voor welks prediking ik in dat boek zo zwart word gemaakt als de duivel zelf; die geheel en al wordt in deze laatste aanhaling voorgesteld. Alleen verschillen wij met betrekking tot haar toepassing. Maria past die toe alleen aan hen van welke de vergeving der zonden nooit gegeven werd, die ontbloot zijn van kracht, die onder het ijzeren juk verkeren, en zich onder een toestand van gevangenschap der zonden bevinden.

Daarentegen pas ik die op niemand toe dan diegenen die uit de Geest geboren zijn; die gereinigd zijn van de schuld en dode werken, verlost van de heerschappijvoerende kracht der zonden, en vrijgemaakt door de Heilige Geest; die niet meer dienstknechten zijn maar zonen; en geen kinderen der dienstbaarheid, maar uit vrije. Alzo stemden wij overeen in de leerstukken, en verschillen alleen in de toepassing. Deze gevangene in zijn ijzeren juk, wordt verder door veel toepassingen getroost.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

En Hij is de God der genade: *Hij geeft genade en ere*. De Vader heeft u gezegend, met alle geestelijke zegeningen in Christus.

Antwoord van **Huntington**.

Dit is een andere moeilijke taak voor het geloof; dit is voor deze edele lezer om te geloven dat hij gezegend is met alle geestelijke zegeningen, terwijl hij gevloekt is met het ijzeren juk der dienstbaarheid, in ballingschap der zonde, en ontbloot van de kracht der Goddelijke genade. Wat mij betreft, het zou mij niet verwonderen als God zulke schrijvers overgaf aan de aanvechtingen des duivels om zelfs van hun redelijk verstand beroofd te worden, vanwege zulk onkundig inlaten met, laaghartig behandelen en vals toepassen van het Evangelie, en deszelfs beloften.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Niets is zo'n groot vijand van heiligheid des harten als ongeloof.

Antwoord van **Huntington**.

De grootste vijand van heiligheid is het gehele boekje door, het Antinomianisme geweest, omdat het de gelovige onder de wet als zijn enige leefregel bracht. Die dit leerstuk niet aankleeft, is volgens dat boek, de laaghartigste zondaar, en zelfs een kind des duivels. En ten slotte is deze Antinomiaan het ongeloof. Deze is de tegenpartijder, en de grootste vijand van heiligheid des harten; en mij dunkt dat, nu onze tegenpartijders '*ongeloof*' gevat hebben, zij Huntington vrij moeten laten. Als zij het ongeloof van al deze misdaden beschuldigen, dan zijn de kinderen vrij.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Niets is zo'n groot, vijand van heiligheid des harten als het ongeloof; de duivel haat die heiligheid, maar kan er ons niet van beroven; maar het ongeloof berooft er ons van, of liever, verhindert ons die te ontvangen. Het geloof werkt het in de ziel.

Antwoord van **Huntington**.

De heiligheid des harten van een oprecht heilige bestaat daarin dat zijn ziel de zetel, en zijn lichaam de tempel is van de Heilige Geest; zoals God gesproken heeft: "Ik zal bij hen wonen en met hen wandelen." Het ongeloof, zo worden wij onderricht, kan er ons van beroven, ongeloof kan ons verhinderen het te ontvangen; maar het geloof werkt het in de ziel. Ongeloof moet derhalve meer dan almachtig zijn; en het geloof, in plaats van een werk, en een vrucht van genade te zijn door de Geest, is de werkmeester van de Geest in ons, want geloof werkt heiligheid in de ziel. Geloofd zij

de almachtige God, die mijn blinde ogen geopend heeft om te zien, en het eeuwige leven heeft ingeblazen in mijn onbewuste ziel, om de werkingen van Zijn Geest te gevoelen en de heerschappij van Zijn genade te ervaren en de duistere en misdadige oogmerken van zulke schrijvers, en zulke aartsbedriegerijen als deze zijn, te doorzien. Om zonder lichtvaardigheid, en zonder vooroordeel te spreken, heb ik dit boekgelezen, totdat mijn haren op mijn hoofd te berge rezen, en mijn vlees aan mijn lichaam beefde; bij het zien dat mensen, zo ontbloot van de gewone denkbeelden betreffende het genadewerk, zo'n verwoesting onder de heilige zaken aanrichten, en zo'n mengelmoes uitgeven in de wereld.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Dit is de wil van God, uw heiligmaking. *Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vruchten draagt.*

Antwoord van **Huntington**.

Hoe kan iemand heilig zijn die onder de zonde gevangen licht, en ontbloot is van kracht? En hoe kan diegene vruchtbaar zijn die nimmer deelgenoot van de vruchten des Geestes gemaakt werd? Al de toepassingen op de 64^e bladzijde worden gemaakt op de edele lezer, die onder het ijzeren juk der dienstbaarheid verkeert, en geen kracht heeft om het af te werpen.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Mochten deze bladzijden in handen komen een godsdienstbelijder, die van Christus kan horen; en veel over Christus kan spreken, en over de rijkdommen Zijner genade, en de wonderen van Zijn verlossing, en evenwel zorgeloos en onverschillig is of hij, persoonlijk deelgenoot werd gemaakt van de rijkdom dezer genade, en de wonderen van die zaligheid, door de kracht van Gods Geest; enz.

Antwoord van **Huntington**.

Als die bladzijden in de handen van zo'n belijder moeten komen, zal hij dat boek niet veroordelen, en evenmin zal dat boekje hem verdoemen; want er is niet meer rijkdom der genade, en wonderen der verlossing in dat boek, noch door deszelfs uitgevers beschreven, als zo'n belijder in zich bezit. De een is een Turkse trom, de andere is een klinkend metaal, en in beiden is niets als ledigheid. Bovendien, waar is het verschil tussen de genadeloze belijder die het laatst wordt beschreven, en de edele lezer op wie die zegeningen worden toegepast? De een is een gevangene der zonde, de andere ontbloot van genade; de eerste heeft geen kracht om het ijzeren juk af te werpen; de laatste ontbloot van de wonderen der genade. Hier is niet meer verschil tussen eerstgenoemde heiligen en tussen laatst genoemde huichelaar, dan tussen mijn twee ogen; die lezers zijn beide onder de macht van de duivel; de een alleen zinkt zoals Judas, en de andere troost zich zoals Ezau.

Aanhaling uit boek van **Ryland**.

Wie kan lichtzinnig leven, en zich aan zondige neigingen, en zondige praktijken overgeven onder het denkbeeld dat er geen wet is, en bijgevolg geen zonde voor de gelovige?

Antwoord van **Huntington**.

Het zou goed zijn als alle schrijvers neigingen en praktijken hadden die met hun beste woorden overeenstemmen. Hoe goed Maria dezelve beleeft, laat ik aan God en haar eigen geweten over, die weten wat zij in werken is, uit hetgeen zij in woorden schijnt. Ook zal ik nooit wensen haar na te streven, want dan zou ik werkelijk een Antinomiaan zijn beide in hart en praktijk. Maar dit blijf ik beweren, dat wanneer de wet de leefregel voor de gelovige ten leven is, waarnaar hij heeft te leven en zich te gedragen; en dat hij onder het voorschrift van haar is, om die te gehoorzamen; en dat alles wat er verkeerd in hem is, of verkeerd door hem geschiedt, naar die regel moet worden afgemeten, als de enige regel van recht en verkeerd, of de enige regel om aan te wijzen wat zonde is; en hij door die regel voor de zonde zal worden gestraft, daar de zonde de overtreding van geen andere wet dan deze is, overeenkomstig dit boek ... dan zeg ik dat Christus geen nut doet; dat de dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid van de Zaligmaker een blote vertoning is; doordat eerstgenoemde de heilige niet verlost van het juk van het voorschrift, noch de laatste van het vonnis. En dat de gelovige niets verschilt van een zondaar die dood in de zonde is. Want de wet

heeft niets anders dan zo'n regel voor hem; zij heeft niets anders dan een voorschrift en een vonnis voor hem; zij is niet meer dan een leefregel of gedragsregel, naar dat u verkiest, voor hem.

Maar, als onze tegenstanders antwoorden: *de gelovige is onder de wet tot Christus*; zo antwoord ik, dat zijn alle zondaren; allen die in het vlees zijn, verkeren onder de wet. Maar indien u zegt: *niet onder de wet tot Christus*; dan antwoord ik: *wij zijn allen onder de wet, en staan allen verantwoordelijk voor Christus*. "Wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus geopenbaard worden." Ik ken geen andere rechter; de zegen en de vloek zullen beide door Christus worden uitgesproken, als de enige Rechter van levenden en doden.

- En als de wet dit alles is, laat onze bestrijders ons dan aanwijzen hoe de wet heeft opgehouden te bestaan als een verbond der werken in enig opzicht, óf dat het ooit van een werkverbond kan verschillen, dewijl God er Zijn Geest niet door toedient of wil toedienen, zomin als door zijn werken. Want indien zij geen werkverbond is hoe kan dan de beloning van de schuld worden afgerekend aan hem die werkt?
- En indien het geen werkverbond, maar een wet der liefde voor de gelovige is; dan vraag ik, hoe een heilige van het genot van zijn vrijheid kan afgaan, van de voordelen van Christus kan wijken, en in de wet verward worden als een juk der dienstbaarheid, alleen door er volmaking door te zoeken?
- En indien de wet heeft opgehouden te bestaan als een werkverbond, hoe kan zij dan een wet worden genoemd, en vanwaar dan kan haar autoriteit om te heersen, de gelovige te overtuigen en te straffen, verkregen zijn? Want heeft zij opgehouden te bestaan, wie heeft er dan bij haar uitgang bijgestaan en het leven van haar kracht gered?
- En als het stelsel des geloofs geen regel is van recht en onrechtvaardigheid volgens dat boekje, hoe kan het dan een wet worden genoemd? En hoe kan er gezegd worden dat een gelovige genade ontvangt tot gehoorzaamheid daaraan? En hoe kan iemand die het hoort, om zijn ongeloof, of voor zijn ongehoorzaamheid aan het Evangelie, worden veroordeeld?
- En als het geen regel is om de gelovige te overtuigen en kastijdingen aan hem toe te passen ... hoe kan dan God, als een genadig Vader, (niet als een vertoornd Rechter) in verbondsliefde, (niet in de toorn der wet) de misdaden van Zijn kinderen met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheden met slagen, om het overtreden van dit levengevend gebod; maar toch het beloofde leven van dit gebod noch de goedertierenheid, de band van dit verbond, niet van hen afnemen?
- Of, als Hij tegen hen te werk gaat volgens uw regel, en de gelovige onder die regel verkeert; op welke wijze kan God dan rechtvaardig blijken, als de wet de enige onveranderlijke regel is, en zij het eeuwige vuur ontkomen? De Tien woorden zeggen niets over zalig worden uit genade.
- En indien heiligheid des harten in werkelijkheid de zaak is waarop u aandringt en waarvoor u ijvert, hoe bent u dan zo onkundig geworden aangaande haar aard en werking dat u niet bij machte bent een goede beschrijving te geven van een tak ervan die strookt met de Heilige Schrift en de ervaring? Zegt u niet: het geloof is in ons geschapen? Veronderstelt u daarmee dan niet dat dit schepsel heiligheid des harten in ons werkt, hetwelk is de vrucht van de Heilige Geest? Schept de Heilige Geest geloof? Zo ja, is dan het geloof geen schepsel? En zou dan dit schepsel de geest der heiligheid in het hart van een zondaar werken? Kan een verstandig of bezadigd mens denken dat iets naar heiligheid gelijk ooit in iemand heeft gewerkt die er zó'n schandelijke beschrijving van geeft?
- En als u inderdaad en in waarheid voor goede werken ijvert, hoe kwam u er dan toe om diegene te verleiden die vruchtbaar zijn en in dezelve wandelen? Terwijl uzelf, door ooggetuigen behoorlijk gestaafd, geheel en al dor zijt in dat opzicht?
- En, indien u rechtmatig de Antinomiaan die u verdicht, met zoveel boosheden in tien jaren kunt beschuldigen als uw eigen geweten u in tien weken ten laste kan leggen, waarom maakt u dan zijn boetedaden niet aan de wereld bekend?
- En als er in dat gehele stuk een leerstuk voorgesteld word, dat niet duidelijk in een ander gedeelte daarvan wordt tegen gesproken; laat de schrijvers mij dan aanwijzen wat dat leerstuk is, en waar het staat, en ik zal zo God wil bevestigen, dat het alzo is. En als dat geen ijdel geklank is, laat hen dan mij berichten wat de apostel met deze woorden bedoeld.

Aanhaling uit boek van Ryland.

Voorwaar, voorwaar, zegt de Zoon van God Zelf, Ik zeg u, *die de zonde doet*, (dat is, die uit gewoonte voortgaat in de liefde en het bedrijf derzelve) *is een dienstknecht der zonde*.

Antwoord van **Huntington**.

Maar Christus maakt Zijn uitverkorenen vrij van die dienst, en dezulken zijn waarlijk vrij. Maar als de schrijvers van dat boekje niet meer ervaring hebben dan hun edele lezer, die een gevangene der zonde is, niet meer kracht hebben dan hun gezegende discipel die het ijzeren juk niet kan afwerpen; geen meer heiligheid dan hetgeen hun geschapen geloof in hen gewerkt heeft; geen andere band der vereniging, geen ander zwaard om hen van de oude stam af te houwen dan dit nieuw gefabriceerd geloof ... dan zijn zij op de oude stam, en onder een verschrikkelijk meester tot op de huidige dag. Want dat zijn niet de dingen die de zaligheid vergezellen; ook gelijken ze er niets op. Dat zijn niets dan inbeeldingen van een verward brein. Er is niets van in de Bijbel te vinden, noch in de ervaring van Gods kinderen.

Lezer, wanneer mijn tegenstanders mij een ander werkje van die soort hebben gegeven, zal ik als de tijd mij het toelaat, deze verhandeling een weinig meer omschrijven; en hun tegenspraken tegenover elkaar plaatsen, bladzijde tegenover bladzijde, opdat u een kort en juist overzicht mag hebben van de voortbrengsels van ijdele klinkers, en van het oordeel dat in hun gangen blijkt. En wees hiervan verzekerd, lezer, dat als er ooit enig goede schat in u vloeit, of van u voortvloeit; als er ooit enig goed werk door u wordt verricht; als u ooit verzekerd bent van uw staat, en op de hoogte zijt van uw leer; ... u een sterker band van vereniging behoeft dan deze schrijvers voorstellen; een beter geloof dan zij onderwijzen; een betere hoop dan zij ton toon stellen; meer genade in het hart dan zij in vertoning; betere heiligheid dan zij voorwenden; geweldiger in daden zijn dan zij in woorden; een betere geest hebben dan zij kunnen nabootsen; en een beter heilige zijn dan zij kunnen beschrijven ... of u zult ledig van hart, en onvruchtbaar in het leven zijn, tot de dag van uw dood toe! Alzo eindig ik, en alzo moge u het bevestigen.

EINDE.

4. DE WET DES GEMOEDS EN DE WET DER ZONDE

DOOR PAULUS ONDERZOCHT

Doch ik zie een andere wet in mijn leden, die strijd voert tegen de wet mijns gemoeds.
Romeinen 7 : 23.

In een brief aan de Eerwaarde heer
JENKIN JENKINS.

4. DE WET DES GEMOEDS EN DE WET DER ZONDE

DOOR PAULUS ONDERZOCHT

Doch ik zie een andere wet in mijn leden, die strijd voert tegen de wet mijns gemoeds.

Romeinen 7 : 23.

In een brief aan de Eerwaarde heer

JENKIN JENKINS.

"Zo dan, ik zelf dien wel met het gemoed de Wet Gods, maar met het vlees de Wet der zonde." Romeinen 7:26.

De droevige ondervinding leert het allen, die de Almachtige liefhebben, dat de Wet des vleses, vijandschap is tegen God. De toepassing der Wet leert hun dat de Wet toorn in de ziel werkt en daar niets anders dan de dood verkondigt, zij wekt daardoor de vijandschap op.

Dit noemt Paulus het levend worden der zonde, toen het gebod gekomen was. Maar voor deze kwaal heeft God een middel daar gesteld en beloofd. Hij belooft door Zijn Geest in Noach, dat Hij Jafeth zou uitbreiden en dat Hij hem in Sems tenten zou doen wonen, Gen. 9:27. Dit is een belofte aan de heidenen gedaan. En dit werk der uitbreiding schijnt mij toe het werk des geloofs te zijn in de harten der mensen door de kracht des Heiligen Geestes. Daarom wordt er van God gezegd, *dat Hij het Woord des Evangeliums in de harten der mensen zou zenden met kracht, in de Heilige Geest en in vele verzekerdheid*, 1 Thess. 1:5. Als nu de werking van die Goddelijke kracht openbaar wordt, brengt zij het geloof voort. "De HEERE vervulle al het welbehagen Zijner goedigheid en het werk des geloofs met kracht"; 2 Thess. 1:11. Dit gehele werk wordt genoemd een verzekerdheid des gemoeds. "Een iegelijk zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd"; Rom. 14:5. De apostel zegt dat deze verzekering ook het geloof van Abraham was: "En ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen God beloofd had, Hij ook machtig was te volbrengen. Daarom werd het hem ook tot rechtvaardigheid gerekend"; Rom. 4:21-22. Deze zaak of dit werk is verder voortgezet door de verklaring Gods in de beloften des Verbonds waar het uitdrukkelijk gezegd wordt, *dat God de Wet in hun harten zou inschrijven en in hun gemoed zou indrukken*, Hebr. 10:16.

Er mogen mensen gevonden worden, die gereed zijn te verklaren, dat er geen Goddelijke kracht toe nodig is om het hart van de mens tot het geloof in Christus te neigen. Maar laat hen eens beproeven wat zij met al hun groot verstand kunnen uitwerken bij een zondaar, die van zijn ongelooft, van de vijandschap van zijn hart, zijn geestelijke verharding en de opstand in zijn wil overtuigd is en die daarenboven zijn zonden steeds voor ogen heeft en niets dan schuld en toorn in zijn hart gevoelt. Zeg hen, dat hun droefheid uit liefde ontstaat; dat, hoewel zij vijanden Gods zijn, Christus hun Redder is en dat zij, hoewel zij goddeloos zijn, zij gerechtvaardigd zullen worden. Zeg hen, dat hoewel zij met toorn vervuld zijn, zij nochtans bemind en geliefd zijn met een eeuwige liefde en dat zij, hoewel omvangen met de strikken des doods en de pijnen der hel, zij evenwel aangenomen zijn tot kinderen Gods en gesteld tot erfgenamen van het hemels Koninkrijk en zij zullen u in uw aangezicht voor leugenaars uitmaken.

Niemand dan God kan Jafeth overreden (Nederlands: uitbreiden). Zinspelende op de indruk door de Heilige Geest daargesteld en de vinger Gods genoemd, op de twee stenen tafelen in de hand van Mozes, wordt er van de Wet des geloofs gezegd, dat zij in het harte wordt ingeschreven.

Ik geloof, dat dit overeenkomt met het gezicht van Habakuk, dat hij duidelijk op tafelen schrijven moest, Hab. 2:2. Want deze Wet en de Geest des levens zijn nooit van elkander gescheiden en de inhoud ervan is en blijft: "De rechtvaardige zal door zijn geloof leven." Paulus noemt het "een schrijven des Geestes op de vleselijke tafelen des harten"; 2 Kor. 3:3. Het inschrijven van de Wet des geloofs wordt genoemd *een verzekering des gemoeds* en dat weet ieder kind van God wanneer hij ten volle verzekerd is van zijn aandeel aan Christus, dat Christus' gerechtigheid hem werd toegerekend, dat hij gerechtvaardigd is, dat het oordeel des doods is weggenomen en dat hij het getuigenis van zijn kindschap en rechtvaardigmaking door de Geest in zijn consciëntie heeft ontvangen; want nu woont de vrede Gods, als de vrucht en uitwerking der rechtvaardigmaking in

zijn hart en bestuurt zijn wandel. Dit zijn nu de *vleselijke tafelen des harten* waar Paulus van spreekt als hij zinspeelt op de belofte Gods om ons een nieuw hart en een nieuwe geest te geven.

Als nu dit allerheerlijkste werk gedaan is, rust de eertijds beroerde en ontruste ziel in de kracht Gods zo zoetelijk uitgewerkt en daargesteld in de ziel bij haar gelukkige en gezegende bevrijding. En daar nu de ziel haar eigen zwakheid kent en niet onwetende is van het bedrieglijke van haar eigen hart omdat het alle goede voornemens verbroken heeft en alle beloften en bekentenissen te niet heeft gedaan, houdt zij zich vast aan de kracht, die zij gevoelt en verheugt zich in de vrede en rust, die zij heeft in God haar Zaligmaker. De gerechtigheid schijnt als een zeer helder licht voor het verstand en verlicht al haar genegenheden. Zij brengt de vergiffenis tot de consciëntie als de stralen der zon en vrede tot het hart als een rivier. Aan deze ten toon gespreide kracht houdt de ziel zich vast, in die kracht rust zij, terwijl zij vreest voor alles wat haar daarvan aftrekt en haar die zou ontnemen. Zij vindt de belofte vervuld: "Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op U vertrouwd"; Jes. 26:3.

Op de belofte Gods gewezen hebbende om de ziel te overreden en het Woord met kracht en in vele verzekerdheid gesproken hebbende en de indruk er van op de vleselijke tafelen des harten gevoeld hebbende, zegt de apostel ons, welke verandering dit in zijn gemoed teweeggebracht heeft: "Zijt dezer wereld niet gelijkvormig, maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds"; Rom. 12:2.

Deze *vernieuwing* vernieuwt iets, dat vroeger goed was, maar nu weder gezuiverd wordt van haar vuil, waarin de vijandschap wordt ten onder gebracht en dat voorzien wordt met iets goeds van boven, opdat het van haar afvalligheid genezen wordt, en weder geplaatst en gevestigd mag worden op datgene, wat van tevoren, bij haar schepping haar lust en leven was. Dat versta ik door het woord "vernieuwing". De apostel zegt van zichzelf en van dezulken: "Wij hebben de zin van Christus", 2 Kor. 2:16. Sommigen zeggen: "Wij hebben een goede kennis en verstand van de zin en de wil Gods in Christus Jezus in het Woord des Evangeliums geopenbaard." Maar ik geloof niet dat dit de bedoeling van de apostel is omdat men alle kennis kan hebben en alle verborgenheden kan weten zonder nochtans iets te zijn. Maar hier dunkt mij doelt de apostel op de Heilige Geest, hij wil zeggen, dat wij de Geest van Christus hebben, die hij de Geest der liefde, der kracht en der gematigdheid noemt, 2 Tim. 1:7. Zo zien wij dan:

- dat geloof in de eerste plaats een verzekering of overreding in het gemoed genoemd wordt.
- Ten tweede: Een volle verzekerdheid, daargesteld door een Goddelijke kracht.
- Ten derde: De Wet des geloofs, uitgestort in het hart en geschreven in het gemoed en in de vleselijke tafelen des harten.
- Ten vierde: De zin van Christus;
- en ten vijfde: De Heilige Geest, Die wij ontvangen, wordt de geest der gematigdheid of (van een gezonde zin) genoemd.

En ik ben er ten volle van overtuigd, dat de Heilige Geest *een Geest des lichts en der openbaring* is voor het verstand; *de Geest des oordeels* in het oordeel van hen, die onder het oordeel zijn, *de Geest des vredes* in onze consciëntie, *de Geest der liefde* in onze genegenheden, *de Geest der kracht* in onze wil, *en de Geest des geloofs, der waarheid, des levens, en van een gezonde zin* in hem, die gelooft.

Dit is gewis de zin van Christus, of dezelfde Geest, Die in Hem was, want: "Zo iemand de Geest van Christus niet heeft die komt Hem niet toe" en in de Geest zijn Christus en de gelovige één. "Die den Heere zijn toegevoegd zijn één Geest met Hem." Zulke zielen hebben de zin van Christus door de invloed des Geestes. Zij beminnen dezelfde zaken als Hij, zij hebben hetzelfde werk en voeren dezelfde strijd, zij ontmoeten dezelfde tegenstand, zij jagen naar hetzelfde doel, dezelfde vreugde wordt hen voorgesteld, zij zijn erfgenamen van hetzelfde Koninkrijk en zij delen in de eer, de heerlijkheid en de majesteit van hetzelfde Koninkrijk. Dat versta ik nu door de zin van Christus en dit schijnt mij toe door de volgende teksten bevestigd te worden: "Want dat gevoelen zij in u 't welk ook in Christus Jezus was" Filip. 2:5. Eén zin of gevoelen in beide. "Wij weten niet te bidden gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Die de harten doorzoekt weet welke de mening des Geestes zij."

Hier leidt de meest evangelische apostel ons trapsgewijze tot een zeker punt. Hij zegt ons vrijuit *dat het menselijk gemoed geheel vleselijk is en dat die vleselijke gezindheid vijandschap is tegen God en Zijn Wet niet*

kan onderwerpen. Dat wij moeten veranderd worden door de vernieuwing onzes gemoeds. Dan zegt hij, dat deze vernieuwing gedeeltelijk bestaat in een Goddelijke overtuiging, die hij *een overreding des gemoeds* noemt. Vervolgens leert hij ons, dat dezulken de zin van Christus hebben, de Geest der kracht en der gematigdheid of van een gezonde zin deelachtig zijn en ten laatste drukt hij zich geheel uit en leidt ons tot de hoofdbron door het de zin des Geestes te noemen.

Over deze zaak ben ik dikwijls zeer verwonderd geweest en ik ben er een dag of wat geleden op een zeer bijzondere wijze door geoefend geworden. Ik had des morgens vroeg een zeer ongedachte en onverwachte opening in mijn toenadering tot de HEERE. Ik had onder mijn dienst nogal ruimte gevonden, ik had een straaltje van 's HEEREN aangezicht mogen genieten en was wonderlijk door Zijn voorzienigheid begunstigd. Mijn gemoed werd week door de zoete indrukken en niets was mij dierbaarder dan God mijn Zaligmaker, Zijn goedheid voor mij, Zijn werk in mij; en ik zag vooruit door geloof en hoop mijn verwachting van toekomstige zegeningen bevestigd. Spoedig evenwel daarna en wel op dezelfde dag, rezen er dingen in mijn hart op, die geheel strijdig waren met mijn vorige bevinding en mijn gemoed was zo onbuigbaar, tegenstrevig, vijandig en in opstand, als de zielenvijand het ooit maken kon. Dit bedekte mij met schaamte, en ik was zeer verward en als ik het goed onthouden heb, had ik diezelfde dag niet minder dan drie zulke verwisselingen. Op diezelfde tijd kwam *Paulus' Wet, die in zijn leden en in zijn gemoed was*, vers in mijn gedachten. Ik dacht er over na, overwoog het en oefende mijzelf bij tijden er in een maand of misschien zes weken lang, eer ik over dit onderwerp begon te prediken. Nu kwam ik tot het besluit, dat indien wij, zoals Johannes zegt, *in de Geest zijn*, het geloof, het leven, de kracht en alle hemelse dingen bij ons de boventoon voeren, ja, ons alles in allen is. Maar dat wij op andere tijden, als wij in de smeltkroes zijn, een tegenzin in al die zaken hebben. Johannes zegt ons in zijn openbaring tweemaal, dat hij in den Geest was. "En aanstonds was ik in den Geest." En wederom: "Ik was in den Geest op den dag des HEEREN."

Dit toont aan, dat deze gunstbewijzen niet altijd duren en dat Johannes in zekere zin en op sommige tijden, juist het tegenovergestelde ondervond. Wat kan dat dan anders zijn in zekeren zin, dan in het vlees te wezen? Het vlees is het alleen dat wat tegenover de Geest staat. De Geest wordt gezegd *ons te veranderen door de vernieuwing onzes gemoeds*. En een geestelijke zin of een geestelijk gemoed te hebben is het leven en de vrede. Het leven des Geestes is in het gemoed en de vrede met God in de consciëntie. En om onze gedachten nog hoger op te voeren, zegt hij: "Dit is de geest van een gezonde zin of gezond gemoed. Vervolgens zegt hij: "Wij hebben de zin van Christus." "Dit gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was." Ten laatste noemt hij het uitdrukkelijk de zin of mening des Geestes omdat Hij de enige en gehele Gezaghebber, Invloeier en Werkmeester is, in het gemoed van de gelovige en alle levende oefeningen, bewegingen, verlustigingen, genoegens en vermaken voortbrengt, waarin de ziel zich door zijne levendmakende en vertroostende heerschappij, verheugt.

Dit nu is een wondervolle verborgenheid, dat de zin des Geestes, het leven, de vrede en de hemelse dingen, zo gevoelig zijn en zo diep worden gevoeld met zulk een blijdschap, dat de ziel er een hemel op aarde door geniet, Jer. 31:26 en dat zijn in minder dan een uur later, door vleselijkheid, vijandschap, opstand, toorn en kwaadheid, in haar zelfde deel zo machtig wordt gekweld, Klaagl. 3:15. Maar dit is Paulus toetssteen: "Die naar de Geest zijn, bedenken dat des Geestes is"; Rom. 8:5.

Daarop zet de gelovige zijn hart, hij mag inwendig nog zo raar gesteld zijn. De dingen des Geestes, die hij volgt, waarnaar hij tracht, die hij zoekt te gevoelen, zijn de volgende:

1. Hij stelt hoge prijs op de beloofde bijstand des Geestes als hij hem in zijn onvaste gebeden te hulp komt. Hij weet, dat er zonder de Geest geen vrijheid voor de ziel in het aanroepen van God te vinden is. Dat hij zonder de Geest geen verwijding des harten, geen ijver, geen vrijmoedigheid, geen verhoring deelachtig is, dat hij zijn ziel niet voor God kan uitstorten, zijn zorgen en lasten niet op Hem kan werpen, dat hij niet uit de moeite kan geraken en dat er zonder Hem geen verkwikking te verwachten is. De ziel keert dan van de bron der genade met een ledige kruik terug, en bedekt zijn hoofd omdat er geen water is.
2. De gegronde getuigenissen van de aanneming des gelovigen, zijn dingen des Geestes, waarop een kind van God zijn hart het meeste zet en deze zijn in de eerste plaats de uitroep des Geestes: "Abba, Vader." Met het volle bewustzijn des harten, dat deze uitroep de waarheid is en verder het getuigenis des Geestes, die met onze geest getuigt, dat wij kinderen Gods zijn.
3. De vrijheid des Geestes of de bevrijding van wettische dienstbaarheid en slaafse vrees, wordt door de gelovige ook op hoge prijs gesteld. "Geef mij weder de vreugde Uws heils en Uw vrijmoedige Geest ondersteune mij."

4. De vertroosting des Geestes, ontstaande uit een levende hoop, door de krachtige toepassing der beloften, uit een gevoel van Gods genadige tegenwoordigheid en van onze aanneming en goedkeuring in Christus Jezus. Deze dingen worden door een geestelijk mens hoog geroemd als zij er tegenstand tegen gevoelen zijn zij zeer droevig: "De vertrooster die mijne ziel zou vertroosten, is verre van mij"; Klaagl. 1:16.
5. De genade van weekheid en nederigheid worden door de gelovige ten zeerste geprezen, want als hij die beoefent heeft hij de meeste toegang tot God en de nauwste vereniging met Hem. Hij is dan ook het beste in staat om onderwijs, indrukken en liefdetekenen van Hem te ontvangen. "Zoek den HEERE, alle gij zachtmoedigen des aardrijks, die Zijn recht werken; zoekt gerechtigheid, zoekt zachtmoedigheid"; Zef. 2:3.
6. De liefde des Geestes is een uitgezochte schat voor een kind Gods, omdat zij is de band des Verbonds, de trouwring, het kenteken van de belijdenis van een christen en het edelste lid van de nieuwe mens. Zij verwijdt het hart en doet het aangezicht blinken. Zij reinigt het hart van zijn afgoden, van vreze en schrik en van al de baatzuchtige laagheden, die in de armoedige zielen der dienstknechten, regeren en werken. "Hij kuste mij met de kussen Zijns monds, want Uwe uitnemende liefde is beter dan de wijn"; Hoogl. 1:2.
7. Ik mocht er wel geduld, onderwerping, vreugde, vrede, leven, kennis, enzovoorts, bijgevoegd hebben, want de gelovige is op al die dingen zeer gesteld en het zijn ook de dingen des Geestes.

Nu zegt de apostel: "Met het gemoed dien ik zelfde Wet Gods," waarmede hij niet bedoelt de zedelijke Wet, maar de Wet des geloofs of des Evangeliums, hetgeen hij verklaart wanneer hij zegt: "God is mijn Getuige, Wien ik dien met mijn geest in het Evangelie van Christus"; Rom. 1:9.

Het dienen onder de Wet is de dienst in de oudheid der letter, maar Paulus diende in nieuwigheid des Geestes, Rom. 7:6.

Ik geloof inderdaad, dat de Heilige Geest door de inplanting der genade en door zijn werkingen op die genade, de enige werkmeester is van alle Godsdienst, die door Christus voor God aangenaam is ook Paulus geeft dit te kennen als hij zegt: "Ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen, doch niet ik, maar de genade Gods, die met mij is"; 1 Kor. 15:10.

Paulus' werk en dienst werden door genade uitgevoerd, terwijl de Geest der genade de uitwerkende en bewegende oorzaak was van Paulus gehele dienst. De Geest bereidt het hart en verwekt de vrucht der lippen. Door het geloof sprak Paulus, evenals het Evangelie: *ja en amen*. De liefde van Christus drong hem, de kracht des Geestes versterkte hem, de hoop bemoedigde hem, lijdzaamheid droeg het dagelijks kruis en de levendmakende Geest gaf hem al zijn ijver, leven, waakzaamheid en beweging. Daarom betuigt ook de apostel, dat de drie voornaamste werkmeesters in de zielen der heiligen, geloof, hoop en liefde zijn. "Zonder ophouden gedenkende uw werk des geloofs, uwen arbeid der liefde en de lijdzaamheid der hoop, door onze Heere Jezus Christus"; 1 Thess. 1:3. En wederom: "God is niet onrechtvaardig, dat Hij uw werk en de arbeid der liefde zou vergeten, die gij Zijn Naam hebt bewezen"; Hebr. 6:10. Daaruit nu mogen wij gerust besluiten, dat alle werk zonder geloof een dood werk is, dat alle werk zonder geloof een dood werk is, dat alle arbeid zonder liefde, verloren arbeid en lijdzaamheid zonder hoop niet de lijdzaamheid van Christus is.

Nog eens: Paulus zegt: "Ik heb een behagen in de Wet Gods naar de inwendige mens"; Rom. 7:22. Door de inwendige mens verstaat hij de gehele nieuwe mens door genade in het hart geschapen en de liefde als het edelste deel er van, zijnde de ziel en het hart van alle overige genadegaven. Deze liefde verblijdt zich in het Evangelie van Christus. Er kan geen rechte blijdschap zijn waar geen liefde is, hetgeen Paulus zelf ergens verklaart, zeggende: "De liefde verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid."

Hier wordt de liefde van de nieuwe mens waarlijk *liefde* genoemd en de blijdschap der liefde wordt hier *verlustiging* genoemd. Daardoor verklaart zich ook de Wet van Paulus, genaamd de waarheid. Paulus zegt niet: "Ik verheug mij omdat het waar is"; maar hij zegt, *dat die liefde, die waarlijk de liefde Gods is, zich in Gods waarheid verheugt*. En als er ooit een evangelist in de wereld was, dan was Paulus het.

Neem het nu in een woord alzo: De Geest des levens, des geloofs, en van een gezond gemoed maakt mij bekwaam tot den dienst Gods en de liefde des Geestes in mij verheugt zich in het heerlijk Evangelie van Christus en verlustigt zich er in. Maar mijn verdorven genegenheden vinden

geen weide, noch liefde tot deze dingen. Al die genegenheden gaan uit en zoeken bevrediging in de vergankelijke lusten des vleses, die tegen God zijnde, de wegen des HEEREN zoeken te verderven omdat zij de zonde liefhebben en alzo vijandschap zijn tegen God. Deze zijn niet in de dienst van God te gebruiken en dit kan er ook niet van verwacht worden, want indien dat zo was, het zou slechts eigenwillige nederigheid en eigenwillige Godsdienst zijn. "Leg af de oude mens, die verdorven wordt door de verdorvenheid der verleiding"; Ef. 4:22. Merk er op: de verdorven genegenheden zijn het leven der zonde in de mens, want men leeft in hetgeen men liefheeft en waar men behagen in heeft. Maar de liefde Gods in Christus Jezus onttroont de afgoden der verdorven liefde en brengt onze verdorvenheden ten onder, zij verlevendigt de ziel en maakt ze Gode levend. Dit nu wordt *genoemd de dood der verdorven genegenheden* en van alles waarop die genegenheden azen en verliefd zijn. "Die van Christus zijn hebben het vlees gekruisigd met de bewegingen en begeerlijkheden"; Gal. 5:24. En deze kruisiging is een dagelijkse doding, 1 Kor. 15:31.

Geliefde vaarwel,

De kolendrager

Doch ik zie een andere wet in mijn leden, die strijd voert tegen de wet mijns gemoeds.

Romeinen 7 : 23.

Zeer beminde en getrouwe broeder in de Heere Jezus Christus, die de Zoon is des Vaders, in geloof en waarheid.

Onlangs ben ik tot enige zekerheid geraakt tot voldoening van mijzelf, over deze wet in Paulus' leden, en de natuur van zijn strijd. Ik zend dus hier de uitslag van mijn verborgen gedachten in aantekeningen, korte uitdrukkingen en stukken bijeengebracht aan mijn eerwaarden en zeer beminde vriend en medearbeider.

In oude tijden was het waar, en het is tegenwoordig nog waar, "*dat de liefde uit God is.*" 1 Joh. 4:17. En Hij, die liefheeft is een deelgenoot van het onverderfelijk zaad, dat voor eeuwig leeft en blijft. 1 Petrus 4 : 23. "Die uit God geboren is, zondigt niet, want Zijn zaad blijft in hem." 1 Joh. 3:9. Dit, mijn geliefde vriend, is de liefde die nooit vergaat. 1 Kor. 13 : 8. Zij gaat met ieder kind Gods ten hemel in, en wordt uitdrukkelijk *de liefde Gods* genoemd, in tegenstelling van alle andere liefde, en, "is uitgestort in onze harten; door de Heilige Geest, Die ons is gegeven." Rom. 5:5. Dit is dat heilige zaad; dat de wet Gods liefheeft en doet zoals de Heere zegt: "Gij zult liefhebben den Heere uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel en met al uw krachten, en uw naaste als uzelfen. Aan deze twee geboden, hangt de ganse wet." Matth. 22:37. Deze wet was, in wezen gemaakt met Adam, en de liefde door deze wet geëist was in Adam uitgestort, terwijl God hem onder deze wet plaatste.

Nu wordt ons door Paulus geleerd, dat deze wet *geestelijk* is, dat zij de ziel en al haar vermogens doortrekt, zoals onze Zaligmaker aantoonde. Daarom moest Adam iets geestelijks in zich hebben, of hij kon nooit met die geestelijke, wet op één lijn staan. "Want wij weten dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde", zegt Paulus. Hier komt nu de ongelijkheid die er tussen de wet en de natuurlijke mens bestaat, duidelijk aan het licht.

Maar dit was het geval niet met Adam in de staat der onschuld, want hij had het beeld Gods in zich, en Johannes zegt ons: "God is liefde" en Gods beeld in Adam was liefde, en niets anders dan dat. Johannes zegt: "God is licht," en dat is Hetzelfde als liefde want "Hij, die zijn broeder lief heeft, blijft in het licht." "God maakt de mens oprecht," zegt Salomo, en hij voegt erbij: "De oprechten hebben u lief," Hoogl. 1 : 4.

- Gods beeld bestaat in kennis, Kolos. 3, : 10. "Een iegelijk die lief heeft is uit God geboren, en kent God." 1 Joh. 4 : 7.
- Gods beeld bestaat in gerechtigheid, en liefde is de vervulling der wet, welke wet te gehoorzamen, onze gerechtigheid uitmaakt. Deut. 6 : 25.
- Gods beeld bestaat in ware heiligheid, Efése 4 : 24. En de Heiligen worden "heilig en onberispelijk voor Hem gemaakt, in de liefde." Efése 1 : 4.

Daar nu de mens, met het beeld Gods in zich, werd geschapen, moet het beeld Gods iets zijn, dat van de mens onderscheiden is, want na het verliezen van Gods beeld, was Adam nog een mens. Toen God de adem des levens in Adam blies, kwam de Heilige Geest in hem, schiep zijn ziel, maakte zijn lichaam levend en gaf hem leven. "De Geest Gods heeft mij gemaakt, en de adem des Almachtigen heeft mij levendig gemaakt," Job 33 : 4. De Heilige Geest Gods versierde, toen Hij in Adam kwam, en zijn ziel binnen in hem formeerde, al de vermogens van die ziel met **Zijn Goddelijke liefde**. Aan die liefde heeft ieder die onder die wet aan Adam gegeven verkeert nog steeds behoefte. De Geest versierde niet alleen ieder vermogen van Adams ziel met liefde, maar stortte hem die ook in als zijn gerechtigheid, zijn kleed en zijn kroon.

Toen dit verloren was, wordt er van hem gezegd *dat hij naakt was*, niet zozeer naar het lichaam, want dat was hij tevoren ook, maar naar zijn ziel. Dit is nu, tot op dit ogenblik nog het geval met alle Adamskinderen, want Christus verklaart, *dat zij blind en naakt zijn*. Openb. 3:17. Toen Adam, verleid zijnde, 1 Tim. 2 : 14 , door de banden der wet heen brak die naar zijn oordeel niet goed waren, verliet hem zijn betere kennis, en geweten, de Heilige Geest en Zijn Goddelijke liefde. God nam Zijn geest weer tot zich en Adam stierf. Job. 34 :14. Gezondigd hebbende, namen vijandschap en haat jegens God zijn hart in bezit, zodat hij van die ellende vervuld werd. Het woord Gods zegt dat deze Goddelijke liefde in drie dingen bestaat.

- (1) Wordt zij genoemd, de band der volmaaktheid. Kolos. 3 : 14. Hij was de band der vereniging tussen God en Adam, terwijl al hun gemeenschap daarop was gegrond. Maar toen Adam's hart door vijandschap was bevangen, was deze vereniging verbroken, God had geen behagen meer in de mens, en het gemoed des mensen was vijandschap tegen God. En God Zelf vraagt: "Kunnen twee te samen wandelen, tenzij zij bijeen gekomen zijn"? Amos 3:3 Adam gaf onmiddellijk getuigenis van deze scheiding; want zodra hij de stem van God in de hof hoorde, vluchtte hij van Hem weg en verborg zich. Hij beminde de duisternis, en haatte het licht van Gods aangezicht. Hij begeerde geen vereniging of gemeenschap meer met God, en vluchtte weg om er aan te ontkomen.
- (2) Ik heb tevoren opgemerkt, dat Gods liefde in Adam het beeld Gods in zijn ziel was even als zijn kleed der gerechtigheid. Vandaar dat Adam zichzelf naakt gevoelde, toen hij die verloor, en dadelijk een begin maakte, om iets anders samen te stellen in plaats van het verlorene. Hij maakte een kleed van bladeren, daarmee een droevig voorbeeld aan al zijn kinderen gevende, die tot op deze dag zijn voetstappen nawandelen, door zichzelf te bedekken met een kleed, dat niet is uit de Geest Gods. Jes. 30: 1.
- (3) De liefde, volgens de Schrift, is de weg Gods, en een weg die alle andere overtreft. Daarom noemt Paulus de liefde de uitnemendste weg. 1 Kor. 12 : 31 en verklaart dat alle gaven, kennis, talen, en het geloof der wonderen, niets dan geraas en geklank zijn zonder de ware liefde. In den beginne waren onze eerste ouders in volkomen geluk en volmaakte vrijheid zeer gesteld op die uitnemende weg. En ik heb dikwijls opgemerkt dat die *weg*, in het enkelvoud, en niet wegen, in het meervoud, dikwijls voorkomt in de klachten Gods over deze zaak. "De aarde was alzo verdorven voor God, en de aarde was vervuld met geweld. En God zag de aarde aan, en ziet, zij was verdorven, want alle vlees had zijn weg verdorven op de aarde," Gen. 6 : 11 :12. (Engelse vertaling)

Nu zal ik aantonen, wat **verdorvenheid is**. De overtreding door Adam, van de wet Gods, bracht het vonnis der wet, namelijk de dood in zijn consciëntie. Zodra dit had plaats gevonden, nam de Satan de gelegenheid waar, om Adams gemoed met zijn eigene helse vijandschap tegen God te vervullen. Dit was voor zijn satanische wijsheid geen moeilijk werk, ziende, dat de Heilige Geest en Zijn Goddelijke liefde weg waren, en dat Adams gemoed vleselijk was geworden door de zoude en daardoor een geschikte prooi voor hem, om er zijn wanhopige vijandschap in te zaaien. Het beeld Gods in Adam, wordt uitdrukkelijk de "*heerlijkheid Gods*" genoemd. "De man is het beeld en de heerlijkheid Gods, maar de vrouw is de heerlijkheid des mans", 1 Kor. 11: 7. Daar deze heerlijkheid

Gods door de zonde verloren is, wordt van allen gezegd dat zij die derven (missen). "Allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods", Rom. 3: 23.

In plaats dat Gods heerlijkheid op ons is, zijn wij door de zonde, zeer onteerd geworden. En in plaats van Gods beeld te bezitten, dat geestelijk was, en de wet Gods te betrachten, die ook geestelijk is, zegt de Apostel, *dat wij vleselijk zijn, verkocht onder de zonde*. Rom. 7: 14 Deze ongelijkvormigheid tussen een geestelijke wet en een vleselijk mens, verkocht onder de zonde, is genoeg openbaar. Gods liefde door de Geest, in Adam, plaatste hem op één lijn met deze geestelijke wet Gods. Maar toen dit beeld of deze liefde Gods verloren was, ontstond de ongelijkvormigheid tussen de wet en de mens. De zuiverste natuurlijke genegenheden ter wereld die ooit in een ziel ontstaan kunnen, zijn niet meer bij machte om één enkele daad van gehoorzaamheid. uit te werken ten opzichte van het eerste en grote gebod van de wet der zeden. Want daar de wet geestelijk is, kunnen natuurlijke genegenheden die nooit bereiken.

De Heilige Geest in Adam, Die zijn ziel beklede en versierde met Goddelijke liefde, zette hem op één lijn met de wet Gods, en mogen wij op het gezag van een apostel afgaan, dan kan niets minder de wet vervullen, dan, "de liefde Gods, in onze harten uitgestort, door de Heilige Geest, Die ons is gegeven." Rom. 5: 5. Want zo zegt hij: "Opdat de rechtvaardigheid der wet *vervuld* worde, in ons, die niet naar het vlees. wandelen, maar naar den Geest." Rom. 8: 4. Met dit *vervullend beginsel* bedoelt Paulus de toegerekende gerechtigheid van Christus niet, want dat is buiten ons, en niet in ons, en daarvan wordt gezegd, dat zij ons wordt toegerekend, maar niet dat zij in ons wordt uitgestort. Door dit vervullend beginsel bedoelt hij de liefde Gods in het hart. "De liefde is, zegt hij, de vervulling der wet." Rom. 13: 10. Nu, dit wordt niet door ons gedaan, maar God geeft die in ons. Deze liefde is het beeld Gods in Zijn Heiligen. En iedere ontdekking van Gods liefde tot ons, ontsteekt de ziel in nieuwe liefde tot God. Wat door Paulus genoemd wordt: *een verandering naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest*. 2 Kor. 3: 28.

De apostel Paulus, wanneer hij Christus tegenover Adam stelt, als de twee verbondshoofden, en de hoofden van twee verschillende families, spreekt het ook niet tegen wat ik van Adam gezegd heb. Het is hoogst noodzakelijk de Schepper van het schepsel te onderscheiden. Men moet ook onderscheid maken tussen Adam en de hemelse wet, tussen de dood door Adam en de levendmakende Geest. Paulus zelf maakt in het 15de hoofdstuk van 1 Korinthe niet eens gewag van het beeld Gods in Adam, noch van Adams staan in het beeld Gods. Hij begint bij Adams val. "Door één mens is de dood in de wereld gekomen; en alzo is ook de opstanding der doden door één Mens; want zoals zij allen in Adam sterven, zullen zij ook door Christus levendig gemaakt worden." Dan komt Paulus tot de schepping van Adam. "Zoals geschreven is, de eerste mens Adam, is gemaakt tot een levende ziel, de laatste Adam tot één levendigmakende Geest. Hier wordt niet gesproken van het beeld Gods in Adam, maar er wordt gezegd dat hij gemaakt is tot *een levende ziel*. Deze ziel had Adam nog ná de val, want de ziel is het leven van het lichaam, het lichaam zonder de ziel dood zijnde.

Nu, de ziel van Paulus leefde zonder de wet, totdat het gebod kwam. Want hoewel het vonnis over Adam was uitgesproken, en daar de zonde in zijn consciëntie in ging, werd en is het vonnis daarom nog niet, tenvolle ten uitvoer gelegd. Want God zegt: "De ziel die zondigt, die zal sterven." Hetwelk bewijst dat de uitvoering van het doodvonnis nog te komen staat.

Wat meer zegt, dat Paulus, Adam als een levende ziel, tegenover de laatste Adam stelt, als *een levendigmakende Geest*, toont aan dat *Paulus' tegenstelling*¹ was tussen Adam als dood, en de levendmakende Geest, als het leven gevende. Want zolang de Geest Gods, de liefde Gods en het leven Gods in Adam bleef, was er geen plaats voor de levendmakende Geest, om het leven te vernieuwen; omdat het eerste leven niet verloren was. Maar toen de dood ingang kreeg, en de mens ontbloot werd van het leven Gods, en veroordeeld was, door de onwetendheid die in hem was, Efése 6: 18, - maar niet eerder - was er behoefte aan leven en onsterfelijkheid door Christus gewrocht. En als Paulus, Adam een *natuurlijk hoofd* noemt, kan hij slechts bedoelen, dat hij de vader is van alle vlees. Zulke vaders zijn slechts "de vaders onzes vleses", Hebr. 12: 9. Immers de ene ziel genereert de andere niet, want God is de Vader der geesten. "God heeft uit één bloede het ganse

¹ Huntington maakt in deze passage onderscheid tussen de gevallen Adam als gesteld tegenover Christus; en Adam in de staat der rechtheid als type van Christus.

geslacht der mensen gemaakt, om op de gehelen aardbodem te wonen." Hand. 17:26. Hier is één bloed gemaakt, en uit dat bloed in Adam, is alle vlees ontstaan. Maar iedere ziel onder de hemel is een bijzonder werk van Gods schepping, en daarom worden zij genoemd: "De zielen die God gemaakt heeft." Jes. 57 : 16. Hier is één bloed, en wel opeens gemaakt; en daaruit ontspruit alle vlees; "uit de wil des vleses en uit de wil des mans geboren". Joh. 1 : 13. Maar iedere ziel wordt niet uit één of opeens gemaakt, maar in opvolging, en zijn Gods werk. Elke ziel vereist een scheppende kracht. God is er de Maker en de Vader van, en niet de mens, want Paulus noemt God *de Vader der geesten*, en niet de mensen. Jesaja noemt God de *Maker der zielen*, hetwelk bewijst dat de mensen er de samenstellers niet van zijn.

In al deze dingen maakt Paulus nooit gewag van het *beeld Gods* in Adam, maar van het beeld dat hij ná de val verkreeg, en van dát beeld alleen, hetwelk hij aanhaalt tot troost der Heiligen, zeggende: "En zo als wij het beeld des aardse gedragen hebben, also zullen wij ook het beeld des hemelsen dragen."

Uit dit alles blijkt duidelijk dat het beeld Gods iets is, van de mens onderscheiden. God spreekt er over als Zijn eigendom, het draagt altijd Zijn naam, laat het zijn wat het zij of in wien het is: het wordt genoemd: "Gods beeld," Gen. 1: 27; "Gods gelijkenis" Gen. 1: 26. Het wordt genoemd: "De gelijkenis Gods", Jak. 3 : 9. Het wordt genoemd: "De heerlijkheid Gods", 1 Kor. 11 : 7. Rom. 3: 23. "De liefde waarin dit beeld bestaat, wordt gezegd, "van God te zijn." 1 Joh. 4: 7. "Het is het zaad van God in de mens," 1 Joh. 3: 9. Deze liefde wordt weliswaar door de apostel Petrus *natuur* genoemd, maar dan eigent de oneindige Godheid zich die toe, waarom zij de *Goddelijke natuur* genoemd wordt. 2 Petrus 1 : 4. Ook wordt ze genoemd, liefde die nooit vergaat, hebbende de onvergankelijke levende en eeuwige God tot bron, en daarom, "het onvergankelijke zaad, dat eeuwig leeft en eeuwig blijft, 1 Petrus 1 : 23.

Nu, Paulus zegt, dat Adam het voorbeeld (Engels: figuur of type) "was van Hem die komen zou, Rom. 5 : 14. Wel, indien het beeld Gods in Adam, niet Goddelijk of geestelijk was, was hij geen *type* van de levendigmakende Geest (de Tweede Adam), niet meer dan ik het ben.

Nu zal ik mijn onderwerp weer vervolgen. *Adam was gemaakt naar Gods beeld, en dat bestond in inwendige heerlijkheid en het kleed der gerechtigheid*, totdat hij die verloor en naakt werd. Dit was Gods heerlijkheid in Adam, die hij door de zonde moest missen. Zij was in Adam, de band der volmaaktheid, welke band van eenheid door de zonde werd losgemaakt, zodat de zonde scheiding maakte tussen God en hem. De liefde is en was altijd de uitnemendste weg, maar toen de mens verdorven werd, verdierf alle vlees zijn weg. De duivel maakte het gemoed van de mens vleselijk en vervulde dat met zijn helse vijandschap tegen God. En deze vijandschap, het eigen zaad des duivels in de mens zijnde, wordt de mens daarom *het zaad der slang genoemd* die met de gemeente en haar zaad in vijandschap leeft. Zij worden genoemd, *slangen, een addereengebroedsel, en kinderen des duivels*, om de vijandschap die de duivel de mens ingestort heeft. Deze vijandschap is het beeld van satan dat God veracht, Ps. 73 : 50. Naar dat beeld gewon Adam een zoon, Gen. 5 : 3, ja al zijn zonen. Want alle uitverkorenen, hebben, zowel als de anderen, het beeld des aardse Adams gedragen. 1 Kor. 15 : 49.

Hieruit besluit ik nu, ***dat het beeld van God in de mens toen hij geschapen werd, uit liefde bestond***. Want het beeld van de satan in de gevallen mens is *vijandschap* tegen God en haat jegens Hem. Dit wordt zelfs door de wet bevestigd; want de wet beschrijft de karakters van de mens als liefhebbers en haters Gods. "Doende barmhartigheid aan duizenden dergenen die mij liefhebben, en Mijn geboden onderhouden. Bezoekende de ongerechtigheid der vaderen aan de kinderen, in het derde en in het vierde lid dergenen die Mij haten," Exod. 20 : 5-6. De zedelijke wet weet van geen andere karakters dan van deze twee; het beschrijft geen andere, en beloont geen andere. De Heilige zullen het beeld van den hemelsen Adam dragen, en de zondaars dat van de aardse Adam, dat in de grote dag door God zal veracht worden, omdat zulke zielen Hem veracht hebben. Hij zal barmhartig zijn dengenen die Hem liefhebben, en hen Zijn eeuwige liefde tot hen in Christus Jezus doen genieten. Dit zijn de ware grondregels waaraan Mozes zich in al zijn geschriften houdt. "Weet dan, dat de Heere uw God die God is, die getrouwe God, die het verbond en de weldadigheid houdt, dien die Hem liefhebben en Zijn geboden onderhouden, tot in duizend geslachten; en vergeldt hun die Hem haten in het aangezicht, om hen ten onder te brengen. Hij zal niet traag zijn voor hen die Hem haten; Hij zal het hen in hun aangezicht vergelden." Deut. 7 : 9-10. Dat was het

karakter van de Joden in Christus tijd. Zij zagen en haatten beide Christus en Zijn Vader. "En de toorn is over hen gekomen, ten einde toe."

Deze vijandschap of haat tegen God heeft zijn oorsprong in de Satan, en door die haat werd hij gedreven om Adam en zijn gehele geslacht te verderven. Toen Adam dit in zijn hart gevoelde, vluchtte hij van God af. Toen Kaïn door die geest werd bezielde, werd hij de moordenaar van zijn broer. Dit beginsel op zichzelf is niet minder dan moord in de kiem, hetzij het werkt in de Heiligen of in de zondaar. Wat men niet alleen zien kan in Kaïn en Lamech, Gen. 4 : 23; maar ook in Salomo, die in een aanval van jaloerse woede, Jerobeam zocht te doden, en door zodanig te handelen, het voornemen en de belofte Gods aan Jerobeam gedaan, zocht te vrijdelen. 1 Kon. 11 : 40: Hieruit blijkt dat deze vijandschap het zaad van de duivel in de mens is, en dat de mens daarom het *zaad der slang* genoemd wordt. Het is dus satans eigen beeld, dat hij in het gemoed van Adam instortte. Naar dat beeld en die gelijkenis gewon Adam zijn kinderen, en daarom wordt dit ook *het beeld van de aardse Adam* in alle mensen genoemd.

De Heilige Geest met Zijn leven en liefde, van Adam gescheiden zijnde; en de vleselijke vijandschap bij hem zijn intrek genomen hebbende, was er in Adam niets dan natuurlijke genegenheden overgebleven, en die laatste werden door de duivel verder bedorven en in duizenden kanalen van ongerechtigheid geleid. Nooit echter kunnen die in het rechte kanaal uitlopen, zoals duidelijk blijkt uit de woorden van onze Heere Jezus. Christus. "Welgelukzalig is de mens, die naar Mij hoort, dagelijks wakende aan Mijn poorten, wakende aan de posten, Mijner deuren. Want die Mij vindt, vindt het leven en trekt een welgevallen van den Heere. Maar die tegen Mij zondigt, doet zijn ziel geweld aan; allen die Mij haten hebben de dood lief." Spreuken 8:34-36. Hier hebben wij nu de haat des mensen, en het Voorwerp van zijn haat - dat God is, - beschreven. Wij hebben ook aangetoond wat de mens lief, en het voorwerp van zijn liefde, namelijk de (geestelijke) dood. Die getuigenis nu is waar van ieder natuurlijk mens in de wereld; hij zij dan een Farizeeër of openbare goddeloze. Hij heeft de wereld lief, waarin de zonde en de dood heerst. Hij bemint de zonde die de dood tot bezoldiging heeft. Hij bemint de schatten van deze aarde, die in de dood eindigen. Hij houdt veel van een vorm van Godsdienst, opgemaakt door hen die dood zijn in zonden en misdaden, want hij ziet nergens heerlijkheid in, dan in zijn dode werken. En mocht hij soms een belijder van het Evangelie zijn, en blinken als een ster van de eerste grote, dat verandert niets aan de zaak. Blijft hij toch in zijn natuurstaat, dan heeft hij de dood lief, en niets anders, want de mens derft het leven Gods. Efése 4:18. Hij haat het leven uit God, hij schuwt het, het is hem een vreemde zaak, hij heeft er een tegenzin in. Zijn eetlust is bedorven, en hij kan de dingen die uit God zijn, niet proeven. Hij lust alleen natuurlijke spijs. Hij haat God, en heeft de dood lief.

Hem bevalt niets dan wettische predicates, die de bediening des doods zijn. Maar is zijn hoofd soms verlicht door het Evangelie, dan heeft hij wel de letter, maar niet de Geest lief. Hij houdt slechts van die belijders, die de naam hebben dat zij leven, en nochtans dood zijn. Geen leraars bevallen hem, dan de zonen des doods, de bedienaars van de letter. Hij is slechts in zijn element in de vergadering der doden. Spr. 2,1 : 16.

En als dit nu de liefde van de gevallen mens is, en het voorwerp van zijn liefde, *de dood*, waar wordt dan die deugd gevonden, waarvan in de tegenwoordige tijd zoveel ophef gemaakt wordt?

Adam verloor door zijn val *de Heilige Geest, die zijn ziel formeerde en hem levendig maakte*. Hij verloor de liefde Gods, die Gods beeld is. En hij verloor het leven Gods, dat steeds met de liefde samen gaat. Men zal ook nooit het leven Gods terugvinden, tenzij het harte besneden wordt, "om God van ganser harte en van ganser ziele lief te hebben." Deut. 30:6. Toen de Geest hem verliet *werd hij vleselijk verkocht onder de zonde*. Toen de liefde hem verliet werd zijn vleselijk gemoed, vijandschap tegen God, en kon zich Gods wet niet meer onderwerpen, omdat juist die wet, liefde eist. En toen het Goddelijke leven hem verliet, greep de dood hem aan, terwijl alles wat hij voortaan beminde, de dood in zich omdroeg. "Allen die Mij haten, hebben de dood lief." Dat is nu onze 'deugd, onze gehoorzaamheid' aan de geestelijke wet Gods. Alle gehoorzaamheid waarop onze bedorven natuur kan roemen, is haat en vijandschap tegen God. "Zij hebben beide Mij en mijnen Vader gehaat" zegt Christus. En "zij zijn hatelijk en elkander hatende" zegt Paulus, Titus 3 : 3.

Ons bederf dagtekent van Adams val. De oude mens heeft ons van de oorspronkelijke onschuld los gemaakt, om die te onderscheiden van de genade van Christus, die wij ontvangen uit de volheid van de Tweede Adam, de Heere des hemels. Zijn menswording wordt *iets nieuws* genoemd, Jer. 31 : 22

en Zijn verbond een *nieuw verbond*. Zo wordt ook Zijn genade, de *nieuwe mens* genoemd, hoewel in zekere zin de nieuwe mens ouder is dan de oude mens, want de genade van God in onze wedergeboorte ten toon gespreid, is "van eeuwigheid tot eeuwigheid over degenen die Hem vrezen." Ps. 103:17. Maar, naar de orde des tijds, is de zonde de oude mens; want wij waren dienstknechten der zonde, vóór wij ooit deelgenoten der genade waren.

Verdorven genegenheden, en niets anders vormen die wet in Paulus' leden, die strijd voerde tegen de wet zijns gemoeds.

"Leg af den ouden mens, die verdorven wordt, door de verdorvenheid der verleiding." Efése 4 : 22. Hier is deze verdorven liefde, genegenheid, begeerte en lusten; het vleselijk gemoed vervullende met allerlei inbeeldingen, met liefde en vermaak tot de zonde, de hoogste veiligheid en het uiterste genoegens belovende, en zo bedriegelijk als de duivel zelf, de zielen blootstellende aan Gods heilig ongenoegen, aan naaktheid, schande, ongenade en ellende.

Deze verdorven genegenheden brachten sommige van Paulus' vrienden ertoe om rijkdom na te jagen, zichzelf daarin veel geluk en eer belovende, totdat zij van het geloof waren afgeweken en zichzelf met vele smarten doorstaken. 1 Tim. 6 : 10. Deze bedriegelijke lusten brachten er David toe, zich in te beelden, dat als hij om Uria zond, en hem, dronken maakte, hij gelegenheid zou hebben, om bij zijn vrouw te slapen, en dat dit dan beide de zonde en de schande van David zou bedekken. Maar juist deze bedriegelijke lusten bedrogen hem. De duivel is een kunstige vogelaar, en onze verdorven genegenheden zijn zijne strikken, vallen, netten en garen. "Maar die van Christus zijn, hebben het vleest, gekruisigd met de bewegingen en begeerlijkheden." Gal. 5:24.

Dit is de wet in de leden: vleselijke begeerlijkheid, neiging, liefde en bewondering, vol zijnde van vleselijke bekoringen, met verder de uitvoering van dergelijke dingen. En dit noemt Paulus: *de bewegingen en de begeerlijkheden des vleses*. Veel en verscheiden, ontelbaar zelfs zijn de voorwerpen van de verdorven genegenheden van de mensen, maar dit weet ik, dat zij zelden in een recht kanaal uitlopen. Want als zij binnen de perken blijven, worden zij *natuurlijke bewegingen* genoemd, hetgeen de beste naam is die zij dragen. En als God ze aan de mensen bekend maakt, kunnen zij zien, dat zij bij zichzelf zijn als de beesten, Pred. 3: 13. Want dezelfde dingen zijn bij het geslacht der dieren te vinden. Zelfs onze *natuurlijke genegenheden* leveren het bewijs, dat zij een strik voor ons kunnen zijn, zoals bleek in Lot's vrouw, die naar haar achtergebleven kinderen omzag totdat zij zichzelf verloor. Dit was ook het geval met de man, op het Evangeliefest genodigd, die een vrouw had getrouwd en niet komen kon, en op deze wijze het bruiloftsavondmaal miste.

- Soms overtreffen deze verdorven genegenheden, die van het ganse dierlijk geslacht, zoals het geval was met menigeen die de steden van de vlakte (bij Sodom) bewoonden en vele anderen, zoals Paulus aanhaalt: "Daarom heeft God hen overgegeven in een verkeerde zin; want ook hun vrouwen hebben het natuurlijk gebruik veranderd in het gebruik tegen natuur; en insgelijks de mannen," enz. Rom. 1: 26-27. Veel zijn de voorwerpen waarop de verdorven genegenheden malen, maar dat is zeker, dat de dood in elk voorwerp gevonden wordt. "Allen die Mij haten, hebben de dood lief," zegt God, en wij weten dat de wereld het hare liefheeft.
- Soms hebben zij alleen zin in wellustigheden; "Liefhebbers der wellusten, meer dan liefhebbers Gods." 2 Tim. 3: 4.
- Soms brengen zij de zondaar tot zelfbewondering. Het eigen IK is de grote afgod, daarom lezen wij: "De mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelf." 2 Tim. 3 : 2.
- In anderen, zijn zij gezet op geld, terwijl zij de laagste middelen gebruiken om dat te verkrijgen. "De geldgierigheid is de wortel van alle kwaad." 1 Tim: 6: 10.
- De Joodse Farizeeërs waren gesteld op de toejuiching der mensen, en daardoor werden zij aangezet om te handelen tegen licht, kennis, recht en de duidelijkste overtuiging; want hoewel zij in hun consciëntie overtuigd waren, dat Christus de Messias was, handelden zij juist andersom. "Ook geloofden vele van de Overpriesters in Hem, maar om der Farizeeën wil, beleden zij het niet, opdat zij niet uit de Synagoge zouden geworpen worden, want zij hadden de eer der mensen liever dan de ere Gods." Joh. 12: 42-43. "Wie mij belijden zal voor de mensen", zegt Christus, "dien zal Ik ook belijden voor de engelen Gods." En het geloof van zulke belijders, zal bevonden worden tot lof en eer en heerlijkheid bij de verschijning van Jezus Christus. 1 Petrus 1: 7.

Deze dingen echter worden door de verdorven bewegingen niet geacht. Zij hebben geen smaak in de dingen van Christus, maar zij hebben de eer der mensen liever dan de ere Gods. Ja, zulken hebben de duivel liever dan God, want, "God is Licht" en de duivel is duisternis. "En dit is het oordeel, dat het Licht in de wereld is gekomen, en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het Licht, omdat haar werken boos waren." Joh. 3:19. Hier zien we de voorwerpen waarop de gedegenheden gezet zijn. Zij hebben de dood lief, zij hebben de eer der mensen liever dan de ere Gods en beminnen meer de duisternis dan het licht. Zij beminnen de vooraan zittingen in de maaltijden, de begroetingen op de markten en dat zij *Rabbi, Rabbi* genoemd worden. Aan deze 'wet' waren al die mensen onderworpen, daar bleven zij bij, die gehoorzaamden zij, want zij hadden geen ander verlangen in zich; zoals Christus verklaart. "Maar ik ken u, dat gij de liefde Gods niet in u hebt blijvende". Joh. 5: 42. Daar nu in al de boven beschreven voorwerpen de dood is, waarop de verdorven genegenheden gesteld zijn, wordt het bevestigd wat de zaligmaker zegt: "Allen die, Mij haten, hebben de dood lief".

Deze wet in de leden, of deze verdorven genegenheden kunnen de wet Gods niet, onderworpen zijn.

Zij kunnen de dingen Gods niet proeven, zij zijn, in vijandschap met God, Zijn Geest en Zijn genade. Zij kunnen ook nooit genegenheid hebben, zich verlustigen, verlegen zijn om en trachten naar iets, behalve naar de opvolging en de vervulling der vleselijke begeerlijkheden. Al de bewegingen die 'wet' zijn ten kwade, en tot niets anders. Hoe kan het ook anders, daar het niet de wet der zeden, noch de wet des geloofs, maar de wet der zonde is? En het zondige vlees wil die wet dienen en geen andere.

"Zo dan, ik zelf diene wel met de gemoed de wet Gods, maar met het vlees de wet der zonde". Rom. 7 : 25. De apostel, geeft te kennen dat deze verdorven genegenheden, het hart en het leven van de oude mens zijn, want de zonde leeft niet dan in de verdorven liefde van de zondaar. Daarom zegt hij, *dat de oude mens verdorven wordt, door de begeerlijkheden der verleiding.* Trachten naar, begerende en zich verbeeldende al wat kwaad is, is het leven en het werk van deze wet. En het werk dat God ons bevolen heeft, om onder de zon te verrichten, bestaat *in het kruisigen van het vlees, met zijn bewegingen en begeerlijkheden.*

Ongehoorzaamheid aan die wet der zonde, is dat wat de Heere *dagelijkse zelfverloochening* noemt, en dat bestaat in het kruis op te nemen en Hem te volgen. Voorraad te verzamelen voor het vlees door schatten op aarde te vergaderen, het lichaam vet te mesten, het te versieren en op te pronken om bewonderd te worden, valse inbeeldingen omtrent schepsels liefkozingen te maken, hoererij en overspel met onreinheid te plegen, en zoals Paulus het uitdrukt, *allerlei begeerlijkheid*, Rom. 7 : 8, te gevoelen, is het werk des vleses, door de wet der zonde te dienen; hetgeen zelfs in de ware Christenen voorkomt. Paulus zegt, *dat hij deze wet strijd zag voeren met de wet zijns gemoeds.* Zij werkt in de ogen, zegt Petrus, en vervult ze met overspel. 2 Petrus 2 : 14. Zij werkt in de oren, bij het horen van dwaze gesprekken; in de handen door ongeoorloofde vrijheid, en in de voeten om tot het kwade te lopen. Kwaad is haar natuurlijk element, alle leden tot dienaars van onreinheid en ongerechtigheid makende. Rom. 6: 19.

Deze wet in de leden heeft tweeërlei uitwerksel, liefde en haat.

Zij haat God en heeft de dood lief, want Paulus zegt: "Het vleselijk gemoed is vijandschap tegen God, Die liefde is." Daarom is zij aan de wet Gods niet onderworpen, die liefde beveelt. Het kan ook niet, omdat het natuurlijke genegenheden zijn, die door de zonde bedorven zijn geworden.

Dit kan men zien in de koninklijke Psalmist, toen de wet in zijn leden, strijd voerde tegen de wet zijns gemoeds, en hem onder de wet der zonde gevangen nam. In de gelijkenis van Nathan tot David gesproken, wordt de oude mens met zijn verleiding, *een wandelaar*, genoemd. Eerst werkte hij op het dak in Davids ogen ; toen werd het lam uitgekozen en thuis gebracht, om voor de wandelaar te worden gereedgemaakt. Voor de gelovigen is hij in zekeren zin maar een wandelaar, wie het niet geoorloofd is zich te laten zien als God en Zijn liefde tegenwoordig zijn.

Maar voor de zondaar is hij een standvastige inwoner ja, de enige leraar en bestuurder. Davids val door die wet in zijn leden, wordt *een verachting* genoemd, beide van *God en Zijn wet*. "Waarom hebt gij het gebod des Heeren veracht, doende dat kwaad is, in Zijn ogen? Gij hebt Uria de Hethiter met de zwaard gedood en hebt voor u zijn vrouw genomen, en hem hebt gij door het zwaard der kinderen Ammons dood geslagen. Daarom zal het zwaard van uw huis niet wijken, omdat gij Mij veracht

hebt, en de vrouw van Uria tot Uw vrouw genomen hebt." 2 Sam. 12:9-10. Hieruit blijkt duidelijk, dat het vleselijk gemoed en de wet der zonde vijandschap is tegen God, en liefde tot het kwaad.

Dit was niet de enige keer dat David door zijn verdorven genegenheden werd gevangen genomen. Absalom schijnt één van de slechtste mensen geweest te zijn, een vijand beide van God en zijn vader, die niets schoons bezat, dan de gestalte van zijn persoon en het haar van zijn hoofd, en toch werd David zo niet getroffen, door het geweld aan zijn dochter Thamar gepleegd, noch door de moord van Amnon, op bevel van Absalom, als wél door de dood van Absalom, die afgesneden werd op heter daad, bij zijn verraad en opstand, beide tegen God en de koning. "Absalom, mijn zoon, mijn zoon, dat ik voor u gestorven ware." Wat is dit anders dan dwaze toegenegenheid? Waarvan Paulus zegt, dat zij moet gedood worden. "Doodt dan uw leden, die op aarde zijn: hoererij, onreinheid en kwade begeerlijkheid," enz. Kolos. 3:5. De liefde tot deze wereld en de wereldse dingen trokken Davids ziel soms tot zich, en schenen op dat ogenblik zijn gemoed eraan vast te lijmen. "Mijn ziel kleeft aan het stof, maak mij levendig naar uw woord." Ps. 119:25.

Op een andere tijd bevond hij, dat zijn verdorven genegenheden hem tot gierigheid aanspoorden, vandaar zijn bede: "Neig mijn hart tot Uw getuigenissen en niet tot gierigheid. Ps. 119:36. Welke uitwerking deze bede nu had vanbinnen, blijkt als hij later het gevaar daarvan inziende, zegt: "Als het vermogen aanwast, zet er uw hart niet op." Psalm 62:10.

Er is niet één kracht of vermogen in de natuurlijke ziel, die het tegen de verdorven neigingen kan uithouden. Zij braken bij de Joodse wetgevers door tegen de consciëntie, tegen overtuiging en geloof, zoals wij alrede hebben aangemerkt; velen van hen, geloofden in Hem, maar beleden het niet, hebbende de eer der mensen liever dan de ere Gods. De mens mag willen en voornemen, zoals Paulus zegt: "Het willen is wel bij mij, maar goed te doen vind ik niet." Waarom? "Omdat het kwaad mij bij ligt." Welk kwaad? *Wel, een wet in mijn leden, die strijd voert tegen de wet mijns gemoeds. Met mijn gemoed dien ik de wet Gods, maar met mijn vlees de wet der zonde.*

Deze wet zegeviert niet alleen over de wil, maar ook over het gemoed van iedere natuurlijk mens. Daarom leest u: "Tevergeefs, opgeblazen zijnde, door het verstand des vleses." Kolos. 2: 18. Ja, zij heerst ook over het oordeel, zoals Christus zegt tot de Joden: "Gij oordeelt naar het vlees." Joh. 8 :15. En ik twijfel er zeer aan of niet deze verdorven genegenheden, de voornaamste bron van alle natuurlijke Godsdienst zijn. Sommigen mogen inderdaad door schrik en vreze, en de verwijtingen van hun consciëntie voor een tijd tot de godsdienst gedreven worden, maar deze dingen nemen de wettische hoogmoed niet weg. De liefde tot eer en de toejuiching der mensen zijn de enige bronnen, die de vleselijke godsdienst in beweging houden, zoals de Heere van de Farizeeën getuigt: "Want al hun werken doen zij om van de mensen gezien te worden." Matth. 23: 5. Hieruit is het duidelijk dat de bedorven neigingen en de begeerlijkheden des vleses, sommige mensen zeer in de godsdienst doen ijveren, zoals dit het geval was met de Joodse Evangeliepredikers, die Paulus volgden: "Velen, die ene valse schijn naar het vlees willen aannemen, noodzaken u besneden te worden." Gal. 6 : 12. Hier hebben wij de begeerten van het hart van deze mensen en wat zij begeerden: een vertoning in het vlees. Waarvoor? Omdat de mensen die zouden zien. Het was om voor anderen wat te schijnen en opdat deze predikers in hun vlees mochten roemen, dat zij navolgers van de besnijdenis hadden ingewonnen, welke besnijdenis in het vlees is. Want deze arbeiders weten, dat de kinderen des vleses met zulke proselieten in hun schik zouden zijn, en er over roemen zouden dat zij zo ijverig waren geweest en dat zij zo'n goed succes hadden. En ik geloof, dat deze dorst naar toejuiching van mensen, en naar de eer van een ander er sommigen in vroeger en latere tijd toe heeft aangezet, om zee en land te omreizen, om een Jodengenoot te maken; geen Jodengenoten voor God, maar voor zichzelf. En die gemaakt hebbende, zijn zij in Gods ogen tweemaal meer kinderen der hel, dan zichzelf zijn.

Het is opmerkelijk dat, welke naam *de liefde Gods* ook wordt toegekend, de wet der zonde dezelfde naam nabootst. Het verschil bestaat alleen in het aanhangsel.

- Ik geloof dat de liefde Gods, door de Heilige Geest in het hart geopenbaard, de vervulling is van de zedelijke wet; én het doel Gods in de openbaarmaking van het evangelie, wordende dit laatste het *einde der wet* genoemd. "Het einde des gebods, is liefde uit een rein hart, en uit een goede consciëntie en uit een ongeveinsd geloof. 1 Tim. 1 : 5.

Verdorven genegenheden, of een liefde tot de dood, tot duisternis en tot de eer van mensen, dragen dezelfde naam, en worden ook een *wet* genoemd, namelijk *de wet der zonde, de wet der zonde en des doods, en de wet in de leden.*

- De liefde Gods wordt genoemd, de band der volmaaktheid, verenigende de zielen met God, met Christus, met de Heilige Geest, met het volk van God en met de engelen in de hemel. Ze is ook de band tussen de Koning der Heiligen en Zijn onderdanen, tussen het Lam en Zijn Bruid en tussen de Vader en Zijn huisgezin, die elke vereniging geheel en volmaakt maakt.

Verdorven genegenheden zijn ook een band, alleen in de naam met het vorige overeenkomende, want zij worden genoemd, *de band der ongerechtigheid*. Welke band tussen Ananias en zijn vrouw zeer sterk was, die als huichelaars konden handelen, de Geest Gods verzochten, de gastvrijheid der Heiligen konden nabootsen en de Heilige Geest konden liegen, door een aanval om te leven te doen, op de inkomsten van de kerk, - zoals Gods volk deed, - toen zij van de prijs des lands een gedeelte inhielden, om voor zichzelf onafhankelijker te kunnen leven.

- De liefde Gods in het hart uitgestort, wordt genoemd, *de wortel der zaak*, door Job en wordt door de Apostel verklaard liefde te zijn. "Geworteld en gegrond in de liefde." Efëze 3: 17.

Verdorven geneigdheden gaan onder dezelfde naam door. In de afgodendienaars worden zij genoemd; *een wortel die gal en alsem draagt*. Deut. 29: 18. Maar in de gierigaards worden zij geldgierigheid en een *wortel* van alle kwaal genoemd. 1 Tim. 6: 10.

- De liefde is het onvergankelijke zaad door de Heilige Geest in het hart geplant, en is bedoeld om de dood te vernietigen, om de wettische gebondenheid te ontbinden en al de slaafse vrees en dienstbaarheid, waaronder de ziel door de bediening van de wet verkeert, weg te nemen. Ik bedoel die dienstbaarheid, die eigen is aan degenen die God dienen, - niet in de oefening der genade en dat met al de krachten der ziel - maar alleen lichamelijk; niet in nieuwigheid des Geestes, maar in de oudheid der letter, en dat niet met de kracht en het leven der Godzaligheid, maar alleen in de uiterlijke vorm.

Maar de liefde Gods in zijn Heiligen is een levend beginsel dat de ziel, door de beteugelende kracht die in hen vloeit, opscherpt, aanlokt, aantrekt en dwingt, met een onoverwinnelijke zachtheid, om zichzelf te verloochenen, de wereld te verlaten, en door vuur en water, door de schaduwen des doods, ja door de dood zelf heen te dringen, liever dan de begeerde en verwachte haven mis te zeilen. Deze liefde is de vrucht van een Goddelijk werk: "Hetgeen uit de Geest geboren is, is geest," dat is: de liefde Gods, - die een genadegift van de Geest Gods is en een genade, die van God komt, - is geest. Zij wordt *de liefde Gods* genoemd en is van God. Het is een onvergankelijk zaad van de onvergankelijke God. Het is een Goddelijke natuur gekregen van het Goddelijk Wezen. Wat te kennen geeft, dat God slechts door Zichzelf wil gediend worden. Door Gods eigen Geest worden de kinderen Gods voor ieder goed werk bekwaam gemaakt, zoals Paulus zegt, 2 Tim. 3: 17. En hij voegt erbij: "Onze volmaaktheid is uit God" 2 Kor. 3: 5. (Engelse vertaling) En waarlijk, in Gods licht, ziet men het licht, want Hij schijnt in onze harten en dan ziet men Zijn heerlijkheid in het aangezicht van Jezus. Het is het leven Gods in de ziel, dat ons al onze geestelijke werkzaamheden geeft en ons hun gemis doet kennen. Al onze honger en het reikhalzen naar geestelijke voldoening, al ons hongeren en dorsten naar het brood des levens, komt uit het leven voort. En iedere belofte, iedere genade, elk Goddelijk bezoek, iedere bevrijding, elke Goddelijke gunst, of gevoelige nabijheid Gods; elke gebedsverhoring, elke verlossende en vervullende Voorzienigheid strekt om het Goddelijk levensbeginsel te voeden, door de Heilige Geest Gods in de ziel gewerkt. En als hetgeen Paulus zegt, waar is "Ik leve, doch niet ik, maar Christus leeft in mij", dan is het het leven van Christus in ons, dat door al de tevoren gemelde spijsen gevoed wordt. Kortom, God wordt gediend door Zijn Eigen Geest, en door Zijn Eigen waarheid. Hij wordt geëerd en aanbeden door Zijn Eigen liefde. Door Zijn Eigen kracht beleden en erkend. Door Zijn Eigen lijdzaamheid verwacht en ingewacht, en aan Zijn Eigene onderwerping onderworpen. Hij wordt benaderd in Zijn Eigen zachtmoedigheid, en verhoogd door Zijn Eigen nederigheid. Hij wordt vertrouwd door Zijn Eigen vertrouwen, er wordt op Hem gehoopt, door Zijn eigen hoop en verheerlijkt in Zijn trouw door Zijn Eigen geloof. Want iedere goede gave en volmaakte gift is van de Vader der lichten. "Wat hebt gij", zegt de apostel, "dat gij niet hebt ontvangen"? 1 Kor. 4: 7. Al wat daar buiten is, is geen godsdienst in de Geest, maar menselijke vinding en bijgeloof; al het overige is maar lichamelijke oefening.

- *De levendige wet* in de Heiligen heeft twee uitvloeisels, geloof en liefde en het eerste werkt steeds door het laatste. Wat het geloof omhelst, wordt door de liefde, goedgekeurd, en de liefde drijft de

slaafse vrees uit en houdt die buiten, opdat zij het geloof niet zal schokken of verhinderen. De gever van die wet is de Heilige Geest. Daarom wordt ze "De wet des Geestes" genoemd, Rom. 8 : 2. De Heilige Geest noemt Zichzelf ook de *Geest des geloofs*, 2 Kor. 4: 13; en de *Geest der liefde*, 2 Tim: 1 : 7. Niet alleen omdat Hij die genade in ons werkt; maar ook omdat Hij de geest, het leven en de kracht van ons is. Al onze gedane oefeningen hangen van Zijn invloed en werkingen af. Ik heb dit *een levende wet* genoemd omdat Salomo zegt: "De wet der wijzen is een fontein des levens." Spr. 13: 14; en omdat het geloof en de liefde rijzen en dalen, en in hun oefening gaan wij in en uit, en vinden weide. Joh. 10: 9.

Zo heeft nu ook aan de andere kant, de satan een rijk onder de mensen opgericht en hen met zonde vervuld, zodat de arme zondaars hem onderworpen en zijn slaven zijn, omdat hij in hen regeert. Daarom wordt van de zonde gezegd, "dat zij een soeverein of koning is, die heerst en regeert. "De zonde", zegt Paulus, "heeft geheerst tot de dood" Rom. 5 : 21.

In deze massa van verderf is een wet waarvan de apostel driemaal melding maakt.

- "Zo vind ik dan een wet in mij, dat wanneer ik het goede wil doen, het kwaad mij bij ligt," Rom. 7 : 21. Hier noemt de apostel deze wet: *het kwaad*.
- En wederom. "Maar ik zie ene andere wet in mijn leden, strijdende tegen de wet mijns gemoeds, die mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is." Rom. 7 : 23. Hier noemt de apostel het *de wet der zonde die in zijn leden krijg voerde*, tegen het geloof en de liefde Gods, die de wet zijns gemoeds is.
- En wederom, "Zo dan, ik dien zelve wel met den gemoede de wet Gods, maar met het vlees de wet der zonde." Rom. 7 : 25. En die *wet der zonde*, is de verdorven genegenheid die tegenover God staat, Hem vijandig is, en zich nimmer aan Gods wet kan onderwerpen. Omdat deze genegenheden bedorven zijn, hebben zij nergens lust in dan in hetgeen God haat. Daarom wordt er van de mens gezegd dat hij de dood liefheeft; dat hij de duisternis liever heeft dan het licht, en dat hij de eer der mensen liever heeft dan de ere Gods. De wereld heeft het hare lief; zondaars houden veel van zondaars. "Schouwt bedriegerijen; Mijn volk heeft het gaarne zo." Zij worden genoemd liefhebbers van het vermaak, liefhebbers van zichzelf, liefhebbers der wereld en geld beminnaars. Inderdaad, deze verdorvenheden kunnen zich nooit verlustigen in noch onderhouden worden door iets dat geen werk des vleses is, of tot de begeerlijkheid des vleses, of tot hetgeen bij de dingen dezer wereld behoort.

En zo zeker als het geloof door de liefde werkt, werkt het ongeloof door verdorvenheid. Als het geloof levendig is, wordt de ziel liefelijk gevoed en gesterkt. Zij wordt levend gehouden, en is levendig. Maar wanneer het geloof als 't ware in slaap is, wekken het ongeloof en de wettische dienstbaarheid onze verdorvenheden op, die bestaan in eigenliefde, medelijden met onszelf en vijandschap over de voorspoed van de goddelozen. Dan noemen wij de hoogmoedigere, gelukzalig Maleáchi 3 :15, wij achten de gierigaards gelukkig, hoewel de Heere ze verfoeit. Dan benijden wij de goddelozen hun genoegens, hun vleselijk gemak, en hun eer en roem.

De apostel betuigt, *dat hij een vermaak in de wet Gods had, naar de inwendige mens; maar dat, als hij het goede wilde doen, het kwaad hem bij lag, maar het goede te doen, dat vond hij niet*. Verdorvenheden trokken zijn gemoed af van de goede werken waarmee hij bezig was. En daar ben ik zeker van, dat indien er geen vleselijke begeerlijkheden in het lichaam der zonde waren, de satan, ons voor ogen kon houden wat hem behaagde, of zoveel nieuws, praatjes en tijdingen tot onze oren kon brengen als hij wilde, dat hij tevergeefs zou werken; even als bij de Zaligmaker, toen hij Hem al de koninkrijken van de wereld en haar heerlijkheid toonde. De satan mocht duizenden dingen voor onze aandacht brengen; en onze gedachten met alle mogelijke ijdelheden zoeken te vervullen, hadden wij geen zonde in ons, het zou dezelfde uitwerking op ons hebben als op onze Zaligmaker, toen de overste der wereld tot Hem kwam, en niets aan Hem had. Joh. 14: 30. Zo was het met Demas niet. Toen de wereld hem werd aangeboden, nam hij haar aan. "Demas heeft mij verlaten, hebbende de tegenwoordige wereld wederom lief gekregen." Toen de gouden tong en het Babylonisch overkleed voor Achan verscheen, had hij er zin in en nam het. Salomo nam duizend vrouwen. Hij beminde vele vreemde. Zijn vrouwen verkeerden zijn hart en zijn verdorvenheden namen hem gevangen onder de wet der zonde die in zijn leden was. Dezelfde soort voorwerpen namen de bloedschandige Korinthiser gevangen. En hoeveel er vielen door dezelfde strik in de woestijn - gevangen door de

raad van Bileam - is overbekend. De geldgierigheid ving Judas; Ananias en Saffira, als ook de jongeling in het Evangelie die vele goederen had.

Verdorvenheden zijn de wet der zonde. De genegenheden maken de doortocht uit en de begeerlijkheden des vlees volgen spoedig. Zij zijn tezamen verbonden. Daarom staat er: het vlees kruisigende *met* de bewegingen en de begeerlijkheden. Want al die het vlees gehoorzamen, worden *dienstknechten der zonde* genoemd, en gehoorzamer of werkers der ongerechtigheid. "Als vissen die gevangen worden met het boze net, en als vogels die gevangen worden met de strik, zo worden de kinderen der mensen gevangen in den kwaden tijd, wanneer deze schielijk over hen komt." Pred. 9 :12. De wet der zonde is de val van de Satan, want hij weet, welk aas hij de mens voorleggen moet.

Maar mijn geliefde broeder zou wellicht vragen waarom 's mensen verdorven genegenheden, uitdrukkelijk *de wet der zonde* en niet *de wet des satans* genoemd worden?

Laat hij hier op letten; dat er drie oppermachtige vijanden zijn over het menselijk geslacht is duidelijk.

- Van God wordt gezegd, dat Hij ons bevrijdt van "de macht der duisternis, en ons heeft overgezet in het koninkrijk des Zoons Zijner liefde. Deze duisternis wordt door Christus *het koninkrijk des Satans* genoemd. "Indien de Satan tegen zichzelf verdeeld is, hoe zal dan zijn rijk bestaan? Matth. 12:26. Hier betuigt onze Heiland zelf, dat de Satan een koninkrijk in deze wereld heeft, dat hij zorgvuldig en nauwlettend zoekt te bewaren, en nooit tegen zichzelf in werkt, om dat rijk niet te verzwakken.
- De grote Apostel zegt ons dat de zonde een ander heerser over de mens is, en dat, "de zonde geheerst heeft tot de dood." Rom. 5 : 21.
- Hij bevestigt ook dat, "de dood heeft geheerst van Adam tot Mozes, ook over degenen die niet gezondigd hadden in de gelijkheid der overtreding Adams." Rom. 5:14.

Nu, hoewel de duivel het eerst op deze lijst staat aangetekend, is hij toch niet de eerste in macht en waardigheid, hoewel hij het wel is in de misdaad, want hem en zijn mede engelen was bekend geworden, dat Adam een voorbeeld was van Hem die te komen stond, Rom. 5 : 14 en dat wel in het vlees. En dit Goddelijk gebod daarop gegrond was: "Aanbidt Hem, al gij goden!" Psalm 97 : 7. Hetwelk de apostel aldus verklaart: "En als hij wederom de Eerstgeborene inbrengt in de wereld, zegt Hij: En dat alle engelen Gods Hem aanbidden." Hebr. 1:6. Aan dat licht werd Lucifer geërgerd, en besloot hij tot afval en vijandschap, te hoogmoedig zijnde om zich te onderwerpen. Deze hoogmoed verhief hem zodanig, dat hij in het oordeel viel. 1 Tim. 3 : 6. Het vonnis der veroordeling in hem ingaande, en het brandend ongenoegen van God daarop volgende, vervulde hem met jaloezie op het zwakke geslacht der mensen, als de voorwerpen van zijn afkeer. Zo werd hij de oorzaak van hun val en van al de ellende die er op volgde. (Bovendien, zijn ongeëvenaarde woede en toorn blijkt óók tegen die mensen, die zijn trouwste, beste en gehoorzaamste onderdanen waren, zoals Saul, Achitófel en Judas, die hij allen tot zelfmoord aandreef, hoewel zij zijn zaak ten uiterste hadden voorgestaan, en God en Zijn kinderen net zo goed als hij gehaat hadden.

In deze jaloezie jegens de mens en in zijn vijandschap tegen God, in die vurige opstand, woede en wanhoop, liet God hem doen en gaf hem aan zijn eigen afval over, om de Zaligmaker uit alle macht tegen te staan, en om de Geest der genade smaadheid aan te doen, waar hij die ook vond. Daarom kwam de vloek Gods over hem in Eden; en dat is zijn hel. En nu aan de vijandschap, woede, opstand én wanhoop overgegeven, zijn dit de ketenen waarmee hij gebonden is. Gods toorn en vloek zijn zijn hel, en de heerschappij der zonde zijn zijn duistere ketenen. Door zijn oneindige vijandschap tegen God, zijn volmaakte haat tegen de mensen, zijn wanhopige toestand, de toorn Gods en zijn vreselijke vloek over hem en in hem, versta ik zijn "nederwerping in de hel, en overlevering aan de ketenen der duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden. 2 Petrus 2 : 4. Daaruit zien wij dat de satan geen heerschappij over de zonde heeft, hoewel het in zekere zin van hem gezegd wordt, *dat hij de macht des doods heeft.* Hebr. 2 : 14. Wanhopige vijandschap tegen de Godheid in drie Personen, tegen de heilige engelen, tegen de Heiligen en tegen alle mensen is de ziedende toorn van zijn hels gemoed. En de toorn en de vloek Gods die daarop gevolgd zijn, zal zijn gemoed in wanhoop en wraak tot in alle eeuwigheid ziedende en rokende houden. Dat kan men ook zien in al die belijders, die overgegeven zijn aan een verkeerde zin om alle onreinheid vurig te bedrijven. Efëze 4 : 19. Ook in hen, die overgegeven zijn aan "een vreselijke verwachting des oordeels en een eeuwige gloed, dat de tegenstanders zal verteren." Hebr. 10 : 27. Deze alle worden (satans =) *tegenstanders* genoemd. Dit beginsel der vijandschap is openbaar in alle

wereldlingen, die de Heiligen Gods om Christus wil haten; in alle belijders die de dodende letter liefhebben, maar het leven Gods haten, in de Farizeeër, die de vorm lief heeft, maar de kracht der Godzaligheid haat, en in iedere waankzinnige die het helse vuur reeds in zich voelt aangestoken.

Deze wet der zonde is ook het heersende beginsel in de Satan. Daaraan is hij overgegeven. Daaronder draagt hij al zijn duistere plannen om, en daardoor wordt hij in al hetgeen hij doet aangespoord, beheerst en omgedreven. Kon hij de zonde kwijt raken en van de heerschappij der zonde loskomen, dan was de zaak gewonnen. Maar dit kan hij niet, want God heeft hem aan die banden der duisternis overgegeven, en daarom wordt hij door eeuwige onrust omgedreven. Christus zegt, *hij zoekt rust, maar vindt ze niet*. Matth. 12: 43.

Indien de Satan zijn eigen zonde kon ten onder brengen, ze uit zichzelf rukken, of zichzelf bevrijden kon van zijn heersende macht, haar brandende woede of haar wanhopige werkingen, dan zou hij rust vinde. Maar dit kan nooit zijn en daarom is al zijn zoeken tevergeefs. Hij zoekt rust maar vindt ze niet. Hieruit blijkt duidelijk dat de liefde tot het kwaad en haat jegens God *de wet der zonde* zijn, ook in de Satan en in alle mensen.

Dit is nu ook de wet in de leden der Heiligen, die ook in hen een bestendige strijd voert tegen de Geest en de genade, zodat de satan, al is hij de god der wereld, niet meer is dan een onderworpen, een dienstknecht, een slaaf en ook een die zich afslooft in de zonde. Deze wet gehoorzaamt hij, zij is de keten der duisternis die hem gebonden houdt, en de meester, die hij dient. "Die de zonde doet, is een dienstknecht der zonde." Joh. 8: 31, hij zij dan een engel of een mens. En het is de opmerking van de Heiligen waardig, dat waar ergens in de brieven van Johannes, van de zonde des satans of die van de genadeloze zondaars wordt gewag gemaakt, er altijd in de tegenwoordige tijd "zondigt" gesproken wordt; hetwelk *een voortdurend zondigen*, zonder iets anders, aanwijst. "Die de zonde doet is uit de duivel, want de duivel zondigt van de beginne." 1 Joh. 3 : 8. "Die in Hem blijft, zondigt niet; die zondigt heeft Hem niet gezien, noch heeft Hem niet gekend." Een voortdurende zondehandel, beide in de satan en in de zondaar, wordt hier door de Apostel bedoeld.

En wat Johannes verder zegt doelt op de nieuwe mens of *het zaad Gods*, van welks onsterfelijk beginsel de Heiligen hun titel ontleen, en de naam van Gods kind verwerven. Want in elke andere zin is er niet één rechtvaardig mens op aarde, die goed doet en niet zondigt.

Uit dit alles besluit ik, dat liegen en de leugen lief te hebben; dat alle bedrieglijkheid en leugenwonderen; alle verachting en woede tegen God en zijn Heiligen; alle snoodheid, vuilheid en onreinheid, die in de satan werken, die *een snode en onreine geest* genoemd wordt; allen die de leugen liefhebben en doen, alle valse leer, tegenstand en ongerechtigheid; en alle bedrog, vuilheid en onreinheid die beide in duivels en mensen haar werk doet, samen met al de woede, wanhoop, waankzinnigheid; vijandschap en boosheid, die allemaal, beide in duivels en mensen tegen de Heilige Gods ronken en branden, ... ontstaat uit de verdorven genegenheden die beide in duivels en mensen heersen. Daarom noemt ook de apostel het uitdrukkelijk, *de wet der zonde*. Ik zal dit gezegde aan mijn dierbare vriend opdragen en aan zijn oordeel overgeven, terwijl ik in de weg van veel verdrukking, blijf

DE KOLENDRAGER.

P. S.

Deze strijdende partijen worden in het Woord Gods op verschillende wijzen aangeduid.

1. Zij zien op de personen van *verschillende geboorte*. Sommige zijn geboren uit het bloed, door de wil des vlees en door de wil des mans, Joh. 1 : 13. Dit is de natuurlijke geboorte van alle mensen. Maar de gelovige, die in geloof en liefde Christus ontvangt, wordt gezegd, *uit God geboren te zijn*. Joh. 1 : 13.
2. Deze verschillende geboorten, brengen *verschillende beginsels* voort, die nooit veranderen, en ook nooit veranderd kunnen worden in hun natuur. "Dat uit het vlees geboren wordt is vlees, en hetgeen uit de Geest geboren wordt is geest Joh. 3 : 6. Het vlees is alles in allen, het vlees heerst. De ziel kan met al haar natuurlijk licht, kennis, wijsheid of oordeel, de zonde niet ten onder brengen, en het ook niet in die banden houden, die God ons in Zijn woord voorschrijft.

De begeerlijkheid der ogen, de begeerlijkheid des vleses en de grootsheid des levens, overwonnen Eva door de bedriegerij van satan, hoewel zij met Adam, het beeld Gods deelachtig was. De begeerlijkheid der ogen, had de overhand op het zien van de verboden vrucht, de eetlust werd opgewekt; zij was in haar oog goed tot spijs. Boven dit als was zij begeerlijk om iemand verstandig te maken, en dit had bij Adam de overhand, hoewel hij niet verleid was, en evenwel was hij in overtreding. Vandaar dat God de mens *vlees* noemt: "Mijn geest zal niet altoos twisten met de mens, ziende dat hij vlees is." Dat uit het vlees geboren is, is vlees, en hetgeen uit de Geest geboren is, is geest." En deze geest bestaat voornamelijk in geloof, hoop, licht, leven en liefde. Deze alle worden *het onvergankelijke zaad* genoemd, terwijl Petrus ze betitelt met de naam van *Goddelijke natuur*, en bij Paulus *het leven Gods*, waarvan de mens door de onwetendheid, die van nature op hem ligt, vervreemd is. Deze vruchten worden ons medegedeeld door de Geest uit de volheid van de Tweede Adam. Deze zijn de ziel en de bron van alle ware Godzaligheid. De Geest Gods in dezelve werkende is de kracht der Godzaligheid. Waar dit niet gevonden wordt, treft men alleen de vorm aan.

3. Deze tegenstrijdige partijen worden *wetten* genoemd. De wet der zonde en de wet des gemoeds, tevoren aangetoond. De wet der zonde zijn de verdorven genegenheden in het vleselijk gemoed werkzaam, dat zijn voedsel trekt uit de begeerlijkheden des vleses, God haat, en tegen God en de ziel der mensen strijd voert.

* *De wet des gemoeds*, is ten eerste geloof, dat door de liefde werkt, en deze blaast de gelovigen aan, geleiden hen en besturen hen in al hun werkzaamheden, handelingen en oefeningen, naar de zin des Geestes. Bijvoorbeeld. De Heilige Geest plaatst voor Paulus een bedroefd zondaar, die hem om hulp smeekt. Paulus gaat op reis, verzekerd zijnde dat God hem tot het werk geroepen had. Weldra verschijnt de gevangenebewaarder voor Paulus op zijn knieën, hem biddende om genade. Paulus verkondigt hem het geloof in Christus, zegt hem dat hij geloven moet, en dat hij de verlossing deelachtig zal zijn. De cipier gelooft en wordt verlost. De Geest gaf Paulus het gezicht en verzekerde hem van de Goddelijke roeping. Hij zond de gevangenebewaarder in de grootste droefheid tot Paulus. De Geest sprak door Paulus tot hem, en nam onder het spreken van Paulus, het hart van de cipier in, en werkte geloof, verlossing en blijdschap in zijn ziel. Dit alles werkte samen met het geestelijk gemoed van Paulus. En ik ben er zeker van, dat alle dergelijke werken, en alle ware Godzaligheid, die de goedkeuring des hemels wegdraagt, alleen en geheel door dezelfde aller heiligste en eeuwig gezegende Werkmeester, worden uitgewerkt. God wil gediend zijn in nieuwigheid des Geestes, en niet in de oudheid der letter. Hij zoekt al zulken, die Hem in Geest en waarheid aanbidden.

4. Deze tegenover elkander staande partijen, worden *zonde en genade* genoemd. "De zonde zal over u niet heersen; de genade zal heerschappij voeren". De zonde zal over de gelovigen niet heersen, en ook nooit een inval doen, in het koninkrijk Gods. Gods soevereine liefde door Christus, zal heersen over de haat der hel, ten eeuwigen leven, door de Tweede Adam, zo zeker als ooit de zonde tot de dood geheerst heeft door de eerste Adam.
5. Deze strijders worden genoemd, *de oude en de nieuwe mens*. "Leg af de ouden mens met zijn werken, en doet aan de nieuwen mens, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid". Efëze 4: 24. De zonde wordt de oude mens genoemd, omdat zij door een natuurlijke generatie afstamt van Adam. De genade wordt nieuwe mens genoemd, omdat zij ons wordt toegediend door de Geest, uit de volheid van Christus.
6. Paulus noemt het *een lichaam*. "Leg af het lichaam der zonde des vleses". En het andere noemt hij Christus: "Doet aan de Heere Jezus Christus, en wandel in Hem." En:
7. De apostel noemt het uitdrukkelijk: "*het vlees begerende tegen de Geest* en de Geest tegen het vlees, en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, hetgeen gij wildet." Hier zegt de Apostel ons duidelijk, dat deze strijd des vleses gevoerd wordt tegen de allerheiligste Geest Gods; dat zij tegen elkaar begeren, dat zij tegen elkaar zijn, en dat de wil wel bij of in ons is, maar dat het volbrengen niet gevonden wordt. En dit ligt aan de voet van ieder kruis, namelijk een bekwaamheid om te willen, maar een onbekwaamheid om te volbrengen, zodat wij niet doen kunnen hetgeen wij willen. Maar God, de Heilige Geest is beide de Werkmeester van het willen en het doen, en geeft dikwijls het één, als hij het ander onthoudt. Wij kunnen willen maar niet werken, maar laat het werk zijn wat het wil, als er een gewillig gemoed is, wordt het aangenomen, omdat dat ook uit God is. De Heilige moeten de overblijfselen van het lijden Christi vervullen in hun vlees, terwijl zij nog in het lichaam zijn, en zondaars, hetzij engelen of mensen, moeten ook de maat vol maken. Daarom willen wij dikwijls en worden ook dikwijls verhinderd.

Ik wilde te Korinthe gekomen zijn, een en andermaal zei Paulus, maar de Satan heeft het mij belet. Die niet vóór Christus zijn, moeten tegen Hem zijn, en die niet met Christus vergaderen, moeten hun best doen om van hem te verstrooien. Iedere partij moet haar werk doen, en hun maat vol doen, voor dat het loden gewicht, op de mond van de efa gelegd wordt. Zach. 5:7-8.

Er bestaat een gegronde reden, waarom het doen afwezig is als de kracht van te willen aanwezig is. Het is om ons onze zwakheid te leren kennen, en dat het Gods genade is, die in ons werkt, maar niet wij. Dat zonder Christus de mens niets doen kan, maar dat alles kan gedaan worden, en gedaan wordt, door de versterkende kracht van Christus is ons.

Nu zijn er tijden in Gods voornemen, dat Hij zijn kracht wil te voorschijn roepen en te werk stellen, zoals men zien kan in de dagen van de Zaligmaker, toen Hij Zijn macht ten toon spreidde, want toen Hij de Satan weerstaan had en al zijn verzoeken had afgewezen, keerde Hij terug in de kracht des Geestes. Wij lezen ook, dat toen er een grote menigte zieken omtrent de Zaligmaker was, dat ook de kracht des Heeren daar was om te genezen. Hij zegt tot zijn spottende broederen, dat zij tot het feest zouden opgaan, maar "Ik" zegt Hij, "ga nog niet op tot dit feest. Mijn tijd is nog niet gekomen, maar uw tijd is altijd." Hij geeft hetzelfde antwoord aan Zijn moeder op de bruiloft te Kana: "Vrouw wat heb Ik met u te doen? Mijn ure is nog niet gekomen." Hieruit blijkt het duidelijk, dat er bestemde tijden en stonden bestaan voor elk voornemen.

Het past dus de dienaars Gods wel, te bidden, te waken en te wachten. En die op zijn Meester wacht, zal eer hebben, en niet door teleurstellingen worden neergeslagen, want: "Zij zullen niet beschaamde worden; die op Mij wachten."

Ik geloof dat vele twijfelingen des harten, vooral als wij nog jong zijn in de wegen Gods, uit onwetendheid voortkomen. Wij weten niet, wat de Heilige Geest met het woord *vlees*, bedoelt. Wij denken dat Hij dan het lichaam bedoelt, afgetrokken van de ziel. Als nu de gelovigen op- en tegenstand in hun wil gewaar worden, vleselijke vijandschap in hun gemoed ontdekken, en bemerken, dat onheilige begeerlijkheden zich in hun genegenheden vertonen, denken zij (en ik heb het ook wel gedacht) dat dit nooit met genade bestaan kan. En bevindende, dat noch gebeden, noch tranen, voornemens noch bekentenissen, de diepste vernedering, noch de hoogste gelukzaligheid, de over der verdrukking, noch de berg der verheerlijking die kunnen uitwortelen of geheel teniet doen, geloven zij dat het werk der heiligmaking nog nooit in hen begonnen is, en nog veel minder dat het in hen voortgezet wordt. Zij kunnen die goddeloosheden maar niet ten onder brengen, of kwijt raken, zij kunnen die niet uit het gezicht krijgen en nog veel minder ze uit hun hart verdrijven.

Antwoord.

Als het nu waar is, dat God ons voor de grondlegging der wereld in Christus heeft uitverkoren, *opdat wij zonden heilig zijn en onberispelijk voor God in de liefde*, dan volgt daaruit dat hoe meer wij liefhebben, hoe meer wij geheiligd worden, en dat als wij volmaakt zijn in de liefde, wij ook volmaakt zijn in de heiligheid, want onze heiligheid en onberispelijkheid, moeten voor God volmaakt worden in de liefde. Ik voor mij heb het dikwijls ondervonden, dat juist in de oven der verdrukking de goddeloze genegenheden het sterkst waren, wat mij deed beven en vrezen om tot God te naderen, verwachtende niet anders, dan dat God mij verdelgen zou. Maar in plaats daarvan kreeg ik zulke onverwachte en ongeëvenaarde vertroosting, dat ze mij tot minder dan niets voor God maakten. En ik ben er van verzekerd dat niets mij bij God dierbaarder maakte en niets mij Hem meer deed liefhebben, dan juist dit. Dat is nu in mijn oog de ware heiligmaking, want dit is de ongeveinsde liefde, zonder enig bedrog.

Het woord *vlees*, bedoelt het bederf der ziel, meer dan van het lichaam in het afgetrokken beschouwd. De apostel noemt dit gehele bederf, *het lichaam des doods*. 's Mensen verdorven genegenheden zijn *de wet der zonde*. Deze nemen de zondaar gevangen, en de vleselijkheid des gemoeds, zijnde vijandschap tegen God, gaat hand aan hand met de verdorven genegenheden. Want de begeerlijkheid wordt ontvangen in het gemoed, voordat de zonde inderdaad wordt uitgevoerd en de dood in de consciëntie brengt. Hierom voegt de Apostel het vlees en het gemoed samen als met elkaar in vereniging werkende in de gehelen zondeloop. "Waar in gij eertijds wandeldet, naar de eeuw dezer wereld, des oversten van de macht des lichts, welke geest nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid; waarin wij ook eertijds gewandeld hebben, namelijk de

begeerlijkheden onzes vleses, en der gedachten. En wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen." Efëze 2: 2-3.

De vleselijkheid des gemoeds is vijandschap tegen God; zij is vervreemd van het leven Gods, zij is geheel aan de duivel verbonden; zij begeert vijandschap en wordt *een vleselijke gemoed* genoemd. De leden van dit lichaam zijn niet anders dan werktuigen van zonde en ongerechtigheid. Daarop is het vleselijk gemoed gesteld, en werkt het met verdorven genegenheden.

En dit geloof ik vast, dat, als ik geen overblijfselen van het oude voorhangsel op mijn verstand had, en geen opstand in mijn wil, verdorven genegenheden in mijn gemoed, vleselijke vijandschap, noch ontrouw in mijn hart, ik een der gelukkigste mensen ter wereld zou zijn. Mijn dagelijks kruis was dan geëindigd, ik had geen zelfverloochening meer nodig, en streed niet meer tegen de Geest. Ik behoefde dan mijn hart niet te bewaren; ik was bevrijd van waakzaamheid en zelfonderzoek en er zou tussen God en mijn ziel geen beschroomdheid of afstand meer zijn. Maar deze Goddelijke gelukzaligheid is voor de andere wereld bewaard. Lazarus moest het kwade in dit leven ondervinden, en rondom vertroost worden, wanneer dit leven ten einde liep.

Ik kan, ik mag, ik durf niet zeggen, dat ik van God niet met een eeuwige liefde geliefd ben. Ik durf niet zeggen, dat ik die liefde niet bezit die zich in de waarheid verblijdt, hetgeen Paulus noemt *een vermaak hebben in de wet Gods naar de inwendige mens*. En toch ben ik in en van mijzelf, én door de zonde, een hater Gods. Rom. 1 : 30. "Ik was nijdig" zeide Asaf, "over de voorspoed van de goddelozen, en werd in mijn nieren geprikkeld." Waarom?

Omdat zij in rijkdom toenemen, en hij was arm. En omdat zij niet in moeite waren, en niet zo geplaagd werden als hij. En omdat zij vet en op hun gemak waren, en geen banden hadden tot de dood, maar hun kracht fris was. "Tevergeefs" zei hij, "heb ik mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewassen; ik ben toch de ganse dag geplaagd en mijn bestraffing is er alle morgens. Mijn voeten waren bijna uitgeleden en mijn treden hadden gewankeld, zo onwetend, zo dwaas was ik. Ik was een beest voor U." "Ik zal dan gedurig bij U zijn. Gij hebt mijn rechterhand gevat. Gij zult mij leiden naar Uw raad en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen." Psalm 73.

En nogmaals.

Nu noemen wij de hoogmoedigen wel gelukzalig, en die goddeloosheid doen worden gebouwd, ook verzoeken zij de Heere en ontkomen. Mal. 3: 15. Deze zijn niet anders dan satans onderdanen, met een momaangezicht en niets in ons is met hen ingenomen, of benijdt hen hun hoogmoed of hun goede staat en welvaren; niets in ons, dan onze verdorven genegenheden trachten naar zulk een staat of zoeken dergelijke gemakkelijkheden. Deze zijn, namelijk die genegenheden *de wet der zonde*, die strijd voert tegen de zin des Geestes. Door deze vogelverschrikkers wordt de wet der zonde ontdekt, en door deze tegenstrevers wordt de Geest in Zijn werk bekend.

Maar de tijd zal komen dat wij zullen terugkeren in onderscheid zullen maken en zien tussen de rechtvaardigen en de goddelozen. Dan zal Asaf de dwazen, die hij buitengesloten zal zien buiten de bruiloftsmaal, niet meer benijden; en Maleáchi zal de hoogmoedigen niet meer welgelukzalig noemen, wanneer hij ze slechts als stoppelen zal zien in het vuur van de wraak van God.

Voor altijd de uwe

WILLAM HUNTINGTON S. S.

5. Ontdekkingen en waarschuwingen uit de straten van Sion door een wachter van de nacht.

**Preek uitgesproken in de Voorzienigheidskapel
22 oktober 1798**

5. Ontdekkingen en waarschuwingen uit de straten van Sion door een wachter van de nacht.

Preek uitgesproken in de Voorzienigheidskapel
22 oktober 1798

Brief aan William Huntington met verzoek om publicatie.

Aan de weleerwaarde heer ds. Huntington.

Geliefde heer,

Het verzoek wat wij gaan doen is, hopen wij, onder indrukken van Hem Die heeft laten optekenen toen Hij op de aarde was en bad tot Zijn hemelse Vader, dat Hij dat niet alleen deed voor Zijn discipelen die toen met Hem waren, maar ook voor degenen die daarna door hun woord in Hem geloven zouden. Daarbij zag Hij, en toonde de liefde van Zijn hart, op allen die de Vader Hem gegeven had en die nog in de wereld zouden komen, waarvan geen klauw zal achterblijven totdat de laatste steen zal worden toegebracht tot het gebouw der genade.

We hebben deze avond het Woord gehoord uit uw mond, niet 'als het woord eens mensen, maar als Gods Woord', Die het – daar zijn we goed van overtuigd –, aan u gaf. Omdat we weten dat het niet alleen ons aangaat maar ook de uitverkorenen van God in het algemeen en het geslacht dat na ons opgroeit, willen we het in deze tijd verspreiden en doorgeven aan hen die er belang in hebben als wij er niet meer zijn. Dit zal ons reden geven om onze genadige God te danken voor de neerbuigende goedheid om u zo uitnemend te verlichten, te onderwijzen en te onderrichten, dat u ons te boven gaat, of iemand die we gehoord of gekend hebben, hetzij heden, of in voorgaande tijden.

Met het oog hierop, willen we u vragen om de moeite te doen zo nauwkeurig mogelijk de preek die u deze avond hebt gehouden, op te schrijven en ons vieren toe te staan die te laten drukken en te publiceren. We geloven dat u niet alleen ons daarmee aan u zult verplichten en een dienst zult doen, maar ook duizenden anderen die nu leven en een onbekend aantal van Gods kinderen die nu nog niet geboren zijn.

Gedenkende dat het licht is gezaaid voor de rechtvaardigen, willen wij kosten noch moeiten sparen om anderen iets mee te delen of door te geven van wat God u heeft willen openbaren.

Wij verblijven, geliefde heer, uw toegenegen,

V. L. - M. C. - E. T. - O. T.

Maandagavond, 22ste oktober 1798.

Tweede uitgave 1802, Gedrukt bij: T. Bensley, Boltcourt, Fleetstraat, Londen.

Verkocht door de Voorzienigheidskapel op maandag- en woensdagavond en door de gemeente in de Monkwell-straat op dinsdagavond; door T. Green, no 93 en J Bakker no 226 Oxford-straat; George Callandine, boekverkoper, Leicester; Benjamin Gateward, horlogemaker, Hitchin, Herts; Thomas Barston, Marktplaats, Grantham, Lincolnshire; bij de kapel in de Cliff, Lewes, Sussex; door A. Batten, sen. Wellwyn, Herts; en door J. Jameson, Penrith, Cumberland.

Ontdekkingen en waarschuwingen uit de straten van Sion door een wachter van de nacht.

Die overwint, die zal bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens, en Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen.

Openbaring 3:5.

De gemeente van Sardis was zonder twijfel een type of beeld van de Kerk van God in onze dagen. Dat blijkt uit het feit dat de gemeente die vervolgens genoemd wordt, die de naam Filadelfia draagt, een geopende deur heeft voor de engel der gemeente en niemand kan die sluiten. Dit wijst op die tijd *dat het evangelie verspreid zal worden over de hele wereld, tot de aarde vervuld zal zijn met de kennis en de heerlijkheid des Heeren, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken.*

Als die heerlijke tijd voorbij zal zijn, zal het laatste type van de zeven gemeenten vervuld worden en dat zal duren tot het einde van de wereld. Want wat er wordt gezegd over de kerk van Laodicéa komt helemaal overeen met de geschiedenis van de wijze en de dwaze maagden, Matthéüs 25, als de Bruidegom bij Zijn komst de belijders sluimerend en slapend zal aantreffen. Van hen wordt evenals van die gemeente gezegd dat de zielen der mensen lauw zullen zijn als Hij de deur zal sluiten en alle zorgeloze en levenloze belijders uit Zijn mond zal spuwen, omdat ze niet kunnen blijven in de ingewanden van Zijn barmhartigheid. Daarom zegt Hij tot die laatste van de zeven gemeenten *dat Hij aan de deur staat en klopt.* Zo spreekt Hij ook over de laatste dagen; *Hij zegt de dienstknecht die Hem onmiddellijk zal opendoen als Hij komt en klopt.* Daarom noemt Hij Zich de 'Amen' als Hij schrijft aan die van Laodicéa, om te tonen dat Hij dan de laatste slag zal geven, om beiden de kerk de wereld te voleinden.

Hieruit blijkt dat deze zeven gemeenten profetische typen waren. Dit schijnt ook de reden te zijn dat de brieven alleen aan de zeven gemeenten in Azië geschreven zijn en niet aan andere gemeenten. Ja, ze werden zelfs niet geschreven aan de gemeente te Jeruzalem, die de Metropolitische Kerk was en de moeder van alle andere gemeenten. Zij was ook in alles de voornaamste, want ze was de moeder van Christus, omdat Christus daar ter wereld kwam en uit haar geboren is naar het vlees. Zij was de eerste die in Hem geloofde en van haar gingen het Woord en de wet uit tot alle volken. Toch wordt ze niet genoemd in deze brieven, hoewel ze ongetwijfeld inbegrepen wordt bij één van deze zinnebeeldige gemeenten. Ja, niet één kerk wordt genoemd in Afrika of Europa, wat duidelijk aantoont dat deze gemeenten types waren van de gemeenten die later nog in de wereld zouden ontstaan.

Zoals de gemeente van Filadelfia een voorafschaduwing is *van de komende heerlijke Kerkstaat* en de verkondiging van het evangelie in de hele wereld en de gemeente van Laodicéa overeenkomsten vertoont met de dingen die de Heere heeft voorzegd voorafgaand aan *Zijn komst ten oordeel*, zo stelt de gemeente van Sardis de kerk in *onze dagen* voor en komt alles wat is gezegd helemaal overeen met de kerk in de huidige situatie.

Als Christus deze gemeente aanspreekt, noemt Hij Zichzelf 'Die de zeven Geesten Gods heeft, en de zeven sterren' Openbaring 3:1. Met de zeven Geesten Gods worden geen engelen bedoeld, want het is moeilijk voorstelbaar dat de engelen samen met God de Vader en de Heere Jezus Christus deze brieven aan de gemeenten zenden, volgens hoofdstuk 1:4,5. Met de zeven Geesten Gods wordt echter de Heilige Geest met al de volheid van Zijn giften en genadegaven bedoeld en met de zeven sterren de zeven dienaars van de zeven gemeenten, die net als de sterren enig licht verspreiden. Dit licht straalt van Christus op hen af. Ze zijn in Christus' hand, dat wil zeggen dat ze zwak zijn en Zijn macht nodig hebben om hen te ondersteunen, te beschermen en te bewaren.

'Ik weet uw werken, dat gij de naam hebt, dat gij leeft, en gij zijt dood,' Openbaring 3:1.

De werken die Christus van ons vraagt, zijn de werken des geloofs, de arbeid der liefde en de lijdzaamheid der hoop. Dit wordt in Zijn kracht volbracht door mensen die deel aan Hem hebben, in Hem blijven en Zijn waarheid verkondigen, verdedigen, omhelzen, vasthouden en in haar blijven. Alle werken die hier niet aan voldoen, zijn dode werken, die verricht worden door mensen

die dood zijn in zonden en misdaden, onder de vloek van de wet liggen en veroordeeld worden door hun eigen geweten. Het ergste van alles is dat ze veroordeeld worden door het evangelie; het is 'een reuk des doods' voor hen, omdat ze slechts huichelaars in Sion zijn.

'Gij hebt de *naam* dat gij *leeft*, en gij zijt dood.' In deze tijd is er niets gewoner dan dat we een arme, flemende huichelaar horen uitroepen: 'O, wat een *levende* dienaar van het evangelie is die jongeman! O, wat een levende gemeente heeft hij! Hoe levendig is die en die jongeman! Deze zijn waarlijk door God levend gemaakt! Als u tegelijk aan 99 van de 100 predikanten of gewone kerkgangers zou vragen wat de *levendmakende* werkingen van de Heilige Geest zijn, wat het Woord des levens uitwerkt als het met kracht komt, wat het betekent om van de dood over te gaan in het leven door het geloof, wat het betekent om bevrijd te worden van de prikkel des doods, van de vrees des doods en van de wet die de bediening des doods is, wat een *levende* hoop is, wat de bekering ten leven inhoudt, wat het betekent dat ons hart besneden wordt om God met ons ganse hart lief te hebben en wat het inhoudt dat Christus' in ons *leeft*, zullen ze u net zo'n goed verslag veel over deze dingen kunnen geven als de Hottentot; en niet beter.

'Zij hebben de naam dat ze leven, maar ze zijn dood.' *Zij die hun de naam geven dat ze leven, oordelen alleen naar het uiterlijk* en hun oordeel is niet rechtvaardig. Deze schijn dat ze leven wordt niet gewekt door dingen die van God afkomstig zijn, maar door menselijke vindingen, zoals zendingsarbeid. Dit houdt veel snel reizende groepen en onderzoekende partijen spotters, voor lange tijd in leven: *niemigheid* schenkt vele duizenden het leven. Zo'n '*kostelijke*' ziel komt en begint zijn eerste preek met 'zie, hier' en zijn vertrek met 'zie daar', maar het Goddelijk leven wordt niet versterkt of beschreven, door één op de vijftig van deze mensen. Als zij met ernst op het leven zouden wijzen, zouden zij, die slechts een naam hebben dat ze leven, niet graag naar hen luisteren.

Veel predikanten moeten hun toevlucht nemen tot een orgel om wat valse vreugde te verwekken. Anderen proberen de gemoederen in beweging te brengen met nietszeggende, hoogdravende woorden en veel lawaai. Anderen worden in leven gehouden en blijven voortdurend in beroering door misbruik van maatschappelijk gezag en roemen de verhevenheid van de Jacobijnen, (een revolutionaire groep). Vele duizenden mensen worden gevoed en in leven gehouden door hen die het evangelie zwart maken. Zij betitelen het evangelie spottend als anti-nomianisme en een losbandige leer. Zij beschimpen de kracht der godzaligheid en degenen die haar prediken en zich er in verheugen. Op grond van deze dingen en niet op grond van het werk van de Heilige Geest, krijgen zij de naam dat ze leven.

'Zijt wakende, en versterk het overige, dat sterven zou', Openbaring 3:2. De eerste woorden bevatten een bestraffing vanwege blindheid van geest, vleselijke gerustheid, ijdelheid en onoplettendheid. Dat ze blind moeten zijn, blijkt wel!

Toen *de ure der verzoeking* kwam, verwachtten ze niets minder dan de vernietiging van alle heerschappij, gezag, orde en verschil tussen de mensen. Ook verwachtten ze dat de anarchie zou triomferen. God stuurde deze verzoeking als een wan om het kostelijke van het snode te scheiden en als een strik om de bedriegers en huichelaars in Sion te ontdekken en te vangen. Zij zijn zo wanhopig als ze zien hoe God de inspanningen van ons leger bekroont dat het hun een kwelling is om naar het verslag ervan te luisteren. Zoals de profeet voorspelde, zal dit er uiteindelijk op uitlopen dat de mens 'zeer toornig zal zijn, dan zal hij vloeken op zijn koning en op zijn God, als hij opwaarts zal zien' Jesaja 8:21.

'Versterk het overige, dat sterven zou.' Dit zijn *de vaten der barmhartigheid* in de oven der beproeving. Zij komen bijna om door gebrek aan het brood en water des levens. Zij hebben niets dan bronnen zonder water, wolken zonder regen en herders die hen niet verstaan. Zij willen dat hun toestand beschreven wordt en dat de vriendelijke nodigheden en bemoedigingen van het evangelie hun bevindelijk verklaard worden. Zij gaan van stad tot stad om dit te vinden, maar het is alles tevergeefs. Er is nauwelijks een grote stad in het land, of u zult er hier en daar een klein gezelschap vinden van mensen die bewust zijn van hun verloren staat en die verkeren in de banden en ellende. Zij hebben niemand die hen voedt en terwijl huichelaars gevoed en verzadigd worden met hun eigen aanmatiging, *schijnen* deze mensen te sterven.

De woorden 'het overige' duiden erop dat een groot aantal mensen afvallig is geworden. Dit is zonder enige twijfel ook waarheid in onze dagen. Mr. Winchester, die een grond heeft gelegd voor de mening *dat er hoop in de hel is*, heeft het geloof van velen te niet gedaan, zowel van hen die op de

preekstoel stonden als van hen die in de banken zaten. Mr. Brothers, een dwaas, die ons een grondslag legde voor de mening dat de Zaligmaker nog in het graf ligt, opdat we de Levende zouden zoeken onder de doden, heeft zijn duizenden verslagen. Mr. Tom Paine [een revolutionair die de Rechten van de Mens publiceerde] heeft zijn tienduizenden verslagen. Maar er is niet één op de honderd van die mensen op wie Christus ziet. Het zijn er slechts '*weinig die sterven zouden*' voor wie Christus zorgt. Dat zijn niet degenen die de naam hebben dat ze leven, terwijl ze dood zijn, want 'God is niet een God der doden, maar der levenden' Matth. 22:32.

Zijn aanklacht: 'Ik heb uw werken niet vol gevonden voor God' Openbaring 3:2. Het volkomen werk van een evangeliedienaar is het werk van een evangelist of het werk van een dienaar des Geestes. Hij die dat doet, moet wedergeboren zijn, delen in de liefde, de gunst en het volbrachte werk van Christus en de zalving met Hem; die Zijn licht verspreidt, die staat in Zijn kracht, die vervuld zijn met Zijn liefde en in Hem het leven, rechtvaardigheid, vrede en rust genieten; en zo de waarheid van Gods Woord, de macht van Zijn hand, de gunst van Zijn Naam, de verborgenheden van Zijn Koninkrijk en de weldaden van het kruis, overal bekend maken. Door deze dingen met klem aan het hart van anderen te leggen, oefent hij invloed op hen uit door de goede hand van God over hem, Die beloofd heeft getuigenis te geven van het woord van Zijn genade en Die geen getuigenis geeft van een andere leer. Dit is een Goddelijk werk en daarom wordt het een *goed werk* genoemd: het brengt zielen tot het geloof in Christus, doet ze Hem liefhebben, God in Geest en waarheid aanbidden en de heerlijkheid van hun zaligheid aan Hem toeschrijven.

Maar de werken waarover hier geklaagd wordt, zijn heel andere werken: de mensen naar de mond praten, wandelen in arglistigheid en bedrieglijk omgaan met het Woord van God. Ze beginnen met de Geest en eindigen in het vlees, ze belijden de waarheid en geven die een plaats aan het begin van hun belijdenisgeschriften, maar ze wijken ervan af en veroordelen zelfs de waarheid; ze zweren trouw aan de koning maar preken tegen hem, ze onderschrijven de Geloofsartikelen van de Staatskerk en daarna beschimpen ze deze artikelen en allen die erin blijven geloven. Dit zijn de werken van de huidige dag.

'Gedenk dan, hoe gij het ontvangen en gehoord hebt, en bewaar het, en bekeer u' Openbaring 3:3. Hoe de Kerk deze woorden ontvangen heeft en wat zij eerst gehoord heeft, kunnen we zien in de bovengenoemde geloofsartikelen. Ze spreken over predestinatie en verkiezing, verlossing door het bloed van Christus, genade en vrede door Zijn offer en rechtvaardigmaking door het geloof in Christus' rechtvaardigheid. We kunnen hierover ook lezen in de werken van Luther en Calvijn en in de artikelen van de Kerk. Dit zijn de zaken die wij moeten *boren en bewaren*. Maar kunnen we zeggen, dat hier in onze dagen aan vastgehouden wordt? Nee, verre van dat. De meerderheid van hen die zich christenen noemen, bindt de strijd aan met ieder die preekt over deze zaken en de beleving ervan en met ieder die ze belijdt en in dit geloof volhardt.

De Heere vermaant ons deze dingen te bewaren en "*bekeer u!*" Want de meerderheid van hen die zich christenen noemen, is onbekeerd en weet niet wat de bekering inhoudt. Dat geldt ook voor de meerderheid van de predikanten. Zij denken dat de bekering bestaat in wat natuurlijke smart die voortkomt uit eigenliefde, een besef van schuld en vrees voor de toekomstige straf. Zo bekeerde Judas zich echter toen de *duivel in hem gevaren was*, terwijl de waarachtige bekering volgt nadat de duivel de zondaar verlaten heeft. De ware droefheid wordt niet gewerkt door persen en aansporingen en aandrang met hevige strijd, samen met schuld en toorn en met vrees en verschrikking. Waarachtige bekering vloeit voort uit de vergeving van de zonde door de Geest der liefde. Dit gaat gepaard met de toepassing van het bloed der verzoening aan het hart van de zondaar en met een gelovig aanschouwen van Christus en dat hij deel aan Hem heeft, dat God in Jezus met hem verzoend is en een welbehagen in hem heeft, dat Hij ons verlicht in het zalige aangezicht van Jezus, dat Hij ons aanneemt in de Geliefde en ons in Hem zegent met alle geestelijke zegening in de hemel. Dit is de bekering ten leven en dit is een gave Gods.

Vervolgens roept de Heere op tot waakzaamheid. 'Indien gij dan niet waakt, zo zal Ik over u komen als een dief' Openbaring 3:3. Zonder twijfel wordt dit gezegd tegen de wachters in Sion, van wie het merendeel stekeblind is. Zij houden zich zo ver van het rondgaan van de stad, dat ze er zelfs de weg niet weten, Pred. 10:1,5. Ze staan niet op de muren van Sion, die 'heil' genoemd worden, maar zijn in plaats daarvan dood in zonden en misdaden. Een wachter moet 's nachts uitroepen hoe laat het is, alarm slaan in tijd van gevaar, dieven en verdachte personen oppakken, de beweging en de

nadering van indringers gadeslaan en de burgers tijdig waarschuwen zodat ze op hun hoede zijn. Dit is de beschrijving die God geeft van een wachter, maar wie voldoet er aan deze kentekens? De meeste wachters bluffen op ons heldere licht en de heerlijke verkondiging van het evangelie, terwijl ik denk dat we wegzinken in één van de donkerste nachten die ooit gevallen zijn over het evangelische Sion.

Bovendien wordt het evangelie niet overal verkondigd, zelfs niet in ons land. Ik geloof niet dat één op de duizend preken die onder ons gehouden worden de minste gelijkenis vertoont met het evangelie, als het waar is wat Paulus schrijft over het evangelie. Hij zegt ons dat het evangelie 'een kracht Gods tot zaligheid is een iegelijk, die gelooft', Rom. 1:16, dat het een 'bediening der rechtvaardigheid' is, 2 Kor. 3:9 en dat iedere oprechte dienaar van het evangelie een dienaar des Geestes is, 2 Kor. 3:6. Als dit waar is, waar zullen we dan zo'n evangelie en zulke predikanten vinden?

Ook kunnen we niet zeggen dat onze wachters dieven of rovers gearresteerd en in hechtenis gezet hebben. Ze hebben veel eerder hun daden goedgekeurd. Ik ken geen ergere dieven en rovers dan de roomsen, de Arminianen, de Arianen en de Socinianen, want zij beroven God. Maar, veel van onze blinde wachters hebben gewenst dat God Zélf met de Fransen een verbond zou sluiten en met alle andere dievenholen. Toen de duivel onder ons kwam, hebben de meesten van hen niet gebluft, *noch hem met de tong geslagen*. Ze waren als stomme honden die liever naar hem kwispelstaartten dan dat ze iets anders deden.

'Indien gij dan niet waakt, zo zal Ik over u komen *als een dief*'. Een dief komt meestal als de mensen zich het veiligst voelen en als hij het minst verwacht wordt. Ik ben er zeker van dat Christus Zijn Woord vervulde in deze ure der verzoeking, want Hij *beroofde* veel wolven van hun schapenvacht en deed hen naakt gaan, opdat anderen hun schaamte zouden zien. Velen van hen hebben hun hart opgeknapt, met bezemen gekeerd en versierd. Christus ontnemt hun dit alles en laat de satan terugkeren naar het huis dat hij verlaten had. Dit bleek uit de geest van revolutie, wraak, bloed en moord die zij uitademden. Hun hart kon een kuil van de basilisk genoemd worden en hun mond het hol van een adder.

Sommigen beroofde de Heere hun huizen en goederen, hun voorrechten, hun familie en vrienden. Zij raakten zelfs hun vaderland kwijt, want ze werden verdreven naar vreemde landen, omdat ze onwaardig waren om in hun land te blijven. Anderen wierp Hij in de gevangenis en daarmee ontnam Hij hun de gewone vrijheid die slenteraars en gelukzoekers nog hebben. Sommigen nam Hij door de strop uit dit leven weg, omdat ze het leven niet verdienden. Van een groot aantal mensen dat nog onder ons is, is het ene talent dat zij hadden, afgenomen. Velen die enige gezonde leerstellingen en goede opvattingen hadden met betrekking tot het evangelie en die gezonde woorden konden spreken die niet veroordeeld konden worden, werden aan de duivel en aan Mr. Tom Paine overgegeven. Zij dronken de opstandige gedachten, de godslastering en de vleselijke logica van deze man in, zodat ze alleen nog argumenten konden noemen die lijnrecht ingingen tegen de wil en het Woord van God. Zij waren te wijs om zich te laten regeren en besturen door het Woord en de wil van God want hun wijsheid had hen er afkerig van gemaakt.

Aan anderen, die niet zoveel in hun hand hadden, maar die wel veel hoopten te ontvangen, is ook alles ontnomen. Ik bedoel hen die lang de ondergang van alle politieke leiders in Europa voorzegd en verwacht hebben. Zij hebben zichzelf van week tot week Franse vrijheid beloofd, die verkregen is door het zwaard van Frankrijk en de ondergang van hun eigen land. Zij hebben gehoopt op Napoleon Bonaparte en de Ierse Roomsden. Zij hebben hoog opgegeven over de Volksregering en daarmee bedoelden ze niemand anders dan zichzelf. Deze mensen heeft de Heere van hun ingebeelde tronen gestoten en Hij heeft hen alle koninklijke waardigheid die zij meenden te hebben, ontnomen. Hij heeft al hun hoop doen vergaan door de Ierse moordenaars uit de wereld weg te nemen en de Franse vloot naar onze havens te sturen. Ook heeft hij Egypte gegeven tot losgeld in onze plaats, zodat de godslasterlijke Rabsaké naar het land van Cham werd gezonden en niet naar Jeruzalem. [Napoleons overwinning op Egypte].

Zo is onze dierbare Heere gekomen als een Dief, heeft Hij de bedriegers en huichelaars in Sion ontmaskerd en ze opgehangen tot verachting voor alle rechtvaardigen in beide werelden, omdat ze verontreinigd waren door meineden, opstand en bloed.

'En gij zult niet weten, op wat ure Ik over u komen zal' Openbaring 3:3. Dit uur van de komst van de Heere zou diep geheim worden gehouden tot het Hem behaagde het bekend te maken. Het is geheim geweest en verborgen in God. Geen uitlegger heeft dit uur ooit beschreven of de kentekens aangeven. Hieruit blijkt dat we profetieën het best kunnen verstaan als we op hun vervulling zien. Toen de *ure der verzoeking* kwam, voelden we allemaal een grote behoefte om te weten waar ze in de Schrift was voorspeld en waarop deze verzoeking zou uitlopen. Zij die in dit opzicht de meeste wijsheid schenen te hebben, waren het verst van de waarheid verwijderd. *Bijna vijf jaar heb ik hier niet weinig over gepeinsd, tot de Heere mij door middel van stem uit de hemel op mijn bed meedeelde: Dit is de ure der verzoeking.* Ik kende de stem, ik wist Wie deze woorden sprak en het is zeker een uur der verzoeking geweest; met een getuigenis!! De duivel had vele duizenden verleid om kuilen te graven en strikken en vallen te zetten en zo anderen van het leven te beroven. Door de rechtvaardigheid Gods vielen deze mensen net als Haman in hun eigen kuil. Er is geen strik gezet door de duivel en zijn handlangers of een gemeen plan gesmeed op het vasteland, in ons eigen land of aan boord van schepen, of God heeft deze strikken ontdekt en deze plannen doorkruist. Hij heeft degenen die deze plannen smeedden, hals over kop in hun eigen kuil doen vallen. 'Alzo moeten omkomen al Uw vijanden, o HEERE! Die Hem daarentegen liefhebben, moeten zijn, als wanneer de zon opgaat in haar kracht! En laat ons land stil zijn, veertig jaar. Richt. 5:31.

Deze ure der verzoeking heeft het hart van veel van Gods kinderen geoefend en beproefd. Zo bleek of zij meegesleept zouden worden met de dwaling van de goddelozen, of dat hun eigen standvastigheid hun zou ontvallen en zij de menigte zouden volgen in het kwaad. Ook veel bedriegers op de preekstoel en huichelaars in de banken hebben hen niet weinig beproefd, terwijl ze al verzocht werden door de sluwe, persoonlijke handlangers en lakeien van de duivel, die dagelijks rondgingen met de boeken van Mr. Tom Paine, opstokende pamfletten, Jacobijnse nieuwsbladen en krankzinnige profetieën. Door deze verzoekers en hun verzoeken heeft God Zijn volk beproefd, opdat hun geloof en gehoorzaamheid aan de dag zouden komen, als 'Gods oordelen zullen wederkeren tot gerechtigheid en de oprechten van hart het zullen navolgen' Psalm 94:15.

Sommigen werden niet weinig geschokt in hun vertrouwen en struikelden voor een tijd in hun verbonds-onderhandelingen. God heeft de struikelenden echter geheeld en Hij zal niet toelaten dat mensen met een verbroken en verslagen hart die ootmoedig met Hem wandelen, bedrogen zullen uitkomen. Als zij in moeilijkheden vallen en als zij beproefd en verzocht worden, zal dit geheiligd worden, zodat ze gereinigd en wit gemaakt worden. Zo is het. Want als God de harten van de andere mensen zal blootleggen, zullen zij beter staande kunnen blijven, klaarder schijnen en beter zien. Dan zal duidelijker openbaar komen dat zij Gods kinderen zijn, omdat zij Gods wil, Gods Woord, de beschikkingen van Zijn voorzienigheid en Zijn genade aan hun kant hebben, omdat het gevoelen dat in Christus was, ook in hen is; en omdat God hun gebeden hoort en verhoort, terwijl de profetieën, begeerten, wensen, gebeden, hoop en verwachting van de huichelaar allemaal ter aarde vallen. Zo is het in onze dagen geweest en daarom volgt er:

'Doch gij hebt enige weinige namen ook te Sardis, die hun klederen niet bevlekt hebben, en zij zullen met Mij wandelen in witte klederen, overmits zij het waardig zijn' Openbaring 3:4. Dit wordt met verwondering en verbazing gezegd: er zijn zelfs in onze dagen mensen overgebleven die tot dit getal behoren, hoewel er zo vele duizenden predikanten en gemeenteleden van ons zijn uitgegaan in de ure der verzoeking. Maar, zo is het: *Er zijn nog enkele namen overgebleven*, want "als de leeuw en de beer door de kudde zullen doorgaan, zal de herder een poot of een stukje van een oor redden" Amos 3:12, Engelse vertaling.

Deze uitverkorenen worden 'namen' genoemd, geen personen. Ik denk dat in deze namen een verborgenheid besloten ligt. Deze namen zijn geen symbolische namen voor evangelisten, want de meesten van hen die zich het Evangelische Genootschap noemen, zijn gevallen in de strikken van Mr. Tom Paine of Mr. John Wesley. Deze namen kunnen we beschouwen als de namen die bedriegers, wolven en huichelaars Gods kinderen geven omdat ze standvastig zijn, de waarheid trouw aankleven en uniek zijn in de wereld. Zo werden de eerste heiligen en getrouwe volgelingen van Christus *Nazarenen* genoemd Hand. 24:5. Zo is het ook bekend dat er velen zijn die door sommige mensen betiteld worden als antinomianen, gevaarlijke mensen, mensen met een boze geest, dwepers, enghartige zielen en zelfs 'geestdrijvende schurken', hoewel de duivel zelf en al zijn handlangers hen niet kunnen verleiden, ontkleden of onteren door alle listen die zij gebruiken in de ure der verzoeking; net zo min als de duivel de naam van Paulus kon aantasten, door hem een 'oproerkraaiër' en zijn leer 'ketterij' te noemen.

Maar als deze *weinige namen* 'geheilige' namen zijn, wat zeer waarschijnlijk is - ik bedoel namen die God Zijn kinderen geeft - kunnen we makkelijk aangeven wat ze betekenen. God Zelf noemt hen met deze namen en maakt bekend welke namen afgelegd en welke aangenomen moeten worden. Zo zegt Hij bijvoorbeeld: 'Tot u zal niet meer gezegd worden: *De verlatene*, en tot uw land zal niet meer gezegd worden: *Het verwoeste*. Maar gij zult genoemd worden: *Hefzibah*, Mijn lust is aan haar; en uw land: *Beulah*, het getrouwde; want de HEERE heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden' Jesaja 62:4. De naam die de Joden gewoonlijk gebruikten voor de heidenen, was '*de verlatene*'. Dit deden ze om zich van de heidenen te onderscheiden. Hun land noemden ze gewoonlijk '*het verwoeste*' in tegenstelling tot het heilige land dat God had verkoren om daarin te wonen. Op grond daarvan werd Kanaän met zijn Joodse inwoners '*een vruchtbaar veld*' genoemd en de heidense wereld '*een woestijn*'. God beloofde echter de wereld te veranderen. Dat hield in dat *de woestijn* tot een *vruchtbaar veld* zou worden, en het vruchtbare veld voor een *woud* geacht zou worden' Jesaja 32:15. Dit zou gebeuren als het Koninkrijk van de Joden genomen zou worden en gegeven zou worden aan een volk dat de vrucht daarvan zou voortbrengen. Vanaf die tijd werden de heidenen niet meer '*de verlatene*' genoemd vanwege de uitverkorenen die onder hen waren en hun land werd niet meer '*het verwoeste*' genoemd, omdat God er zou wonen. 'Maar gij zult genoemd worden: Mijn lust is aan haar; en uw land: Het getrouwde; want de HEERE heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden.'

De naam 'Hefzibah', Mijn lust is aan haar, is van toepassing op allen in wie de Heere een behagen heeft. Ons wordt geleerd dat de Heere een *welbehagen* heeft in het gebed van de oprechten en een ander Schriftgedeelte zegt: 'De oprechten hebben U lief' Hooglied 1:4. De naam 'Hefzibah' wordt dus in het bijzonder gebruikt voor hen die de Heere liefhebben en Zijn Naam aanroepen. De naam 'Beulah', het getrouwde, is van toepassing op het *land* waarin de oprechten wonen, want de Heere trouwt het hele land vanwege degenen aan wie Hij een behagen heeft, zoals alle kinderen Israëls, *Gods kinderen* genoemd werden, door de nationale aanneming omwille van de weinigen die de Zijnen waren door geloof en wedergeboorte. Ze werden allen *Gods vrouw* genoemd omwille van de weinigen die Hij had ondertrouwd. Hieruit blijkt dat we onder *Hefzibah* degenen moeten verstaan die oprecht zijn, die God liefhebben en tot Hem bidden en onder *Beulah* het land waar de Kerk die Hij heeft ondertrouwd, woont. De duivel en zij die met hem samenspanden hebben hard gewerkt om *dit Sion* te bezoedelen en *ons land* tot een slagveld te maken. Maar wij zijn gebleven wie we zijn en zij die hebben gewacht op ons struikelen en ondergang, zijn geworden tot een zeer bittere gal en een samenknoping der ongerechtigheid, want God is verschenen tot onze heerlijkheid en tot hun schande.

Een andere naam die het Sion uit de heidenen krijgt, is deze: 'En de gesnedene zegge niet: Ziet, ik ben een dorre boom. Want alzo zegt de HEERE van de gesnedenen, die Mijn sabbatten houden, en verkiezen hetgeen waartoe Ik lust heb, en vasthouden aan Mijn verbond; Ik zal hen ook in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan der zonen en dan der dochteren; een eeuwige naam zal Ik een ieder van hen geven, die niet uitgeroeid zal worden' Jesaja 56:3-5. In Openbaring 3:12 staat dat deze naam die hen gegeven wordt en die beter is dan de naam van zonen en van dochters *op hen geschreven staat*. Het geloof is een wet die geschreven wordt in het verstand en door het geloof weten we dat we kinderen Gods zijn. Nu, dit is *de naam van onze aanneming* of de naam 'kind van God'. Deze heeft veel meer waarde dan de naam die een vader geeft aan zijn zonen en dochters. Het is ook een eeuwige naam, die niet afgesneden zal worden, want Christus zal al Zijn kinderen tot heerlijkheid brengen. Daarom zal deze naam zelfs in de hemel erkend worden. Deze naam kan ook niet uitgedelgd worden, omdat de belofte vast is voor al het zaad. Dit zaad zal niet met een shilling weggestuurd worden en niets zal de ontvangst van de erfenis verhinderen, want Christus' troon zal in eeuwigheid zijn en Zijn zaad zal voor Hem zijn als de zon'.

De andere namen die ze krijgen, luiden als volgt: 'Deze zal zeggen: Ik ben des HEEREN; en die zal zich noemen met de naam van Jakob; en gene zal met zijn hand schrijven: Ik ben des HEEREN, en zich toenoemen met de naam van Israël' Jesaja 44:5. Die zeggen zal *dat hij des Heeren is*, is iemand aan wie de verzoening is toegepast. Hij zegt: 'Ik ben niet de mijne, ik ben duur gekocht.' Hij die zichzelf zal noemen met de naam van Jakob, is iemand die is weggelopen met het eerstgeboorterecht of iemand die wedergeboren is en de *zegen* van het eeuwige leven in zijn hart gevoelt. En wordt zo iemand niet terecht Jakob genoemd? Hij die zich toenoemt met de naam van Israël moet iemand zijn die heeft *overmocht* aan de troon der genade en een antwoord heeft gekregen op zijn gebeden. Want deze naam kan aan niemand anders gegeven worden.

Een andere naam die aan Gods kinderen gegeven wordt en die een *nieuwe naam* is die we alleen in het Nieuwe Testament vinden, is die van '*Christen*'. Dit is een zeer heilige naam. Ze is afkomstig van de Naam Christus en betekent '*gezalfd*'. Zij behoort aan niemand toe dan aan hen die de olie van de Heilige ontvangen hebben. Paulus zegt: 'Maar Die ons met u bevestigt in Christus, en Die ons gezalfd heeft is God, Die ons ook heeft verzegeld, en het onderpand des Geestes in onze harten gegeven' 2 Kor. 1:21-22. 'Maar zo iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe' Rom. 8:9 en hij kan geen oprechte christen zijn, omdat hij geen deel aan Christus heeft.

Nu, onze dierbare Heere wilde ons niet te zeer ontmoedigen en in de diepte doen wegzinken; ook wil Hij geen smart tot onze smart toevoegen. Daarom zegt Hij dat er zelfs onder ons nog *weinigen zijn die deze namen dragen* en op wie deze namen van toepassing zijn. Ik weet zeker dat 'zo niet de HEERE der heirscharen ons nog een weinig overblijfsel had gelaten, als Sodom zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomorra gelijk zijn geworden' Jesaja 1:9. Deze mensen zijn derhalve het zout der aarde.

Deze weinige namen 'hebben hun klederen niet bevlekt'. Deze klederen kunnen niet wijzen op Christus' gerechtigheid, die wordt aangeduid als 'het bruiloftskleed', 'het gewaad des lofs' en 'de klederen des heils'. Het wordt *een bruiloftskleed* genoemd, omdat Christus ons in deze gerechtigheid aanneemt, zodra de Vader ze ons heeft toegerekend. Het wordt *een gewaad des lofs* genoemd, omdat we God niet kunnen zegenen en prijzen met vrolijk zingende lippen totdat Hij ons door het geloof in dit gewaad heeft gekleed. Het wordt *een kleed des heils* genoemd, omdat hij die dit kleed draagt, nooit vervloekt of veroordeeld zal worden. Het is God Die rechtvaardig maakt, wie is het die verdoemd? Het is een waarheid dat God hen ook verheerlijkt, die Hij rechtvaardigt.

Het kan ook niet zijn dat dit kleed *een kleed van ootmoed* is, want als iemand dat kleed werkelijk draagt, heeft hij een geweten dat te gevoelig is en een hart dat te teer is om in de begeerlijkheden te wandelen. Ik geef toe dat ik enigszins in het duister verkeer als het gaat over deze klederen, maar als ik u alles vertel wat ik weet, wat kunt u dan nog meer verwachten?

Job zegt: 'Ik bekleedde mij met gerechtigheid, en zij bekleedde mij; mijn oordeel was als een mantel en vorstelijke hoed' Job 29:14. De goede man spreekt hier niet over de gerechtigheid van de Verlosser, want die kunnen wij zelf niet aandoen. Neen, en we kunnen haar ook niet afleggen, wanneer ze ons is omgehangen. Het is God werk om ons die gerechtigheid aan te trekken. Sion zegt: 'De Heere heeft mij bekleed met de klederen des heils, de mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan' Jesaja 61:10. Job spreekt hier over zichzelf als overheidspersoon en over zijn trouw en oprechtheid in dit ambt. Daarom moet hij hier bedoelen, de rechtvaardigheid in het maatschappelijke leven, billijkheid of gerechtigheid tussen man en man, zodat hij zich kon vrijpleiten voor de rechtbank van zijn geweten, zoals hij zelf belijdt. 'Mijn hart zal mij niet bestraffen, zolang ik leef' Job 27:6, Engelse vertaling. In het Oude Testament wordt dit aangeduid als wandelen met God in vrede en rechtmatigheid Mal. 2:6 en in het Nieuwe Testament *altijd een ongerlijk geweten te hebben* Hand. 24:16. 'Zalig is hij die niet het oordeel over zich brengt door de dingen die hij toelaat', Rom. 14:22b, Engelse vertaling. Dit was Jobs kleed en hij heeft het niet bevlekt. We lezen echter van sommigen die het bevlekt hebben en daarom moest het weer gewassen worden.

Job zegt ons dat zijn oordeel was 'als een mantel en vorstelijke hoed', een diadeem, engelse vertaling. Dit zo zijnde hij gevrijwaard van fouten of verderfelijke ketterijen, zowel in het gerechtshof als in het hof van zijn geweten. We lezen dat we valse leringen en verdorven opvattingen tegenkomen bij mensen uit een wereldlijk en een kerkelijk ambt, wiens verstand en geweten, beide bevlekt zijn. Deze klederen moeten echter rein gehouden worden.

We lezen ook over wolven in schaapskleden. Hiermee worden huichelaars bedoeld en een huichelaar is een zondaar zonder genade in het kleed van een heilige. Nu, als een wolf zich in schaapskleden kan kleden om de schapen te bedriegen, moet een echt schaap *een huid hebben die echt bij hem hoort*. Ik bedoel daarmee zijn belijdenis, zijn leven, zijn handel en wandel in deze wereld na zijn bekering, nadat hij is zalig gemaakt door het bad der wedergeboorte en de vernieuwing van de Heilige Geest. Daarom lezen we over *de tanden van een kudde schapen* waarvan ik denk dat hiermee de predikanten en hun helpers bedoeld worden 'die geschoren zijn, die uit de wasstede opkomen; die al tezamen tweelingen voortbrengen, en geen onder hen is jongeloos' Hooglied 4:2.

Wederom, wij worden vermaand *om de Heere Jezus Christus aan te doen* en in Hem te wandelen. Een gemeente die zo versierd is, is inderdaad als een vrouw die bekleed is met de zon en de maan onder haar voeten heeft. Er zijn echter niet weinig mensen die slechts doen alsof ze Hem aantrekken, zoals Alexander en anderen, en die Zijn Naam later zeer ontteren. Dit wordt aangeduid als het ontheiligen van Zijn heilige Naam onder de heidenen. Het werpt een blaam op Zijn zaak en zo kruisigen zij Hem opnieuw en maken Hem openlijk te schande. Dat is inderdaad 'ontheiligen van Zijn heilige Naam'.

Nog eens, onze lichamen zijn *als een kleet voor onze ziel*, zoals de menselijke natuur van onze Heere, *waarin al de volheid van Zijn Godheid woont*, aangeduid wordt als 'een gewaad, met bloed besprengd', Jesaja 63:2,3. En we lezen van het hemels gezelschap dat ze komen uit de grote verdrukking en hun klederen gewassen hebben en ze wit gemaakt hebben in het bloed van het Lam. Deze klederen zijn hun *lichamen* die net als hun ziel door het bloed van Christus gereinigd waren. Daarom lezen we dat *het lichaam* verlost zal worden, dat het vrijgekocht zal worden van het graf en verlost zal worden van de dood. Als dit is gebeurd, zullen onze lichamen gewassen, ja, veranderd worden. Hij zal onze verderfelijke lichamen veranderen en ze gelijk maken aan Zijn heerlijk lichaam, opdat we Hem gelijk zouden zijn en Hem zouden zien zoals Hij is. Daarom, die zichzelf onbesmet bewaart van de wereld, houdt zijn kleet, zijn lichaam, ook onbevlekt. In Openbaring lezen we over sommigen die met vrouwen niet bevlekt zijn. Dat betekent dat ze niet bevlekt zijn met de leer van Jezabel, de hoer, dat is de Roomse kerk. Ze zijn ook niet bevlekt met de vuile praktijken van de hoer van Babylon, de stad Rome, die vol is van geestelijke hoerij en alle andere onreinheid. Rome heeft ook duizenden verontreinigd met de leringen van de duivel, de verleidingen van het vlees en het ophemelen van de vuile lompen van haar opgeblazen eigengerechtigheid.

Nu, *als er enige weinige namen zijn en zulke onbevleekten*, in zo'n tijd als deze, moeten het 'tekenen en wonderen zijn van de Heere der heerschers Die op de berg Sion woont'; die door het bloed van Christus gereinigd zijn van alle zonden. En God zal de Zijnen bewaren van de paden des verderfs.

Toch zijn er zonden die een smet zullen achterlaten op het karakter van de allerheiligsten zolang de wereld staat, zelfs al zijn zij volmaakt in hun Verbondshoofd en in Hem zonder vlek voor de troon verschijnen. Tot deze zonden behoort overspel met de vrouw van zijn naaste. 'Plaag en schande zal hij vinden, en zijn smaad zal niet uitgewist worden' Spr. 6:33. Dit zien we in David. Iedere atheïst en deïst zal het nog naar hem toesmijten, hoewel hij in de hemel is. Ze spreken echter nooit over zijn berouw of over het lijden dat hij moest dragen vanwege de zonde, want hun maag is zo ziek dat ze niets dat in Gods kinderen gevonden wordt, kunnen opeten, dan hun zonde. Geloofd zij God onze Zaligmaker voor eeuwig, dat Hij in zulke dagen van afval, ketterij en huichelarij als we nu beleven, nog enkele van zulke namen in zulke klederen heeft overgelaten, dat Hij hen nog bewaart en dat Hij hen zo maakt en bemoedigt met hetgeen volgt:

'En zij zullen met Mij wandelen in witte klederen, overmits zij het waardig zijn' Openbaring 3:4. Onze Heere geeft ons hier te verstaan dat de zonde scheiding maakt tussen Hem en de ziel, ja, dat de zonde Gods aangezicht voor de zondaar verbergt. Hij zal zijn gebeden niet horen, want hij is door zijn zondige werken ver van God. Het geweten moet van de zonde gereinigd worden, voor we nabij gebracht kunnen worden door het bloed van Christus. Verzoenende liefde brengt ons bij Hem en verenigt ons met Hem en de ziel die Hem vreest met kinderlijke liefde en Hem aankleeft, wandelt met Hem. Zij zullen met Mij wandelen. 'Levi wandelde met Mij in vrede en rechtmatigheid', zegt de Heere. Dat wil zeggen dat de Heere hem het verbond des levens en des vredes gaf en openbaarde en hij behield de vrede die God hem gaf en had een goed geweten voor Hem en tot Hem.

Micha zegt: "En wandelt ootmoedig met uw God". Dit toont dat hoogmoed scheiding maakt tussen ons en God. Maar de arme zondaar die de verdorvenheid van zijn hart kent en weet hoe hij schuldig staat vanwege onverdiende en onverwachte genade, ziet genoeg van zichzelf in het licht des Heeren om zichzelf in het stof voor Hem te vernederen, zelfs als God hem in zijn oprechtheid staande houdt. Het was de aanwezigheid van de Heere die Daniëls sierlijkheid veranderde in verderving, zodat hij geen kracht behield, Dan. 10:8. *Wandelen met de Heere* is geloof oefenen in Hem en op Hem vertrouwen. Het is wandelen in Zijn gunst en in het licht van Zijn aangezicht. Het is op Hem hopen en al het nodige van Hem verwachten. Het is geduld oefenen voor Hem, Hem rekenschap verschuldigd zijn en dagelijks verantwoording aan Hem afleggen. Het is wandelen in Zijn vreze, alsof we in Zijn onmiddellijke nabijheid verkeren, terwijl Hij Zijn ogen over ons doet

gaan en nauw toezicht houdt. Het is wandelen als degenen die deel hebben aan Zijn bloed en gerechtigheid en vertrouwen dat Zijn wijsheid onze weg recht zal maken om onze voetstappen te richten in voortdurende afhankelijkheid van Zijn kracht en hulp.

'En zij zullen met Mij wandelen in witte klederen, overmits zij het waardig zijn' Openbaring 3:4. In mijn tekst gaat het over wit en *witte klederen*, daarom zal ik daar in het vervolg over spreken. Wat me echter het meest verlegen maakt, is wat er bedoeld wordt met de zin 'overmits zij het waardig zijn'. Ik zag nooit enige waardigheid in mijzelf voor ik werd geroepen en heb die ook niet bij mezelf gevonden na mijn roeping. Ook heb ik nooit enige waarde of waardigheid gezien in iemand anders. Nee, zelfs niet in hen die zeggen dat ze volmaakt zijn naar het vlees, dat ze werkelijk kunnen leven zonder zonde en zonder te zondigen. Ik geloof dat deze mensen de *on*waardigste van de mensen zijn: ze hebben zich overgegeven om te liegen of om huichelachtige leugens te spreken, nadat ze hun geweten met een brandijzer hebben toegeschroeid. 'Indien wij zeggen dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij ons zelve, en de waarheid is in ons niet' 1 Joh. 1:8. Johannes erkent dat hij een man zou zijn, door de duivel bedrogen, als zulke woorden uit zijn mond zouden komen en dat er geen waarheid, maar enkel leugen in hem gevonden zou worden.

Dus, deze waardigheid hebben ze op grond van genade. Alle genade is van de Heere en dat geldt ook voor iedere goede en volmaakte gift. De bereidheid van het hart en de vrucht der lippen zijn Zijn Eigen werk. Dat geldt ook voor het nut en de vruchtbaarheid van onze medemensen in de wereld, want Hij werkt in ons het willen en het werken. Ons vlees en het kwaad dat in ons woont, werken voortdurend tegen het willen en het werken. Ik lees dat sommigen 'waardig zullen geacht zijn die eeuw te verwerven en de opstanding uit de doden' Luk. 20:35. Op grond waarvan zij daartoe waardig geacht zijn, kan ik niet zeggen, tenzij de Heere Zijn Eigen gerechtigheid prijst waarmee Hij hen heeft omhangen en het werk van de Heilige Geest in hen waardig schat. Want de mantel van Zijn gerechtigheid is van onschatbare waarde en ook het werk van de Geest in hen. Het eerste stelt Gods kind voor als geheel schoon en liefelijk uitwendig en het laatste als geheel verheerlijkt inwendig. Nu kom ik tot de woorden van mijn tekst.

'Die overwint, die zal bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens, en Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen' Openbaring 3:5.

'Die overwint'. Deze overwinnaar moet dus een oprechte *Israëliet* zijn, iemand die de beschuldigingen van de wet, de satan en het geweten heeft overwonnen, die zijn eigen schuld, schande, vrees en de beschaamdheid van zijn aangezicht heeft overwonnen door het gebed aan de troon der genade. Het is iemand die dag en nacht geroepen heeft of hij de overwinning over deze dingen mocht behalen en ervan bevrijd mocht worden. Want als hij God in deze zaken nooit zou hebben *overmocht*, zouden deze dingen hem te sterk worden en de overhand over hem krijgen. Maar het Koninkrijk van God, of het rijk der genade, of de zeer overvloedige liefde en de macht van God die ons zijn beloofd om de zonde te overwinnen en te onderwerpen, worden geweld aangedaan en de geweldenaars, - die zeer bedroefd zijn en roepen zonder ophouden, die niet kunnen rusten en de strijd niet zullen opgeven -, nemen het koninkrijk met geweld, ondanks al de bolwerken en al het geschut dat de duivel gebruikt om ons bij de belegering te hinderen. Deze bedrieglijke werkers en schutters, die Paulus onderzocht en aan de duivel overgaf, werden ontdekt in dit gedeelte van Paulus' onderzoek: 'En ik zal dan verstaan, niet de woorden dergenen die opgeblazen zijn, maar de *kracht*' 1 Kor. 4:19. Dat wil zeggen: hij zou zien welke kracht ze van God gekregen hadden en welke kracht God in hen had geopenbaard en welke kracht door anderen aan hen gegeven was. Deze toetssteen legde Jeremia ook aan bij het legioen valse profeten in zijn dagen. Jeremia verklaarde dat Israël gevatelijk zou worden weggevoerd naar Babel en dat alle vaten van de tempel, waarvan sommigen al waren weggenomen, zouden volgen. De handlangers van de satan profeteerden dat het volk in twee volle jaren bevrijd zou worden en dat alle vaten die weggenomen waren, dan teruggegeven zouden worden. Jeremia vraagt hen om te bewijzen dat ze profeten zijn door te tonen wat hun woord bij God vermag. 'Maar zo zij profeten zijn, en zo des HEEREN woord bij hen is, laat hen nu bij de HEERE der heirscharen voorbidden, opdat de vaten die in het huis des HEEREN, en in het huis des konings van Juda, en te Jeruzalem zijn overgebleven, niet naar Babel komen' Jer. 27:18. De profeet kon hen er niet toe brengen om dit te doen. Ze waren meer bedreven het voorspellen dan in het smeken. Bovendien had de satan al eerder verlies geleden door dit soort onderzoek. Elia had al eerder 400 profeten in deze hinderlaag gevangen op de berg Karmel.

Die overwinnaar moet een gelovige zijn, want 'wie is het die de wereld *overwint*, dan die gelooft, dat Jezus is de Zoon van God?' 1 Joh. 5:5. Er is slechts één oorlog die in de strikte zin van het woord een *heilige oorlog* genoemd kan worden. En er is slechts één echte geestelijke strijd en dat is de strijd des geloofs. Geen *ongelovige* kan in deze strijd de overwinning behalen, als hij eraan deel zou nemen, want hij kan slechts in de lucht slaan. 'Strijd de goede strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven' 1 Tim. 6:12. Maar hoe kan iemand deelnemen aan de strijd tegen de tegenstanders des geloofs als hij zelf geen geloof heeft, dat tegengestaan kan worden? En hoe kan iemand strijden om het eeuwige leven des hemels, aan te grijpen, als hij het leven der genade in zijn hart mist en het leven der heerlijkheid niet in hope bezit? De arme, levend gemaakte ziel die werkt onder de toorn van God en in de banden verkeert en die gelooft in het recht van God, voert een zware strijd om Christus aan te grijpen door het geloof. Als dat is gebeurd, levert hij voortdurend strijd om het leven der heerlijkheid in de hemel aan te grijpen. Paulus zegt: 'Ik loop dan alzo, niet als op het onzekere; ik kamp alzo, niet als de lucht slaande' 1 Kor. 9:26. Deze strijd eindigt op hetzelfde moment als ons leven, want tot de dood tussenbeide komt, zal deze strijd niet ophouden. Op het sterfbed wordt de overwinning behaald: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden. Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid' 2 Tim. 4:7-8.

Bovendien grijpt het geloof de *ware rijkdommen* aan. Het geloof is een vaste grond der dingen die men hoopt en een bewijs der zaken die men niet ziet. Zo heeft het van tevoren de overwinning al behaald, is het zeker van de buit en weet het altijd zeker dat het in de buit zal delen, omdat het de overwinning aangrijpt die Christus al voor ons heeft behaald. 'Hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen' Joh. 16:33.

Maar nog eens, het geloof werkt altijd door de liefde, want de liefde is de banier waaronder ze strijdt en de liefde is met de Partij en aan de kant waarvoor het geloof strijdt. Het is de liefde van de grote Soeverein, die ons dringt om voort te gaan in deze wonderlijke oorlog en die iedere goede soldaat zal dringen om de vermoeienissen van de strijd te dragen en zonder twijfel zullen wij 'meer dan overwinnaars zijn, door Hem Die ons liefgehad heeft' Rom. 8:37.

Nog eens, zij zullen de *satan en de antichrist* alleen kunnen overwinnen 'door het bloed des Lams, en door het woord hunner getuigenis' Openbaring 12:11 en door de liefde die sterker is dan de dood, Hoogl. 8:6. Vergeving, leven, vrede, rechtvaardiging van de komende straf en verlossing van toorn, van de wereld, van al het kwaad in de wereld, van de dood en van het graf, is alleen door het bloed van het Lam. Al deze dingen moedigen hen zeer aan om te strijden. Bovendien krijgen we door het bloed des Lams een goed geweten en een goede gezondheid en worden we schoon van aanzien. Als we schuld op ons zouden laden door enigszins te wijken en uit zwakheid terug te trekken, zal het bloed van het Lam dit alles afwassen, zodat we niet hoeven te strijden onder een last van schuld en de vrees voor het oordeel, die bij tijden de dapperste mensen zwak van hart zal maken.

Nog eens. 'Het rantsoen van ieders ziel is zijn rijkdom' Spr. 13:8. En wie zal niet strijden voor al zijn goederen? Bovendien weet iedere gelovige dat hij, als hij Christus de rug tokeert en buigt voor de duivel en de zonde, neerligt tussen twee pakken, namelijk ellende in dit leven en wanhoop in het toekomende, want hij zal deze wereld en de toekomende, allebei verliezen. Ook zal het bloed van het Lam hem iedere dag de kracht geven die hij nodig heeft en het zal hem de nabijheid van de Heere Zelf schenken. De gelovige is niet het eigendom van zichzelf, maar hij is des Heeren en de Kapitein zal Zijn Eigen mensen niet verliezen.

Het woord van hun getuigenis is een grote bemoediging om te strijden. De waarheid maakt ons vrij en is een schild en beukelaar. Het getuigenis van de waarheid in het hart is de kracht des Geestes, Die de waarheid toepast en Die daardoor getuigenis geeft van onze verkiezing, rechtvaardigmaking en aanneming. Als we God meer beminnen dan dit ellendig leven, maakt dat ons werkelijk méér dan overwinnaars. Dit deed het gezicht van Stefanus blinken toen de stenen om zijn hoofd vlogen.

Er is een strijd tussen het vlees en de geest of tussen de wet in de leden en de wet in het gemoed, of tussen de inwonende verdorvenheid en de genade van God. Alle vleselijke volmaaktheid op aarde zal nooit kunnen zorgen voor vrede tussen deze twee verschillende volken en tegenover elkaar staande partijen in het hart van de gelovigen. God heeft in Eden een oorlog uitgeroepen tussen de slang en de vrouw, tussen de adderengebroedsels die verenigd zijn met de oude slang en tussen Christus met het verkoren zaad in Hem. God Zelf heeft vijandschap gezet tussen deze twee zaden.

Hij heeft ook nooit iemand aangewezen als Middelaar of bekleed met dit ambt om *deze* kloof te overbruggen. Christus kwam niet met zo'n opdracht. 'Ik ben niet gekomen om vrede op de aarde te brengen, maar verdeeldheid. Ja, Ik ben gekomen om het zwaard en het vuur te zenden onder deze partijen en wat zal Ik doen als het alreeds ontstoken is?' Wie het op zich neemt om deze vijandschap te doen ophouden en de ergernis van het kruis weg te nemen, is door dezelfde god in zijn ambt bevestigd als de Paus. We mogen van zo iemand zeggen wat de Heilige Geest zegt van de Paus, namelijk dat de draak hem zijn troon, zijn macht en grote kracht gegeven heeft. Christus heeft ons uit de wereld gekozen en zegt ons dat de wereld ons zal haten. Ja, wij zullen door alle mensen gehaat worden om Zijns Naams wil. Zij die proberen de grenzen weg te nemen die God heeft getrokken tussen de woestijn en het vruchtbare veld, zijn in de godsdienst als een amfibie onder de redeloze dieren: soms verkeert hij in het water onder de vissen en soms op het land onder de dieren. Deze worden door beide groepen gemeden en zijn geen geschikte metgezellen voor één van beide. Zo is het ook met de huichelaar: in de *wereld* wordt hij niet gewaardeerd, omdat hij een heilige tong nabootst en in de *Kerk* wordt hij gehaat, daar hij niet in de gunst valt. Niemand bewondert hem dan degenen die half Joods en half Asdodisch spreken.

Wat Sardis ons als type en beeld te zeggen heeft, heeft ongetwijfeld betrekking op *het uur der verzoeking* waardoor de Kerk is beproefd en het ziet op iets in de toekomst, waardoor zij nog beproefd zal worden. Ieder van de zeven gemeenten en degenen die zij typeren, hebben hun eigen bijzondere beproevingsen. We moeten deze beproevingsen niet verstaan als de bijzondere verzoeking van iedere gelovige. Maar dit zijn verzoeking van de hele Kerk geëfend wordt en allen die belijden tot de Kerk te behoren, want Christus spreekt tot het hele lichaam, zowel tot hen die een naam hebben dat ze leven als tot de weinige namen die hun klederen niet bevlekt hebben. Dus, in dit uur der verzoeking worden allen op de proef gesteld. Het wordt een verzoeking genoemd, omdat in ons oog alles anders scheen dan de gewone wegen van de Voorzienigheid. Het is tot troost van het geloof dat Christus de Koning is van alle volken en de Koning van Sion. Als we echter zien dat de duivel op ons losgelaten wordt en Frankrijk, de gemeenste van alle volken, en de samenzweerders die onder ons zijn, zich tegen ons keren, zullen onze harten bewogen worden als de bomen van het woud en als het huis van David en de inwoners van Jeruzalem toen men hen 'boodschapte, zeggende: De Syriërs rusten op Efraim' Jesaja 7:2.

Er was sprake van de voorbereiding en de dreiging van een hels verdrag in het buitenland en een zeer verderfelijke partij in ons eigen land. Het kostte ons dus werk genoeg om te zorgen dat ons hart niet vreesde en week werd 'vanwege die twee staarten dezer rokende vuurbranden' Jesaja 7:4. Het leek alsof de Heere der heirscharen niet langer regeerde en ons overgegeven had in de handen van een boze koning en een wrede heer: de duivel en het verdrag. We weten dat door Christus de koningen heersen en de vorsten gerechtigheid stellen. Toen we echter zagen dat de ene troon viel en dat een ander vrij kwam en we niets anders hoorden van de profeten van Baäl dan dat alle andere tronen onmiddellijk te gronde gericht zouden worden, hadden we wel reden om ons te verbazen. Als de olijfboom ons aan ons lot overlaat en de wijnstok niet mag regeren, zal de braambos heersen. Niet weinigen in ons land en daarbuiten hebben hun vertrouwen gesteld op de schaduw van die stekelbos totdat 'er een vuur uit de doornenbos ging, en de cederen van de Libanon verteerde' Richt. 9:15.

Toen Christus met Zijn ambten werd bekleed, wordt ervan gezegd: dat God de fundamenten van de aarde legde, en dat Hij de hemelen zou planten, Jes. 51:16 Engelse vertaling. Toen we echter zagen dat de fundamenten van de aarde van hun plaats geraakt waren en de donkere plaatsen van de aarde vol woningen van geweld waren, Psalm 74:20, twijfelden we aan het werk van Gods handen en het Woord van Zijn genade. Want wat zal de rechtvaardigen geschieden als de fundamenten verwoest worden? Engelse vertaling, Psalm 11:3. Door de blijkbare afkeuring van de hemel en de vreselijke, vurige woede van de mensen, scheen God Zich te wenden tot onze ondergang. In Zijn voorziening bestel sprak God echter in gunst tot ons: 'Keert weder, gij mensenkinderen!' Toen keerde het oordeel, dat gunstig scheen te zijn voor de goddelozen, weder tot gerechtigheid en de oprechten van hart verheugden zich in het zien en navolgen daarvan Ps. 94:15.

Maar wat deze verzoeking nog ingewikkelder maakte, is dat er plotseling zeer veel onkruid opkwam. We werden plotseling overspoeld met een zwerm profeten. Velen die nooit een kiertje licht hadden gekregen in de Goddelijke openbaring, zagen nu wonderen in de schoot van de Voorzienigheid,

maar hun profeteren deed geen goed aan de rust van het land. Want God was slechts weinig vertoornd, maar deze mensen hebben het onheil groter gemaakt. Onder de vorige regering, die stonk naar het pausdom, werden er twee artikelen van de leer naar voren gebracht, namelijk de lijdelijke gehoorzaamheid en geweldloosheid. Maar in onze dagen hebben we onder een vorst, die de Koning der koningen ongehinderd laat heersen en regeren in het *geweten*, horen dat er twee meer zijn: de Rechten van de mens en de Volksregering. Onder deze twee hoofden hebben de zonde en de dood geheerst, miljoenen hebben hun bezit verloren en tienduizenden hun leven. Maar Mr. Tom Paine heeft dit woord ingegeven en velen hebben het gepubliceerd. Duizenden vluchtten naar Amerika om aan het verderf waarmee hij hen dreigde te ontkomen. Maar die in ons land bleven, zagen de verlossing van God.

Ik heb altijd gedacht dat dit *de toetssteen* van deze ure der verzoeking is: zij die de geest van de Franse vrijheid ontvangen hebben door de macht van de satan, waarmee ze altijd gepaard gaat, spraken weldra zoals deze geest hun gaf te spreken. Wij hoorden niets anders dan dat ze de 'goden' [regeringspersonen] beschimpten, kwaad spraken van heersers, lachten om gezag, alle vrees voor God van zich afschudden en de koning onteerden; dat ze zich verzetten tegen de inzettingen van God en mettertijd bevrijd hoopten te worden van allen die over hen gesteld waren. Zonder twijfel heeft de oude slang dit water uit zijn mond gespuwd, als een rivier om de bruid, de vrouw van het Lam, met deze rivier mee te sleuren. 'Maar de aarde kwam de vrouw te hulp en de aarde opende haar mond en verzwolg het water van de rivier'. Want de gebrokene en verslagene, de hemelsgezinde ziel vond geen zoetheid in deze bittere wateren, maar wel die aards, wellustig en duivels waren; en zij alleen. Het is waar dat velen stierven van deze wateren, omdat ze bitter gemaakt waren. Zo zien we dat noch de leer noch de listen van de duivelen doel treffen in de zielen van de rechtvaardigen. Ze hebben slechts een uitwerking in de harten van hen die verloren gaan.

In deze ure der verzoeking heeft God duizenden beproefd die *een eed van trouw aan de koning* hadden gezworen en ook niet weinigen die de artikelen van de Staatskerk hadden ondertekend, opdat we zouden zien in hoe verre een eed en een ondertekening het geweten van huichelaars beteugelen. Nu, toen ze in deze weegschaal werden gewogen, bleken veel grote lieden 'een leugen te zijn en veel gemene lieden ijdelheid' Ps. 62:10. Zij 'die door heil waren verheven, werden in de kracht Gods bewaard' Job. 5:11. 'Hier is de lijdzaamheid en het geloof der heiligen' Openbaring 13:10.

De grote hitte van deze ure der verzoeking is afgenomen, want God doet de boze geesten het land verlaten. Sommigen zijn opgehangen, anderen verbannen en weer anderen zijn naar Amerika gegaan. Als God deze koningen uit het land heeft verdreven, hoop ik dat het wit zal worden als de sneeuw op Hermon. Het is ons lot dat wij in deze *eeuw van de rede* leven zouden, waarin zoveel mensen hun verstand verloren hebben, héél wat hun ziel en velen al hun religie. Maar om der uitverkorenen wil heeft God de dagen van deze *onredelijke* eeuw verkort.

Deze ure der verzoeking was zo opmerkelijk, omdat ze zoveel mensen samenbracht. Allen die de bittere gal indronken, hetzij in ons land of er buiten, werden spoedig samengesmeed in een hechte band der ongerechtigheid. Er werd bijna alleen maar gesproken over deze sociëteiten. En om 'dit verbond met de dood en dit verdrag met de hel des te vaster te maken', werd het bekrachtigd met de heilige eed van God.

Dit vaste verdrag spoorde sommigen ertoe aan om veel onschuldig bloed te vergieten, terwijl anderen, die God noch de mammon trouw bleven, zich verstopten in hoeken en dezulken Gods zegen toewensten. Weer anderen juichten bij hun overwinningen en sommigen betreurden hun noodlot. Zo maakte God hen erfgenamen en mede-erfgenamen van de schuld van al het bloed dat elders vergoten is en van alle opstand in ons eigen land. Zij deden zoals 'zij die de graven van de profeten opbouwden', echter, evenals Kaïn waren zij schuldig aan het bloed van Abel. Matth. 23:35. 'Het ene wee is weggegaan, ziet, er komen nog twee weeën na dezen' Openbaring 9:12.

De volgende vijand die we zullen moeten overwinnen nadat deze vier winden de twist die zij nu voeren op de grote (volkeren)zee, beëindigd zullen hebben, is van een heel andere aard. In deze oorlog tussen Michaël en de Draak, is de Draak verschenen in zijn oude huid, dat is in het rood. Deze kleur komt overeen met zijn karakter: hij is de moordenaar van den beginne. De satan en de Fransen kunnen echter zowel vleien als vechten. Als hij weer verschijnt, zal hij niet komen als een strijder, maar als een vogelvanger; dan zal hij niet komen met het vuur en het zwaard, maar met strikken en netten. We lezen van een zeker Beest dat lang krijg heeft gevoerd met de heiligen en een groot werk moet

verrichten in korte tijd. Dit *werk is het verstrooien van de hand des heiligen volkes*, Dan. 12:7. Dit zal Sion brengen in de laatste oven der verzoeking en de *Antichrist* leiden tot zijn laatste triomf. Daarna zal de ergernis van de heidenen en de aanstoot van de Joden weggenomen worden en het grauwe hoofd van de *Mens der zonde* zal met bloed in het graf neerdalen, terwijl er geen treuring en zuchting meer zullen worden gehoord binnen de muren van Sion. Als deze rode Draak ten onder is gebracht, zal de zwangere vrouw haar kind met smart voortbrengen. Dan zal een land geboren worden op een enige dag, Jesaja 66:8.

Er is een *Buitenvoorhof* dat niet recht ligt onder de rietstok van de engel en niet gemeten moest worden, Openbaring 11:1-2. De Kerk die Christus gekocht heeft met Zijn eigen bloed, wordt *de tempel* van de Heilige Geest genoemd, omdat God heeft gezegd: 'Ik zal in hen wonen, en Ik zal onder hen wandelen' 2 Kor. 6:16. Dit is Gods huis, van welke sekten of partijen de bouwstoffen ook waren. Wat kan het Voorhof, dat buiten de tempel is, anders betekenen dan degenen die hun Maker omringen met leugens en bedrog, 'die tot Hem naderen met hun lippen, terwijl hun hart zich verre van Hem houdt'?

Dezen, met de Zoon des verderfs, (de Paus) te overwinnen, is het werk dat nu staat te gebeuren. En let er op door welke weg u het mag zien gebeuren. Toen God voor het laatst stormde op het vasteland, heeft Hij de emigranten in alle windrichtingen verstrooid. Terwijl sommigen van onze wachters slapen, zaaien deze mensen onkruid dat onmiddellijk achter hen opkomt. Zij ontmoeten de *bastaarden* die het dichtst bij de heilige plaats verkeren, al halverwege. Ik bedoel hen die ontkomen zijn aan de roede van God, maar die de krachtige toepassing van de waarheid niet gevoeld hebben. Ik heb de leider van de anti-nomianen altijd beschouwd als een trouwe dienstknecht van de Paus en als de zoon van zijn dienstmaagd, dat is de hoer van Babylon. Ja, het voorbeeld van de gepleisterde muur komt ook van Rome. Gezelschappen van vrouwen en hun leidsters zijn ontstaan naar het voorbeeld van nonnen en hun moeder-abdisen, gezelschappen van mannen en hun leiders naar dat van de monniken en hun oversten. De andere groepen, de Perfectionisten en de volmaaktheidsdrijvers volgen de verschillende ordes van monniken, kloosterbroeders en nonnen. De grondslag van al hun artikelen is de rechtvaardigmaking uit de werken. Hierin vinden zij elkaar en daar richten zij zich vooral op. De overvloedige goede werken en de voorgewende volmaaktheid komen allemaal op één en dezelfde leugen neer en we weten dat geen leugen uit de waarheid is. Omdat ze het eens zijn over het fundament en de kerkelijke regering, zijn ze samengesmeed tot één geest. Noch de één, noch de ander kan het verdragen om te horen van de soevereiniteit van God of van Zijn verkiezende liefde onder de mensenkinderen. Daarom horen we nu over weinig anders spreken dan over coölities en verbonden. Arianen, Socinianen, volgelingen van Sabellius, Arminianen en zij die voor een tijd die waarheid in ongerechtigheid ten onder houden, worden nu verzameld tot een hoop bouwstoffen die eerlang gebruikt zal worden om de toren van Babel te bouwen en te voltooiën.

De verkiezing van God, waardoor wij uit de wereld verkoren zijn, Zijn heilige roeping die een scheiding maakt tussen ons en de wereld, de toepassing van Christus' bloed waardoor we gekocht zijn uit de mensen en de werkingen van Zijn Geest die ons anders maken, ja, de hele ergernis van het kruis en het onderscheid dat God maakt in het uitdelen van Zijn genade, worden nu zelfs door deze geleerden 'een muur van dweepzucht' genoemd. Dit is misschien wel waar met betrekking tot deze geleerden en de wereld, maar niet met betrekking tot Gods kinderen en de wereld, want zij zijn *uit* de wereld verkoren en zijn niet *van* de wereld. Op genoemde grond zal de hoer van Babylon welig tieren, want zodra deze grote rampen voorbij zijn, zullen alle priesters de roomsen die geleden hebben, vragen om na te denken over de betekenis van de oordelen die op de aarde geweest zijn. Maar in plaats van de waarheid te spreken en te zeggen dat God deze oordelen heeft gezonden op het vasteland om het bloed van Zijn kinderen dat daar vergoten is, te wreken, zullen ze hun zeggen dat dit is gebeurd, omdat Christus' Stedehouder is mishandeld, de mis is veronachtzaamd, de beelden zijn veracht en de dienst van de Heilige Stoel licht is geacht. Zoals de duivel leugens spreekt door deze priesters, zal hij de ogen van de lichtgelovige menigte verblinden, zodat ze niet zien dat dit leugenaars zijn, maar hen geloven zullen. Zo zal deze godin zich verheffen om te roemen: 'Ik zit als een koningin, en ben geen weduwe, en zal geen rouw zien en geen kinderen verliezen', terwijl deze dingen haar op de zelfde dag zullen overkomen, Openbaring 18:7.

We hebben enige tijd veel gehoord over het gemis van vrijheid voor de roomsen. Hoewel erkend is dat deze roep niets minder was dan een voorwendsel voor het omverwerpen van de regering, is het duidelijk dat de duivel *een rad heeft in dit rad*. Wat hij wil, is de roomsen aan de macht brengen, want

er zullen altijd mensen zijn die tegen de Antichrist protesteren, totdat hij 'zal voleinden te verstrooien de hand des heiligen volks' Dan. 12:7. Onder de *hand* versta ik niet de *macht van God*, want wie kan die verstrooien? Ik versta hieronder de *Acte van Verdraagzaamheid*: de bescherming van het burgerlijk gezag in de verschillende landen waar God de harten van de heersers geneigd heeft om dat te verlenen.

Bij de laatste aanval had de satan drie werktuigen tegen deze hindernis die nog op de weg van de Antichrist ligt. Het ene was de roep om emancipatie, gelijke behandeling van de roomsen. Het andere was de opstand, de meeneed en de opruiende daden van hen die we overeenkomstig deze Acte moesten verdragen. Het derde was het verbond dat zij sloten, die, door hun krachten te verenigen, de weg banen voor de Mens der zonde. Zij hebben duidelijk getoond dat ze niet de strijd der heiligen strijden, maar nadat ze zich verenigd hebben in de band der Perfectionisten, marcheren ze naar de drievoudige Pauselijke kroon.

De overwinnaar uit mijn tekst moet deze mensen overwinnen en ik twijfel er niet aan dat velen hen zullen overwinnen, want zij tot wie de Heere spreekt met een sterke hand en die Hij onderwijst, durven niet te wandelen in de weg van dit volk en te zeggen 'een verbintenis' Jesaja 8:11-12. Hieruit blijkt dat het pausdom zich in ons land en elders verspreidt en het zal zich verspreiden opdat de huichelaars in Sion zullen overgehaald worden tot de Roomse kerk. Ook moeten de Roomsse Staatsambten gaan uitoefenen en aan de macht komen, opdat overal de *Actes van verdraagzaamheid* ongeldig verklaard worden. Dán zal de hand, de macht van het heilige volk verstrooid zijn. 'De zon zal op de middag ondergaan, en het land bij lichten dage verduisteren' Amos 8:9. Dan zal het Heilige der heiligen voor de derde keer beroofd worden en de *Getuigen der Waarheid* zullen gedood worden. Dit zal de dag van de grote en laatste slachting zijn, als de torens zullen vallen. 'Och, wie zal leven, als God dit doen zal!' Num. 24:23.

Maar na drieënhalf jaar zal de Geest des levens van God neerdalen. Een wolk van getuigen zal opnieuw verschijnen voor de God van Jakob om de stad, die dan laag zal zijn in de laagte, te doen herrijzen. Zalig zal de getuige zijn die 'die aan alle wateren zaait; die de voet des osses en des ezels derwaarts henenzendt!' Jesaja 32:20.

Nog bijna 70 jaar zal het tegenwoordig werk doorgaan, maar vóór 1870 zal het voltooid zijn. De gouden stad zal ondergaan, als de Paapse zon veranderd zal worden in duisternis en de Turkse maan in bloed. Dan zal de eerste beschaamd en de laatste schaamrood zijn, voor de Heere der heirscharen, Die zal opstaan om te heersen over de berg Sion. *Dan zal Hij ook de volheid van de heidenen verzamelen, de bewaarden Israëls wederbrengen en de verstrooiden van Juda vergaderen van de vier hoeken der aarde.*

In voor onze tijd geldt nog de vloek van de hemel: 'Wee, hem die het beest aanbidt'. Het is duidelijk wat de oorzaak van de grote toorn van de satan is in dit late uur der verzoeking. Hij weet dat hij nog maar weinig tijd heeft, want de 4^e fiool die is uitgegoten over de Paapse zon zal gevolgd worden door de 5^e fiool die uitgegoten zal worden over de troon van het beest. Daarna zal er een fiool uitgegoten worden over de Turken en tenslotte over de oversten van de macht der lucht. Lees Openbaring 16:8-17.

Maar sommigen die eerder wijs dan goed belezen zijn, hebben tegengeworpen dat dit *de ure der verzoeking* niet kan zijn, omdat ze niet algemeen is en gaat over alle bewoners van de aarde. Laten zulke mensen kijken naar de gelijklopende teksten die hieronder volgen. 'In het geschiedde in diezelfde dagen, dat er een gebod uitging van de keizer Augustus, dat de *gehele wereld* beschreven zou worden' Luk. 2:1. 'En de grote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satanas, die de gehele wereld verleidt' Openbaring 12:9. 'En de *gehele aarde* verwonderde zich achter het beest' Openbaring 13:3. Bij de *eerste* tekst kunnen we opmerken dat geen van de inwoners van Amerika begrepen waren in de beschrijving van keizer Augustus. Van de volgende tekst kan gezegd worden dat de Mohamedaanse volken zich niet achter het paapse Beest verwonderden, maar ze vochten ertegen en versloegen het. Net zo min *strekt de ure der verzoeking* zich uit tot West-Indië, de Friendly Islands, de Botanië Baai van Nieuw Holland, uitzonderd sommige ontevreden die daar handel drijven, enige rebellen die verbannen zijn of zendelingen ze daar ook hebben gebracht. Ik denk dat zelfbehoud hun zal leren om daarvan af te zien, hoewel hier velen hun God hebben verwisseld voor Mr. Tom Paines beeld van de *menselijke rede* en anderen alle

genegenheid voor hun vorst van zich hebben afgeschud en zichzelf koninklijke waardigheid toegeschreven hebben. Maar *heidense* volken doen zelden hun goden, die geen goden zijn, weg en ze schudden ook niet zo makkelijk alle eerbied voor hun leiders van zich af.

De brief waaruit mijn tekst genomen is en degene die erop volgt, zijn gericht aan de engel van de gemeente van Sardis en aan die van de gemeente van Filadelfia en aan de twee op elkaar volgende toestanden van de Kerk, die hierdoor werden afgebeeld. Is er echter iets dat tegen deze engelen of de twee gemeenten van Christus waarover zij gesteld waren, gezegd werd dat ook van toepassing is op de Amerikaanse Indianen, de onbeschaafde Arabieren, de negers, de Laplanders of de Hottentotten? De inhoud van deze brief bestaat uit verwijten, bestraffingen en bedreigingen aan hen die een *naam* hebben dat ze leven, terwijl ze dood zijn in misdaden en zonden. De goedkeurende en bemoedigende gedeelten van de brief zijn gericht aan enkele heiligen, die vrij zijn van de verdorvenheid der zinnelijke lusten in de wereld en van de geestelijke onreinheid van de hoer van Babylon, wat niets te maken heeft met de koninkrijken van Benin of Japan.

Deze ure der verzoeking is gekomen om het hart van *de huichelaars die onder de ware Sionieten verkeren te ontdekken*: hun ontrouw aan de regeerders, hun onbestuurlijkheid, de verdorvenheid van hun hart, hun walgelijke beginselen, hun meinedigheid, hun aanmatiging met betrekking tot de aanvaarding van het predikambt, hun geslepenheid en misleiding in het ambt. Dit gebeurde opdat de godzaligen hen zouden doorzien en mijden; en zij die zich reeds lang het Evangelisch Genootschap hebben genoemd, langzamerhand over zouden gaan tot de heilige stoel.

Aan de andere kant heeft Christus door *deze ure der verzoeking* de weinigen die Hij een goed en eerlijk hart heeft gegeven, openbaar gemaakt, opdat ze de bemoediging die Hij hun voorhoudt, zouden geloven en ze door hun beproeving des te helderder zouden schijnen. Dit doel is nu bereikt. De duivel heeft zijn kaf gekregen en de wan zal spoedig opzij gelegd worden. Het besluit van deze aanspraak van de Zaligmaker bevestigt wat ik heb gezegd en wat alle gemeenten zullen weten. Hij zegt niet dat *al het zaad van Adam*, maar dat 'al de Gemeenten zullen weten, dat Ik het ben Die nieren en harten onderzoek. En Ik zal ulieden geven een iegelijk naar uw werken' Openbaring 2:23. Ik moet nu overgaan tot mijn tweede deel.

2. Die overwint zal gekleed worden met witte klederen.

Dit toont ons dat verzoeking en vurige beproevingen onder het wijze bestel van de Heilige Israëls louterend van aard zijn. God zendt beproevingen om het onedele metaal dat in meerdere of mindere mate op de bodem van ieder verkoren vat ligt, te beroeren, te ontdekken, aan het licht te brengen en ons voor ogen te stellen. God beproeft ons ook om dit metaal te louteren, ons te ontledigen en, ons 'meer en meer te vernieuwen in de geest onzes gemoeds'. Verder, in een *ure der verzoeking* als deze wanneer de Verklager der broederen is losgelaten, de verwoester triomfeert, anarchie naar de teugels grijpt, huichelaars en afvalligen zich koninklijke waardigheid toeëigenen, worden velen geslingerd. En zij die staande bleven, werden op duizenden manieren met de dood voor ogen gekweld; als vlees en bloed geholpen en ondersteund wordt door vleselijk verstand en ongeloof, als zij de vreselijke gevolgen van de afval en verloochening van Christus overdenken en deze zich voorstellen, ondergaan zij een langdurig martelaarschap en een dagelijks sterven totdat er onderwerping komt aan de wil van God, de geest gerust wordt, de Heilige Geest Gods alle vrees en twijfel heeft weggenomen, de gemeenschap met Christus in Zijn lijden gevoeld wordt en wij Zijn dood gelijkvormig worden. Een ziel die de pijn van de hel en de vreugde van de hemel bij ondervinding weet en bij wie de eer van Christus op het hart gebonden is, heeft hier niet weinig van in zijn hart ondervonden.

Maar wat een tijdgelovige betreft, hij zal neigen naar de sterkste kant en houdt het met de weerhaan. De goede God zendt ons echter deze beproevingen, moeten verzoeking en verwarring om ons te reinigen. Zo staat er geschreven: 'En van de leraars zullen er sommigen vallen, om hen te louteren en te reinigen en wit te maken, tot de tijd van het einde toe; want het zal nog zijn voor een bestemde tijd' Dan. 11:35. Sommigen die de laatste tijd beproefd zijn, *wandelen nu ook met Christus in witte klederen*

Nog eens. De priesters des Heeren droegen altijd *witte linnen kleren*. De efod waarin zij tot Hem naderden, was van wit linnen gemaakt. Deze witte kleding wijst op het geestelijk priesterschap der gelovigen. Het wijst erop dat ze behoorden tot het koninklijk priesterschap, dat ze dichtbij Hem leefden en tot Hem mochten naderen. Het wijst ook op hun oprechte belijdenissen, gebeden,

lofzangen, dankoffers en alle andere geestelijke offeranden die Hem aangenaam en welbehaaglijk waren en waarin Hij Zich verlustigde. Hun wandelen met Hem toont Zijn grote neerbuigende goedheid en Zijn vertrouwelijke omgang met Hem, Die zulke ellendige schepselen toestaat om in Zijn gezelschap te verkeren en vertrouwelijke en familiere omgang en gemeenschap met Hem te hebben.

Nogmaals, *deze witte kleding zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen, betwelk ons in het openbaar rechtvaardigt van alle zonden en toegang verschaft tot het Koninklijke Paleis*. Daarom roept Sion vol triomf uit: 'Ik ben zeer vrolijk in de HEERE, Mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, de mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan; gelijk een bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als een bruid zich versiert met haar gereedschap', Engelse vertaling: *met haar juwelen*, Jesaja 61:10. Hier belijdt Sion dat het God is Die haar met dit gewaad heeft bekleed. Het is ook niet aannemelijk dat de Koning der koningen een arme stakker uit het stof zou oprapen of een bedelaar uit de mesthoop zou optrekken zoals deze bruid, om die te ondertrouwen en haar *eigen* huis tot Zijn ivoren paleis of Zijn heerlijke woning te maken, terwijl zij met *haar eigen lompen* en voddën gekleed blijft. Toch zien we dat de arminianen en de roomsen nergens anders dan daarop vertrouwen. Maar als al de *gerechtigheid van Sion* niets anders is dan een wegwerpelijk kleed, wat moet *hún* gerechtigheid dan wel niet zijn? Bovendien is het witte kleed van de bruid haar door des Heeren verdiensten gegeven en is het niet het werk van haar eigen handen. Daarom volgt er: 'Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen' Openbaring 19:7-8. Hieruit blijkt dat de zielen die met Hem wandelen in witte klederen, met Hem getrouwd zijn en gemeenschap met Hem hebben. Ze zijn vlees van Zijn vlees en been van Zijn been, ze zijn met Hem verenigd en ze zijn één van Geest met Hem.

Nog eens. Het was in oosterse landen de gewoonte dat overwinnaars bij spelen en bijzondere personen bij feesten en op dagen van grote vreugde in het wit gekleed werden. Dit is overeenkomstig mijn tekst die zegt dat *die overwint zal wandelen in witte klederen*. Op onze feesten moet ook het bruiloftskleed gedragen worden, want we weten heel goed dat de koning de gasten die geen bruiloftskleed aanhebben, uit werpt. Ook heb ik u al eerder gezegd dat de oorzaak van de vreugde van Sion was dat de Heere haar met de mantel der gerechtigheid had bekleed.

Bovendien, *dit wandelen met de Heere duidt ook op hun onschuld*. Zij waren rein door het woord dat Hij tot hen had gesproken. Ze waren volmaakt in Hem. Ze waren geheel schoon en hadden geen vlek of rimpel. Zo noemt Christus Zijn Kerk in één van Zijn liefdes-aanspraken in het Heilig Lied. Dit wandelen met Hem in witte klederen is niet beperkt tot de huidige wereld, want de bruid zal in dit gewaad op de troon zitten op de grote oordeelsdag, wandelen met Hem in de gewesten der zaligheid en in de toekomstige wereld delen in Zijn heerlijkheid, Zijn ambten, majesteit en eer en dat tot in alle eeuwigheid.

'En Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens'. Deze zin lijkt op het eerste gezicht vreemd te zijn. Het verbond is toch vast, de beloften zijn in Christus toch *ja en amen* en God, Wiens raadslagen van ouds trouw en waarheid zijn, is toch getrouwd? Christus heeft toch voldoening aangebracht, God is toch, rechtvaardig en onveranderlijk en de beloften zijn toch zeker voor al het zaad? Derhalve, daar wij onder het boek des *levens Gods verkiezing van Zijn volk in Christus moeten verstaan* kan dit boek niet bedoeld zijn. In Hem zijn we verkoren, aan Hem werden we gegeven en in Hem zijn we altijd bemind. Ja, in Hem heeft God, Die niet liegen kan, ons verkoren naar Zijn belofte, van het eeuwige leven, wat Hij ons in Christus gegeven heeft *voor de grondlegging der wereld*, en waartoe Hij ons heeft verordeneerd. Hij heeft zelfs Zijn geliefde Zoon gezonden *om het ons te schenken* en heeft het leven en de onsterfelijkheid, door het evangelie aan het licht gebracht. Dit is Gods besluit en Hij heeft het met een eed bekrachtigd, opdat de erfgenamen van de belofte veel troost zouden hebben uit de zekerheid dat zij het eeuwige leven zullen genieten. Zouden dit besluit, deze eed en deze belofte falen of zou één naam die in dit verkiezingsbesluit was opgenomen en die God in Zijn gedachten heeft bewaard en in de gedenkschriften der liefde opgetekend, uitgewist worden, dan zouden we elk uur in gevaar verkeren en zou er niet zoveel reden zijn om ons te verblijden, 'dat onze namen geschreven zijn in de hemelen' Luk. 10:20.

Bovendien legt de Geest nooit een smeekbede in het hart van de rechtvaardigen om te voorkomen dat onze namen uit Gods verkiezingsbesluit gewist zouden worden. Dat zou Hij echter zeker doen

als er de minste mogelijkheid of het minste gevaar bestond dat dit zou gebeuren, 'want Hij onderzoekt de verborgen dingen Gods en bidt voor ons'.

Er zijn andere boeken naast dit boek der verkiezing, of het boek des levens des Lams zoals het ook genoemd wordt. *Er is het boek van Gods Voorzienigheid*, waarin alle schepselen die leven, bewegen en bestaan, Zijn opgenomen. Zo lezen we: 'Want over nog zeven dagen zal Ik doen regenen op de aarde veertig dagen, en veertig nachten; en Ik zal van de aardbodem verdelgen, al wat bestaat, dat Ik gemaakt heb' Gen. 7:4.

Mozes begeerde dat zijn naam *niet Gods boek gedelgd werd*, tenzij Hij de afgoderij van Israël zou vergeven. God antwoordde Hem: 'Dien zou Ik uit Mijn boek delgen, die aan Mij zondigt' Ex. 32:33. Het is hieruit duidelijk dat er een boek is dat betrekking heeft op *dit tegenwoordige leven*. Er wordt gezegd dat dit niet in de hoogte is, maar onder de hemelen, waar de aardse schepselen leven. 'Gij zult de gedachtenis van Amalek van onder de hemel uitdelgen; vergeet het niet!' Deuter. 25:19. Ook lezen we: 'Laat van Mij af, dat Ik hen verdelge, en hun naam van onder de hemel uitdoe; en Ik zal u tot een machtiger en meerder volk maken, dan dit is' Deuter. 9:14. Maar geen van deze boeken wordt in mijn tekst bedoeld.

Welk boek er ook bedoeld wordt, het heeft zeker geen betrekking op de weinige namen in Sardis, die met Christus zullen wandelen in witte klederen, *maar op hen die de naam hebben dat ze leven, maar dood zijn*. Maar in welk boek des levens kunnen de namen van de dode, levenloze huichelaars geschreven zijn? Niet in het boek van Gods verkiezing, want allen wier namen daarin staan, zijn verkoren tot het eeuwige leven en God is hun aller Verbondsgod. "Ik zal hen tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn". *De mensen naar wie in onze tekst wordt verwezen, hebben slechts een naam dat ze leven, maar ze zijn dood en 'God is niet een God der doden, maar der levenden'* Matth. 22:32.

De Heilige Schrift is het Boek des levens zowel als het boek der verkiezing. Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben en die zijn het die van Mij en van de belofte des levens getuigen. Het woord van Christus, dat Geest en leven is, wordt erin gevonden.

In dit boek des levens vinden we het getal van alle kinderen Israëls die uit Egypte kwamen. Zij hebben echter zwaar tegen God gezondigd, Hem verzocht en verbitterd, totdat Hij hen allen uit dit boek heeft gedelgd, behalve degenen wier namen stonden in het boek der verkiezing. Toen Mozes hen voor de tweede keer telde, was er niemand van dit boze geslacht meer in leven dan Jozua en Kaleb. Zij hebben de Heere niet verbitterd en Hij heeft alleen degenen die niet geloofden verloren doen gaan.

Judas wordt genoemd onder de apostelen, maar toen hij zijn Meester verkocht had, werd hij als verrader aangemerkt. Toen een ander zijn ambt nam, *werd zijn naam als ambtsdrager uitgewist*.

De dwazen die geen olie in hun vaten deden, werden maagden genoemd. Later wordt hun echter geboden om weg te gaan en worden zij *werkers der ongerechtigheid* genoemd. Dit wist hun vroegere naam uit.

Zij die vóór de zondvloed God dienden, worden *de zonen Gods* genoemd, maar toen wellust hen drong om te huwen met het vervloekte zaad van Kaïn, zag God dat hun boosheid groot was en verdelgde Hij hen. Zij die verdelgd werden, waren enkel goddeloos, want God heeft 'de zondvloed over de wereld der goddelozen gebracht' 2 Petr. 2:5. Als ze boos en goddeloos genoemd worden, zijn hun vorige schijn-titels uitgewist.

Zo staan in de *Schrift der waarheid* de volgende namen van de kinderen Israëls opgetekend: 'Ammi', Mijn volk en 'Ruchama', Die ontfermd is. De namen 'Lo-Ammi' en 'Lo-Ruchama' [lo=niet] wissen de eerstgenoemde namen echter uit. Zo zegt God: 'Gijlieden zijt Mijn volk niet, zo zal Ik ook de uwe niet zijn' Hosea 1:9. Ook lezen we: 'Zij is Mijn vrouw niet, en Ik ben haar Man niet' Hos. 2:1. Lees Hosea 1 en 2. Dit scheiden, wegnemen, dit veranderen en uitwissen van namen vond plaats toen de Joden de maat van hun zonden hadden vol gemaakt door de Zoon van God en Zijn apostelen te vervolgen, te verwerpen en te doden. Toen werd het Koninkrijk van hen weggenomen en de heidenen gegeven. Dit wordt nadrukkelijk aangeduid als het uitwissen van hun naam uit het boek der levenden. Zo staat er geschreven: 'Ja, zij hebben Mij gal tot mijn spijs gegeven; en in Mijn dorst hebben zij Mij edik te drinken gegeven. Hun tafel worde voor hun aangezicht tot een strik, en tot volle vergelding tot een valstrik. Laat hun ogen duister worden, dat zij niet zien; en doe hun lenden gedurig waggelen. Stort over hen Uw gramschap uit; en de hittigheid Uws toorns grijpe hen aan. Hun paleis zij verwoest; in hun tenten zij geen inwoner. Want zij vervolgen, die Gij geslagen

hebt; en maken een praat van de smart Uwer verwonden. Doe misdaad tot hun misdaad, en laat hen niet komen tot Uw gerechtigheid. *Laat hen uitgedelgd worden uit het boek des levens*, en met de rechtvaardigen niet aangeschreven worden' Ps. 69:22-29.

Nu, wat betreft de stof die voor ons ligt: deze brief is geschreven aan de Kerk, waarvan Sardis een type was. Een gemeente is een vergadering der gelovigen, een samengekomen lichaam van gelovige zielen. Allen die geloven, zijn uit de dood overgegaan in het leven. Ja, die gelooft, heeft het eeuwige leven en zál leven en moet leven, want de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Het woord 'gemeente' sluit alle gemeenteleden in. In deze brief worden ze niet alleen een gemeente genoemd, maar, krijgen ze ook een levende naam. *Ze hebben een naam dat ze leven*, maar ze zijn dood. Het laatste woord 'dood' wist de naam 'leven' uit en maakt deze ongeldig.

Zo worden ze door ons ook beschouwd. We zien Judas niet als iemand die Christus belijdt of als een apostel, maar als de *verrader* en de zoon des verderfs. Zo beoordelen we alle afvalligen en huichelaars niet overeenkomstig hun vroegere belijdenis, maar overeenkomstig hun ware aard, die aan het licht kwam toen God hen openbaar maakte. Daarom wordt de naam 'Israël' in de beste betekenis nu onthouden aan het nakroost van Jakob: 'zij zijn niet allen Israël die uit Israël zijn. Deze naam wordt nu aan de Kerk uit de heidenen gegeven. Lees Jesaja 44:5. Zo wordt ook de naam 'Jood' niet aan hen toegestaan: 'Ik weet de lastering dergenen, die zeggen dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar zijn een synagoge des satans' Openbaring 2:9. De laatste naam wist de eerste helemaal uit en maakt haar nietig en ongeldig, want de naam 'Jood' is een heilige naam en in de beste zin kan deze aan niemand toegekend worden dan aan een oprecht onderdaan van de Koning der Joden. 'Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; maar die is een Jood, die het in het verborgen is' Rom. 2:28-29.

Er waren er niet weinigen tot wie in deze brief werd gesproken en die door deze brief in onze tijd worden aangewezen, wier namen uitgewist zijn toen Christus hen openbaar maakte *in deze ure der verzoeking*. Velen die tevoren werden beschouwd als rechtvaardigen en levende dienaren van het evangelie, kwamen al spoedig openbaar als mensen die schuldig waren aan meened, oproer en opstand tegen God en de koning. Christus stond niet toe dat één van Zijn apostelen deze zonden bedreef of erin viel. Verre van dat. De Heilige Geest, Die in de apostelen sprak, beval iedere ziel die Christus beleed, zich aan de over haar gestelde machten te onderwerpen, de overheid te gehoorzamen, God te vrezen en de koning te eren. Dit was niet alleen vanwege de straf van God, maar ook omwille van het geweten. Dit diende ter waarschuwing van de ongeregelde en bevatte een ernstige aanklacht tegen eigenwillige, aanmatigende mensen en zij die niet bang waren kwaad te spreken van gezagsdragers. Velen van ons, die een naam hadden dat ze leefden, hebben het juk geheel verbroken en hun touwen van zich geworpen. Christus heeft in deze brief hun naam uitgewist, want ze hadden slechts de naam dat ze leefden, en Hij heeft hen voor de ogen van Zijn volk *op een andere lijst gezet*. Hij heeft ze niet geplaatst onder de gedoden of de gewonden, maar onder de doden in wie de Geest des levens nooit heeft gewoond. Met hen is ook hun kudde verdwenen. God heeft hun namen weggedaan "uit het boek des levens, uit de heilige stad en uit hetgeen in dit boek geschreven is", Openbaring 22:19. Want of hun deel nu in de stad is of in het boek des levens, ze hebben slechts de naam dat ze leven. Hieruit blijkt dat dit boek des levens bestaat uit de levende Godsspraak, de Schriften der waarheid! Ik ga verder.

Zijn de *Schriften der waarheid* niet geschreven in het *verstand* van Gods kinderen en in hun hart gelegd? Beloofd Hij niet dat, als Hij Zijn volk de zonden vergeven heeft, Hij met hen Zijn verbond zal maken en zij de zegeningen van dat verbond bevindelijk zullen kennen? Beloofd Hij niet dat Hij Zijn wet zal schrijven in hun verstand en op de vlezen tafelen van hun hart, zodat ze levende brieven zijn, die alle mensen herkennen en lezen? Ja, dezelfde Geest Die de Schriften heeft ingegeven, en de heilige mensen heeft geïnspireerd om ze te schrijven, schrijft ze naar het woord van Paulus in ons hart. "Gij zijt onze brief, geschreven niet met inkt, maar door de Geest des levenden Gods, niet op stenen tafelen, maar in de vlezen tafelen des harten". Ook waren er niet weinig mensen wier namen geschreven werden in *dit boek*, en die levende brieven waren en die een plaats hadden in ons verstand, oordeel, geheugen, geweten, hart en genegenheden, en van wie we met Paulus kunnen zeggen en gezegd hebben: 'Gij zijt in onze harten om samen te sterven en samen te leven' 2 Kor. 7:3. God heeft echter veel namen uitgewist *uit dit boek des levens*.

We kunnen hier ook opmerken dat het onder de mensen gewoon is -als zij merken dat iemand anders is dan zij eens dachten- te zeggen: 'Hij of zij heb ik helemaal uit mijn boek geschrapt'. Zo dan, kon Paulus nog zeggen van Alexander de kopersmid, Demas, Filetus, Hermogenes en Hymeneüs dat het in zijn hart was om samen met hen te leven en te sterven? Nee, God heeft openbaar gemaakt dat ze geen ware medewerkers van Paulus waren en niet samen met hem het juk droegen. God heeft de bovenstaande namen uit Zijn boek weggedaan en gemaakt, dat ze niet langer een plaats hadden in het hart en de genegenheid van Zijn trouwe knecht Paulus.

Dus, deze brief is ook aan ons geschreven. Velen van hen die de artikelen van de Staatskerk onderschreven hadden en zich daarna verenigden met hen die de waarheid haten, zijn openbaar gemaakt door het Woord van God en hun eigen gedrag. Het is duidelijk gebleken dat zij niet behoren tot hen die de waarheid en de vrede liefhebben of tot hen die *de liefde der waarheid* aangenomen hebben, want niet de laatsten, maar zij die de liefde der waarheid *niet* aangenomen hebben, zullen overgegeven worden aan een kracht der dwaling, opdat zij de leugen zullen geloven en veroemd worden. Een oprecht kind van God wenst vast te houden wat hij heeft, totdat Christus komt, want wie het Woord van Zijn lijdzaamheid bewaart, zal Hij bewaren in de ure der verzoeking en zij die Christus' woorden bewaren -en zij alleen- zullen de dood niet zien. Maar anderen worden weggedaan uit het boek van de Heilige Schriften, waar hun naam eens in stond. En deze brief verklaart dat ze dood zijn, want God maakt hen openbaar. En dit toont ons hoe we de woorden die over hen gezegd zijn, moeten verstaan.

God zal ervoor zorgen dat degenen die de Zijnen niet zijn, ook zichzelf zullen wegwerken *uit de boeken van Zijn kinderen*. Als ze hun trots, koppigheid, halsstarrigheid en onbuigzaamheid voor het Woord der waarheid tonen en laten zien dat ze niet willen buigen en zwichten voor de Goddelijke openbaring en de wil van God die daarin wordt bekend gemaakt en zich er niet aan willen onderwerpen, weten we op grond van onze bevinding waar hun namen geschreven staan. Want ongeregelde, aanmatigende en opstandige mensen komen niet voor op de lijst van Gods gehoorzame kinderen, maar zij 'wonen in het dorre' Ps. 68:7. God zal hen schrappen uit de genegenheid en de gebeden van Zijn volk, hoe pijnlijk dat ook kan zijn, zoals we zien bij Samuël. Saul had een grote plaats in het hart en de gebeden van Samuël; ja, hij weende om Saul tot God hem erover bestraft. 'Toen zeide de HEERE tot Samuël: Hoe lang draagt gij leed om Saul, die Ik toch verworpen heb?' 1 Sam. 16:1. Saul had zijn rug naar het woord van God gekeerd en had niet gedaan wat de Heere hem had opgedragen, toen Hij hem liet uittrekken tegen Amalek. Een ernstige aanklacht werd tegen hem ingebracht, omdat hij Gods opdracht niet had opgevolgd en zijn eigen wil had gedaan. Dit blijkt uit de volgende aanklacht: 'Doch Samuël zeide: Heeft de HEERE lust aan brandoffer en slachtofferen, als aan het gehoorzamen van de stem des HEEREN? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen. Want wederspanning is een zonde der toverij, en wederstreven is afgoderij en beeldendienst. Omdat gij des HEEREN woord verworpen hebt, zo heeft Hij u verworpen, dat gij geen koning zult zijn' 1 Sam. 15:22-23. Al Samuëls genegenheid en tranen die hij daarna om hem schreide, waren waardeloos. Ook hoorde en verhoorde God Sauls gebed niet door dromen, visioenen of profeten. God zond hem echter een boze geest, die hem tot moord aanzette, zodat hij de priesters des Heeren te Nob dode, David probeerde te doden en het met hem van kwaad tot erger ging. Eerst vroeg hij de tovenares te Endor om raad, daarna pleegde hij zelfmoord en vervolgens kwam hij bij de duivel terecht, want 'geen doodslagen heeft het eeuwige leven in zich blijvende' 1 Joh. 3:15. Zo neemt God de ongehoorzamen door de dood weg van onder de hemel, als Hij hen openbaar heeft gemaakt. Ook neemt Hij *hun naam* weg uit de Heilige Schrift en uit elk gedeelte dat daarin is opgenomen. Ook maakt Hij dat ze geen plaats meer hebben in het hart en de genegenheid van Zijn kinderen, hoezeer deze hen ook liefhadden. Ook twijfel ik er in mijn hart niet het minste aan dat deze hele brief, waaruit onze tekst is genomen, tot ons spreekt. Ook geloof ik in mijn geweten dat God mij de ware mening van Zijn Heilige Geest, wat ik over dit onderwerp heb geschreven, heeft doen verstaan en dat alles van toepassing is op hen die God heeft openbaar gemaakt en op wie de Heere het Zelf toepast.

Dit zal echter nooit gebeuren met Gods uitverkorenen, met de weinige namen in Sardis die hun klederen niet bevlekt hebben. Nee, deze mensen zullen met Christus wandelen in witte klederen en de Heere zegt: *dat Hij hun naam geenszins zal uitwissen uit het boek des levens*. Nee, hun naam zal niet weggedaan worden uit het boek van Gods besluit ten leven, want zij zijn tot het eeuwige leven verordeneerd en ook niet uit de Schriften der waarheid, want zij hebben een goed getuigenis verkregen van de waarheid zelf, en daarom zal hun naam daarin opgetekend blijven staan, 'want het

zaad Gods blijft in hem'. Hun naam zal ook niet weggenomen worden uit het boek van Gods Gedachtenis, want de rechtvaardigen zullen in eeuwige gedachtenis zijn; en ook niet uit het hart van de heiligen, want zij zijn verenigd in één band der liefde. Ook niet uit het geweten van de zondaars, want God maakt hen daar openbaar. Dat zien we bij de dwaze maagden. Zij wendden zich tot hen om olie, toen hun lampen uitgingen. Ja, zij zullen altijd een getuige zijn in het geweten van de zondaars om tegen hen te getuigen vanwege hun vijandschap; en dat zal zelfs in de hel zo zijn.

Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens, **en 'Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen'**. Dit is het tegenovergestelde van de verwerping, veroordeling en verloochening van een zondaar door Christus op de laatste dag, wat ligt opgesloten in de woorden: 'Ik ken u niet, van waar gij zijt; wijk van Mij af' Luk. 13:27. Dit zal echter niet gezegd worden tegen 'enige weinige namen in Sardis'. Nee, Ik zal hen belijden voor Mijn Vader, Ik zal hen als de Mijnen beschouwen en erkennen, Ik zal hen aannemen en omhelzen, Ik zal hen prijzen omdat ze Mij en de waarheid zo trouw hebben aangekleefd en Ik zal hen voorstellen aan Mijn Vader met de woorden: 'Zie daar, Ik en de kinderen, die Mij God gegeven heeft', Hebr. 2:13. Ja, Ik zal u volmaakt aan de Vader voorstellen en Hij zal u aannemen en zegenen, u in Mij en met Mij verheerlijken, en u zult volmaakt zijn in Eén, Joh. 17:23.

Ik zal u belijden voor de engelen in de hemel als Mijn getrouwe volgelingen en dienstknechten, die om Mij nentwil veel oneer, verachting en spot verdragen hebben en die gekomen zijn uit de grote verdrukking. Zij zullen u erkennen en eren als erfgenamen der heerlijkheid en als Mijn vrouw en bruid. Zij zullen juichen en zich verblijden als u het koninklijk paleis zult binnengaan.

Zo zal de Heere al Zijn getrouwe volgelingen belijden. Zijn woorden zijn vol liefde en genegenheid, ze zijn getrouw en waarachtig. En we mogen met zekerheid vertrouwen en verwachten, dat ze in vervulling zullen gaan als er nog wat meer dagen over ons hoofd zijn gegaan.

De Heere zegene wat gesproken is. Ik zal er niets meer aan toevoegen.

Naschrift

Om mijn lezer te tonen wat ik nu zie en wat er in de wereld gebeurt, voor zover dat betrekking heeft op de Kerk van God, zal ik hem mijn gedachten in klein bestek meedelen. Ik hoop dat dit hem er een goed overzicht van zal geven en dat hij daardoor op zijn wacht zal staan.

In Daniël hebben we een verslag van het vierde Beest, een zeer vreselijk schepsel met tien hoornen op zijn hoofd Dan. 7:7. Dit is het laatste koninkrijk dat er op de aarde zal zijn of het laatste grote wereldrijk Dan. 7:23. Dit is het Romeinse rijk dat verdeeld is in tien koninkrijken, op dezelfde tijd. De kleine hoorn onder hen is de Paus, die opkwam tussen de tien koningen, Dan. 7:20. Voor deze kleine hoorn vielen drie hoornen af, Dan. 7:8. Deze drie kleine Machten werden onderworpen door Pepijn en Karel de Grote, de koningen van Frankrijk, en werden aan de Paus gegeven. Deze gift voorzag hem van de drievoudige kroon op zijn hoofd.

De kleine hoorn kunnen we aan de volgende dingen herkennen:

1. Hij verheft zichzelf boven alle keizers, koningen en heersers die in de Schrift 'goden' genoemd worden. 'Hij zal zichzelf verheffen, en groot maken boven alle god' Dan. 11:36.
2. Hij verbiedt te trouwen. Hij zal geen acht slaan op de begeerten van de vrouwen. Mr. Mede zegt: Dat is hen tot vrouw nemen.
3. Hij zal bestemd worden om tegen het volk van God te strijden. 'Ik had gezien, dat diezelfde hoorn krijg voerde tegen de heiligen, en dat hij die overmocht', Dan. 7:21.

Daniël vroeg aangaande de tijd waarin deze hoorn grote dingen sprak en krijg voerde tegen de heiligen totdat hij tenslotte ten onder ging: 'Tot hoe lang zal het zijn, dat er een einde van deze wonderen zal wezen?' Dan. 12:6. Het antwoord dat hem werd gegeven, luidde als volgt: 'En ik hoorde die Man, bekleed met linnen, Die boven op het water van de rivier was, en Hij hief Zijn rechterhand en Zijn linkerhand op naar de hemel, en zwoer bij Dien, Die eeuwiglijk leeft, dat na een bestemde tijd, bestemde tijden, en een helft, en als Hij zal voleind hebben te verstrooien de hand des heiligen volks, al deze dingen voleind zullen worden' Dan. 12:7.

Vóór het einde van deze mysterieuze termijn, zal er een tijd der benauwdheid zijn, als er niet geweest is, sinds dat er een volk geweest is, tot op diezelfde tijd toe' Dan. 12:1. Aan het begin van deze tijd der benauwdheid, 'zal Hij verstrooien de hand des heiligen volks'. Als deze macht verstrooid is, zullen 'de armen van het Zuiden niet bestaan, noch zijn uitgelezen volk, ja, er zal geen kracht zijn om te bestaan' Dan. 11:15.

Maar wat het meest verbazend schijnt, is dat enige eenvoudige zielen die waarlijk deel hebben aan de genade, zo beïnvloed en verblind zullen worden door de algemene afval van de belijdende huichelaars, dat zelfs zij niet weinig zullen bijdragen tot deze tijd van Jakobs benauwdheid. Dit wordt zowel door het Oude als door het Nieuwe Testament bevestigd. 'Hij zal komen met oprechten' Dan. 11:17, Engelse vertaling. De kleine dochter van Sion, -van wie de oude prinses een type was-, zal misleid worden, 'maar zij zal niet lang aan zijn zijde staan, en zij zal voor hem niet zijn' Dan. 11:17. Haar eeuwige Vader zal haar op tijd vandaar roepen: 'En ik hoorde een andere stem uit de hemel, zeggende: Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van haar plagen niet ontvangt' Openbaring 11:4.

Maar de huichelaars in Sion zullen de grootste oorzaak zijn van deze laatste ramp. Omdat zij trots en hoogmoedig zijn en menen wijs te zijn, zullen ze de reeds genoemde eenvoudigen, verleiden, hen vervullen met een geest van opstand en afvalligheid en hen hun teerheid en achting voor Christus en Zijn Woord ontnemen: 'En de scheurmakers uws volks zullen verheven worden, om het gezicht te bevestigen, doch zij zullen vallen' Dan. 11:4.

Het Nieuwe Testament beschrijft deze rovers als volgt: 'Want er zal een tijd zijn wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leraars opgaderen, naar hun eigen begeerlijkheden; en zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keren tot fabelen' 2 Tim. 4:3-4. Deze tijd is gekomen en al deze dingen hebben plaatsgevonden. 'Maar het volk dat zijn God kent, zal sterk zijn en kloeke daden doen' Dan. 11:32, Engelse vertaling.

In deze naderende tijd van ongehoorde benauwdheid, 'zal Michaël opstaan, die grote vorst, die voor de kinderen uws volks staat' Dan. 12:1. Hij zal Zich van Zijn troon verheffen en opstaan, zoals Hij deed toen Stefanus werd beproefd. De hemelen zullen geopend worden, zoals dat toen gebeurde, en de hemelen zullen gerechtigheid beginnen te regenen ges. 45:8. Hij zal opstaan tijdens deze volgende twist en Zijn macht aanwenden ten gunste van Zijn volk. Zodra de macht van Zijn volk geheel is tenietgedaan en zij afgemat, overwonnen en onderworpen zijn, zal Christus opstaan, recht oefenen over de moordenaars van Zijn volk, de rechtvaardigen van blaam zuiveren en hun onschuld aan het licht brengen, al Zijn vijanden vernietigen *en alle koninkrijken van deze aarde bevestigen in de handen van Zijn volk*. Zo staat er geschreven: 'Ik had gezien dat diezelfde hoorn krijg voerde tegen de heiligen, en dat hij die overmocht, totdat de Oude van dagen kwam, en het gericht gegeven werd aan de heiligen der hoge plaatsen, en dat de bestemde tijd kwam dat de heiligen het Rijk bezaten' Dan. 7:21-22.

Dat de hoorn de heiligen overmocht, wil niet zeggen dat ze aan het Pausdom onderworpen zijn, *maar dat ze beroofd zijn van al de burgerlijke macht, dat ze alzó gedood of tot zwijgen worden gebracht en dat hun zo de vrijheid ontnomen zal zijn om God in het openbaar te aanbidden*. Dit zal drieënhalf jaar duren. Het aantal dagen dat zij dood op de aarde zullen liggen, zal gelijk zijn aan het aantal jaren dat de paus heeft geregeerd. Maar Gods uitverkorenen zullen zeker bevrijd worden van het vreselijk bedrog van het pausdom, van het oordeel waaraan dit de zondaar blootstelt en uit deze laatste tijd der verdrukking die verschrikkelijk zal zijn. Zo lezen we in het vervolg van deze tekst: 'als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal, als er niet geweest is, sinds dat er een volk geweest is, tot op diezelfde tijd toe; en te dier tijd zal uw volk verlost worden, al wie gevonden wordt geschreven te zijn in het boek' Dan. 12:1.

Met het oog hierop belooft Christus in de brief die aan ons geschreven is, in de eerste plaats dat Hij ons zal bewaren van de ure der verzoeking en in de tweede plaats dat Hij onze namen geenszins zal wegdoen uit het boek des levens en dat -ondanks het verderf van duizenden mensen- sommigen met Hem zullen wandelen in witte klederen.

We moeten naar het Nieuwe Testament gaan om te zien wanneer de 'tijd, tijden en een halve tijd' waarin deze hoorn zou regeren, begonnen. Paulus geeft ons twee uiterlijke tekenen. In de eerste plaats *een algemene afval* en in de tweede plaats de *openbaring van de Mens der zonde*, zodat de kinderen

des lichts hem kunnen zien en het beeld dat in de Schrift van hem wordt gegeven, op hem kunnen toepassen, zoals geschreven is: De dag van Christus komt niet, tenzij dat eerst de afval gekomen zij, en dat geopenbaard zij de mens der zonde, de zoon des verderfs' 2 Thess. 2:3.

De *afval van de waarheid in het Romeinse rijk* heeft de weg gebaand. Toen is deze Zoon des verderfs verschenen, die duidelijk de tekenen van het verderf droeg. Daarna kwam *die dag* waarop Daniëls tijd, tijden en een halve tijd begonnen. De drievoudige kroon met het woord 'verborgenheid' op de voorkant en de titel 'wereldheerser' maken hem openbaar, zodat hij duidelijk geopenbaard en voorgesteld werd aan de bruid van Christus. Zij ontdekte hem, protesteerde tegen hem en vluchtte voor hem, als voor het gezicht van de oude slang, die Eva bedroog. Zo volgt er: 'En er werd een ander teken gezien in de hemel; en ziet, er was een grote rode draak, hebbende zeven hoofden en tien hoornen, en op zijn hoofden zeven koninklijke hoeden. En zijn staart trok het derde deel der sterren des hemels, en wierp die op de aarde. En de vrouw vluchtte in de woestijn, alwaar zij een plaats had, haar van God bereid, opdat zij haar aldaar zouden voeden duizend tweehonderd zestig dagen', Openbaring 12:3,4,6. Hieruit blijkt dat *een algemene afval* van Christus in het Romeinse rijk de weg baande voor de Zoon des verderfs.

En daarop verscheen de Zoon des verderfs en hij begon al spoedig de leer van de duivelen te verbreiden. Met deze dwaalleer trok hij 'het derde deel der sterren des hemels, en wierp die op de aarde' Openbaring 12:4. Deze sterren waren predikanten die wel enig licht in hun hoofd hadden, maar geen liefde tot Christus gevoelden in hun hart. Met zijn eigen staart trok de duivel hen van hun verheven plaats. 'De oude en aanzienlijke, die is de kop; maar de profeet die valsheid leert, die is de staart' Jesaja 9:14. Toen verwonderde 'de gehele aarde zich achter het beest', Openbaring 13:3. Over het algemeen gesproken, viel nu het hele Romeinse rijk van Christus af. De *sterren* vielen uit hun loop en verenigden zich met de Universele Bisschop. Zij die zich achter hem verwonderden, volgden hem. Dit geestelijke lichaam van afvalligen die zich verenigden met het nieuwe hoofd van de kerk, de Paus, vormde het geestelijke lichaam van het beest. Dit lichaam zal er zijn gedurende 'een tijd, en tijden, en een halve tijd' Openbaring 12:14.

Gedurende deze periode volgde Daniëls oog het beest tot hij zijn einde had gezien: 'Toen zag ik toe vanwege de stem der grote woorden, welke die hoorn sprak; ik zag toe, totdat het dier gedood, en zijn lichaam verdaan werd, en overgegeven om van het vuur verbrand te worden' Dan. 7:11. Hieruit blijkt dat de Mens der zonde werd geopenbaard, toen men de paus *bisschop van de hele aarde* begon te noemen. Volgens de meeste verklaarders gebeurde dit rond het jaar 606. Toen begonnen Daniëls 'tijd, tijden en een halve tijd'. Toen zag de vrouw het beest, getuigde zij tegen het beest en vluchtte ervoor. Want de *wereld* verwonderde zich achter het beest, maar niet de kerk. Zij is niet van de wereld, zoals Christus ook niet van deze wereld is.

Laten we nu zien wat er van haar wordt en waar ze heen gaat. Zij vluchtte in de woestijn, zoals de kinderen Israëls voor het aangezicht van Farao die in Ezechiël 29:3 een zeedraak genoemd wordt vluchtten in de woestijn. De Kerk bestond voor een tijd uit enkele families die afgezonderd leefden. Daarna werd ze verdreven tot verschillende uithoeken van de aarde. Deze plaats *was haar van God bereid* om zich in te verschuilen. Daarna heeft God meer plaatsen voor haar bereid in het openbaar. En Hij heeft enige aardse vorsten doen opstaan die haar gunstig gezind waren en haar beschermden, opdat de dienaars van de Kerk 'haar aldaar zouden voeden duizend tweehonderd zestig dagen', Openbaring 12:6. Dat is 1260 jaar en deze periode is precies gelijk aan Daniëls 'tijd, tijden en een halve tijd'. Dat betekent dat de vrouw net zo lang zal leven in de woestijn als de antichrist op de troon zit. Ja, ze zal hem overleven en bij zijn ondergang opstaan om te heersen. Gedurende de bovenstaande tijd zal Sion gevoed worden, want er staat geschreven: 'En Ik zal Mijn twee getuigen macht geven, en zij zullen profeteren duizend tweehonderd zestig dagen, met zakken bekleed', Openbaring 11:3.

Aan het eind van deze 1260 jaar zal de tijd van de verdrukking, waarover Daniël sprak, komen. Zo lezen we in de volgende verzen: 'En als zij hun getuigenis zullen geëindigd hebben, zal het beest, dat uit de afgrond opkomt, hun krijg aandoen, en het zal hen overwinnen, en zal hen doden. En hun dode lichamen zullen liggen op de straat der grote stad, die geestelijk genoemd wordt Sodoma en Egypte, alwaar ook onze Heere gekruist is. En de mensen uit de volken, en geslachten, en talen, en natiën, zullen hun dode lichamen zien drie dagen en een halve, en zullen niet toelaten, dat hun dode lichamen in graven gelegd worden', Openbaring 11:7-9.

Ze werden daar niet begraven: dit schijnt erop te wijzen dat ze verbannen waren uit de schoot van de Kerk en in die zin dood waren voor hen die door hen gevoed werden.

Ze lagen in de straten van de grote stad: dit schijnt erop te wijzen dat ze daar bleven liggen om tot vermaak van het Beest te dienen, zoals Simson de Filistijnen moest vermaken. Zo volgt er: 'En die op de aarde wonen, die zullen verblijd zijn over hen, en zullen vreugde bedrijven, en zullen elkander geschenken zenden. En na die drie dagen en een halve, is een Geest des levens uit God in hen gegaan; en zij stonden op hun voeten; en er is grote vrees gevallen op degenen, die hen aanschouwden. En zij hoorden een grote stem uit de hemel, die tot hen zeide: Komt herwaarts op. En zij voeren op naar de hemel in de wolk; en hun vijanden aanschouwden hen' Openbaring 11:10-12. Hier zien we de heerlijke verhoging van de Kerk en de hemelvaart van de getuigen, die plaatsvindt in een wolk. Hieruit blijkt dat wij kunnen opmaken dat het aantal getuigen zeer zal groeien, zoals Paulus zegt 'dat wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende' Hebr. 12:1. Dit zullen geen bronnen zonder water zijn of wolken zonder regen, zoals duizenden vandaag zijn. Maar het zullen wolken vol regen zijn, waardoor Christus 'zal nederdalen als een regen op het nagras, als de druppelen die de aarde bevochtigen' Ps. 72:6.

Dit slaan van de getuigen is een tijd van verdrukking voor ons, waar wij haastig naar toe gaan. Kijk waar u wilt, u zult deze tijd zien komen. Volgens de beste verklaringen werd de Zoon des verderfs geopenbaard in het jaar 606 en hij zal niet langer dan 1260 jaar of 42 maanden op de aarde zijn. Dit maakt duidelijk dat de dagen van deze dagloner niet langer zullen duren dan tot 1866 of 1870. Als hier wordt gezien wordt op de Oosterse jaartelling, waarin een jaar minder dagen telde, kan dit zelfs nog minder lang duren. Dit moet ik echter aan bijzonder goede calculators overlaten.

Dit is de dag de donkere en bewolkte dag waar Sion mee te maken krijgt en waarvan de avondschaduwen zich al hebben uitgestrekt. Zoals ik heb aangetoond, hebben de arminianen dezelfde grondslag als het pausdom. Zij die in het *buitenste* Voorhof zijn, - en het komt Mij voor dat dit de bastaard-calvinisten zijn die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden, want zij staan het dichtst bij de kerk, dat is het *binnenste* Voorhof -, gaan over tot het arminianisme, ja, ze zijn er zelfs al toe overgegaan. Vroeger verzetten ze zich tegen de arminianen en bestreden hun leerstellingen, maar nu hebben ze 'gezanten gezonden en begeren hetgeen tot hun vrede dient', Luk. 14:32. Sommigen walgen hiervan en roepen er tegen terwijl ze tegelijk de moordende geest van het pausdom indrinken en zich verbonden hebben tot ongerechtigheid met hen die nu in Ierland de protestanten doden. Deze mensen zijn in de geest overgegaan tot de hoer van Babylon en ze moeten en ze zullen overgaan tot haar dienst. Ja, iedereen zal haar dienen, behalve de uitverkorenen van God, want er staat geschreven: 'En allen die op de aarde wonen, zullen hetzelfde aanbidden, welker namen niet zijn geschreven in het boek des levens des Lams, Dat geslacht is van de grondlegging der wereld' Openbaring 13:8. Wee, wee, echter allen wie dit betreft! Dat zegt de Waarheid Zelf. 'En een derde engel is hen gevolgd, zeggende met een grote stem: Indien iemand het beest aanbidt en zijn beeld, en ontvangt het merkteken aan zijn voorhoofd of aan zijn hand, die zal ook drinken uit de wijn des toorn Gods, die ongemengd ingeschonken is, in de drinkbeker Zijns toorns; en hij zal gepijnigd worden met vuur en sulfer voor de heilige engelen en voor het Lam' Openbaring 14:9-10.

In het laatste nummer van *The Evangelical Magazine* - ten onrechte zo genoemd, - dat wordt uitgegeven door Mr. Chapman van Fleet-sstraat, wordt, hoewel niet in ronde woorden zelfs aan de Rooms en een vredesboodschap gestuurd. Dit is de vervulling van het Woord van God dat het *buitenste* Voorhof aan de heidenen gegeven is en dat allen het beest zullen aanbidden, behalve Gods uitverkorenen wier namen geschreven zijn in de hemel. Daarom moeten we verwachten dat de wolken steeds dikker en dikker zullen worden en dat er steeds meer wolven op de preekstoel en huichelaars in de kerkbanken zullen komen tot de laatste strijd van de Paus en de laatste weeën van Sion aangebroken zullen zijn. Dan zal de Mens der zonde in zijn volle lengte uitgestrekt zijn en de hoer van Babylon met haar grootste waardigheid bekleed zijn en zeggen: 'Ik zit als een koningin, en ben geen weduwe, en zal geen rouw zien.' Dán zal de ure van haar oordeel komen' Openbaring 18:7, 10. De zevende bazuin van de zevende engel zal dit oordeel doen komen, want dezelfde Goddelijke Persoon Die in Daniël zwoer dat het beest er gedurende een tijd, en tijden en een halve tijd zou zijn, zweert voor het gehoor van Johannes dat *de tijd van de paapse tirannie zal ophouden en er geen vervolging meer zal zijn*. Zo lezen we: 'En de engel, die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn hand op naar de hemel. En hij zwoer bij Dien, Die leeft in alle eeuwigheid, Die de hemel

geschapen heeft en hetgeen daarin is, en de aarde en hetgeen daarin is, en de zee en hetgeen daarin is, dat er geen tijd meer zal zijn. Maar in de dagen der stem des zevenden engels, wanneer hij bazuinen zal, zo zal de verborgenheid Gods vervuld worden, gelijk Hij Zijn dienstknechten, de profeten, verkondigd heeft' Openbaring 10:5-7.

Nu, als mijn lezer wil weten wat de zevende bazuin aankondigt, moet ik hem zeggen dat deze bazuin zal klinken *bij de opstanding van de getuigen als de Geest hen weer levend maakt en hen opwekt om het evangelie over de hele wereld te verkondigen*. 'En de zevende engel heeft gebazuind, en er geschiedden grote stemmen in de hemel, zeggende: De koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijn Christus, en Hij zal als Koning heersen in alle eeuwigheid', Openbaring 11:15. *Nu zal het evangelie over de wereld gepreekt worden en het grootste koninkrijk dat er ooit was, zal gegeven worden aan de heiligen van de Allerhoogste*.

Maar laten we letten op de dingen die nu gaande zijn en op onze wacht staan. Alle mensen zullen het Beest aanbidden, behalve de uitverkorenen. Daarom moeten we niet geschokt zijn door de algemene afval van de leden van het *buitenste* voorhof, want dat is de heidenen gegeven en daarom *moeten* en zullen ze dat krijgen. Nu gaan zij over tot de Roomse Kerk en onderwerpen zich aan haar heerschappij om het beest te kunnen aanbidden, want allen wier namen niet zijn in het Boek des levens, zullen het Beest aanbidden. De *Mens der zonde* vergadert nu wat hem is gegeven en als al zijn leden verenigd zijn, zal zijn geestelijke lichaam volkomen zijn. Dan zal 'het dier gedood, en zijn lichaam verdaan' worden, Dan. 7:11. De hoer zal geheel met vuur verbrand worden, want sterk is de Heere God Die haar oordeelt.

Maar laat ons, om onze handen te versterken, zien op Michaël, want Hij zal opstaan als deze vreselijke tijd komt en zal ieder die bevonden wordt geschreven te zijn in het boek, versterken en verlossen.

Zo heb ik u, mijn lezer, de tekenen der tijden gegeven en u een waar verslag gegeven van hetgeen er nu staat te gebeuren. Alle huichelaars in Sion, alle vijanden in Brittanië en zelfs de tijd, zullen mij niet als een valse profeet kunnen uittarten of kunnen aantonen dat deze voorzegging een leugen was.

OPMERKING

Uit deze preek blijkt dat Huntington de val van de Antichrist verwachtte in 1866-1870.

In 1867 werd Rome inderdaad door Garibaldi veroverd en op 4 september 1870 nam koning Victor Emmanuël de Kerkelijke Staat in, die ophield te bestaan.

Maar dit betekende nog niet de totale ondergang van het Pausdom en de bekering van de leugen tot de waarheid.

Huntington baseerde zijn berekening op 606, toen de Bisschop van Rome algemeen Bisschop van de Westerse Kerk werd. Dit jaar werd door veel auteurs in zijn dagen vastgelegd als het begin van de Pauselijke macht. Het jaartal is echter fout, want het moet 607 zijn, zoals W. Perkins reeds had beschreven.

Andere theologen stelden de begindatum van de regering van de Antichrist vast op 756. Toen de Paus Kerkelijk en Wereldlijk Vorst werd.

Uit het naschrift bij deze preek gevoegd blijkt dat Huntington hiervan op de hoogte was, want hij schrijft: *De kleine hoorn onder hen is de Paus, die opkwam tussen de tien koningen, Dan. 7:20. Voor deze kleine hoorn vielen drie hoornen af, Dan. 7:8. Deze drie kleine Machten werden onderworpen door Pepijn en Karel de Grote, de koningen van Frankrijk, en werden aan de Paus gegeven. Deze gift voorzag hem van de drievoudige kroon op zijn hoofd.*

Deze beroemde schenking van de Franse koning Pepijn aan de Paus vond plaats in 756. De bevestiging hiervan en de uitbreiding van dit gebied gebeurde in 774 door Karel de Grote.

De Nederlandse kanttekening beschrijft dit kernachtig: Openbaring 13:3, noot 9 "opkomst van de antichrist".

... "Dat het Romeinse keizerrijk een dodelijke wonde heeft verkregen, maar dat het Rijk herleefde in de vorm van kerkelijke machten ten tijde van keizer Justinianus in 550 en onder enige volgende keizers, maar die wonde is ten volle geheeld door Pepijn en Karel de Grote ... enz."

Omdat de Heere de precieze datum verborgen houdt, worden wij niet geroepen die vast te stellen, maar worden geboden de zaak te geloven, de Heere te verwachten en ons voor te bereiden op kruis en lijden en lijdzaam naar de komst des Heeren tot verlossing van Zijn Kerk uit te zien.

6. Het geroep van Klein Geloof gehoord en beantwoord, en zijn goede zaak verdedigd en bepleit

In een brief aan een vriend

En als hij begon neer te zinken, riep hij, zeggende: Heere, behoud mij! En Jezus, terstond de hand uitstekende, greep hem aan, en zei tot hem: Gij kleingelovige! waarom hebt gij gewankeld? Matthéüs 14:30, 31

Ziet toe, dat gij niet een van deze kleinen veracht. Matthéüs 18:10

De verdediging van Klein Geloof, in de vorm van een brief

Mijnheer.

Uw vriendelijk schrijven heb ik ontvangen. Het verblijdde mij, maar heb mij wel wat verbaasd over de snelle vorderingen, die door u in zo'n korte tijd gemaakt zijn. Wij moeten opwassen in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus; maar u schijnt het wel wat snel te doen. Ik hoop, dat het met u niet is, hoe *meer haast, hoe minder spoed*. Wat mij betreft, ik heb lang gestrompeld over de schemerende bergen eer ik kwam tot uw stand in het geloof. God beproefde het mijne dadelijk onder het opgroeien, maar u bent opgeschoten als een palmboom. Nu, u zult uw kracht gewaarworden, *als de Zaligmaker komt om de takken te grijpen*. Hooglied 7:8.

Ik zou graag eens wat horen van beproevingen door u ondervonden, en niet alleen van uw geloofsvertrouwen; want, ofschoon geloof *beproeft goud* wordt genoemd, (Openb. 3:18), toch is de beproeving des geloofs meer waard, veel kostelijker dan het goud. 1 Petrus 1:17.

De volle verzekerdheid van het Evangelisch geloof is wel een zeer vertroostende, zielversterkende en Godverheerlijkende genade, maar het moet erkend, dat het geloof een gave Gods is en dat het volk des Heeren over het algemeen niet staat op deze hoogte. In de laatste zeventien jaar heb ik iets van, deze genade gekend en het is wel bekend, hoe heftig het op verschillende wijzen is beproefd. En, ik voor mij, geloof toch dat dit het geloof is van Gods volk, dat ik mocht ontvangen, want het heeft menigmaal bij God overmocht, en ik bevind overeenkomstig de Schrift, *dat in stilheid en in vertrouwen mijn sterkte is*. Jes. 30: 15.

Maar ik kan niet vinden, dat het in mijn macht staat deze genade te beoefenen als ik wil, ofschoon ik wel wenste, dat het altijd werkzaam was. Geloof is een vrucht van de Heilige Geest, daarom wordt de Heilige Geest genoemd, *de Geest des geloofs*. En als het geloof een vrucht van de Geest is, dan moet de Geest het leven, de kracht en de wortel van het geloof zijn. En deze wind blaast wanneer en waar Hij wil. Ik kan de Noordenwind niet bevelen te ontwaken, als het mij behaagt; evenmin staat de Zuidenwind in mijn macht, dat hij Zijn hof op mijn verlangen zou doorwaaien en op mijn bevel de specerijen doen uitvloeien, Hoogl. 4:16. Deze macht berust geheel en al bij de Heere, die aan een ieder (gelovige) de mate van het geloof toegedeeld heeft. Rom. 12: 3. Hij alleen heeft des Geestes overig (Mal. 2: 15) en geeft aan Zijn volk, als de nood het eist, een toebrenging des Geestes. (Filip. 1: 19) Die het geloof beweegt, en elke andere genade, zoals het Gode de vrijmachtige Beschikker over alle goed en elke volmaakte gift, behaagt. Dagelijkse ervaring leert mij, dat het leven, de kracht, de moed, de werkzaamheid of oefening van het geloof gans niet onder mijn bevel staan. Ik kan niets, dat waarlijk goed is willen noch doen, als niet God werkt het willen en het werken in mij naar Zijn welbehagen. Daarom ben ik gedwongen te bekennen, dat *mijn vrucht uit de Heere is gevonden* (Hoséa 14: 9) en dat ik zonder een gevoelige vereniging met Christus niets kan doen. Hoewel God, Die mijn hart kent, weet dat ik graag mij zou opofferen en verteerd worden in Zijn dienst en in de dienst van Zijn volk.

Maar ik zie, dat dit niet de ervaring van iedere belijder is. Sommigen zijn volmaakt in het vlees, terwijl ik moet belijden, dat in mijn vlees geen goed woont. En gij, mijnheer, bent gekomen *tot de volle verzekerdheid des geloofs*, zóver dat u gezuiverd bent van alle twijfel en vrees, terwijl ik in sommige ogenblikken op God niet vertrouwen kan, dat Hij mij een tekst zal geven om, over te prediken, noch kan geloven, dat Hij mijn werk, als ik er een gekregen heb, zal zegenen.

En ik verklaar, tot schaamte voor u en voor mij, dat ik de tijd gekend heb, zelfs sinds ik de Zaligmaker *mijn Vader en mijn God* kan noemen, dat ik niet in staat was voor voedsel en kleding op Hem te vertrouwen. En om het ronduit te zeggen, ik heb er leren kennen, die zich beroemden op even grote verzekerdheid van het geloof als gij, die evenzeer in de engte gebracht werden in de kansel over de te behandelen stof en evenzeer gekweld werden met het oog op de levensbehoeften, als ik het geweest ben. En dat gaf mij aanleiding tot het vermoeden, dat er in de grond der zaak twijfelingen waren, ofschoon ze wel over het hoofd zullen gezien zijn. Want ik lees *dat alle dingen mogelijk zijn voor hem, die gelooft*. Daar er wordt gezegd "alle dingen", moet preekstof en levensbehoeften begrepen zijn onder alle dingen, *want onze hemelse Vader weet, dat wij deze dingen behoeven*. Maar genoeg hiervan.

Ik wil u niet van uw hoogte aftrekken, en ook wens ik, dat u hen niet zult buitensluiten, die niet uitmunten in het geloof. Jakob zegt: *Ruben, snelle afloop als der wateren, gij zult de voortreffelijkste niet zijn*, (Gen. 49:4) maar toch verwerpt de Israëlitische middelaar hem niet, maar spreekt: *Dat Ruben leeft en niet sterft, en dat zijn lieden van getal zijn* (Deut. 33: 6). Ofschoon zij, op zijn best genomen, geruste mensen waren, - want soms bleef hij zitten tussen de stallingen om te horen het geblaat der kudden, toen bij in de oorlog had moeten zijn, - toch sloot het leger des Heeren hem niet uit, maar men was geschokt om zijn gerustheid, *want de gedeelten van Ruben hadden grote onderzoekingen des harten*. Richt. 5 16. Maar, niettegenstaande zijn gerustheid, waren er uit het geslacht van *Ruben twaalfduizend verzegeld*. Openb. 7: 5.

Volgens uw schrijven ***is het geen geloof, wat de volle verzekerdheid mist.***

Nu, hoewel ik er niets op tegen heb om met u van gedachten te wisselen over het leven, de kracht, de werkzaamheid de beproeving, de overwinning en de zegepraal van het geloof welke ik, naar ik geloof, al enigermate genoten heb éér gij nog enig geloof had, toch kan ik er niet toegebracht worden om te geloven, dat ooit een mens van zes voet lengte kan geboren worden of ter wereld komen. En ik denk, dat het even ongehoord is te verwachten, dat een pasgeboren nieuw schepsel verschijnen zal in volle geloofszekerheid. Geloof komt door het horen van het Woord Gods en wordt gewekt door de Heilige Geest, die het onvergankelijk zaad in het hart legt. En daar het geloof een genade van de Geest is, is het een deel van het nieuwe schepsel en een werk Gods en een schepsel door Hemzelf geformeerd. Want Hij heeft ons geschapen in Christus Jezus en noemt ons *een volk dat Hij Zich heeft geformeerd*. Jes. 43: 21.

Wij weten, dat alle werken Gods volmaakt zijn; echter ben ik van mening, dat dit nieuwe schepsel, ofschoon volmaakt in zijn delen bij de eerste formering, dat nog niet is in de trappen.

Als u daar tegen bezwaar maakt, dan vraag ik: *Waar is dan plaats voor het opwassen in de genade?* De volle geloofszekerheid is de hoogste stand van het nieuwe schepsel. Ik weet wel, God kan deze genade geven in het eerste ogenblik, dat de Geest werkt, als verzekerdheid wezenlijk nodig is tot zaligheid, en Hij kan een jongeling in het geloof, zijnde honderd jaar oud, neervellen (Jes. 65: 20), maar de Almachtige handelt niet altijd zo. Het is God, die aan een ieder (gelovige) *de mate van het geloof toedeelt* (Rom. 12: 3) en dezelfde maat, wordt niet gevonden in een ieder, die in Jezus gelooft. En alhoewel u niet kunt toegeven, dat het waar is, toch houd ik het voor toegestemd, dat gij, in de loop van uw ambtsbediening, niettegenstaande al uw pogingen om de volle geloofszekerheid op te dringen en niettegenstaande uw mening, dat allen, die de hoogte niet bereiken in ongelooft verkeren, toch sommigen van de koninklijke familie aantreft, zoals Jezus Christus er heeft ontmoet. Ik bedoel: *zonder dat er enig geloof werkzaam of zichtbaar was*.

En misschien zou dit ook met u het geval zijn, als uw kruis zo groot was als uw geloofsvertrouwen en zeer waarschijnlijk zou u met weinig meer moed handelen dan de discipelen die uitriepen, zeggende: "Meester, meester; wij vergaan!" De Heere antwoordde daarop: "Waar is uw geloof?" Lukas 8: 24-25. Als uw geloof, mijnheer, in diezelfde storm was heen en weer geslingerd, het zou het roer zeer weinig beter gehanteerd hebben dan het hun, tenzij de Heere verscheen. Want geloof is slechts een enkel lid van het nieuwe schepsel en wij weten, dat het nieuwe schepsel in al zijn delen maar zwak is, als niet de Vader en Schepper ervan verschijnt om het te ondersteunen.

Deze discipelen, bemerken we, hadden hun geloof zó verloren, dat de Zaligmaker vroeg waar het was. Er waren anderen, van wie de Zaligmaker erkende, dat zij geloof hadden, al was het maar klein: "Nadien nu God het gras des velds, dat heden is, en morgen in de oven geworpen wordt, alzo bekleedt, zal Hij u niet veel meer bekleden, gij kleingelovigen!" Matth. 6: 30. Wat wij daar straks aanhaalden was, dat hun geloof uit het gezicht was en toch zegt Christus: "Waar is uw geloof?" Er was geloof, en het was het hunne, anders zou daarnaar geen onderzoek ingesteld zijn. De Heere zou dan gesproken hebben gelijk Mozes (Deut. 32: 20) en hen genoemd hebben: *kinderen in welke geen geloof is*. Maar in hetgeen we daareven beschouwden, werd hun geloof openbaar, al was het niet groot "gij kleingelovigen!" Doch ik zal hierbij niet langer stilstaan, want ik bemerk, dat u de dag der kleine dingen niet hoogstelt.

Wij lezen van de Kanaänese vrouw, die onbeweegbaar was in haar geloofsvertrouwen, wier geloof een drievoudige terugwijzing doorstond, tot welke de Heere zei: "Vrouw! groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wilt," Matth. 15: 28. En toch, het geloof van deze vrouw, komt nog, niet tot de hoogte van het uwe - het uwe is de volledigste verzekerdheid.

De Zaligmaker vond in Zijn dagen er een, die tegen u opgewassen was, maar een, - en dat was de hoofdmans over honderd, - die ten behoeve van zijn zieke dienstknecht bad om de ontferming van Jezus om hem te genezen. Hij begeerde geen teken en ook niet de persoonlijke; tegenwoordigheid des Zaligmakers om de genezing tot stand te brengen. "Zeg het met een woord, en mijn knecht zal genezen worden," Lukas 7: 7. "En Jezus, dit horende, zei tot de schare, die hem volgde: "Ik zeg ulieden: ik heb zo groot geloof zelfs in Israël niet gevonden." Lukas 7: 9.

Deze man, mijnheer, was volgens uw leer de enige trouwe dienstknecht van de Zaligmaker, want u houdt in uw brief staande, *dat het geen geloof is wat niet de volle verzekerdheid bezit*. Maar wat wordt er dan van hen, naar wier geloof de Zaligmaker onderzoek deed en van de kleingelovigen? Om niet te spreken van het geloof, dat menigeen gezond maakte en dat, hetwelk de *macht* van Christus kon aangrijpen en niet zijn *genwilligheid*, zeggende: "Heere, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen." En toch, zelfs dit geloof overwon: "Ik wil, word gereinigd", zei de altijd liefdevolle en eeuwig gezegende Zaligmaker. Doch die zwakke kleinen moeten volgens uw leer maar leeg weggezonden worden. U kunt op zulken geen acht geven, noch er melding van maken. Het is een troost voor zodanige arme kinderkes in Christus, dat u niet de overste leidsman en voleindiger van het geloof bent. Want Christus verklaart van al Zijn volk: *Wie de minste onder u allen is, die zal groot zijn*. Lukas 9: 48. En zij zullen nooit verdoemd worden, want "Alzo is de wil niet uws Vaders, die in de hemelen is, dat een van deze kleinen verloren ga." Matth. 18: 14.

Geloof mij, mijnheer, ik strijd niet voor de wereld, want ik vertrouw, dat ik met Paulus kan zeggen: "Ik verdraag alles om de uitverkorenen." Ook neem ik het niet op voor de ongelovigen ik heb altijd volgehouden, *dat hij die niet gelooft, zal verdoemd worden*. Ik stel mij ook niet om ongelooft te verdedigen want ik verklaar, dat, als u wilt op u nemen, met uw volle verzekerdheid, om mij alle ongelooft uit mijn hart te prediken, ik zal u aanstellen, als mijn kapelaan op deze voorwaarden: *Geen genezing, geen betaling*. En als u mij kunt genezen van al mijn ongelooft, dan kan ik u een duizend pond per jaar betalen; want de aarde is des Heeren, en wij behoeven er maar om te bidden zonder te twifelen en alle dingen zijn ons mogelijk. U bent zeker van uw salaris, als u mij maar van mijn ongelooft kunt genezen. En ik verzeker u, dat ik goede reden heb om te geloven, dat ik niet ontbloot ben van de genade van het geloof, daarom zult u geen geheel onvruchtbare grond te bewerken hebben.

Voor mij staat het vast, dat er niet minder dan vier trappen van het geloof waren onder de volgelingen des Heeren in de dagen Zijns vleses. En als ik niet verkeerd zie, verdeelt de Heilige Schrift het huisgezin des geloofs in vier trappen betrekking hebbende op leeftijd, wasdom, kracht of grootte. Wij lezen van nieuwgeborene kinderen van kinderkes van jongelingen en van vaders. Doch u wilt, zo lijkt het, alleen maar met de vaders te doen hebben. Nochtans, onze Zaligmaker leidt de zogenden zacht en draagt de lammeren in Zijn armen. Hij roept Zijn schapen bij name en leidt ze uit en doet weer anderen Hem volgen.

Jesaja spreekt van sommigen, *die de Heere verwachten*, van anderen, *die vliegen op adelaarsvleugelen*, van anderen, *die lopen en niet moe worden* en van sommigen *die wandelen en niet mat worden*. Een Evangeliedienaar wordt *een vader* genoemd om kinderen te telen, *een voedster* om te koesteren (1 Thess. 2:7), *een herder* om te weiden en te leiden en *een bouwmeester* om op te bouwen. Ik durf verzekeren, dat de zwakgelovige onder uw gehoor, als u in de eerstvolgende preek zou verkondigen *dat ieder die twijfelt, verdoemd zal worden*, tegen u honderd redenen zou inbrengen om zich te verweren.

Klein Geloof zou tot Christus gaan en om hulp roepen en hij zou, ofschoon hij dikwijls door ongelooftwifelt aan de belofte, toch de wapens opzoeken en een heel leger van kentekenen, blijken en beloften tegenover u zetten en zou u iedere voet grond betwisten en hij zou bovendien al kan hij niet tegen u redeneren wat het gevoel betreft, de overwinning wegdragen.

Klein Geloof is een geduchte held, als hij het wapen van het gebed hanteert en tot Christus roept. Ik voor mij zou het niet graag tegen hem opnemen: *het kind zal zijn hand uitsteken in de kuil van de basilisk en zal zich vermaken over het hol van een adder*, en dat zou ik niet graag doen. Christus draagt de lammeren in Zijn armen, terwijl zulke sterke schapen, als u er een bent, verplicht zijn te voet achteraan te sukkelen. U weet, wat de Heere zegt van deze kleinen: "Zie toe, dat gij niet een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert."

Bij de geboorte van de Zaligmaker kwamen de wijzen Hem aanbidden en de engelen kondigden Hem aan. Twaalf jaar oud zijnde nam de Zaligmaker toe in wijsheid en in grootte en in genade en ondervroeg de leraren. Op dertigjarige leeftijd overwon Hij de Satan in de woestijn. En drie en dertig jaar oud verdroeg Hij het kruis en verachtte de schande. En ik veronderstel, dat u de Zaligmaker liefhebt in elke trap van Zijn leven zowel als in iedere Verbondsbetrekking. Als u dan de *Vader der eeuwigheid* van Zijn jeugd af liefhebt, waarom bent u dan zo hard tegen zijn zwakke kindertjes? Zelden treft men een groot gezin aan, waarin alle kinderen sterk en levenslustig zijn. Hun geloof, het mag dan klein zijn, zal hun aan het eind de zaligheid hunner zielen brengen, als u ze maar hun eigen gang laat gaan. Geloof kan niet overhaast worden. *Hij, die gelooft, zal niet haasten*. U mag ze brengen tot vermetelheid, u kunt ze niet brengen tot geloof. Predikers hebben geen heerschappij over hun geloof, maar zijn medewerkers hunner blijdschap. Geloof wil verzorgd, maar niet bevolen of gejaagd worden. Paulus heeft zich opgeofferd om het geloof te dienen en niet om het af te breken. Geloof is Gods werk en zij worden als weerspannigen gebrandmerkt, die zeggen: "Dat Hij Zich haaste, opdat wij het zien." (Jes. 5: 19). Dit is het werk Gods, dat wij geloven in Hem, die Hij gezonden heeft. En zeker is het, dat God nooit Zijn dienstknechten uitzendt om Zijn eigen werk te verwoesten.

Wat mij aangaat, ik wens altijd geloof te voeden of het in de ontvangenis, in de forming, in barensweeën of in staat is om zich zelf te helpen of sterk genoeg om te trotseren engelen en machten en overheden, zoals het geloof van Paulus was.

Mijn vriend schijnt niets te hebben voor Sion als het in barensnood is, of voor haar lievelingen die gedragen moeten worden op haar armen en getroeteld op haar knieën. Niets heeft hij om de kinderen te bemoedigen, die roepen: Ondersteun mij en ik zal goed bewaard zijn; geleid mij, leid mij, of trek mij. *Ondersteun mij met de flessen, versterk mij met de appelen, want ik ben krank van liefde*. Hij kan niet afdalen tot de geringen, hij let alleen op hoge dingen.

Tegenwoordig heb ik, geloof ik, in de kerk waar ik predik, wel driehonderd mensen, die de hoogte van uw geloof volgens uw brief, missen. In plaats van hen hun geloof te betwisten, of uit de kerk te drijven om hun zwakheid wens ik wel, dat God mij nog driehonderd zodanige zond, want door genade kan ik het onderscheid zien tussen een pasbeginnende en een geoefende. Want ik ben er van overtuigd, dat de sterkste pilaar in het geloof eerst is gevormd en daarna in zijn stand gebracht door het werk van Gods goede Geest. De harten toch van alle mensen zijn gelijk een verstorven en onvruchtbare baarmoeder, totdat de Geest het onvergankelijk zaad gebruikt en aan de ziel het leven geeft. Maar mijn waarde broeder gelijkt op, Elkana als hij Hanna niet kan doen baren, wil hij niet wachten, totdat zij haar geloof beproefd heeft, maar wil Peninna nemen. Maar aan het eind zal de versmaadde vrouw, die verstoten was, omdat zij de vrucht van volle miste, hem zeggen, *dat een man niet vermag door kracht*.

Ik neem aan, dat u mij ***een prediker van het ongelooft en een aanmoediger van twijfel en vrees*** wilt noemen.

Daarop antwoord ik: Ongelooft noch twijfel hebben ooit tot mijn vrienden behoord, daarom ben ik niet bezig hun zaak te bepleiten. Mijn verdediging geldt het geloof, hetzij het voorkomt in een drachtig ooi, Jes. 40:11, in het lam, dat in Zijn schoot gedragen wordt, in het schaap, dat neerligt in grazige weiden, Ps. 23: 2. Of in de oude ram, *niens hoornen van ijzer en niens klauwen van koper zijn*, Micha 4 13. Wij verachten Izak niet, omdat hij in een baarmoeder van negentig jaar oud ontvangen

is, veel minder nog om het lachen zijner moeder bij het vernemen der belofte. Hij was een kind der belofte in de baarmoeder en werd daarin de belofte ontvangen en toen hij stierf was hij nog een erfgenaam der belofte.

Soms zien wij oude zondaren in zielsarbeid, en, ofschoon de duivel en de oude mens een leger twijfelingen en vrezende oproepen om de geboorte te beletten, toch zal *Klein Geloof* doorbreken, zodra haar kleine zuster Liefde haar komt helpen. *En de meerdere zal de mindere dienen.* Geloof werkt door Liefde en Liefde zal altijd Geloof vergezellen en bijstaan.

Hebbende nu verscheidene gaven, naar de genade die ons gegeven is, hetzij profetie, laat ons profeteren naar de mate des geloofs. Rom. 12: 6, 7. De apostelen en ook Jezus Christus zelf spreken van vier trappen des geloof; maar u kunt het alleen maar geloof noemen als het in de overtreffende trap wordt gevonden. Tussen hun uitspraken en de uw is een groot verschil en ik durf zeggen, dat er even groot verschil is tussen uw geloof en het geloof van sommige van uw hoorders. Er is een groot onderscheid tussen zuigelingen en mannen, tussen melk en vaste spijs tussen *Klein Geloof* en *Groot Geloof*. En *Klein Geloof* moet in een predikatie beschouwd worden met het oog op onze eigen vorige zwakheid en onvolkomenheid in het geloof. En de sterken moeten toegesproken worden naar de mate van verzekering, die God ons gegeven heeft. Dan zal onze mate van het geloof overeenstemmen met die van de huisgenoten van het geloof.

Als u dit niet kunt aanvaarden, dan moet u drie hulppredikers nemen: één om geestelijk kermenden of die in barensweeën zijn bij te staan; een ander om kinderen te bakken en te koesteren en hen te voeden met de zuivere en onvervalste melk des Woords; en een derde om de zwakke handen te versterken en de struikelende knieën vast te stellen. En dan kunt gij uzelf uitsluitend bezig houden met hen die meerderjarig zijn (Hebr. 5: 14) *en spreken de wijsheid Gods, bestaande in verborgenheid, tot hen die volmaakt zijn.*

Indien deze raad van mij u bevalt en u acht de methode geschikt om over te nemen, dan behoeft u nog geen tiende deel van de Bijbel te bestuderen, want dan hebt u niets te maken met de zuchten, de worstelingen, de bestrijdingen of de smekingen van het geloof, maar er alleen de zegepralen van het geloof uit te zoeken.

U zegt mij, "dat alleen de verzekerdheid geloof is en dat geloof en twijfel op een en dezelfde tijd niet in een gelovige kunnen aanwezig zijn."

Ik kan u, mijnheer, bewijzen, dat ik geloof ontvangen heb en u erkent dat. En nu zou ik graag willen, dat u bij mij kwam en zo kon spreken, dat ik al mijn ongeloof en twijfelingen kwijt raakte, want ik heb er nog al wat in mij. Ofschoon ik (God zij geloofd!) niet twijfel aan de eeuwige zaligheid van mijn ziel, toch betwijfel ik nog menige zaak. Daarom moest u mij daarvan eens bevrijden door uw redeneren of mij plaatsen onder de ongelovigen.

Degene, die zwak is in het geloof, neemt aan, maar niet tot twistige samensprekingen, Rom. 14: 1. Hieruit blijkt het, dat er gevonden worden, die zwak zijn in het geloof; en als dit zo is, dan kan het geloof in hen niet groot of sterk zijn. Maar toch moeten zij een plaats hebben in onze genegenheden en in onze kerkgemeenschap, als deelgenoten aan de genade Gods, al is hun geloof klein. Sommigen twijfelen aan de belofte en anderen grijpen met bevende hand Christus aan. Zij geloven in Zijn bekwaamheid, zoals de arme melaatse, maar twijfelen aan Zijn bereidwilligheid. Hun harten bezwijken en zijn vol vrees. Ze zijn kinderen die herwaarts en derwaarts getrokken worden. Ze zijn kinderen in het verstand. Zij spreken als kinderen, denken als kinderen en verstaan als kinderen, maar zij moeten aangenomen worden; echter *niet tot twistige samensprekingen*, niet om ijdele twistredenen, die alles twijfelachtig laten en niets oplossen, aan te horen. Ook moeten zij niet uit hun geloof gepraat worden, omdat zij zwak zijn en gekweld worden door menige twijfeling, zoals: of het goed of verkeerd met hen staat; of dit of dat geoorloofd is; of zij zullen volharden of omkomen; of hun geloof echt is of geveinsd; of hun gevoelens zijn uit God of dat het alles bedrog is. Dit wordt meer of minder bij tijden de zwakgelovige gevonden *en toch moet hij aangenomen worden, want God heeft hem aangenomen,* Rom. 14: 3.

Ik meen, dat het wel te bewijzen is, hoe geloof en twijfelingen in een kind van God worden gevonden op een en dezelfde tijd. Petrus ontdekte het, toen hij op de zee wandelde. *En als Petrus uit het schip, was neer geklommen, wandelde hij op het water om tot Jezus te komen. Maar ziende de sterken wind, werd hij bevreesd, en als hij begon neer te zinken, riep hij, zeggende: Heere, behoud mij! En Jezus terstond de hand uitstekende, greep hem aan en zei tot hem: gij kleingelovige, waarom, hebt gij gewankeld?* Matth. 14: 30, 31. Jezus Christus, die een beter Kenner van het hart is dan wij zijn, wijst aan dat Petrus geloof heeft,

ofschoon hij op dat ogenblik een kleingelovige was en twijfelde. En ook zien en wij nog dat Klein Geloof om hulp kan roepen, al kan wij een storm niet doorstaan. Als hij zichzelf niet kan behoeden voor zinken, zal hij bidden tot Hem, Die het kan en ook doet, want Jezus strekte terstond Zijn hand uit en greep hem aan, zodra Klein Geloof zijn stem liet horen.

Er is even groot onderscheid tussen Groot Geloof en Klein Geloof, als er is tussen een kind in zijn loopwagentje en een welgewapende reus. En als wij ons in onze ambtsbediening werpen op de zwakken van Gods volk, dan doen wij als Amalek toen hij de kinderen Israëls vervolgde. Omdat hij niet bij machte was om de voorhoede aan te vallen, sneed hij de achterhoede af. *Hij sloeg al de zwakken, moeden en matten en hij vreesde God niet.* Deut. 25:18. Christus zal het gekrookte riet niet verbreken en Hij zal ons die verzenen van Zijn verborgen lichaam niet laten vermorzelen zonder wraak te nemen. De Heere slaat bijzonder acht op Zijn kleine kindertjes. *En zo wie een van deze kleinen te drinken geeft alleen een beker koud water, in de naam eens discipels, voorwaar zeg ik u, hij zal zijn loon geenszins verliezen,* Matth. 10:42. *Maar zo wie een van deze kleinen die in Mij geloven ergert, het ware hem nutter dat een molensteen aan zijn hals gehangen, en dat hij verzonken ware in de diepte der zee,* Matth. 18:6. *Zie toe dat gij niet een van deze kleinen veracht,* vers 10. *Alzo is de wil niet uws Vaders, Die in de hemelen is, dat een van deze kleinen verloren ga,* vers 14.

Eilieve, waarom werden deze jonge discipelen kleinen genoemd? Ik veronderstel, omdat zij jong waren in de genade, kinderen in de kennis en sommigen uit hen waren kleingelovigen. Zij dachten soms, dat zij niet gevoed of gekleed zouden worden, als zij niet beladen waren met zorgen voor de volgende dag. De Zaligmaker antwoordt op die innerlijke overlegging van hun hart: *Indien nu God het gras dat bedekt op het veld is en morgen in de oven geworpen wordt, alzo bekleedt, hoeveel te meer u, gij klein gelovigen! Daarom zeg ik u, wees niet bezorgd voor uw leven, wat gij zult eten of wat gij zult drinken, noch voor uw lichaam, waarmee gij u zult kleden; wees niet wankelmoedig.* Lukas 12:9. Matth. 6:25, 30.

Mij komt het voor, dat er een verschil is, en dus behoorlijk onderscheid moet gemaakt worden, tussen geloof en de volle geloofs zekerheid.

- Want, hoewel de volle verzekerdheid en de twijfelingen niet samengaan ten opzichte van het aandeel eens gelovigen in Christus, toch is het duidelijk, dat geloof en twijfel dikwijls samen verschijnen, zoals geschreven is: *En de elf discipelen zijn heengegaan naar Galiléa, naar de berg waar Jezus hen bescheiden had. En als zij hem zagen, baden zij hem aan; doch sommigen twijfelden.* Matth. 28:16, 17. Deze elf waren alle discipelen en zij geloofden allen in Christus en zij aanbaden hem, doch sommigen twijfelden.
- Petrus was niet vrij van twijfel omtrent het hem getoonde gezicht de stem, die tot hem kwam, zeggende: *Sta op, Petrus, slacht en eet!* Maar Petrus antwoordde: *Geenszins, Heere.* En terwijl hij in zichzelf twijfelde, wat toch het gezicht mocht betekenen, zei de Geest tot hem: *Zie, drie mannen zoeken u. Daarom sta op, ga af, en reis met hen, niet twijfelende, want Ik heb hen gezonden.* Hand. 10:17-20.
- Manoah was niet vrij van twijfel, toen hij tot zijn vrouw zei: *Wij zullen zeker sterven, omdat wij God gezien hebben.* Maar het geloof van zijn vrouw sloeg zijn twijfel op de vlucht, als zij zei: *Zo de Heere lust had ons te doden, Hij, had het brandoffer en spijsoffer van onze hand niet aangenomen, noch ons dit alles getoond, noch ons om deze tijd laten horen zulks als dit is.* Richt. 13:22-23.
- Toen de Zaligmaker de twaalfen betuigde, dat een van hen Hem zou verraden, zagen zij, wetende de arglistigheid van het menselijke hart, op elkaar, twijfelende van wie Hij dat zei. Joh. 13:21, 22.
- Kortom, als de gelovigen rein waren van de zonde van ongeloof, wij zouden niet zoveel bestraffingen en berispingen aangetekend vinden welke al de gelovigen gegeven zijn om die zonde van ongeloof. Ook zouden zij er niet voor gekastijd zijn, als zovelen van hen is overkomen.
- Waaronder in het bijzonder ook Zacharias was die, - toen hij hoorde dat zijn gebed verhoord was, dat zijn vrouw een zoon zou baren en dat hij een profeet zou zijn en de voorloper des Heeren, - een teken vroeg. Maar hij werd stom, negen maanden lang, om zijn ongeloof en twijfel aan de woorden van de engel, welke vervuld werden op hun tijd. Lukas 1:20.
- Als onze beminde apostel onder de heiligen van zijn tijd geen ongeloof of twijfel had aangetroffen, zou hij hen er niet tegen gewaarschuwd hebben. *Ik wil dan dat de mannen bidden in alle plaatsen, op heffende heilige handen, zonder toorn en twijfel,* 1 Tim. 2:8. (Engelse vertaling)

Waar ongelooft is, daar is twijfel. Deze gaan steeds samen en wie kan zeggen: *Ik heb mijn hart gezuiverd van ongelooft, ik ben rein van de zonde van twijfel?* En als men niet vrij is van ongelooft, is men ook niet vrij van twijfel. Ofschoon men de volste verzekerdheid van de eeuwige zaligheid mag bezitten, toch twijfelt men nog omtrent veel dingen. De vader der gelovigen was gans niet vrij van twijfel, toen hij zijn vrouw verloochende in Egypte en zei: *Zij zullen mij om uventwil doden. Zeg toch: u bent mijn zuster, opdat het mij wel ga om u, en mijn ziel om uventwil leeft.* Gen. 12: 12-13.

Ofschoon het Evangelie tot de Thessalonicenzen kwam in kracht en in de Heilige Geest en in vele verzekerdheid, ging het toch niet met die mate van kracht of met zoveel verzekerdheid tot ieder uitverkoren vat. Paulus spreekt van sommigen, wier geloof zeer wast en van anderen, die leraars behoorden te zijn vanwege de tijd, maar van node hadden wederom, geleerd te worden. Wij moeten de lammeren weiden en de schapen hoeden (Joh. 21: 15, 16), de slappe handen versterken, de struikelende knieën vaststellen en zeggen tot de vreesachtige harten: *Wees sterke, vrees niet; zie ulieder God zal komen en ulieden verlossen.* Jes. 35: 3, 4. Hoewel zulke zielen ternauwernood kunnen zeggen: *de Heere onze God.*

Ik denk dat ik, als ik eens even bij u was, wel iets bij u zou vinden, dat op twijfel geleeft, niettegenstaande al uw verzekerdheid.

- U erkent veel tegenstand ontmoet te hebben bij belijdende en bij wereldse mensen. Deze zijn gelijk Sanballat en Tobia, *bergen voor het aangezicht van Zerubbabel,* Zach. 4: 7. Hoe zit dat dan, waarom doet u ze niet weg? *Voorwaar zeg ik u, indien gij geloof badt en niet twijfeldet, gij zoudt zeggen tot deze berg: Word opgeheven en in de zee geworpen, het zou geschieden.* Matth. 21: 21.
- U vindt niet veel vrucht op uw arbeid, en ook is er niet veel liefelijke vereniging onder uw hoorders. Ver vandaar! Maar ik twijfel er toch niet aan of gij bidt er om. Ik zou u willen raden: stel wat meer geloof te werk bij uw gebeden. *Indien iemand niet twijfelt in zijn hart, maar zal geloven, dat hetgeen hij zegt geschieden zal, het zal hem geworden zo wat hij zegt.* Markus 11: 23.
- U hebt een vleselijke vrouw, wier boezemzonde is gierigheid. Ik wilde wel, dat u met haar eens een proef nam met uw geloof. Wij weten dat een zondaar een verdorven boom is en dat gierigheid de wortel is van alle kwaad. Als uw geloof vrij is van alle twijfel, dan mag u gerust tegen die verdorven boom zeggen: *Word ontworteld en geplant in de glazen zee met vuur gemengd.* Openb. 15: 2, - hetwelk betekent de bedeling van het Evangelie, - *en het zal geschieden.* Alle dingen zijn mogelijk voor hem, die gelooft. Een lagere trap van het geloof dan waarvan u spreekt, zou het wel kunnen doen. *Zo gij een geloof had als een mostaardzaad, gij zoudt tegen deze moerbeizienboom zeggen: Word ontworteld en in de zee geplant, en hij zou u gehoorzaam zijn.* Lukas 17: 6.

Ik heb de laatste vijftien of zestien jaren om geloof gebeden en ik moet bekennen, dat ik als het de Heere behaagde mij te beproeven, het zwaar werk vond om de vurige beproeving te doorstaan of om het kruis te dragen; en zelden was het zonder grote, ellendige opstand en murmurering, welke zowel mijn droefheid als mijn schande zijn. Als ik onder uw prediking moest zitten, zou u in plaats van mijn geloof te versterken, duizend twijfelingen in mij verwekken. Want telkens als ik u een geloof hoorde aandringen, dat het hart kon reinigen van de vervloekte zonde van ongelooft en van alle twijfelingen die het vergezellen, zou ik handelen als dat overspelig geslacht deed: Ik zou een teken begeren en zeggen: *Welke teken doet gij?* En als ik dan bij nader onderzoek bevond dat uw arbeid en de vrucht van uw prediking niet meer waren dan die van anderen, als uw hart bleek niet meer gezuiverd te zijn dan het mijne, als uw overwinning over de wereld niet groter was dan de mijne, als uw geloof niet door groter liefde werkte dan het mijne, als uw overmogen bij God niet meerder bleek te zijn, als geen duidelijke antwoorden op het gebed werden gegeven, indien ik niet een hogere trap van kennis in u waarnam; u geen bevinding had, die hetgeen anderen bezitten overtrof, geen zegetekenen van geloofsoverwinningen had gelijk Paulus, geen gezichten of wonderlijke openbaringen geen zielsverrukkende zegeprelen, geen verdrukkingen bovenmate, om uzelf aan het leven te doen wanhopen ... dan zou ik van u zeggen, wat sommigen van Simson zeiden, toen men zijn haar had afgesneden. *Ik zou u dan slechts voor een gewoon mens aanzien.* En ik voor mij, zou u de oude uitdaging zenden: *Toon mij uw geloof zonder uw werken* (dat heeft nog nooit iemand gedaan) *en ik zal u uit mijn werken mijn geloof tonen.* Engelse vertaling Jak. 2:18. Dit kan elk waar gelovige doen.

Ik lees dat geloof samengaat met bekering. *De apostelen verkondigden bekering tot God en geloof in de Heere Jezus Christus.* Het geloof is een tot God komen door bekering. Het ziet dat God, in Christus, een

Beloner is van degenen, die Hem naartig zoeken. Het is een aangrijpen van de Zaligmaker met al zijn zaligmakende weldaden. Het past de verzoening toe en reinigt het hart in de toepassing. Het neemt een toegerekende gerechtigheid aan. Het geeft Christus een verblijfplaats in het hart. Hij woont in het hart door het geloof. Het werkt door de liefde tot Christus en tot allen, die Hem in oprechtheid en waarheid liefhebben. Het is een scherpziend oog, want het ziet de Onzienlijke. Hebr. 11: 27. Het is een krachtige hand: *Ik hield Hem vast*, zegt de Bruid. Hoogl. 3: 4. Het vergezelt het gebed: *Wij bidden in geloof*. Het brengt hetgeen ver af is, dichtbij: *zij hebben de beloften van ver gezien en omhelsd*. Het ontvangt leven en kracht van de Heere; *wij leven door geloof*. Het is een vaste grond der dingen die men hoopt. Het is een Godspenning van het grote loon. Het is een bewijs der zaken die men niet ziet. De gelovige heeft recht op de heerlijkheid, hij heeft de belofte van: *erfgenaam en zoon te zijn*. Het geloof is een sprank van des Zaligmakers volheid, gewrocht en gewerkt in ons door de Geest, die het werkzaam maakt en laat schijnen, zoals het Hem behaagt. Het is het oog van de wedergeboren ziel: *Die in Mij gelooft zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben, opdat hij wandelt door geloof en niet door aanschouwen*.

Nu dan, als u mij geen verslag zou kunnen geven van bekering tot God, zowel als van uw geloof geen verslag van het aannemen van de verzoening en de reinigende kracht er van; geen verslag van het aandoen van een toegerekende gerechtigheid en van de vrede, die dat met zich brengt; geen verslag hoe Christus van uw hart bezit heeft genomen; geen verslag van de schoonheid van Hem, die onzienlijk is; geen verslag van de liefde, waardoor het Geloof werkt, geen verslag van uw overmogen bij God in het gebed; geen verslag van het aangrijpen van Christus, noch daarvan dat gij, Hem gebracht hebt in de binnenste kamer van haar, die u gebaard heeft ... dan zou ik niet tot u opzien als tot een profeet des Heeren, noch de minste achting hebben voor uw geloof, omdat u geen van de bovengenoemde werken kunt vertonen. Indien u nog verstoken bent van dit alles, dan mag u wel pronken met het woord *Geloof*, want anders hebt u niet dan: *Maar wilt gij weten, o ijdel mens! dat het geloof zonder de werken dood is*. Jak. 2: 20.

Er mag wel opgelet worden, dat de Schriften niet zo uitvoerig zijn over het stuk wat het geloof *is*, als zij het zijn over wat geloof *doet*.

Door het geloof is Noach bevreesd geworden en bouwde een ark. Door het geloof verliet Mozes Egypte en wilde liever kwalijk behandeld worden, en de liefde, waardoor zijn geloof werkte, drong zijn hart te zien op de vergelding des loons. Maar u zwijgt hiervan, u hebt alleen maar met volle verzekerdheid te doen, u gevoelt niets voor de daden, alleen maar voor de grootte van het geloof. Mijn begeerte is: *laat Job beproefd worden tot het einde toe*, Job. 34: 36. Wanneer ik u in de beproefing zag, enigermate zoals Job en ik hoorde u in de vuuroven zeggen, gelijk hij: *Zo Hij mij doodde, zal ik toch op Hem hopen*, dan zou ik denken, dat uw geloof een Goddelijke greep had gedaan. Maar nu verschillen wij in werkelijkheid, u schijnt vol zekerheid, terwijl ik betwijfel, of u wel enig waar geloof bezit.

Ik weet, u zult mij onder de ongelovigen rangschikken en ik wilde dat ik na tegenwoordig bij u ware om de zaak te bespreken, *en mijn stem, mocht veranderen, want ik ben in twijfel over u*. Gal. 4: 20. Wat mij aangaat, ik zou mijn zwak geloof voor het uwe niet willen ruilen. Ik weet wat het gedaan heeft, hoewel ik niet weet, wat het nog zal moeten doen. Maar dit is mij bekend: *het geloof* is niet de sterkte mijns harten, al wilde ik wel sterk zijn in het geloof. *God* is de sterkte van het hart Zijns volks en gelijk hun dagen zal hun sterkte zijn. God geeft hun geloof om er in te staan en geloof om er door te strijden. Hoewel Hij hen zelden een voorraad in handen geeft om er op te roemen.

Ik heb een vrouw gekend, een arm, zwak, ongeletterd mens, hulpdienstbode in een gezin, die voorgaf tot het geloof bekeerd te zijn op een plaats, Staines geheten, in Middlesex. Zij kwam kort na haar zogenaamde bekering in Londen en niet lang daarna ging zij uit haar betrekking. Zij gaf voor tot een zeer grote trap van geloof en kennis te zijn gekomen, en met deze handelsvoorraad raakte zij in kennis met vele belijders en door het bezoeken van de openbare godsdienstoefeningen en bidstonden werd zij overal bekend en zeer hoog geacht in ons deel van de stad. In verloop van tijd was zij door haar geloof en kennis in staat gesteld zich op bedrieglijke wijze een bestaan te verzekeren, zodat zij in ledigheid haar dagen doorbracht. Zij was bij de hand genoeg om geen bezoeken af te leggen bij, mensen van ervaring en onderscheidingsvermogen, maar voornamelijk bij de eenvoudige zielen, die herwaarts en derwaarts liepen en het uitroepen: *Wie zal ons het goede doen zien?* Onder deze was zij altijd aan het preken en waar zij haar ratel gebruikte, daar kreeg ze haar levensonderhoud en zo leefde ze als een rondreizende marskramer of een bedelaarshond, gaande van huis tot huis.

Onder de verschillende families, die zij bestal was ook die van de heer Baker, een kruidenier in Oxfordstreet. Deze kwam na enige tijd onder mijn gehoor en, nadat ik met hem in kennis gekomen was, hoorde ik dikwijls in de loop van het gesprek, de naam Nanny noemen. Ik wilde toen graag iets van de afkomst, het karakter, de godsdienst, het leven en het gedrag van deze Nanny weten. Ik vernam uit hun verhaal dat zij niet van werken hield en van haar eigen brood eten; ook kreeg zij het niet omdat zij zo minzaam was, want zij toonde haar gezag, gebruikte scherpe woorden, maakte aanmerkingen op familie zaken en huishouding en op alles wat voor haar aandacht kwam. Zag zij dat de winkelier nieuwe voorraad ontving voor zijn zaak, dan merkte ze op: "O, u bent bezig uw schuren te vullen; wat zou het zijn, als uw ziel deze nacht werd opgeëist!" En als zij haar een geunje (ca. 12 gulden) gaven als een gift, antwoordde ze "Ik zeg er ú geen dank voor!" Het meeste, dat zij van haar konden gedaan krijgen, als ze een gave ontving, was, dat zij, haar ogen naar Boven sloeg en hen verklaarde, dat zij aan hen niets verplicht was. Zij erkende de gevers niet, zoals Paulus, waar hij een aalmoes noemt *een welriekende reuk, een aangename offerande, Gode welbehaaglijk*. Zij liet de man, die als goedhartig middel diende, geheel buiten beschouwing.

Nanny was niet verstoken van inzicht: zij wist een arend van een uil te onderscheiden en bemerkte wel, wie haar doorzagen en wie niet. Zij hield het met de onderzoekende en eenvoudige zielen en met enkele brokjes uit de Schrift werd zij het verschrikkelijke voorwerp van hun vrees en oefende met zeer strenge hand haar gezag uit. Dat heeft zo bij elkaar drie of vier jaar geduurd. Die tijd heeft God voor hen daarna van veel nut doen zijn, daar het hen een goede bevatting van een bedelende huichelaar heeft gegeven.

Ik gaf hen te verstaan, dat de Schrift nergens zulk een gedrag goedkeurt in vrouwen, die de Godvruchtigheid belijden.

Zij gaven daarop te kennen, dat zij voorzeker een goede vrouw was, al was ze wat aanmatigend en vreemd in haar doen. Ik vroeg, bij wie Nanny naar de kerk ging en ik kwam te weten dat haar meest geliefde predikers zij waren, die het meest handelde over hel en verdoemenis en toch geen zaligmakende kennis van Christus hadden en dit gaf een sterk vermoeden, dat Nanny geen oprecht kind Gods was.

Edoch, eens viel het zó uit, dat ik juist een kort bezoek bij hen bracht, toen zij er was. De goede man en zijn vrouw zaten dicht bij haar, ja, aan haar voeten, terwijl zij haar gezag liet voelen en ze met bestraffingen overlaadde. Ik nam een stoel en ging bij haar zitten en ik vroeg haar een weinig, - hoewel zij wel wat slecht gehumeurd scheen te zijn, - naar haar bekering en de wijze, waarop deze had plaats gehad, hoe zij eerst tot openbare belijdenis was gekomen in welke bekommernissen zij was geweest en hoe zij er van bevrijd was, of zij de last van haar zonden had gevoeld en hoe die was weggenomen; wat zij wist van het werk der genade en van de vrijheid des Geestes. Nanny gaf mij een antwoord even verward alsof zij een Laplandse tovenaars was. De goede man en zijn vrouw beten op hun lippen en zij schenen niet erg ingenomen met mijn onderzoek van haar; zij hielden er niet van, dat hun onderwijzeres en voogdes voor de rechtbank werd getrokken.

Maar hoe ook, ik wist dat het mijn plicht was te oordelen, die binnen zijn, doch die buiten zijn, oordeelt God (1 Kor. 5: 12, 13) en een oog te zijn voor de blinden en een voet voor de lammen, want ik bemerkte wel, dat het deze mensen oprecht om waarheid te doen was.

Enige tijd daarna kwam Nanny hen weer bezoeken en voer heftig tegen hen uit *wegens hun afgoderij, die zij, zo zei zij, bedreven met de heer Huntington*. Zij vroegen haar, waarom zij nooit bang was geweest, dat men haar zou verafgoden. Zij antwoordde: "Ik kom tot u met het Woord des Heeren." Zij zeiden daarop: "Dat doet mijnheer Huntington ook." Spoedig werd het haar duidelijk, hoe zij haar in haar eigen woorden vingen en haar verlegen maakten met een beroep op haar eigen gedrag. Van die tijd af begon haar masker af te vallen en de arme Nanny kwam kaalhoofdig en blootsvoets voor hen te staan; en sinds verliet zij hen als onverbeterlijk.

Het eerste, dat we daarna van Nanny vernamen was, dat zij van een belijdend jongmens drie pond (ca. 36 gulden) had geleend. Toen hij van haar terugbetaling vroeg, berispte ze hem om zoiets van een kind Gods te verwachten. Dit toonde genoegzaam tot welk soort mensen zij behoorde. Immers, de goddeloze ontleent en geeft niet weder.

Vervolgens kwam ons ter ore, dat iemand van aanzien, die van haar gehoord had, haar bij zich had ontboden. Toen zij kwam, had de dame juist bezoek en vroeg haar beneden te willen wachten tot deze vertrokken waren. Daarop binnengelaten, is zij begonnen uit te varen, dat men haar, een kind Gods, had laten wachten. Zij sprak tot hen, *dat zij niet de sierlijke kleding en de gouden ring moesten aanzien*. Jak. 2: 2. Die persoon gaf haar enige versnapering en liet haar gaan.

Het laatste, wat ons van haar werd meegedeeld, was, dat een arme vrouw, die haar brood verdiende met uit werken te gaan, bij de heer Baker kwam en hem vertelde, dat Nanny nu bij haar inwoonde. Zij klaagde er over, dat zij niet met haar kon samenwonen, want zij kon het haar nooit naar de zin maken. (Toentertijd werd zij ondersteund door een van het hogere personeel in een zeker gezin) en toch deinsde zij ervoor terug om haar weg te jagen, vreemde God te ontfermen. Doch de Heere heeft Nanny niet lang daarna met zenuwziekte en verstandsverbijstering bezocht en tegelijkertijd werd zij met stomheid geslagen; zodat zij niet kon uiten wat zij gevoelde of wat zij vreesde. Sommigen wilden voor haar bidden, maar zij wees hen af. En geen wonder, want zij die zeggen: Bidt voor ons, moeten een goed geweten hebben, als die in alles eerlijk, willen wandelen. Hebr. 13: 18. Of, anders verwierp zij uit trotsheid hun gebeden, want zij had meermalen verklaard, *dat niemand haar meer kon leren, dat zij het al wist*; hoewel zij van de kracht of zelfs van de letter geheel onkundig was. Zo is zij gestorven.

Nu zeg ik niet, dat uw geloof van deze soort is, maar dit wil ik zeggen: uw voortdurend aandringen op volle verzekerdheid, zal vele verharde zondaren en huichelaars vermetel maken en die vermetelheid zal dan voor volle zekerheid worden gehouden. U mag hun hoofden volstoppen, maar hun harten kunt u niet bemesten. U mag hen brengen tot vermetelheid, maar u kunt hen er toe brengen om te geloven. Zodanige vermete, luie, huichelachtige, huilende mensen, als hierboven omschreven zijn, zijn het, die een smet werpen op de zaak Gods en maken dat van de dienst Gods, die zuiver en onbevlekt is, kwaad gesproken wordt. De genade Gods maakt nooit een man een slecht echtgenoot, een slecht vader of een slechte knecht. De genade onderwijst niet alleen, maar werkt ook krachtig daartoe, dat een man zijn plicht als echtgenoot en als vader doet, dat een vrouw haar plaats en plicht als vrouw en als moeder weet en vervult, dat het kind gehoorzaam is, dat de vader regeert onder God, dat de dienstbare ijverig, werkzaam en ondergeschikt is en de heer en de vrouw de gelovige dienstbaren in ere houden

Het is waar, God geeft aan geen man, vrouw, kind, heer of vrouw, die de genade missen, enige macht over een goed geweten voor Hem om het geweld aan te doen of van Hem af te voeren. God moet meer gehoorzaamd worden dan de mensen. Toch beveelt Hij en dringt aan op een gedrag, dat de Godzaligheid betaamt, bij hen, die Hem vrezen. Niets zal ooit de harten van zondaren veranderen of heiligheid bevorderen in hart of leven, dan het aandringen op de genade Gods in Christus Jezus en de noodzakelijkheid van een geestelijke geboorte, die het alleen kan voortbrengen. Dit zijn wij verplicht te doen en het dan aan God over te laten: *De uitnemendheid en de kracht zijn Zijne en niet onze*. Het is onze plicht: *Zaai uw zaad in de morgenstond, en trek uw hand des avonds niet af; want gij weet niet wat recht wezen zal, of dit of dat of dat die beide samen goed zijn zullen*. Pred. 11: 6.

God heeft alle mensen onder het ongeloof besloten en, als de Geest iemand van de zonde van ongeloof overtuigt, zal dezelfde Geest op zijn tijd geloof werken. De ziel van een ontwaakte zondaar vliedt gewoonlijk eerst tot de Wet, waar hij door een sterke hand de heiligheid, de rechtvaardigheid en de onveranderlijkheid van de Wetgever leert kennen en hij zal ieder vonnis of elke bedreiging op zichzelf toepassen. Zo iemand gelooft in Mozes en het geloof zal hem mettertijd leiden tot geloof in Jezus. Zij, die geloven hetgeen Mozes geschreven heeft, zullen op de bekwame tijd de woorden van de Zaligmaker geloven. Joh. 5: 46, 47. *Het geloof is uit het geboor en het geboor door het Woord Gods*. Rom. 10: 17. Wanneer God het Woord met kracht aan het hart toepast, is de zondaar gebaard. *Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaard door het Woord der waarheid*. Jak. 1: 18. Het onvergankelijk zaad is ontvangen (1 Petrus 1: 23) en door de beloften is hij de Goddelijke natuur deelachtig geworden. 2 Petrus 1: 4. Maar het is Gods gewone handelwijze, zulke zielen scherp te kastijden, opdat zij van de droesem gereinigd zouden worden en ontledigd van het eigen en Zijner heiligheid zouden deelachtig worden. Hebr. 12: 10.

Onder deze Goddelijke bewerkingen is er veel zielsarbeid en zal het ongeloof zich vertonen, tenzij dat u een heiligheid van het vlees erkent. En na zijn de werkingen van het ongeloof tegen het geloof oorzaak van zo menige strijd in de ontwaakte ziel, totdat het geloof overwint en de volmaakte liefde de vrees uitdrijft, dan wordt het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht. Doch de gelovige is dan nog maar een pasgeboren kind.

Het is waar, u zult ze wel dikwijls horen zeggen in hun voorspoed: *Ik zal niet wankelen in eeuwigheid, want, Heere, Gij hebt, mijn berg door Uw goedgunstigheid vastgezet*. Doch, als God Zijn aangezicht verbergt, worden zij verschrikt. (Psalm 30: 6, 7), en zij zullen vragen: *"Zal dan de Heere in eeuwigheden verstoten, en voortaan niet meer goedgunstig zijn? Heeft God vergeten genadig te zijn, heeft Hij Zijn barmhertigheden door toorn toegesloten? Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op?"* Feilt zijn belofte voor altoos? Deze mensen

waren echter niet van geloof verstoken: "En ik zeide: Dit krenkt mij, maar ik zal gedenken de jaren van de rechterhand des Allerhoogste", Psalm 77: 7-10.

En is mijn vriend van al deze zwakheden al bevrijd? Als het zo is, mag u wel overwinning vieren, want dan bent u ontslagen van de hoofdzenuw van de oude mens. Geen Bijbelheilige heeft zich daarop ooit kunnen beroemen, want ik kan er in de hele Bijbel niet één vinden, die ooit verklaarde vrij, te zijn van de zonde van ongeloof, hoewel velen onder hen, veel machtiger in het geloof waren dan u bent. Wat mij betreft zie ik het ongeloof als het leven en de kracht van alle zonden. Hij die vrij is van deze zonde is een volmaakt man; hij is machtig om ook het gehele lichaam in de toom te houden. Lijdzaamheid moet natuurlijk haar volmaakt werk in hem hebben gewrocht en dan is hij volmaakt en in geen ding gebrekkelijk.

Ik ben van mening, dat gij, als u uw best hebt gedaan, in de kerk zuigelingen, kinderkens en jongelingen, zowel als vaders zult aantreffen. En ik ben terstond gereed met de gevolgtrekking, dat gij, als God u zou beproeven in de smeltkroes der verdrukking, - en ik hoop dat het Hem zal behagen het te doen, - voor de welvaart van uw ziel en de welvaart van anderen, uzelf even hopeloos zult bevinden als sommigen van die kleinen, die zich zo zwak tonen. God bewaart de belijdenis van Klein Geloof in zijn mond en als Hij hem gebiedt te spreken, dan zal hij ze gebruiken. Laat de zwakke zeggen: *Ik ben sterk*. En hoe kan het anders, als God hun sterkte is? Joël. 3:10.

Waar ook maar de geringste trek van het beeld van de Zaligmaker zich vertoont, moet er acht op geslagen worden. *Een ieder die liefheeft degene die geboren heeft, die heeft ook lief die uit Hem geboren is*. Die sterk zijn hebben te dragen de zwakheden der zwakken en medegevoel te tonen, bedenkende dat zij zelf ook in het vlees zijn. En ik geloof, dat de krachtigste heilige op aarde zich maar een gekrookt riet zal bevinden, als God hem slechts een ogenblik de plaag van zijn eigen hart laat voelen. Hij zal dan zijn als Hiskia: *"Ik zeide, in de afsnijding van mijn dagen, ik zal gaan tot de poorten des grafs, ik word beroofd van het overige van mijn jaren. Ik zeide, ik zal den Heere niet meer zien, den Heere in het land der levenden; ik zal de mensen niet meer aanschouwen met de inwoners der wereld. Mijn levenstijd is weggetogen en van mij weggevoerd gelijk eens herders hut. Ik heb mijn leven afgesneden gelijk een wever. Hij zal mij afsnijden door een wegwijnende krankheid, van de dag tot de nacht zult Gij aan mij een einde maken. Ik stelde mij voor tot de morgenstond: gelijk een leeuw, also zal Hij al mijn beenderen breken, van de dag tot de nacht zult u aan mij een einde maken. Gelijk een kraan of zwaluw also piepte ik; ik kigde als een duif, mijn ogen bezwijken van het opwaarts zien. O Heere, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg."* Jes. 38: 10 en volgende verzen. Deze man was niet ontbloot van geloof. God had hem wonderlijk gezegend, zoals het 30e, 31e en 32e, hoofdstuk van het tweede boek der Kronieken ons leren: "Maar het is also, als de gezanten der vorsten van Babel, die tot hem gezonden hadden om te vragen naar dat wonderteken, dat in het land geschied was, verliet hem God om hem te verzoeken, om te weten al wat in zijn hart was." 2 Kron. 32: 31.

Wanneer de Heere u ook aldus zou onderhanden nemen, zou u in uw hart iets vinden buiten de volle zekerheid van het geloof, zo goed als hij die een teken begeerde om zijn ongeloof uit het gezicht te drijven en zijn twijfelingen op de vlucht te doen slaan. En dit werd geschonken. Toen geschiedde het Woord des Heeren tot Jesaja, zeggende: Ga heen en zeg tot Hiskia: Zo zegt de Heere, de God uws vaders Davids: Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien. Zie, Ik zal vijftien jaar tot uw dagen toedoen, en Ik zal u uit de hand van de koning van Assyrië verlossen, mitsgaders deze stad, en Ik zal deze stad beschermen. En dit zal u een teken zijn van de Heere, dat de Heere het woord dat Hij gesproken heeft, doen zal: Zie, Ik zal de schaduw der graden, die met de zon in de graden van Achaz zonnewijzer neerwaarts gegaan is, tien graden achterwaarts doen keren. Dies is de zon tien graden teruggekeerd op de graden die zij neerwaarts gegaan was." Jesaja 38: 48. God doet niets tevergeefs. Als de koning niet door ongeloof was geplaagd geweest, als er geen twijfelingen of wankelmoedigheid in zijn geest waren ter verdrijven geweest, dan zou er van een teken geen spraak zijn geweest.

Hij had met de hoofdman over honderd aangaande zijn zieke knecht kunnen zeggen: "Spreek maar één woord en mijn knecht zal genezen zijn. Spreek maar een woord en ik zal hersteld zijn." Maar alle kinderen Gods zijn niet tot de volle verzekerdheid van het geloof gebracht en die de sterkste verzekering hebben, kunnen ze niet beoefenen, als zij willen.

David bezat deze genade in de hoogste beoefening, toen hij tot de Filistijn zei: "Gij komt tot mij met een zwaard en met een spies en met een schild, maar ik kom tot u in de naam des Heeren der

heirscharen, des Gods der slagorden Israëls, die u gehoord hebt. Te deze dage zal de Heere u besluiten in mijn hand en ik zal u verslaan en ik zal uw hoofd van u wegnemen, en ik zal de dode lichamen van der Filistijnen leger deze dag aan de vogelen van de hemel en de beesten des velds geven en de gehele aarde zal weten dat Israël een God heeft; en deze gehele vergadering zal weten dat de Heere niet door het zwaard, noch door de spies verlost; want de krijg is des Heeren, die zal ulieden in onze hand geven." 1 Sam. 17:45-47. Hier is verzekerdheid onder de wapenen vooraan in de strijd.

Maar deze verzekerdheid verscheen niet in zo wondervolle beoefening ten tijde van Absaloms samenzwering. Dit werd toen door velen uit het volk opgemerkt: "En al het volk in alle stammen Israëls was onder zich twistende, zeggende: De Koning heeft ons gered van de hand van onze vijanden en hij heeft ons bevrijd van de hand der Filistijnen, en nu is hij uit het land gevlucht voor Absalom." 2 Sam. 19 9.

Deze opmerkingen zijn voldoende om te bewijzen dat al de huisgenoten van het geloof niet gezegend zijn met de volle verzekerdheid, en het is duidelijk, dat het leven, de kracht, de geest en de oefening van het geloof niet onder het bevel of ter beschikking van een mens staan.

Het is ook klaar, dat de oude mens en de nieuwe mens, genade en verdorvenheid, Geloof met zijn vruchten, Ongeloof met zijn twijfelingen op dezelfde tijd in een kind Gods wonen. Er is in de beste der mensen een wet in de leden strijdende tegen de wet des gemoeds. En het is duidelijk dat verzekering behoort tot de wet van het geloof en der liefde in het gemoed. En ook is het klaar, dat ongelooft deel uitmaakt van de wet in de leden. En aldus zult u het ondervinden, als u in de beproeving komt, tenzij u een der volmaakten in het vlees bent. Is dit zo, dan hebt u geen strijd te strijden en geen gebed te bidden. En het is u goed, dat uw geloof zo uitermate gewassen is.

Doch er zijn er die zo zwak zijn in die genade, dat zij verplicht zijn als de Apostelen te bidden: "*Heere, vermeerder ons het geloof.*" Lukas 17: 5. En als die man uit, Markus 9:24: "*Ik geloof, Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp.*" En deze gebeden verkregen verhooring bij de Zaligmaker, evengoed als de uwe. Daarom predik het geloof, bemoedig zwak geloof, en deel hun mee wat aan hun geloof ontbreekt en hun eigen gang gaan. *Die gelooft zal niet haasten.* Jesaja 28: 20. *Die met de voeten haastig is, zondigt.* Spr. 19: 2.

Des Heeren huisgezin in aan de kudde van Jakob gelijk, toen hij tot Ezau zei: "Mijn heer weet dat deze kinderen teer zijn, en dat ik zogende schapen en koeien bij mij heb; indien men ze maar een dag afdrijft, zo zal de gehele kudde sterven; mijn heer trekke toch voorbij voor het aangezicht zijns knechts, en ik zal mij op mijn gemak als leidsman voegen naar de gang van het werk, hetwelk voor mijn aangezicht is, en naar de gang van deze kinderen, totdat ik bij mijn heer te Seïr kom." Gen. 33: 13, 14.

Ik heb dikwijls opgemerkt dat sommige van de meest bekende Bijbelheiligen, ik bedoel, die krachtig waren in genade en machtig in geloof, zich als kleine kinderen toonden, wanneer God het licht van Zijn gezegend aangezicht van hen had weggenomen en hen in de smeltkroes der verdrukking had gebracht. En in onze dagen hebben wij er, die graag zouden willen, dat men van hen dacht, dat zij uitmunten in die zeer voortreffelijke genade: *het geloof*, die toch, ik ben er van overtuigd, op de diepe wateren der verdrukking evenveel twijfelingen zouden vertonen als Petrus, toen de onstuimige zee het aangezicht van Jezus voor zijn ogen verborg.

Daarom moet ik bij u een goed woord doen voor mijn broeder Klein Geloof. Hij is een goed man, hoewel als Zacheüs, klein van gestalte. Jaag hem niet met uw sterke verzekerdheid in de wilde vijgenboom; als u het doet, dan zal Jezus, als Hij komt hem weer doen afkomen.

Het kan u opvallen in deze brief, dat ik Klein Geloof soms mannelijk en soms vrouwelijk heb genomen. Ik heb dit gedaan omdat er zowel Godvruchtige mannen als vrouwen zijn, die dikwijls blijken geven maar klein geloof te hebben of traag van hart te zijn om te geloven. In elk geval, u zult Klein Geloof kennen aan zijn roepen en aan de namen, die God hem gegeven heeft, maar waar hij ook is, laat hem, als hij vraagt om uw bijstand en uw medegevoel, genade vinden in uw ogen.

- Soms zult u hem aantreffen, worstelende in de engte, totdat hij buiten adem is en dan zal hij neerliggen en zich niet meer bewegen, alsof hij in de geboorte was blijven staan. Vandaar, dat hij bedreigd wordt met zwaarder arbeid: *Smarten van een barende vrouw zullen hem aankomen; hij is een onwijs kind, want anders zou hij geen tijd in de kindergeboorte blijven staan.* Hos. 13:13. Toch was hij een zoon, en het zaad van het geloof lag in hem: *Is niet Efraïm mij een dierbare zoon, is hij mij niet*

een troetelkind? Ik denk nog ernstig aan hem; daarom rommelt mijn ingewand over hem, Ik zal mij zijner zeker ontfemen, spreekt de Heere. Jer. 31: 20.

- Soms zult u hem aantreffen, dat hij geheel geloof en lof en Godsdienst is, opvarend met vleugelen gelijk de arenden (Jes. 40: 31), totdat enige tegenwind hem te ver naar het Noorden drijft. Dan raakt hij de zonnestralen kwijt en hij komt naar omlaag en u zult hem zich niet meer zien bewegen tot God hem opwekt. Hij zal treuren, maar niet twisten, zijn vertrouwen wegwerpen, maar niet tegenstaan, bittere dingen schrijven tegen zichzelf, maar niets tegen Satan. Hij heeft een hart, om gemelijk te zijn, te murmureren, beklagen en in opstand te zijn, maar geen hart om te twisten, te strijden of zich vrij te pleiten; en hij is traag van hart om te geloven, vandaar dat hij *een botte duif zonder hart* genoemd wordt. Hos. 7: 11.
- Soms wordt hij aangetroffen met een juk op zijn nek. Dan mag vrij aangenomen worden, dat hij, één van beide, óf uit zijn werk gelopen is, zoals anderen hebben gedaan, zeggende: "Ik zal Zijner er niet gedenken, en niet meer in Zijn naam spreken." (Jer. 20: 9) Óf anders is hij door de grensscheiding gebroken en heeft God hem gegrepen op de oude weide, waar hij bezig was zich met de oude kost te voeden en is hij daarom onder het juk gebracht. Hij maakt het juk zelf en God legt het hem op en doet het hem dragen. *Het juk van mijn overtredingen is aangeboden door Zijn hand, zij zijn samengerlochten, zij zijn op mijn hals geklommen.* Klaagl. 1: 14.
- Soms vervoert hem de hoogmoed. Hij is dan zo verheven in zijn aangename gestalten, dat hij besluit: er is niemand die geloof heeft, behalve ik. Twijfel, vrees of wantrouwen duldt hij dan niet. Hij heeft een weinig geproefd van de goede wijn des Koninkrijks, hij drinkt en vergeet zijn armoede en denkt, dat hij zijn moeite niet meer zal gedenken. Spr. 31: 6, 7. Voorspoed deed hem de alsem en gal vergeten (Klaagl. 3: 19) en daarom is het beneden zijn waardigheid om af te komen van zijn hoogte en medegevoel te tonen met die hun mond steken in het stof, zeggende: *Misschien is er verwachting.* Klaagl. 3: 29. Deze tint van hoogmoed bezorgt hem een kleine vernedering. De nederige ziel, van welke hij geringe gedachte had wordt in ere verhoogd, terwijl hij - zeer tot zijn doding - verplicht is voor een tijd de laagste plaats te houden. Lukas 14: 9.
- Soms misbruikt Klein Geloof zijn vrijheid. Zijn luchtige blijdschap voert hem te hoog, kinderlijke vrees is niet sterk genoeg om hem nuchter te doen denken; t is alles vreugde en overwinning. Het bidden wordt verwaarloosd, terwijl wij nooit meer nodig hebben vurig in het bidden te zijn dan in tijden van voorspoed. Daarvoor wordt bij dikwijls opgesloten in het donkere hol; dan komt het gebed weer te pas: *Ik ben besloten en kan niet uitkomen. Mijn oog treurt vanwege verdrukking; Heere, ik roep tot U de gehele dag, ik strek mijn handen uit tot U.* Ps. 88: 9-10.
- Soms is hij ook onachtzaam in zijn loopbaan. Dan loopt bij herwaarts en derwaarts om allerlei wind van leer te beproeven. Hij oordeelt zichzelf bekwaam om het snode van het kostelijke te onderscheiden en daarom wil hij leerstukken behandelen met elke oude tovenaer, gelijk de discipelen van Johannes, die met de Joden begonnen te redetwisten over de reiniging. Joh. 3: 25. Hij kan zich over het hol van een adder vermaken en zijn hand uitsteken in de kuil van de basilisk, zelfs een hond bij de oren grijpen. Spr. 26: 17. Hij meent, dat zijn blijdschap hem overal doorheen zal brengen. Maar de Heere laat soms, om hem in het gezelschap van wijze mensen te houden, de hoer of valse kerk toe, zo iemand gewond neer te vellen. (Spr. 7: 26), totdat hij zich een geboeide bevindt. En daarmee wil de Heere hem leren meer bedachtzaam te lopen als hij het gebruik zijner ledematen heeft. Dan klaagt hij: *Gij legt ook mijn voeten in de stok en neemt al mijn paden waar; Gij drukt U in de wortelen van mijn voeten.* Job. 13: 27.
- Soms toont hij onder de roede veel opstand en halsstarrigheid en wil eer van God aflopen dan zich onder Zijn krachtige hand vernederen. Hij wil de roede ontvluchten liever dan schuld belijden en ootmoedig vragen, liever weerstrevig zijn, dan onderworpen: *Ik sloeg hen, Ik verborg Mij en was verbolgen; evenwel gingen zij afkerig heen in de weg huns harten.* Jesaja 57: 17. Het is een gewoon verschijnsel bij sommige kinderen, om, wanneer ze bedreigd of geslagen worden, het hazenpad te kiezen. Dan wordt dikwijls voor dit verzet hun de boodschap achterna gezonden: *"Ik zal je vanavond wel krijgen; ik zal het je geven, als je naar bed gaat."* Wij weten allen, dat er een nacht komt, waarin niemand werken kan. Joh. 9 4. Als wij wachten het graf zal ons huis wezen, nochtans zouden wij niet graag ons bed in de duisternis spreiden, Job. 17: 13. Daar niemand graag in de donker naar bed gebracht wordt of onder de roede wil, laat dan Klein Geloof de roede kussen, bekennen wie deze besteld heeft en vluchten naar de hand, die haar vasthoudt, op dat hij, niet, zoals anderen als het bedtijd is, moet uitroepen: *Wend U van mij af, dat ik mij verkwikke eer dat ik beenga en ik niet meer zij.* Ps. 39: 14. De roede is nuttig; de dwaasheid is in het hart van de jongen gebonden en het is de roede der kastijding, die deze er uit zal drijven. God

plaagt de kinderen Zijner liefde niet met lust en bedroeft ze niet zonder oorzaak. Hij bezoekt de zonden met de roede en wij zelf zijn de oorzaak van die slagen. De vaderlijke gestrengheid Gods heeft ten doel om onze hoogmoed te vernederen, de zonde bitter te maken en ons in eerbied, ontzag en kinderlijke vrees onder Hem te houden. Een God Die Zich verbergt, een geestelijk vasten en de roede der kastijding zijn vreselijk voor de kleinen des Heeren. Zij kunnen geen rust vinden, hetzij ze slapen, hetzij ze waken, totdat het weer in orde is en de vrede is hersteld.

- Sommige kinderen zullen, als ze 's avonds klappen hebben gehad, menigmaal daarvan 's nachts dromen en schreeuwen in hun slaap, alsof ze werkelijk geslagen worden. Dit is ook soms het geval met Klein Geloof. "Wanneer ik zeg: mijn bedstede zal mij vertroosten, mijn leger zal mijn klacht wegnemen, dan ontzet u mij met dromen en door gezichten verschrikt u mij; zodat mijn ziel de verwurging kiest, de dood meer dan mijn leven." Job. 7: 13, 14, 15. Hij werd door dromen verschrikt, en het is klaar, dat hij droomde van de roede. Waren zijn dromen hemels zoet geweest, gelijk die van Jeremia, dan zouden ze dezelfde zoetheid in zijn ziel hebben achtergelaten. "Hierop ontwaakte ik en zag toe, en mijn slaap was mij zoet." Jer. 31.: 26.

Om kort te gaan, de sterkste in het geloof was eens een kind in de genade. *Zij, die zwak zijn, moeten aangenomen worden, maar niet tot twistige samensprekingen.* Geloof en zijn blijken, ongeloof en zijn twijfelingen wonen in een gelovige terzelfder tijd. Klein Geloof, Wassend geloof en de meest volle verzekerdheid van het geloof worden in de Schrift vermeld. Noch de apostelen, noch de profeten, noch ook zelfs God onze Zaligmaker hebben ooit geweigerd de zuigelingen te zogen, de kinderkens te leiden en te voeden, de zwakken te versterken of het drachtige ooi te bemoedigen. Niet een herder, volgens de Bijbel, trof ooit de gehele kudde Gods aan in de volle geloofszekerheid, veel minder bepaalde hij zich in zijn dienstwerk tot hen alleen, die *vaders in Christus* worden genoemd. Lammeren hebben de hulp van de schaapherder meer nodig dan volwassen schapen of oude rammen; en kinderen vragen meer om voedsel dan bejaarde vaders, die zichzelf kunnen voeden.

Indien u op mijn schrijven verkiest te antwoorden, dan zal ik, zo God wil, nog een pleidooi laten volgen en u tonen, dat ik nog meer ter verdediging van Klein Geloof kan inbrengen. Intussen wil ik u nog waarschuwen, zoals David Joab: *handel zachtjes met de jongeling, met Klein Geloof.*

Ik geloof, dat u de zwakke van de kudde onrecht doet. Daarom heb ik deze kleine verdediging uitgegeven, opdat Klein Geloof, iets mag hebben om zich te verdedigen tegen uw enghartige prediking, waarin gij, - naar ik vast geloof - dwaalt, en waardoor u velen van de kleinen, die in Jezus geloven, ergert en de harten droevig maakt van zodanigen, die de Heere niet wil droevig gemaakt hebben. En dit zult u aldus bevinden, wanneer u grondig beproefd wordt. *Ik ben,* zegt Paulus, *de zwakken geworden als een zwakke, opdat ik de zwakken winnen zou; allen ben ik alles geworden, opdat ik immers enige behouden zou.* 1 Kor. 9: 22. Laten wij heengaan en doen desgelijks.

Wij moeten het snode van het kostelijke scheiden en het kaf van het koren, zoals de Heere die ontdekt; de oude zuurdesem uitzuiveren, gepaste grenzen trekken, het onderscheid tussen de oprechte en de huichelaar aantonen en ons zelf ontdoen van ongeregelde en valse belijders. Maar het bevel tot Simon is toepasselijk op iedere dienstknecht van Christus: *Hebt gij Mij lief?* "Weid mijn lammeren. Hoed mijn schapen." De zwakke in de kudde moeten evengoed als de schapen geweid worden.

De tekst waarop ge u beroept: *"Die twijfelt indien hij eet, is veroordeeld"* (Rom. 14 23), is door u verkeerd gebruikt. De tekst bedoelt niet de helse verdoemenis. Want hoewel de Waarheid heeft verkondigd, dat de spijsze ons Gode niet aangenaam maakt, Want hetzij dat wij eten, wij zijn niet beter; en hetzij dat wij niet eten, wij zijn niet minder, 1 Kor. 8: 8. Want het Koninkrijk Gods is niet spijs en drank. Rom. 14: 17 ... toch heeft God het vonnis der verdoemenis niet op de spijsze gesteld, noch op hem die ze eet, zomin als Hij de hemel beloofd heeft aan hen, die vasten in de veertigdaagse vasten of leven op vis en eieren. Wie onthouding van spijsze beveelt onder de bediening van het Evangelie, die weersprekt de Zaligmaker, Die verklaart: *Wat in de mens ingaat, verontreinigt hem niet.*

Verbiedende te huwen, gebiedende van spijsze te onthouden zijn leringen des duivels en worden opgelegd slechts door hen, die zich begeven tot verleidende geesten". 1 Tim. 4: 13. "Ik weet," zegt Paulus, "en ben verzekerd in de Heere Jezus, "dat geen ding onrein is in zichzelf; dan die acht iets onrein te zijn, die is het onrein." Rom. 14: 14. Zulk een wandelt niet in het Woord Gods, hij wordt

verschrikt, geregeerd en in dienstbaarheid gehouden door een blind, misleid en onkundig geweten en mist het licht om zijn vrijheid te zien,

God verdoemt niemand om het eten. De uitspraak in de tekst bedoeld is van die mens zelf: *zalig is hij, die zichzelf niet oordeelt in hetgeen hij voor goed houdt.* 1 Rom. 14: 22. Maar een mens is geen heer over leven en dood, het vonnis van de eeuwige verdoemenis staat niet aan hem. Dat recht behoort aan Hem die levenden en doden oordeelt en aan niemand anders.

En ook bedoelt het woord in de tekst niet het vonnis Gods, maar het vonnis van des mensen eigen geweten, dat volgt op het doen van hetgeen hij acht zonde te zijn: "En die twijfelt indien hij eet, is veroordeeld, omdat hij niet uit het geloof eet; en al wat uit het geloof niet is, dat is zonde." Rom. 14: 23.

Hiermee, waarde heer, neem ik afscheid en noem mij

Uw dienstwillige dienaar in het Evangelie van Christus,
William Huntington, Winchester Row, Paddington.

7. EEN RAADSEL

“Men noemt Zijn Naam Wonderlijk” Jesaja 9:5

“Men noemt Zijn Naam Wonderlijk”

Deze wereld bestond al meer dan drieduizend jaar voordat Maria haar eerstgeboren Zoon geboort had. Luk. 2: 7. En toch was die Zoon van eeuwigheid al eer deze wereld gemaakt werd: "De HEERE bezat Mij in het beginsel Zijns wegs, vóór Zijn werken, van toen aan. Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest; van den aanvang, van de oudheden der aarde aan. Ik was geboren als de afgronden nog niet waren; als nog geen fonteinen waren, zwaar van water; al eer de bergen ingeest waren; vóór de heuvelen was Ik geboren. Hij had de aarde nog niet gemaakt, noch de velden, noch den aanvang van de stofjes der wereld", Spr. 8: 22-26. Dus Hij Die geboren was en van eeuwigheid was, was nog niet geboren tot deze wereld boven de drieduizend jaar stond.

“Men noemt Zijn Naam Wonderlijk”

Er werden voor Hem duizenden miljoenen geboren; dat is wonderlijk; en toch was Hij de eerste Die ooit geboren was: "Ook zal ik Hem ten eerstgeboren zoon stellen, ten hoogste over de koningen der aarde. Ik zal Hem Mijn goedertierenheid in eeuwigheid houden, en Mijn verbond zal Hem vast blijven", Psalm 89: 28, 29.

“Men noemt Zijn Naam Wonderlijk”

Hij was de Zoon van Adam, de Zoon van Noach, de Zoon van Sem, de Zoon van Abraham, de Zoon van Izak, de Zoon van Jakob, de Zoon van Juda, de Zoon van David, de Zoon van Salomo, de Zoon van Jeróbeam, enz. enz. en de Zoon van Jozef de man van Maria; en wordt van eeuw tot eeuw de Zoon des mensen genoemd; en toch is Hij geen mensen-Zoon, noch wilde Hij Zich-Zelf zo genoemd hebben. "Wat dunkt u van den Christus? Wiens Zoon is Hij? Zij zeiden tot Hem: Davids Zoon. Hij zei tot hen: Hoe noemt Hem dan David in den Geest zijn Heere? zeggende: De Heere heeft gezegd tot mijn Heere: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden zal geest hebben tot een voetbank uwer voeten", Matth. 22: 42-45.

“Men noemt Zijn Naam Wonderlijk”

Daar Hij vele vaders had, is het duidelijk dat Hij vele moeders had: Hij was de Zoon van Eva, de Zoon van Sara, de Zoon van Rebekka, de Zoon van Lea, de Zoon van Rachab, de Zoon van Ruth, de Zoon van Zion, de Zoon van Maria en de Zoon van alle gelovigen: "Want zo wie de wil Mijns Vaders doet, Die in de hemelen is, dezelve is Mijn broeder en zuster en moeder", Matth. 12 : 50. Dus Hij had vele vaders en duizenden moeders - en toch is "Hij zonder vader, zonder moeder", Hebr. 7:3.

“Men noemt Zijn Naam Wonderlijk”

Elia wekte een kind uit de doden op en Eliza wekte een andere op; een jongeman die pas begraven was en het gebeente van Eliza raakte, werd levend. Christus wekte de zoon van de weduwe van Nain op en Lazarus. Deze allen werden vóór de dood van Christus opgewekt en toch was Hij de Eerste Die ooit opgewekt was: "De Eerstgeborene uit de doden", Openb. 1: 5. "En is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn", 1 Kor. 15 : 20. En de Eerste Die van het graf het pad des levens betrad. "Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat Uw Heilige de verderving zie. Gij zult mij het pad des levens bekendmaken; verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht, lieflijkheden zijn in Uw rechterhand, eeuwiglijk", Ps. 10 : 11.

“Men noemt Zijn Naam Wonderlijk”

"Toen Hij de hemelen bereidde, was Ik daar; toen Hij een cirkel over het vlakke des afgronds beschreef, toen Hij de opperwolken van boven vestigde, toen Hij de fonteinen des afgronds vastmaakte, toen Hij de zee haar perk zette, opdat de wateren Zijn bevel niet zouden overtreden, toen Hij de grondvesten der aarde stelde, toen was Ik een voedsterling bij Hem en Ik was dagelijks Zijn vermaken, te allen tijde voor Zijn aangezicht spelende. Spelende in de wereld Zijns

aardrijks; en Mijn vermakenen zijn met der mensenkinderen", Spr. 8: 27-31. Ofschoon Hij spelende was in de wereld Zijns aardrijks, was er toen toch geen deel van Zijn aardrijk bewoond. En hoewel toen Zijn vermakenen met der mensen kinderen waren, waren er toch geen mensen kinderen om Zich mee te vermaken.

"Men noemt Zijn Naam Wonderlijk"

"Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is". Joh. 1: 3. "Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen". Kol. 1: 16, 17. "Want de grondvesten des aardrijks zijn des HEEREN, en Hij heeft de wereld daarop gezet", Sam. 2 : 8. En toch heeft de aarde fundament noch grondvesten; dit getuigen de Schriften: "Hij breidt het noorden uit over het woeste; Hij hangt de aarde aan een niet", Job 26 : 7.

"Men noemt Zijn Naam Wonderlijk"

"Hetgeen er geweest is, hetzelfde zal er zijn; en hetgeen er gedaan is, hetzelfde zal er gedaan worden; zodat er niets nieuws is onder de zon. Is er enig ding, waarvan men zou kunnen zeggen: Zie dat, het is nieuw? " Pred. 1: 9, 10. Toch ben ik ervan overtuigd dat er iets nieuws te vinden is. "Hoelang zult gij u onttrekken, gij afkerige dochter? Want de HEERE heeft wat nieuws op de aarde geschapen: de vrouw zal de man omvangen", Jer. 31: 22. Dit was het Nieuwe dat aan de wereld oudtijds beloofd werd (aan de antediluviaanse wereld, de wereld vóór de zondvloed):

"Datzelve (het zaad der vrouw) zal u den kop vermorzelen". Het werd in de eeuw der profetie het Heilige genoemd. (Een nieuw Ding genoemd, Eng. vert.). En was in de latere dagen een nieuw Ding, want een maagd ontving en een maagd bracht een Zoon voort. Dit nieuwe was onder de zon geschied en moest voor eeuwig nieuw blijven, want het zal nimmer verouderen.

"Men noemt Zijn Naam Wonderlijk"

Jezus onze Immanuël, leefde noch bestond al eer Hij uit Maria geboren werd. En het is duidelijk dat Zijn leeftijd slechts drie en dertig jaar was toen Hij stierf en toch had Hij "noch begin der dagen, noch einde des levens", Hebr. 7:3.

"Men noemt Zijn Naam Wonderlijk"

Onze Immanuël hield en bewaarde het gehele menselijke geslacht in leven toen Hij Zelf de geest gaf en Hij leefde als Koning der ere in de hemel, terwijl Hij dood in het graf lag.

"Men noemt Zijn Naam Wonderlijk"

Toen Hij ten hemel inging, moest Hij daar tot de voleinding blijven: "Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen". Hand. 3 : 21. En toch: "Zie, de hemelen, ja de hemel der hemelen zouden U niet begrijpen, hoeveel te min dit huis dat ik (Salomo) gebouwd heb", 1 Kon. 8 : 27.

"Men noemt Zijn Naam Wonderlijk"

Als onze Hogepriester is Hij, door Zijn Eigen bloed eenmaal ingegaan in het heiligdom", Hebr. 9 : 12; in den hemel zelve, om nu te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons", Hebr. 9: 24.

Dus Hij ging het heilige der heiligen in, en verschijnt voor het aangezicht Gods voor Zijn volk, toch "is Hij altijd met ons tot de voleinding der wereld", Matth. 28 : 20.

"Men noemt Zijn Naam Wonderlijk"

Zijn geslacht is door Matthéüs en Lukas zeer getrouw nagegaan en bekendgemaakt. Eén daarvan wordt uitdrukkelijk genoemd: "Het boek des geslachts van Jezus Christus", Matth. 1 : 1, Lukas 3 : 23. En toch kón noch kan Zijn geslacht (leeftijd) nimmer door mensen noch engelen verklaard worden. "Hij is uit den angst en het gericht weggenomen; en wie zal Zijn leeftijd uitspreken? "

"Men noemt Zijn Naam Wonderlijk"

"De opperste Wijsheid roept overluide daarbuiten. Zij verheft Haar stem op de straten. Zij roept in het voorste der woelingen; aan de deuren der poorten spreekt Zij Haar redenen in de stad. Gij slechten, hoe lang zult gij de slechtheid beminnen, en de spotters voor zich de spotternij begeren, en de zotten wetenschap haten? " Spr. 1: 20-22. Wijsheid wordt hier als roepende beschreven, daarbuiten roepende, en zelfs als haar stem te verheffen op de straten; toch: "Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straat horen laten", Jes. 42 : 2.

Ofschoon velen in die grote dag zullen "beginnen te zeggen: Wij hebben in Uw tegenwoordigheid gegeten en gedronken, en Gij hebt in onze straten geleerd. En Hij zal zeggen: Ik zeg u, Ik ken u niet vanwaar gij zijt; wijkt van Mij af, alle gij werkers der ongerechtigheid". Luk. 13: 26, 27. Geen wonder; want, hoewel Hij wel in hun straten geleerd heeft, hebben zij daar toch nooit Zijn stem gehoord; dit wordt door de Schriftuur der Waarheid betuigd.

“Men noemt Zijn Naam Wonderlijk”

Hij werd door Daniël als de Zoon des mensen gezien. En Zijn machtig verschijnen was als Richter der levenden en doden. "Dan zag ik, totdat er tronen gezet werden, en de Oude van dagen Zich zette, Wiens kleed wit was als sneeuw, en het haar Zijns hoofds als zuivere wol", Dan. 7: 9-13. Zijn wit haar duidt op Zijn stemmigheid en hoge leeftijd, hetgeen een grijs hoofd altijd aanduidt. Maar Hij werd niet dan vierhonderd jaar na dat visioen geboren.

“Men noemt Zijn Naam Wonderlijk”

Hij is gezien door Adam en Eva, door Abraham en Sara, door Lot, door Mozes, door Jozua, en Bileam; door Gideon, Manoach en zijn vrouw, door duizenden in Zijn leven en na Zijn dood door vijfhonderd broeders op eenmaal. En toch heeft geen mens Hem gezien, noch kan Hem zien - dit betuigen de Schriften: "Dat gij dit gebod houdt, onbevlekt en onberispelijk, tot op de verschijning van onzen Heere Jezus Christus; Welke te zijner tijd vertonen zal de zalige en alleen machtige Heere, de Koning der koningen en Heere der heren. Die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, Denwelken geen mens gezien heeft noch zien kan; Welken zij eer en eeuwige kracht. Amen", 1 Tim. 6 : 14-16.

“Men noemt Zijn Naam Wonderlijk”

Hij was de rijkste Die ooit in deze wereld verscheen; er was niet één ding dat niet onder Hem gesteld was, want Hij was "Erfgenaam van alles", Hebr. 1: 2; en toch was Hij: "den ellendigen en nooddruftigen Man". Zó arm dat Hij geheel Zijn leven van liefdadigheid heeft geleefd. En is bijna achttienhonderd jaar met aalmoezen ondersteund geworden en is Zulk een bewonderaar van de vrijgevigheid Zijner weldoeners dat Hij verklaart dat, zelfs een beker koud water aan Hem niet ongemerkt noch onbeloond voorbij gaat.

8. Een vette maaltijd met reine wijn

Meditatie uit: "Licht schijnende in de duisternis"

"En de HEERE der heirscharen zal op dezen berg allen volken een vetten maaltijd maken, een maaltijd van reinen wijn, van vet vol merg, van reine wijnen, die gezuiverd zijn". Jesaja 25: 6.

Op deze berg - de berg is Sion, of de Evangeliekerk bestaande uit uitverkoren personen - "God heeft Sion verkoren". Sion is de moederkerk onder het Nieuwe Testament en haar nakomelingen de dochters van Sion, worden beiden door het bloed van Christus verlost. "Sion zal door recht verlost worden, en haar wederkerenden door gerechtigheid". Tot deze was de Zaligmaker gezonden: "Zegt der dochter Sions: Zie, uw Koning komt tot u, zachtmoedig en gezeten op een ezelin en een veulen, zijnde een jong ener jukdragende ezelin".

Uit dit uitverkoren geslacht is de Zaligmaker (naar het vlees) voortgekomen. Maria was een uitverkoren vat; en van Sion zal gezegd worden dat Hij uit haar geboren is en hier deed "God de hoorn van David uitspruiten".

Op de berg Calvarië is Christus geofferd en in de harten van Gods volk wordt de gekruiste Christus geopenbaard. "Zie, Ik leg een Grondsteen in Sion, een beproefde Steen, een kostelijke Hoeksteen, Die wel vast gegrondvest is; wie gelooft, die zal niet haasten". Hij zal zich nimmer naar een andere grondvesting haasten noch zal hij, die hier op vertrouwt, ooit beschaamd uitkomen of voor zijn vijanden op de vlucht slaan.

"Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, den berg Mijner heiligheid". Deze berg is het hart en genegenheden van Gods volk. "Het Koninkrijk Gods is binnen ulieden", zegt Christus; en de Koning ook. "Geloof (zegt de Heere) dat Ik in u ben en gij in Mij". Hij woont door het geloof in het hart.

Maar wie heeft Hem daar gezalfd? (Engels: gesteld) "God heeft Zijn Zoon in mij geopenbaard", zegt Paulus. Hij opent voor ons de deur des geloofs en opent onze harten om onze Koning te ontvangen en besnijdt onze harten om Hem lief te hebben. Die liefheeft blijft in God en God in Hem. Zulken kussen de Zoon, erkennen kennelijk de Erfgenaam, omhelzen Hem als hun rechtmatig Vorst, klagen over andere heren die over hen geheerst hebben en beloven Hem oprechtheid en trouw.

... een vetten maaltijd. "En Zichzelfen voor ons geofferd heeft tot een welriekende reuk". Het is een zinspel op het vet van deze offeranden, dat de maaltijd in mijn tekst wordt genoemd "een vetten maaltijd". De bedelingen der offeranden onder de wet waren verscheiden. Sommige priesters hadden het hoofd en de huid. Anderen hadden de schouder en de borst, anderen al het vlees wat de vork of krauwel optrok uit de pot of pan. De vrouw en kinderen van de priesters mochten van de heilige dingen eten. De persoon die offerde en de door hem genode gasten, aten van andere delen. Zo gaf Elkana aan Hanna en Peninna aanzienlijke delen van de jaarlijkse offeranden, maar de Heere der heirscharen had het vet van alle dezen.

Daarom zien we dat onder die bedeling niemand een vuur ontstak, of Gods deuren voor niets sloot. Zoals het met het beeld was zo is het ook met het tegenbeeld: Sommigen kregen het hoofd van het christendom, ik bedoel hoofdkennis; sommigen de huid, ik bedoel de wolf die het kleed van een schaap aantrekt. Duizenden en tienduizenden hebben een goed inkomen verkregen door zichzelf Zijn dienaars te noemen, zoals de blinde wachter deed in de dagen van Jesaja, ofschoon ze Christus niet kenden noch zich om Hem bekommerden.

Alle koningen krijgen hun tronen en vorsten overheden van Hem, want alle dezen komen van Jezus Christus. "Door Mij regeren de koningen, en de vorsten stellen gerechtigheid. Door Mij heersen de heersers en de prinsen, al de rechters der aarde". De gehele heerschappij is op Zijn schouder en Hij verheft dezen onder Hem. Velen krijgen uit Zijn linkerhand rijkdom en eer. Sommigen krijgen een ambt in Zijn kerk en gawe zoals Judas. Vele duizenden nemen de Naam van Christus, ofschoon zij geen deelgenoten van Zijn Geest zijn en worden Christenen genoemd. Alle vlees krijgt spijze en

deksel van Hem, want wij hebben dat alles in Adam verloren. Maar Christus is nu: "Erfgenaam aller dingen" en Hij zal de God der ganse aardbodem genaamd worden.

Maar wie krijgt het vet? Het vet valt ten deel aan arme, ontwaakte en verloren gaande zondaars, of het nu koningen of bedelaars zijn; want allen die in Zijn Naam geloven zullen zalig worden. Want also zegt de Heere: "Het zal te dien dage geschieden dat er met een grote bazuin geblazen zal worden dan zullen die komen, die in het land van Asser verloren zijn en dengenen, die bitterlijk bedroefd van ziel zijn". Dat hij drinke en zijn armoede vergete, en zijner moeite niet meer gedenke.

En zo is het nadat onze zielen gered zijn en wij aan dit gastmaal van wijn aangezeten hebben kunnen wij al onze vorige schuld, vrees, schaamte en toorn niet weer terug op ons brengen. De poorten der hel zijn gesloten en de deur der hoop staat open. De duistere streken van de schaduw des doods zijn verdwenen en het leven en onsterfelijkheid aan het licht gebracht. Toorn is gevloten en liefde gekomen. Zijn toorn in de wet is weggegaan en in Christus " vertroost Hij ons ". De nacht is voorbij en de dag is gekomen. "Een ogenblik is er in Zijn toorn, maar een leven in Zijn goedgunstigheid; des avonds vernacht het gewezen, maar des morgens is er gejuich".

Maar deze wijnen zijn "wijnen met vet vol merg". Het bloed van Christus wordt wijn genoemd. Hij zegende de beker en zeide: "Neem deze beker des Nieuwen Testaments in Mijn bloed hetwelk voor u en voor velen vergoten wordt".

Olie en wijn werden in de wonden gegoten van de arme man die onder de moordenaars viel. Olie was bedoeld om zijn wonden te verzachten en te genezen en wijn om zijn geest te verlevendigen en dit zijn wijnen van vet vol mergs die hun kracht niet verliezen. *De liefde van God*, zegt de bruid, is beter dan wijn, die de lippen der stamelenden doet spreken. De liefde van de Vader, Zoon en Geest zal altijd in God zwijgen (Eng. rusten) voor Zijn volk. "Hij zal zwijgen in Zijn liefde". Het bloed van Christus zal nimmer zijn helende, reinigende en zuiverende werkzaamheid verliezen tot aan het einde der wereld.

En dit zijn reine wijnen, ***die gezuiverd zijn***. Rein van alle veinzerij, ontrouw, onbetrouwbaarheid en onbestendigheid. Deze zijn vrij, weldadig, onveranderlijk en eeuwigdurend. Ze zijn wel gezuiverd door de tussenkomst van Gods dienaars tot het volk.

"En de zangers gelijk de speellieden zullen binnen u zijn". Sion had in haar eredienst veel instrumentale muziek; het orgel, de fluit, de harp en viool waren in hun feesten. Maar de melodie van het Evangelie-Sion wordt gezongen, hetwelk het instrumentale voorafgaat: "De zangers gelijk de speellieden, mitsgaders al Mijn fonteinen, zullen binnen u zijn". Deze zangers psalmzingen met een onderwijzing (Ps. 47: 8), met genade in het hart psalmende de Heere.

Jesaja hoorde in zijn dagen, in de Geest der profetie, deze geestelijke liedekens onder de heidenen. "Van het uiterste einde der aarde horen wij psalmen tot verheerlijking des Rechtvaardigen. Doch nu zeg ik: Ik word mager, wee mij." Jes. 24: 16. Dit is Sion, en al Gods fonteinen zijn in haar.

En de HEERE der heirscharen zal op deze berg allen volken (zowel voor heidenen als Joden) - de middelmuur des afscheidsels is gebroken, en het Evangelie gepredikt tot de heidenen - ***"alle volken een vetten maaltijd maken"***. De zinspeling is op de offeranden die onder de wet geofferd werden, welke vele waren en allen waren zinnebeelden van Christus. We lezen van "brandoffers", welke wezen op Jezus Christus verdurende de vlammen der Goddelijke toorn voor ons. En van "zondoffers" die aantoonde dat Hij Zijn ziel voor de zonden ten offer zou stellen. Van "vrijwillige offeranden" welke wezen op Zijn gewilligheid om te lijden. "Ik leg Mijn leven af, opdat Ik hetzelfde wederom neme".

En van "offeranden der dankzegging" (Eng.: vredesoffer). Hij maakt voor ons vrede door het bloed Zijns kruises. Deze offeranden moesten zijn van jong, teder, vet en goed vee, niet dat verdorven is. Hetgeen de jonkheid, de vlekkeloze heiligheid en volmaakte zuiverheid van de Zaligmaker voorstelt, Die een Lam was zonder gebrek of vlek.

De zinspeling op deze offeranden is: De Wijsheid wordt voorgesteld als die haar slachtvee slacht, die haar wijn mengt, haar tafel toericht en haar dienstmaagden uitzendt om de gasten te noden. Spreuken 8.

Wijsheid is de Naam van Christus. Het slachtvee zijn het gemeste kalf en het Lam Gods. De tafel: dienaars wiens hart met Christus toegericht is. De dienstmaagden: predikers die voorbereid zijn, en als reine maagden aan Christus voorgesteld uitnodigende en inbrengende de armen, de kreupelen, de lammen, en de blinden, opdat het huis met gasten vol worde.

De Heere der heirscharen maakt deze maaltijd (Eng.: feest). "Een zeker mens bereidde een groot avondmaal, en hij noodde er velen". Het is een vette maaltijd. Ga (zegt de Zaligmaker) en zeg hen dat Mijn ossen en gemeste beesten zijn geslacht, en alle dingen zijn gereed: komt tot de bruiloft. En gezegend zijn allen die geroepen worden tot de bruiloft des Lams. Maar het is een vette maaltijd (Eng.: vette dingen). *Een vette maaltijd?* Ja.

Dit waren de priesters onder de wet niet toegestaan te eten, nee, zelfs de hogepriester niet. De priesters onder de wet hadden het vel of de huid. Van sommige offeranden hadden ze de schouder des hefoffers en borst des beweegoffers, en van andere offeranden meer. Maar noch hogepriester noch lagere priesters, nee, noch de persoon die offerde, noch iemand van de genodigde gasten, hadden of aten nimmer het vet, dat was het deel des Heeren.

"Alle vet zal des HEEREN zijn. Geen vet noch bloed zult gij eten", Lev. 3 : 16, 17. "Want al wie het vet van vee eten zal, van hetwelk men den HEERE een vuuroffer zal geofferd hebben, die ziel die het gegeten zal hebben, zal uit haar volken uitgeroeid worden". Lev. 7: 25. Vandaar de opdracht: "Zij zullen dat vet als heden ganselijk aansteken", 1 Sam. 2: 16. Het vet was des Heeren, het was het meest uitgelezen en kostbaar en moest op het altaar als een welriekende reuk verbrand worden.

9. BRIEVEN VAN WILLIAM HUNTINGTON

10. BRIEVEN AAN EN VAN W. HUNTINGTON

9. BRIEVEN VAN W. HUNTINGTON

A. BRIEVEN VAN W. HUNTINGTON AAN VROUWEN

6 Brieven aan Mevr. B.

6 Brieven aan Sara

3 Brieven aan Naomi

3 brieven aan vrouwen

10. BRIEVEN VAN HUNTINGTON AAN VRIENDEN

5 Brieven aan de heer T.

9 Brieven aan diverse personen

A. BRIEVEN VAN W. HUNTINGTON AAN VROUWEN

1ste brief aan Mevr. B.

Aan de dochter mijner geloften, groetenis, met allerlei vrede, op zulke een tijd.

„Wees gegroet, u begenadigde“, zei de engel tot haar die geloofde, „de Heere is met u; u zijt gezegend onder de vrouwen. Hij heeft machtigen van de tronen gestoten, en nederigen heeft Hij verhoogd.“ Gezegend is Hij Die de arme gedenkt, en voor eeuwig gezegend zij hij Die aandacht aan u schonk, om u onder de vissen van mijn net te stellen, opdat u een parel aan mijn kroon mocht zijn. Ja, mijn kroon, mijn blijdschap en kroon, in die dag, wanneer de zaaiers met gejuich weder zullen komen, dragende hun schoven.

Houdt mijn dochter nog de slip van Hem Die een Jood is? En breidt Hij Zijn vleugel over haar uit, en is Hij in een verbond met haar? Kleef Hem nauw aan, mijn dochter, want Hij is onze Naastbestaande, Hij is een van onze lossers. Ga niet van de dorsvloer in Zijn schuur, opdat zij u niet tegenvallen in een ander veld. Lees op bij Zijn maagden, en de rapers zullen bij handvullen voor u laten vallen om te lezen, gij zult zelfs tussen de garven oplezen.

O, de weergaloze voortreffelijkheid, oneindige eer, Goddelijke gelukzaligheid, hemelse zegepralen van een ziel, die aldus gekroond met goedertierenheden, en verzadigd met de goedertierenheid des Heeren, gezegend met oprechte vereniging met de Koning der koningen! En die vertroost wordt in de schoot der onsterfelijke liefde. Dit alles zijn de voorsmaken, de voorproefjes en de onderpanden van het eeuwig leven, en eeuwige dag.

Sterf, o mijn ziel, aan de zonden van een door de zonde verstoorde wereld. Laat deze aan u gekruist worden en u daaraan. Sterf dagelijks, opdat u voor eeuwig mocht leven. Wacht u voor de paden des inbrekers, de weg der zondaren, de raad der goddelozen en het gestoelte der spotters. Maar dat uw lust zij in uw God, dan zal uw vrede zijn als een rivier, en uw gerechtigheid, als de golven der zee!

Dan zal Zijn lamp over uw hoofd schijnen, en de dauw des hemels zal op uw tak vernachten. En Gods opzicht zal uw geest bewaren. Zijn heerlijkheid zal levendig in u zijn, u zult uitvliegen, als de morgenstond zult u zijn.

Maar is het zo? Wil de Allerhoogste Die in de eeuwigheid woont, in een verbroken hart wonen? Wat nu? Hij, Die alleen onsterfelijkheid heeft, bij sterfelijke mensen wonen? Ja, Zijn vermaken zijn met de mensenkinderen. Want de Heere heeft Sion verkoren; Hij heeft het begeerd tot Zijn woonplaats, zeggende: *Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid*. God heeft gesproken in Zijn heiligdom; dies zal ik van vreugde opspringen.

Enkele kruisen meer en teleurstellingen, wat meer diepe zuchten, zware kermingen en zielsbekommerende verlatingen, enkele slagen meer, bestraffingen en reinigende vlammen in de oven der verdrukking, en alles zal licht worden. Het voorhangsel zal van boven naar beneden scheuren, het gezicht zal spreken, onvolmaaktheden en sterfelijkheid zullen ophouden en het paradijs met al haar verrukkende taferelen zal vertoond worden.

Ik heb onlangs een levende kool van het altaar verkregen en terwijl ik daarover mijmerde ontstak het vuur, toen sprak ik met mijn tong, totdat mijn tong werd als de pen van een vaardig schrijver.

Ik hoop dat de hemelse stralen de krabbeltjes zullen vergezellen, zodat mijn dochter zichzelf met sprankjes omgeven mag weten.

Betty, vaarwel, vrede en waarheid zij met u. Groet uw broeder in mijn naam; een zeker heilige groet u; terwijl ik blijf uw dienstwillige dienaar en vriend in de beste banden, en terwille van de grootste der namen.

William Huntington Een geredde zondaar

2^e Brief aan mevr. B.

Het is genoeg de dochter mijner geloften en de dochter mijns geloofs leeft nog. Ik was bevreesd dat de vijand toegelaten werd haar te bestrijden, dan zou mijn werk tevergeefs blijken te zijn. Maar God heeft gezien dat ik gehaat ben en heeft daarom mij dit arme kind ook gegeven. En God zal mij nog een andere dochter toevoegen en mij begiftigen met een goede gift. Zeker, ons kleine Sion zal als

een vruchtbare wijnstok zijn tegen de muur van mijn huis. En mijn geestelijke nakomelingen als olijfplanten rond mijns Heeren tafel. Aldus zal de man gezegend worden die de Heere vreest. De God Jakobs verlene dat mijn pijlkoker vol mag zijn met hen die niet beschaamd worden, als zij met hun vijanden spreken zullen in de poort.

Ik dank u, mijn arme kleine, dat uw tedere zorg over mij gaat. Ik was nabij de dood en verwachtte niets minder. Maar God was mij genadig en niet alleen mij, maar ook mijn verachte gemeente en huisgezin. Opdat men daaronder geen droefheid op droefheid zou hebben.

Ik had echter deze troost, ik hield me bezig met mijns Vaders werk, namelijk in het bezoeken van de broeders, om te vernemen hoe zij het maakten en om hen wat verse olie te brengen.

Het dier, wat ik al veel bereden heb, of hij nu schrok van het rijtuig dat voor hem stond, of dat de man die hem vasthield zijn mond beknelde, ik weet het niet, maar hij sprong op en viel achterover. Ik kwam op de grond terecht en hij dwars over mij heen.

Stellig is er niemand aan zo'n ondraaglijk gewicht met heel gebeente ontkomen. De druk ging echter met genoeg pijn gepaard om mij - zolang ik leef - de barmhartigheid van mijn God te doen gedenken. Maar dit is een van alle dingen die ten goede mee moeten werken, degenen die God lief hebben. Ik heb Hem sinds onder veel tranen gelooft en gedankt. Wij zijn menigmaal in doodsgevaar, maar die geloven zullen nimmer sterven.

U hoeft uzelf niet te verontschuldigen, *omdat u mij voorheen niet mocht*, enz. Want degenen die mij het meest omwille van Christus liefhebben, zijn over het algemeen degenen die mij om hetzelfde haatten. Wie is het toch, die mij zal vrolijk maken, dan degene, die van mij bedroefd is geworden? Voor nijd is niet te bestaan. Zij tracht altijd een goede naam teniet te maken, indien zij het gedrag van haar veronderstelde mededinger niet laken kan, zal zij het hart doorzoeken en de nieren proeven en de Geest Zelf verwijten.

Zo hebben zij gehandeld met mijn lieve Heere en Meester. Zij konden Hem niet van zonden overtuigen, noch de Waarheid weerspreken. Maar zij zeiden: Hij heeft een onreine geest", hetgeen de grootste smaad was die op Hem gelegd kon worden en de grootste overtreding die zij konden begaan. Markus 3: 30. Dat zij tot deze onvergeeflijke zonden kwamen, kwam omdat hun geestelijk bedrog open gelegd werd, hun schaapskleding en hun arglistig masker werden van hen afgescheurd en de huichelaars in Sion raakten in paniek, beving greep hen aan. Daar hun naaktheid ontdekt werd, ontbrandde hun boosheid, totdat het hun geheel natuurlijk gebouw in een hels vuur en vlam zette. Zij noemden de Meester van het huis *Beëlzebul* en Hij wreef hen aan dat de duivel hun vader was en vertelde hen: „Waar Ik ben kunt gij niet komen.”

De arme arminiaan, waar u over spreekt, was niet de eerste die zijn wrevel grondde op de kleur van mijn pruik. Het is beter dat zij walgen van mijn donker haar, dan van mijn donkere daden. Maar het zijn de leerstellingen van Christus in mijn mond en niet de kleur van mijn hoofd hetgeen ergernis geeft. Ik hoop nimmer als een trommel geacht te worden door degenen die Christus tot een rots der ergernis maken. Ik haat hen die Hem haten.

Maar mijn dochter is genezen van kittelachtige oren. God zij daarvoor voor eeuwig geloofd. Want het is een kwaal waar de meeste belijders min of meer mee besmet zijn. Velen hebben door zulke oren schipbreuk van hun belijdenis geleden. Anderen hebben zichzelf erdoor met vele smarten doorstoken. Anderen komen in het gestoelte der spotters en velen in de pestilentie die in de donkerheid wandelt, totdat zij hun verderf ontmoeten dat op de middag verwoest. Want om onder de stralen van het Evangelie te dwalen, is een duidelijk teken van uiterste duisternis, of het einde van huichelaars en ongelovigen.

Ik heb mijn God gedankt voor de hoop die ik voor u en uw broeder heb. Ik heb Hem gesmeekt u te behoeden en te bewaren, opdat - aleer ik u gebakerd heb - de vijand niet toegelaten wordt u weg te voeren, want als ik van kinderen beroofd ben, zo ben ik beroofd, Gen. 43: 14.

De weinige buit die ik uit de hand der Amorieten genomen heb, is genomen met zwaard en boog en als een vuurbrand uit het vuur gerukt; barrières van vooroordeel en volop smaad, hebben satan en zijn afgezanten mij in de weg gelegd. Maar geloofd zij God, Die het Woord Zijner knechten bevestigt en de raad Zijner boden volbrengt. Die de tekenen der leugendichters vernietigt en de waarzeggers dol maakt. Die een welgevallen heeft aan hen, die Hem vrezen, die op Zijne goedertierenheid hopen en Die eert die Hem eren en de zachtmoedigen met heil versiert.

Ik heb er niets op tegen dat u een goede man Gods gaat horen, of iemand die door belijders 'een man met een kwade geest' genoemd wordt. Maar o, wacht u voor mannen die iedereen zoeken te behagen, mannen die een algemene-verzoeningsleer voorstaan, mannen die matig van geest zijn en van vredige beginselen en die vriendelijk van aard en oordeel zijn - dit is de duivel in een andere gedaante, het is satan in geestelijken of lucifer in zijn geestelijke waardigheid. Mijd hen en alles zal goed zijn.

Ik heb u gewaarschuwd, maar uw mening zal u door alle grenzen, die ik gezet heb, heen doen breken. Hoewel u het mij ten dele toegegeven hebt en ik hoop dat u dat (of uw consciëntie) mij tot het einde doen zal.

Mijn waarde dochter, laat mij blij met u zijn; lees, onderzoek, beoordeel, leer en verteer het van binnen. Beproof en toets uw eigen werk (Gal. 6: 4) dan zult u aan uzelf alleen roem hebben en niet aan een ander. Streef naar vereniging, gemeenschap, vrijheid en omgang met de Zoon van God. Zoek Zijn gezegend aangezicht. Zijn goedkeuring, het licht Zijns aanschijns en het getuigenis Zijns Geestes en u zult het Koninkrijk Gods binnenin u vinden.

Konden mijn bed, mijn gordijnen, mijn studeerkamer of mijn Bijbel voor mij spreken, dan zouden deze zulk een getuigenis aandragen van de onuitsprekelijke gelukzaligheid, voorsmaken, voorproefjes en hemelse zegepralen van mijn ziel dat het aan allen die God vrezen blijken zou dat ik de woonstede van Gabriel niet benijd.

Maar ik ga eindigen en besluit met tranen van dankbaarheid tot de God van Jakob, Die zo laag neerkomt om zoveel uitkomst te geven aan de grootste der zondaren. Want - zowaar de Heere leeft - ofschoon ik in de preekstoel met ijver bekleed ben, nader ik in het verborgen zelden een dag met droge ogen tot God. Ik ben een Boanerges in het openbaar, maar in het verborgen *bezwaard van geest*. Niet uit vrees voor toorn, maar onder een dagelijkse waarneming van de overvloeiende genade aan de grootste der zondaren. "De bevalligheid is bedrog en de schoonheid ijdelheid; maar een vrouw, die de Heere vreest, zal geprezen worden. Geef haar van de vrucht harer handen en laat hare werken haar prijzen in de poorten", Spr. 31:30, 31.

Het is in haast geschreven. Ik heb geen tijd om het in een tweede vorm te gieten. Indien uw broeder, die ik eenmaal ontmoet heb, hier een kopie van maken wil en op een dinsdagavond met mij in de koets naar huis rijdt en mij het duplicaat geeft, zou mij dat een groot genoegen zijn.

Uw dienstwillige dienaar, William Huntington S. S.

3^e Brief aan mevr. B.

Maak geen verontschuldigen, Betty; zwaai mij geen lof toe. Mijn titels en al mijn eer ligt in S. S. (gezaligd zondaar). Mijn streven is niet om hoger te zijn dan dat ik weet wat ik ben, namelijk, een geredde zondaar, dit is al mijn heil en al mijn lust.

Christus heeft u aangenomen, mijn zuster en u bent welkom tot mijn kruik, tot mijn lamp en tot mijn kan zolang als er een handvol meel, een straaltje licht of een druppel vreugde in blijft.

Ik was blij u te zien en ben mijn God dankbaar dat Hij uw aangezicht Sionwaards gekeerd heeft, dat Zijn onwaardige dienstknecht verwaardigd mocht worden de standaarddrager te zijn, waartoe Zijn overwinnende liefde haar drong zich te onderwerpen.

Ik smEEK u, mijn zuster, om het kruis standvastig en met lijdzaamheid te dragen. Geen kruis geen kroon, geen kruis geen troost, geen kruis geen begeerte, geen kruis geen vurige godsvrucht, geen kracht in het gebed, geen aandacht voor de stem van de Herder, geen opmerken van de hand Gods, geen reinigend, louterend, verlevendigend werk gaat er om, nee, noch de zielondersteunende tegenwoordigheid van God, Die krachtiglijk bevonden is een Hulp en benauwdheden.

Tot zover had ik verleden week maandagmorgen geschreven. Ik loof de Heere voor Zijn goedgunstig neerbuigen, om mijn arme zuster zulke nieuwe blijken van zijn tegenwoordigheid te geven. Dit zijn tijden als de dauw, dagen der maaltijden, tijden der wijn, gelukkige dagen, dagen van de Zoon des mensen.

Maar het Lam moest men het bittere saus eten. Maaltijden en vasten volgen elkaar op. Wij gaan menigmaal van het wijnhuis naar de tenten Kedars. En van een getuigenis van ons zoonschap, de

woestijn in om van de duivel verzocht te worden zoals onze Heere dat voor ons deed. „En wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar zijn voornemen geroepen zijn.”

U vertelt mij in uw brief dat u moed verzamelde en smeekte aan Christus om voor u te bidden. Niet zo, mijn zuster, Christus wordt nimmer voorgesteld als biddende in de hemel. Hij offerde sterke roepingen en gebeden op als Mens en Middelaar op aarde en Hij werd verhoord zijnde uit de vreze, Hebr. 5 : 7. Maar in de hemel is dat niet zo. Hij maakt, met de overvloed Zijner genade en de welriekende reuk van Zijn verdiensten *de gebeden van alle heiligen* op dit gouden altaar geurig. Maar hij is een eeuwiglevende Voorbidder *in Zijn verscheiden ambten en onder Zijn eeuwig heiliging* (Hebr. 7: 28) en in Zijn heerlijke en volbrachte arbeid en eeuwig voorspraak. De hemel is geen plaats van gebed, noch een huis des gebeds, maar van lof.

U verstaat de wijze man niet, mijn dochter, wanneer Salomo zegt: „Om zich te verheugen van zijne arbeid", bedoelt hij in de laagste zin niet de werken des vleses, welke zonde zijn, noch de werken der wet, welke nimmer rechtvaardigen kan noch zaligmaken. Maar hij bedoelt de arbeid of werken van een mens zijn eigen handen in zijn wettige roeping, waar hij u vertelt hoe hijzelf zich in 't eerst verheugde in zijn eigen handigheid en werken.

Maar in de hoogste zin bedoelt hij ongetwijfeld het goede werk der genade in een mens zijn eigen hart, de werken van een mens zijn eigen geloof, de arbeid zijner liefde, de bevinding, veranderingen of werkingen van zijn eigen gemoed. Dit is hetgeen waar Paulus op wijst: “Maar een iegelijk beproeve zijn eigen werk; en alsdan zal hij aan zichzelf alleen roem hebben en niet aan een anderen”, Gal. 6: 4. In zijn eigen bevinding en niet in de bevinding van een ander. In zijn eigen getuigenis en niet in het goede oordeel dat een ander van de voortreffelijkheid van zijn staat moge koesteren. Dus te roemen is te roemen in het goede werk der genade, begonnen en voortgezet in de eigen ziel van de mens. De grond van deze roem is het inwendig getuigenis des Geestes, die beter is en zekerder dan het getuigenis van de een of andere goede man. Want: “Indien wij de getuigenis der mensen aannemen, de getuigenis van God is meerder.”

Betsy, vaarwel, wees welgemoed; genade en vrede zij met u. Amen, ja amen.

William Huntington S. S.

4^e Brief aan mevr. B.

Mijn waarde zuster,

... „En ook allen, die godzalig willen leven in Christus Jezus, die zullen - min of meer - vervolgd worden”, 2 Tim. 3 : 12. Want het is ons gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden, Fil. 1: 29. Zowel het onkruid voor het vuur gedroogd moet worden, moet tarwe voor de schuur gedroogd worden. Israël moet veertig jaar in de wildernis dwalen, totdat de ongerechtigheid van de Amorieten vol is. Hoe heter de oven, des te eerder is het voorbij.

Het is niets dan een brandende substantie om uw slecht humeur uit te rukken en te ontdekken en om het trotse vlees te eten, dan is het voorbij: „Want de scepter der goddeloosheid zal niet rusten op het lot der rechtvaardigen; opdat de rechtvaardigen hunne handen niet uitstrekken tot onrecht.”

Er is geen reden om de woede van de verdrukker te vrezen. *Indien God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?* Het is een van de beloften van het nieuw verbond, dat de rechtvaardigen hun val zullen zien. Wanneer wij de vijanden zien in het gestoelte der spotters, wanneer zij hun mond tegen de hemel beginnen te zetten om de raad des Allerhoogste te bespotten - hetwelk kennelijke tekenen van vervloeking zijn - weten wij dat ze bijna tot aan de rand van hun maat gekomen zijn en tot aan het einde van hun keten. God neemt hen weg door ‘Zijn harde wind weg, in de dag des oostenwinds’. “Want de grimmigheid des mensen zal U loffelijk maken; het overblijfsel der grimmigheden zult Gij opbinden.”

Alles wat ik voor mijn waarde Betty doen kan is, voor haar bidden om ondersteund te worden met de flessen en versterkt met een paar appels. Ik kan haar niet bezoeken, er is een leeuw op de weg. En zij wil mij niet bezoeken - of kan niet - zijnde onder het bevel van Nabal. Verwante zielen stemmen soms het nauwst overeen wanneer ze het verst van elkaar zijn. Omdat ze onder de werkingen zijn van Hem Die alle afstand vervult.

Het zal niet veel jaren meer duren voordat we een blijde en blijvende kerkdienst zullen hebben. Waar we het allemaal doorpraten en uitpraten zullen, zonder dat onze oren gebombardeerd worden met eden en vloeken, of de consciëntie verstoord met een vervallen gelaat.

Tot dan, Betty, we moeten het volgens de loop van het verbond nemen, in voor- en tegenspoed, totdat de dood ons scheidt en vrees niet voor enige verschrikking. De groeten aan uw broeder; en een zeker heilige groet u,

William Huntington S. S.

5^e Brief aan mevr. B.

Waarde Betty,

Ik ben blij te vernemen dat u nog in leven bent. Mijn liefste Heere en het *arme ik* zijn nog in goede verstandhouding, nog verenigd, hebben nog omgang, zijn nog in volkomen vriendschap en wandelen nog samen, zózeer dat ik mij zelden een dag in de maand weerhouden kan van wenen over Zijn onverdiende, onverwachte en onverzochte goedertierenheid. Geen zuigeling werd ooit meer getroeteld, meer geliefkoosd, meer gekoesterd, zekerder geleid en vriendelijker behandeld dan deze arme, zeer verachte, van zichzelf walgende kolendrager. Ik sterf dagelijks aan deze wereld en aan alles wat tekort schiet aan de bewuste omhelzing der onsterfelijke liefde. Nimmer was Zijn voorzienigheid zo opmerkelijk en zo overladen. Nooit waren Zijn bezoeken zo veelvuldig, nimmer was de bekering der zielen zo groot. Ik heb deze week van vijf daar bericht over gekregen.

Ik zegen mijn Verbonds-God omdat Hij Zelf mij geroepen, onderwezen en gezonden heeft. Ik zegen Hem omdat Hij mij in 't bijzonder gehouden heeft, door te verhinderen dat ik mij begaf in het een of andere verband of vereniging, koorden der zonden en banden der ongerechtigheid. Ik zegen Hem omdat Hij mij niet toegelaten heeft te zeggen (tot mensenwerk): „Een verbintenis.”

Mijn zoete momenten zijn die ik in het verborgen doorbreng en het zoetste gezelschap wanneer ik geheel alleen ben. Hij maakt van mijn studeerkamer een Bethel, van mijn preekstoel het veld der overwinning, van mijn hart Zijn schatkamer en mijn tong zowel een doorstekend zwaard als tot genezing.

Had ik eerder met een regeltje van u begunstigd geworden, zou ik gekomen zijn en zou ik een woord in uws vaders huis gesproken hebben. Want ik weet goed dat alle pogingen om mij in een Methodisten preekstoel te krijgen tevergeefs zouden zijn. Kapellen worden meestal niet in waarheid voor Christus gebouwd, maar voor Christus in naam. Zij collecteren, maken plannen, bouwen en openen in de Naam van Jezus en voor Zijn Naam, maar Jezus in het hart levende, is geheel voldoende om de deuren te versperren. Deze houden Zijn Naam en hebben een naam van te leven. Maar indien Christus in hen leven zou, konden zij niet leven zonder het woord des levens van levende zielen.

We hebben meer sterfgevallen dan geboorten en meer begrafenissen dan opstandingen, het valt meer voor dat de doden de doden begraven, dan een reuke des levens en ten leven: dit is een klaaglied en moet doorgaan voor klaaglied. Niettemin zal de tijd komen dat Christus zeggen zal wat ik niet zeggen wil, *namelijk, dat zij zullen weten dat er een profeet onder hen geweest is.*

O, Betty, wees op uw hoede voor de strikken van de helse vogelvanger, die zijn netten spreidt om te verstrikken, hij richt dan zijn aanvallen op de verstrikte, brengt schuld op de consciëntie en laat de aanklager binnen. Dit is tot droefheid voor de geest en de dood van alle troost. Niets zal voldoen dan de werkingen Gods. Niets zal ons vernederen dan de diepe en blijvende indrukken der goedertierenheden en gestrengheid. Niets zal ons aan deze wereld kruisigen dan Christus gekruist in ons.

Doe mijn vriendelijke groeten aan vader en moeder en aan allen die mij al liefhebben, ofschoon zij mijn aangezicht niet in het vlees gezien hebben.

Adieu. Genade en vrede zij met u. Altijd de uwe in Christus Jezus,

William Huntington S. S.

6^e Brief aan mevr. B.

Wel, Betty, hoe maakt je zulke vorderingen mijn dochter? Ik hoop dat u in een rijke verfrissing deelt en zoete maaltijden op hetwelk (naar ik hoor) u onthaald wordt in mijn afwezigheid.

De goedertieren Heere is zeer vriendelijk en goedgunstig voor mij. Sinds mijn aankomst hier heeft Hij mij niet één echte onvruchtbare tijd in de ziel in de preekstoel laten hebben. Van al Zijn schepselen ben ik de minste en onwaardigste, maar toch de meest gekoesterde. Maar Hij woont bij hen die voor Zijn Woord beven. Hij heeft lief die Hem liefhebben en die Hem eren zal Hij eren. Geen staat zo veilig, zo zeker als die om arm van geest te zijn en afhankelijk van Zijn volheid. Hij kent degenen die op Hem betrouwen en hen die op zichzelf vertrouwen. Hij zal de verhevenen vernederen en de nederigen verhogen.

Deze plaats is terecht Tottenham en de Tabernakel, nooit meer godsdienst of minder in 't bezit, in welke plaats dan ook, dan hier. Een leger jonge kandidaten - zoals dat in vaktal genoemd wordt - voor de bediening, maar niet het minste teken van bekwaamheid daarvoor.

Mijn blijdschap ligt in mijn God en Zaligmaker. En indien ik het daar niet vinden kan, kan ik het nergens vinden. O, hoe klein is het getal van Gods uitverkorenen en niet één predikant op de duizend die iets bezit dat met zaligheid gepaard gaat. Welk een zegen om van God geleerd te worden en te weten in Wien wij geloofd hebben.

Dinsdagavond jl. had ik ongeveer een dozijn geestelijken onder mijn gehoor en ik verwacht er vanavond veertien in een dozijn. Ik zal helpen hun bovenkamers te bevoorraden, dat is alles wat verlangd wordt bij diegenen die een preekstoel in het hoofd gekregen hebben. Hun oog richt zich enkel op menselijke toejuicing en God geeft hun menselijke schande, wanneer zij hun loon van 'hozannah' gekregen hebben. Doe de groeten aan James, mijnheer en mevrouw B., en aan allen die de gans begeerlijke Heere Jezus Christus, liefhebben.

Altijd de uwe in hart en ongenegenheden,

William Huntington S. S.

1^e Brief aan Sara

Waarde Sara,

Het speelt me erg te vernemen dat X in de oven is. Maar door de eerste geboorte is de mens tot moeite geboren en met de tweede geboorte wordt een broeder in de benauwdheid geboren. Deze dingen zijn smartelijk, maar het zijn grote zegeningen als het aan ons gezegd wordt. Ik bedoel: als door de werkingen des Geestes in ons, wij zachtmoedig, week, vernederd en verbroken van hart, alsook meer onderworpen en berustend aan de wil van God worden gemaakt.

Wat mijzelf betreft, vind ik mijn geest gewoonlijk weerspanning en opstandig als de roede komt. Doch daarna geeft zij van zich de vreedzame vruchten: ootmoedigheid, gelatenheid en verbrijzeling, welke kostelijker voor God zijn dan alle opgesmukte vertoning van het vlees, dat opgehemeld en zoveel bewonderd wordt door de voorstanders der natuurlijke godsdienst.

Ik ben er van overtuigd dat mijn inkomsten groot zijn geweest door de oven. Het is kopen van Christus goud beproefd in het vuur, wat ons rijk in het geloof maakt hoewel het ons veel pijn kost. En we worden gedwongen afstand te doen van vrede, gemak, genoeg, rust, enz. terwijl dit alles ons zo dierbaar is als een mospad.

Ik zegen God echter voor dat alles, want deze dingen hebben zo mijn geest verbroken, zodat het zelfs de duivel niet mee zal vallen om het weer te verstenen. En in dit alles zie ik de wijsheid Gods.

Ik word nu niet weinig gekweld met de ongemakken van de oude dag, dat met mij eerder het geval nog niet was, maar geheel het tegenovergestelde.

Vaarwel. Genade en vrede zij met u.

William Huntington S. S.

2^e Brief aan Sara

Waarde,

Sara's brief ontvangen en ben oprecht blij te vernemen dat ze nog in de oven is. Onze uitverkiezing kan nooit bekend worden zonder dit. God heeft ons verkoren in de oven der verdrukking. En het is in het vuur dat we God aanroepen en door God beantwoord worden. Alsook om door Hem geëigend te worden en erkend als de Zijnen, lees Zacharia 8 : 9. En daarom kan er geen hoop zijn zonder het vuur. Elk werk moet beproefd - openbaar - en door vuur ontdekt worden. Lees 1 Korinthe het derde hoofdstuk. Ik weet geen erger iets in de oven dan geestelijke en vleselijke afgunst.

Ik geloof dat ik bijna drie jaren dit kolenvuur van juniper had. En als u de hele geschiedenis leest van Sara en Hagar, Jakob, Rachel, Lea, enz., zult u weinig anders onder hen zien dan deze onstuimige dampen. En in zo'n toestand legden zij hun klachten aan God voor. Die nimmer hun roepen gehoor ontzegde, en hun vermeende ongelijk verhielp.

Wat mijzelf betreft twijfel ik er niet aan of het zal ten goede voor uw ziel uitwerken. En ik grond mijn hoop nergens anders op dan op de benauwdheden waaronder u gebukt gaat. Want wie maakt mij blij, dan diegenen die ik bedroefd geworden zie? Deze branding genas mij van een lid van de oude mens, ik bedoel schandelijke beweging. En terwijl dit heerste had ik slechts een half hart voor God. Maar toen deze afgod uitgedelgd was, was ik gepast voor Zijn dienst en om waar dan ook heengezonden te worden.

Geen duivel, Sara, kan het ooit winnen, geen oven, vlam of vuur kan het ooit in vlam zetten; geen watervloed kan immer een ziel overstelpen die dag en nacht roept tot de geliefde, begenadigde en eeuwige Zone Gods.

Handel zoals David, Sara. Begeef jezelf tot het gebed. Geef hier gedurig acht op. Die met tranen zaaien zullen met gejuich maaien, want te Zijner tijd zult u maaien, als je niet verslapt. Dit is in elke tijd der benauwdheid mijn gedurig werk.

En ik ben er zeker van dat niets - gedurende mijn gehele pelgrimsreis - voor mij in dit werk te moeilijk is geweest. Menige strik, vele bergen, vele en sterke verbindingen tegen mij heb ik verijdeld doen worden, uiteengedreven en in verwarring gebracht door dit arme, kleine, eenvoudige wapen genaamd 'gebed'.

Dit, Sara, is uw schild en wapenrusting en bewijs u de nuttigheid daarvan. Als het vat haar last ontvangt, pompt u het er dan, telkens als u gaat, op uw knieën uit. U zult haar vracht verlichten en boven water houden, lees Psalm 109:28. U zult eerst een golf van benauwdheid vinden en dan een briesje vreugde, droefenis en vertroosting. Het eerste schept begeerte en het laatste geeft u overvloedig te zijn in hoop. Hoe bitterder de kruiden des te zoeter het Lam. Al Christus' klederen ruiken naar mirre en aloë. En met deze bestanddelen balsemden Jozef en Nicodemus 's Heeren lichaam. En geheel Zijn verborgen lichaam moet in hetzelfde bitter en zoet delen.

Het kleine boekje van Johannes en de rol van Ezechiël waren eerst zoet als honing en daarna bitter als aloë. "Het hart kent zijne eigene bittere droefheid; en een vreemde zal zich met deszelfs blijdschap niet vermengen." „Geniet het goede ten dage des voorspoeds; maar ten dage des tegenspoeds, zie toe: want God maakt ook den een tegenover den ander."

Het is mijn beste vrede met God tot op deze dag: „Gij hebt mijn ziel in benauwdheden gekend.” En alle vrede moet maar zwak zijn waar geen beproevingen zijn noch bewustheid van de noodzakelijkheid aan een Zaligmaker.

Doe van mij de vriendelijke groeten aan arme en aan beide uw broeders. U bent allen in mijn gedachten en hart. En ik wens u allen een deel in des Meesters beker. En dat u - zowel als de arme dokter - een weinig geseling hebben mag is mijn wens. God zegene u, zo bidt, de uwe in Christus,

William Huntington S. S.

3^e Brief aan Sara

Waarde vriendin,

Sara is nog in de oven en Hij heeft ons in de smeltkroes gekeurd. Christus is de Smelter, de uitverkorenen zijn het metaal dat beproefd moet worden. Zonde is het schuim, geloof het goud en de zaligheid der ziel is het beoogde einde. God houdt Zijn vuur in Sion en Zijn oven te Jeruzalem, zodat deze immer nabij zijn en altijd heet. Maar niemand dan de uitverkorenen worden begunstigd met deze reinigende vlam. En allen die dit ontkomen, zullen in een andere vlam geworpen worden: er is een vuuroven behalve die in Sion.

Maar nu over de verschillende bestanddelen waarvan deze vlam is samengesteld: liefde; liefde van het een of andere soort, is altijd een bestanddeel in dit vuur. De Joodse Schriftgeleerden waren buitengewoon woedend van jaloezie op de apostelen om het prediken tot de heidenen. „Ik zal ulieden tot jaloersheid verwekken door degenen, die geen volk zijn."

De Schriftgeleerden waren liefhebbers van zichzelf, hovaardig, ze beroemden zich. De verlichte Joden doorzagen hen, de gelovige heidenen haatten hen. En dit vervulde hen met een woedende jaloezie ten aanzien van hun geliefde eigen ik, hun goede belijdenis, en geliefde voordelen.

Maar dit is niet het geval met Gods uitverkorenen. Eén bestanddeel in hun vuur is een waarneming, een diepwondende waarneming der zonden, hetwelk zwaar op hun gemoed ligt. En bittere herinneringen die de consciëntie oproept over voorgaande zonden, zet alles in vlam. En hopeloze waarneming van Gods geopenbaard ongenoegen in een verbroken wet - welke toorn werkt - , voegt vuur aan vuur toe. Het vleselijk gemoed toont zijn vijandschap tegen de onmogelijke taken van wettische gehoorzaamheid en op de Wetgever om onmogelijkheden te eisen. En deze vijand woedt niet weinig.

Er is ook een waarneming aangaande de waarde onzer zielen, een liefde voor de ziel en een begeerte om deze te redden. Terwijl het tegenovergestelde hiervan, gezegd wordt hun eigen zielen geweld aan te doen. En allen die Christus haten hebben den dood lief. En deze ware liefde tot onze eigen zielen, die God in ons ontstoken heeft, is de oorzaak van die smartelijke klachten: "Mijn vrienden zijn van mij vervreemd en mijn bekenden staan van verre: „Er was geen ontvlieden voor mij; niemand zorgde voor mijn ziel."

Onder dit alles is er een verborgen liefde tot Christus, dat de Geest ontsteekt. Maar als Hij achter onze muur staat en Zich alleen door de tralies vertoont, dan is onze liefde besloten. En wanneer er dan geen glimpje van Hem is, noch bezoeken van Hem zijn om het uit te halen, kunnen wij niet in liefde uitgaan. Nochtans, vertoont deze liefde zichzelf door het liefhebben van hen die Christus liefhebben, door het mijden van hen die Hem verachten. En door het benijden van elke gunst waar een ander mee bedeed wordt. Alsook afgunstig op hen die Zijn toelachingen genieten en verlangen naar de geringste kruimel die van Zijn tafel valt.

In dit vuur zet elk onbeduidend of veronderstelde onverschilligheid door een vriend, jaloezie aan. En zo waar als Sara geboren is, zo zeker is dit waar: Van al uw onreinheden en van al uwe drekgoden zal Ik u reinigen.” Onmatige genegenheden worden door de oude mens aangesmeerd. Vuil wordt eerst gereinigd, daarna de drekgoden. En terwijl God ons van deze reinigt, doet de duivel des te meer zijn best om onze liefde tot het schepsel onmatig te maken.

Ik heb dit allemaal meegemaakt en dit is het werk dat in u omgaat. En als Hij ons reinigt zal Hij ons dierbaar zijn. Mijn vriendelijke groeten en oprechte gebeden vergezellen deze. De uwe, in haast geschreven,

William Huntington S. S.

4^e Brief aan Sara

Wat u ook doet, leer verdrukkingen te dragen, Sara. U mag roemen in uw zwakheden als u niets anders hebt om in te roemen. Bovendien, het is door deze dingen dat een levendgemaakte ziel leeft en hierin ontdekt het leven Gods in de ziel zichzelf. Laat niets in deze wereld, niets beneden de zon een afgod, een mededinger of een beeld van jaloezie zijn om God te tarten. Hij en Zijn dierbare Zoon en Zijn allerheiligste Geest, hebben Hun liefde op ons gezet en zij zijn jaloers op onze genegenheden. En Hij wil de roem de lof en de eer van Zijn kinderen hebben en deze zal Hij nimmer aan een ander geven.

Dit zijn al de inkomsten) van Zijn Koninkrijk, de offeranden van Zijn Rijk. Welke voornamelijk liggen in het geloof en getrouwheid van Zijn volk aan Hem en Zijn zaak. En hun hoop op Hem, hun gebeden tot Hem voor al hun nooddrift en hun vertrouwen op Hem in het vervullen van beloften aan hen en het verlenen van de beloofde hulp in tijd van nood, waarvan Zijn Woord ons verzekert. Alsook dankzegging voor al Zijn gunsten, geestelijke, tijdelijke en eeuwige.

En ik weet dat er geen woord in Zijn Naam gesproken wordt, dat er niet één recht antwoord aan een twister gegeven wordt, niet één zalvend woord dat goed van Zijn Naam spreekt gesproken wordt, noch een berouwvolle traan uit het oog des geloofs komt, of deze wordt ontvangen, gewaardeerd en gadegeslagen. De laatste wordt in Zijn fles gedaan en de eerste in Zijn boek geschreven.

Elke zelfvernedering, zelfverlaging en zielsverootmoedigende waarneming, nederig gezind te zijn en het geringschatten en het niets zijn in onze eigen ogen; zelfverfoeiing, het walgen van zichzelf en zelfverloochening zijn de evangelische vruchten der evangeliegehoorzaamheid en worden voortgebracht onder de vertederende invloeden en werkingen van de Heilige Geest van God.

En ik weet dat elke bron van dankbaarheid, droefheid naar God of evangelisch berouw; elke bekommernis om Gods eer, het goede zoeken voor Zijn zaak en Zijn Naam, mededogen met de Zaligmaker in Zijn lijden en het bekommerd zijn over het welzijn van Zijn huisgezin - deze en alle godvruchtige verlangens naar Hem en alle dankbaarheid voor Zijn gunsten, Zijn liefdetekenen en vriendelijke voorzienigheden, vruchten zijn van Zijn Geest. Hier kan geen ledige belijder aankomen, dit voortbrengen of zelfs veinzen.

God zegene u en de uwen, zo bidt uw oprechte, getrouwe en toegenegen vriend,

William Huntington S. S.

6^e Brief aan Sara

De voornaamste bekommring van deze oude vrouw gaat over de olie in de lamp. Deze heilige olie, die als type onder de wet gebruikt werd, werd gemaakt van olijven. Vandaar dat Christus nu in het Nieuwe Testament, de goede olijfboom genoemd wordt. En Gods uitverkorenen worden ook olijfbomen genoemd, Jer. 11: 16.

Maar zijnde door de zonden geheel verdorven zijn we wild geworden en worden ingeënt. Paulus zegt: En tegen nature in den goeden olijfboom ingeënt. En de vettigheid des olijfbooms mede deelachtig zijn geworden, het is de wortel die draagt. De olie wordt gekend door het volgende: Het is bedoeld om de ogen te zalven. Door het gemis hiervan dachten de Laodicensen rijk te zijn en geen dings gebrek te hebben. Deze ogenzalf of zalving, was om hen hun ware staat te tonen welke is: *ellendig, arm, jammerlijk, blind en naakt*.

De zalving is om deze - onze ware staat - aan ons te ontdekken zodat we het mogen waarnemen. Onder dit onderwijs vrezen we door het gevaar waarin we verkeren en de zonden dié ons aan de toorn blootstellen maken het juk der dienstbaarheid zwaar. Welnu, dit juk zal verbroken worden, om des Gezalfden wil, Jes. 10: 27. Door de verderving van dit juk maakt vrees plaats voor liefde en droefheid maakt plaats voor blijdschap. Deze verandering van binnen is oorzaak van de verandering van buiten. Het aangezicht, welk er vervallen, neerslachtig of droevig uit zag, ziet er goed en opgewekt uit. Deze olie verheugt het hart, Ps. 104:15. Deze heilige olie wordt vergeleken bij alle stoffelijke olie, welke gewoonlijk boven alle vloeistof rijst en bovendrijft. Noch zal het zich verenigen met een vloeibaar iets wat lichter of minder is. Zodat hetgeen uit het vlees geboren is vlees is en hetwelk uit de geest geboren is dat is Geest. Want ofschoon het hart zoals de voortgedreven zee haar slijk en modder opwerpt, zal toch genade heersen; geen water kan het blussen, noch vloed het overstromen.

Deze zalving wordt gewoonlijk meegedeeld na scherpe zielsoefeningen. Zoals bestraffing door het gepredikte Woord. „De rechtvaardige sla mij, het zal weldadigheid zijn; en hij bestraffe mij, het zal olie des hoofds zijn.”

Scherpe zielsoefeningen bereiden ons toe voor deze olie en het een is wel zo zeker als het ander. Want indien wij deel hebben aan het lijden, zo zullen wij dat ook aan de vertroosting hebben. Daarom zag David onder de roede daar naar uit en profeteerde ervan: „Want Gij zult mijn hoorn verhogen, gelijk eens eenhoorns; ik ben met verse olie overgoten.”

Licht, liefde, vrijheid en blijdschap zijn de aangename en kostelijke waarnemingen van deze olie. Liefde is het vuur waardoor deze olie wordt gevoed en blijdschap is de vlam die ervan uitbreekt en opstijgt. En dit is de reden dat het genoemd wordt: *de olie der blijdschap en de olie der vreugde*. Jong gelovigen zijn er zeer begerig naar, vandaar dat de wijze man zegt: “In des wijzen woning is een gewenste schat en olie; maar een zot mens verslindt zulks”, Spr. 21: 20.

Ik ben er ten volle van overtuigd dat Sara haar zondig leven en natuur gezien heeft en de prikkel des doods, hetgeen de doorborende pijl des doods is en de toorn Gods hetgeen daarmee gepaard gaat. Deze doorboren noch doen haar nu verzinken. Hoop doet wanhoop teniet, geloof doet ongelooft teniet en liefde doet slaafse vrees teniet, hetwelk door toorn ontstaat.

En wanneer deze genaden niet uitgaan in levendige oefeningen en niet werkzaam zijn om vreugde en vrede aan te brengen, blijven zij op zulke tijden thuis om de harten te ondersteunen tegen de aanvallen van satan. En tegen de oproer van onze aangeboren verdorvenheden. Vandaar dat er op zulke tijden en op zulke beproevingen, klachten als deze geuit worden: „Zie, in vrede is mij de bitterheid bitter geweest.” We zouden het zo kunnen zeggen: “Geef mij weder de vreugde Uws heils.” „De Trooster, Die mijn ziel zou verkwikken, is verre van mij.” “Waarom verbergt Gij Uw aangezicht voor mij?” „Ik heb het goede vergeten.” „Hij heeft mij gevoerd in de duisternis en niet in het licht.” En: „Men wacht naar vrede, maar ziet, daar is verschrikking.”

Op zulke tijden lezen we van hulp, sterkte en kracht, maar niet van vreugde noch over vrede. Genade door de Geest spreidt al haar kracht ten toon. Noch zijn we ooit sterker en onwrikbaarder als dan, anders valt de slagregen neder, de waterstromen komen, de winden waaien en alles slaat tegen het huis aan, om het gebouw te doen schudden. Maar op deze tijd is de Sterkte alles in allen: “Want Gij zijt den armen een Sterkte geweest, een Sterkte den noodduftige, als hem bange was; Want het blazen der tirannen is als een vloed tegen een wand”, Jes. 25 : 4.

God zegene oude Sara.

William Huntington S. S.

1ste Brief aan Naomi

Waarde Naomi,

De mens is tot moeite geboren; en degenen die wederomgeboren zijn, zijn geboren tot extra moeite. Maar deze beproevende tijden zijn 's Heeren tijden. Hij wil een Hulp in benauwdheid zijn en niet verre van hen die Hem zoeken, en wil van hen gevonden worden.

Het is in de oven dat Hij ons verkoren heeft, (Jes. 48:10. Eng.vert.). In de oven komt de vurigheid en de kracht van het gebed opdagen. In de oven belooft God te horen, te antwoorden en de voorwerpen van Zijn keuze te kennen: Ik zal zeggen: "Het is Mijn volk en zij zullen zeggen: de Heere is mijn God."

Ik weet dat dit een ernstige beproeving voor u is. Maar geloof is goud en zal nimmer minder worden, verderven noch verteren in de vurige beproeving. Het is Gods kas en Gods munt en Hij zal het behoeden. En door al deze oefeningen er ons door verrijken, het sterker maken, helderder en kostelijker. God zal het eigenen, het eren en de vruchten daarvan zegenen wanneer het overwonnen heeft en zegevieren zal.

Deze dingen bevorderen de eetlust en maken al het bitter zoet. Het maakt ons beheerst, het wekt waakzaamheid op, het houdt ons uitziende naar God; en elke gunst of teken van Hem wordt waargenomen, bewonderd en gekend met de innigste dankbaarheid en waardering.

Op deze tijden begeef ik mezelf altijd tot gebed en geef acht op alles hieromtrent. God heeft mij nog nooit in de steek gelaten, noch geloof ik dat Hij dat ooit doen zal. Ik weet dat al deze dingen mij ten goede hebben medegewerkt. En het zal altijd leiden tot de eer van God en ons welzijn. Laat mij weten hoe het met mijnheer W. is.

Ik zal doorgaan met mijn gebeden, en besluiten, waarde Naomi, de uwe in Christus,

William Huntington S. S.

2^e Brief aan Naomi

Waarde Naomi,

Ik hoop dat geloof en lijdzaamheid het uithouden. De oven is om deze te beproeven. Maar genade en waarheid kunnen het vuur doorstaan, en alle namaak smelt. Het maakt onderscheid tussen beschouwende en bevindelijke kennis - tussen toestemmen van het gemoed en geloof in het hart - tussen goede en valse hoop en tussen blijdschap der opgetogen natuur en dat van de Heilige Geest.

De oven stopt de mond aller gebeden, behalve die van de Geest der gebeden. In de moeilijkste uren kunnen we stellig op ondersteuning rekenen. Indien het geen blijdschap is, geen vrede, geen liefde, geen troost zijn we toch zeker van sterkte: „Naar uw dagen zal uwe sterkte zijn.” En onze tekenen zijn duidelijker, het geloof sterker, en daarna de vreedzame vruchten der gerechtigheid overvloediger.

De oven is geen zaak van vreugde, maar van droefheid, noch is het voor God van enig vermaak. Maar het is noodzakelijk, de verdorven natuur kan niet zonder oven. En de belofte is: dat elke gesnoeide tak meer vrucht voort zal brengen.

Ik gedenk u in elk gebed, en vraag om uwentwil. Ik ben ten volle overtuigd van uw verlossing op Gods Eigen tijd.

Vaarwel, wees welgemeend, want die God vrezen zullen voor de dag komen.

Uw toegenegen,

William Huntington S. S.

3^e Brief aan Naomi

Downham

Waarde huishoudster.

We hebben juist tijding ontvangen dat we ontlast zijn van de pacht van de Voorzienigheidskapel, waar ik in m'n hart verblijd mee ben. Ik geloof dat wij de goede hand Gods in deze grote brand zullen zien daar er velen hier nut hebben van ons bezoek, hetgeen het vuur verhaast heeft. Want

het lag niet in mijn voornemen zo spoedig te komen noch om zo lang te blijven, als ik niet uit mijn nest gebrand was. Het lang verblijf in Londen zal hen tot milddadigheid aanzetten.

De melaatse, onder de wet, die in zijn eigen ogen maar één plekje had, was uiterlijk onrein. Maar als hij geheel overdekt was met korsten, van het hoofd tot de voeten, dan was hij rein. Dat moest dan ook uitgeroepen worden. Leviticus 13. Kleine plekjes hebben de Grote Heelmeester niet nodig. Maar wanneer onze gehele natuur blootgelegd wordt, zijn we inderdaad duivels.

Dit is het onderwijs van God. Het is een gezegende geleerdheid. In deze heilzame lessen zit geen valsheid, bedrog of huichelarij. Wij zien, we gevoelen, wij hebben berouw, wij betreuren de verontreiniging, en beven voor de gevolgen. En bij zulke bevenden wil God wonen. Dit maakt hart en mond eerlijk, de consciëntie teder en de Zaligmaker dierbaar. Zulken als dezen, en geen andere, wil God aannemen. Zondaren acht Hij hoog en zondaren waarderen Hem.

Ontvang mijn groeten,

William Huntington S. S.

BRIEVEN AAN VROUWEN

1. Aan een vriendin

Waarde moeder in Israël.

De uwe heb ik ontvangen, maar ik wenste wel dat u ophield met uw lofuitingen, daar sommige onvoorzichtige christenen bittere uitlatingen op mij gebracht hebben, welke voortkwamen uit de boze gissingen van sommige Hebreëen. Er zijn er die niet graag een jonge verloren zoon zien met een kalf in de hand. Nog minder kussende, versierd (met het beste kleed) en huppelende. Ik heb geen behoefte aan een glinsterende jas. Een veelervige rok verlokte eens elf broeders om een Jozef te verkopen. Wees tevreden met het nut mijner arbeid en roem in God. Dan zult u geen ergernis geven aan mijn superieurs, of de tongen in beweging brengen over mijn goede naam.

Ik dacht dat ik u wel tevreden gesteld had met een verslag over het geloof. Ik ben echter gewillig aan uw verzoek te voldoen zover ik daarvoor in staat ben. Maar om u een beschrijving over vals geloof te geven is meer dan waar ik aanspraak op maken kan, tenzij u mij toestaat het ware geloof te beschrijven en dit tegenover het vals te stellen. Om u zo de twee verschillen aan te tonen.

Wat het Arminiaans geloof betreft, geloof ik dat het slechter is dan 't geloof der duivelen. Want, ik heb Arminianen gewag horen maken over de ontzaglijke besluiten Gods en er moedwillig over horen lachen. Maar de duivelen geloven en sidderen.

Waar geloof houdt vast aan elke geopenbaarde waarheid van de Bijbel maar wederstaat er niet één. Indien u door geloof mag leven, zal Christus, het Brood des hemels, de spijs van uw geloof zijn. Indien u door het geloof wandelt, zal Christus, de levende Weg, het pad des geloofs zijn. Indien u vast staat in het geloof, zal Christus de grond van 't geloof zijn. Geloof staat nergens op dan op Christus. Christus zal altijd elk gewicht dragen dat geloof Hem oplegt. Christus zal nimmer toestaan dat het geloof faalt. Noch zal geloof ooit Christus een mededinger toestaan. Christus zal nooit toestaan dat geloof verijdeld wordt; noch zal geloof toelaten dat Christus onteerd wordt.

Vals geloof beroemt zich op hetgeen zij nimmer had; maar waar geloof doet hetgeen ze nooit kan verhalen. Vals geloof vult het hoofd op met denkbeelden; maar waar geloof bereidt het hart in liefde. Vals geloof heeft altijd veel te zeggen, maar weinig te doen. Maar waar geloof doet eerst haar werk in stilte en praat daarna: „Ik heb geloofd; daarom sprak ik.” “Wij geloven en daarom spreken wij.”

Vals geloof verhaalt dikwijls wat zij voor God gedaan heeft. Maar waar geloof verheugt zich in 't vertellen wat Christus voor haar gedaan heeft: "Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft." En wederom: "Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven", enz. "ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere."

Vals geloof is vol van goede woorden; maar waar geloof van goede vruchten. Vals geloof verenigt zich met een verkeerd en los broederschap; maar waar geloof verlustigt zich in de heerlijken der aarde. Alsmede iii hen die de deugd betrachten. Vals geloof ontvlucht een hart-door-zoekende, bevindelijke bediening des Woords; maar waar geloof wortelt er dieper onder. "Bestraf hen scherpelijk, opdat zij gezond mogen zijn in het geloof".

Vals geloof zegepraalt in het getuigenis van de mens; maar waar geloof onderwerpt zich aan het getuigenis Gods. „Hij die (in de Zoon van God) gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf.”

Vals geloof gelooft alle woord; maar waar geloof geeft acht op hare wegen.

Vals geloof maakt een pratende zot; maar waar geloof maakt een zachtmoedige geest. Vals geloof verhoogt het schepsel; maar waar geloof verhoogt de Zaligmaker.

Vals geloof zoekt tot leugens haar toevlucht; maar waar geloof is Gods Woord haar tot schild en beukelaar.

Vals geloof leidt de zondaar ertoe om trots op zichzelf te zijn; maar waar geloof leidt de ziel ertoe om in God te roemen.

Vals geloof is blij met woorden der lippen; maar waar geloof past de belofte toe aan het hart.

Vals geloof zweeft in de verbeelding; maar waar geloof is een wortel in het hart.

Vals geloof zegt: wortel uzelf op het beschreven Woord; maar waar geloof zegt: „Laat het Woord van God rijkelijk in uwe harten wonen.”

Vals geloof gaat niet gepaard met veranderingen der ziel; maar waar geloof gaat vergezeld met wedergeboorte.

Vals geloof verwerpt het grootste deel van de Bijbel; maar waar geloof gelooft het hele Woord.

Vals geloof loochent gezonde bevinding; maar waar geloof weet zich een vrucht des geestes.

Vals geloof verdedigt zichzelf door listige, rammelende woorden; maar waar geloof wil geen andere verdediging dan de Zaligmaker: „En bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs."

Vals geloof zegepraalt in tijdelijke voorspoed en geeft de geest in tegenspoed; maar waar geloof is nederig in voorspoed en geeft acht in tegenspoed.

In 't kort, vals geloof kan praten maar niet werken; zich beroemen maar niet strijden; bluffen maar krijgt geen antwoord van God. Maar waar geloof zal werken maar er niet in vertrouwen; strijden maar niet als in de lucht slaande en smeken en dat niet tevergeefs.

De Heere zegene u met een stérker geloof dan ik kan beschrijven! Ik begeer geen heerschappij over uw geloof te voeren maar ik verheug mij erin om een medehelper van uw blijdschap te zijn. Vaarwel, mevrouw!

De uwe in het Evangelie van Christus,

W. Huntington.

2. Aan een andere vriendin

Waarde zuster in Christus,

Uw brief ontvangen en ik heb deze overwogen. Ik wil in geen geval zeggen dat de Heere God van Israël geen hand gehad heeft in het werk waar u verslag van geeft. Maar, dit moet ik wel bekennen dat evangelisch berouw, wat naar mijn gevoelen onontbeerlijk is tot zaligheid, niet in de brief voorkomt. De nieuwe wijn werd in een oude lederzak gedaan. En waar dit het geval is, zal hoogmoed de lederzak doen bersten en de wijn wordt uitgestort en de oude lederzak vergaat. Ik bedoel dat uw vreugde niet in een nederig en verbrijzeld hart ontvangen is.

God heeft beloofd ons zowel een nieuw hart als een nieuwe geest te geven. Als de nieuwe wijn in een nieuwe lederzak gedaan wordt worden beiden behouden. Het stenen hart zal echter weggenomen en te niet gemaakt worden evenals de andere delen van de mens der zonde. Want onze oude mens is met Christus gekruisigd. En door de werkingen van de vernieuwende kracht des Geestes zal het lichaam der zonden afgelegd worden.

Berouw is tweeledig, *wettisch en evangelisch*. Het eerste wordt door vrezen, verschrikkingen en kwelling afgedwongen en gaat altijd gepaard met harde gedachten van God en zelfbeklag. Dit is al het berouw dat onder de wet in ons teweeg gebracht kan worden. Daar hebben we niets voor ogen dan onze zonde en een zonde-wrekend God.

Evangelisch berouw komt tevoorschijn en vloeit voort onder de zoete werkingen van vergevende liefde en gaat gepaard met een gelovig gezicht van Hem, Wien wij doorstoken hebben. Alsook met een treuren over Hem. Dit gaat vergezeld met een rechtvaardigen van God en medelijden met een lijdende Heiland. Men verfoeit daar zichzelf, zo staat het ook geschreven: „Van al uwe onreinheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen. En Ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u. Dan zult u gedenken aan uwe boze wegen, die niet goed waren; en u zult een walging van uzelf hebben over uw ongerechtigheden. Wanneer Ik over u verzoening doen zal." God verzoend en wij vervuld met een walg over onszelf is het voltooiende werk.

Als God met een ziel een verbond aangaat, neemt Hij ons aan in de Geliefde. De toegepaste verzoening reinigt ons van onze drekgoden. En God schijnt, gestild, verzoend en bevredigd, in het aangezicht van Jezus Christus. Het is een onberouwelijke bekering. Want Christus is verhoogd om Zijn volk Israël kennis der zaligheid te geven in de vergeving der zonden. Dit berouw is ten leven en gaat gepaard met louterend geloof.

De tekst die naar u toegestuurd werd deelde u mee dat de verootmoedigende roede en de band des verbonds in uw bevinding gemist werd. De roede Gods kastijdt ons met vervaarnissen, verschrikkingen, vlammen der Goddelijke toorn, bestraffingen, terechtwijzingen, aantijgingen der consciëntie, bittere verdachtmakingen en kwelt ons met de bedreigingen en veroordeling van een

verbroken wet. Alsook met de hevige vuistslagen des satans en de dodende, door wroeging gekwelde, schuld.

Om onder de band des verbonds te komen is het nodig dat de liefde Gods in onze harten uitgestort wordt door de Heilige Geest.

Het werk in u schijnt veel weg te hebben van dat van Hizkia, veel blijdschap en vertrouwen. En geen wonder want op die tijd kende hij niets van de plaag van zijn hart. Maar toen God hem dit toonde bezweek zijn blijdschap, vertrouwen en hoop met elkaar. „Ik zeide: ik zal den Heere niet meer zien, den Heere, in het land der levenden; ik zal de mensen niet meer aanschouwen met de inwoners der wereld. Hij zal mij afsnijden, als van den drom; van den dag tot den nacht zult Gij mij ten einde gebracht hebben" (Jes. 38: 11, 12).

Niets zal van ons de hovaardij verbergen dan een bijblijvend gevoel van onze verdorvenheid, en de overvloeiende genade Gods in Christus Jezus tegenover ons.

Moge u en ik immer in deze godsdienst ons vertrouwen stellen. Zo bidt uw vriend en dienstknecht in Christus Jezus,

W. Huntington S.S.

3. Aan een dame A.

Wel, zuster Ann, hoe gaat het met u? Hoe denkt u over Jezus van Nazareth, een Man machtig in woorden en werken voor God en alle mensen. Die arme zondaren lief had met een liefde sterker dan de dood. Die om wille van ons arm geworden is, opdat wij, door Zijn armoede, rijk zouden worden.

Ziet u enige gedaante of schoonheid in Hem waardoor Hij begeerd zou worden? Gaan uw gedachten naar Hem uit, en zweven deze als een zwerm bijen, boven en om Hem heen? Hebt u wonden die genezing behoeven, enige eetlust die behoefte aan verzadiging heeft? En blindheid die genezing behoeft en hardheid vertederend? Is er smart die behoefte aan verzachting heeft, schuld die kwijschelding nodig heeft, vuil dat gereinigd dient te worden, een vlek die gewassen moet worden? Hebt u knopen om ontbonden te worden en banden los te maken? Hebt u lasten die gedragen moeten worden, of enig juk verbroken? Hebt u enige gebroken beenderen die verbonden dienen te worden, enige matheid die behoefte aan sterkte heeft, zwakke handen of struikelende knieën? In het kort, bent u vol gebreken en gemis?

Indien dit zo is, geef mij uw hand en klim op de wagen en zie mijn ijver voor God. Ik ben een dienstknecht van de Grote Heelmeester. Ik bezoek mijns Meesters patiënten, doe onderzoek naar hun gezondheid en leg hun verscheiden gevallen Hem voor. Ik draag de geneesmiddelen uit. Ik ben een oog en oor en levend getuige van een ontelbaar aantal vermaarde en wonderlijke genezingen, zelfs melaatsheid, de plaag van het hart en in het hoofd. Ik behandel de tering, zielsarbeid, zielsbarendsnoed. Ik ben bij de geboorte van de nieuwe mens geweest, en bij de dood van de oude mens. Ik ben zowel een natte als een droge voedster geweest. Ik heb misdragende baarmoeders behandeld, Ik heb ontijdige vrucht gezien gelijk een slak die nimmer licht gezien heeft. Ik heb voor anderen kandeel gemaakt terwijl ik er zelf behoefte aan had. Ik heb vreemdelingen te zuigen gegeven, en heb bij tijden hun - elke druppel die zij inslikten - misgund. Het is mij vergund geworden om bladeren van de boom des levens te dragen, en van dezelfde vruchten te plukken, elke maand, week, dag en uur, en soms de hele dag lang. Ik ben vergund mijns Meesters balsem van plaats tot plaats mee te voeren onder de zieken. Zovelen als deze aangeraakt hebben zijn volkomen genezen. En nu, daar ik u mijn vaderland en bezigheid getoond heb, waar ik vandaan ben gekomen en van welk volk ik ben alsook mijn roeping, mankeert er nog iets aan? Wat zegt u van uzelf? Overweeg deze dingen, overweeg ze goed. Zoek verlichting terwijl het te verkrijgen is, indien u uw nooddrift bewust bent.

En leer voortaan een beetje meer zachtheid te tonen, uw hoge stand betamelijk. Strengheid gedijt zelden noch verbreidt het de roem der hogere machten.

Zuster M. vaarwel, wees goedsmoeds, wees wel getroost; zoek de beste Schat, de beste Weg en het beste Einde; terwijl ik verblijf met alle achting, afstand en onderwerping uw grootheids allergehoorzaamste en oprechte dienstknecht, om Zijns wil,

W. Huntington S.S.

10. BRIEVEN VAN HUNTINGTON AAN VRIENDEN

1ste Brief aan de heer T.

Waarde vriend,

Ik ontving uw epistel met blijdschap des harten. En loof mijn God voor elke verademing, verlossing, gegronde hoop, lichtstraal, of de een of andere vertroosting die u verleend wordt. Veel verdrukking moet het lot zijn van allen die het Koninkrijk Gods binnengaan. Maar de overste Leidsman onzer zaligheid werd door lijden geheiligd en Hij kan medelijden hebben met onze zwakheden, zijnde in alle dingen, gelijk als wij, verzocht geweest. Hij kan dengenen, die verzocht worden, te hulp komen.

Indien de dierbare Verlosser u toegang tot Hem Zelf vergunt, met vereniging, omgang en gemeenzaamheid met Hem, zal dit u uit de wereld houden en van de omgang daarmee. Het zal uw enige toevlucht zijn, verkwikking, vermaak en gelukzaligheid in deze wereld. Uw thuis zal een Bethel zijn, uw verborgene een wijnhuis; en God in Christus, een fontein van levende wateren om elke begeerte der ziel te voldoen.

Het bloed van Christus reinigt ons van alle zonden. De gerechtigheid van Christus rechtvaardigt ons van alle dingen. De Geest van Christus maakt ons bekwaam voor de luisterrijke erfenis. De genade van Christus is ons genoeg en de kracht van Christus wordt in onze zwakheid volbracht. Daarom, vertrouw u alleen op Hem, want zonder Hem kunt u niets doen. Want zoals de tak geen vrucht kan dragen tenzij deze in de wijnstok blijft, zomin kunnen wij dat tenzij wij in Christus blijven.

Mijn blijdschap ligt in mijn eenzame uren, als ik aan 't lezen ben, tot Hem in het verborgen bid, of over Hem mediteer en overdenk wat Hij voor mij, arme, zondige, ellendige, onwaardige, gedaan heeft. En in het loven en prijzen van Hem, Hem dankende en vrijmoedig tot Hem spreken over Zijn overvloeiende genade en onderscheidende liefde tot mij de minste van al Zijn schepselen, de grootste aller zondaren en minder dan de minste aller heiligen. Maar door de onverdiende, onverwachte, onverzochte en ongedachte genade van mijn God, ben ik wat ik ben. Noch benijd ik de voortreffelijkheid van wie dan ook, noch begeer ik iemands staat. Ik weet in Wien ik geloofd heb.

Ik zou mijn waarde vriend aanraden zich niet te vermengen noch te twisten of redetwisten met hen die geen kennis hebben aan de kracht der Godzaligheid. Dit ontnemt ons dikwijls onze vreugde, troost en vrede. Het is het beste onszelf te onderzoeken of wij in het geloof zijn. „Maar een iegelijk beproeve zijn eigen werk; en alsdan zal hij aan zichzelf alleen roem hebben en niet aan enen anderen.” Want die in het verborgen tot de Vader bidt, zal in het openbaar vergolden worden. Dat is als Hij tot de gebondene zegt: Gaat uit; tot hen, die in duisternis zijn: omt te voorschijn", Jes. 49 : 9. Dan komen zij te voorschijn als een schijnend licht, in kennis, wijsheid en verstand, met een goede consciëntie en een vrolijk uiterlijk; met blijdschap in hun zielen, met Christus in hun hart en de hemel in hoop. Dit, mijn waarde vriend, is de godsvrucht van Jezus; zij deze godsvrucht de mijne en God vergunne dat het ook die van u zijn mag.

Ik heb veel meedogenloze vijanden, maar de Heere buigt nog neder om aan het werk van Zijn arme zwakke arbeider Zijn goedkeuring te hechten en het te erkennen. Hij maakt Zijn juk zacht en Zijn last licht. Want ik heb mijn dierbare Meester lief. Hij heeft mij menig onfeilbaar bewijs gegeven, *dat Hij mij liefheeft*. Hij heeft Zichzelf aan mij geopenbaard en is mijn vertrooster, mijn Gids, mijn gedurige en getrouwe Vriend, mijn Leider, mijn Voorziener, mijn Verzorger en vrijgevege Weldoener gedurende twee en twintig jaar, ja, geheel mijn leven lang.

Mocht Hij immer de vreugde en blijdschap van onze harten maar blijven ten tijde onzer pelgrimsreis. Doe mijn vriendelijke groeten aan uw vrouw en wanneer het wel met u is, bid voor

William Huntington S.S.

2^e Brief aan de heer T.

Aan mijn waarde vriend.

Wensende de beste der zegeningen, de genade en barmhartigheid van onze God in Christus Jezus en de genieting van alle andere zegeningen welke de vruchten en uitwerkingen daarvan zijn; alles beloofd en vrijelijk gegeven aan arme ontwaakte zondaren die behoefte daaraan gevoelen en onze Heere Jezus Christus daarom aanroepen. Dit is de beste Kerstgave, de beste wens, de beste schat, en om hiermede door God opgezocht te worden is de beste wens voor dit nieuwe jaar. Niets minder dan dit kan een gelukkig Nieuwjaar teweegbrengen of verzekeren.

En nu, wat voor Nieuwjaarsgift moet ik hem sturen? “De Heere heeft wat nieuws op de aarde geschapen: de vrouw zal de man omvangen”, Jer. 31:22. *Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven.*

Hij is als onze Borg gegeven om onze schulden te betalen, om de naakten te kleden, de zieken te helen en om leven te geven aan de doden. Dit is de beste nieuwjaarsgift die ooit gegeven is en het is een gift die eeuwig zal duren.

Ik probeer hard dit Nieuwjaar te beginnen met het zoeken van het aangezicht van Christus door nederig gebed en belijdenis. En indien ik onder het licht Zijns aanschijns daar in mag komen en met een waarneming van Zijn goedkeuring en tegenwoordigheid dan daag ik de wereld uit om een beter begin te maken dan dat ik dat zal doen.

Ik heb hoop - door hetgeen ik deze morgen waargenomen heb - dat ik niet tevergeefs zal zoeken.

L. vertelde mij dat u dacht dat ik u afgedankt had daar ik u niet geschreven had. Maar u moet bedenken dat ik in deze tijd van het jaar veel werk heb. Daarbij ben ik helemaal niet in orde door een verkoudheid en koorts, waar ik nog niet van af ben; verre daarvan. Arme J. is erg ziek en bijna blind door een verkoudheid.

Ik ga gedurende een week of tien dagen naar Sussex; op mijn terugreis hoop ik u te ontmoeten, indien u mij dit genoeg wil doen.

Ik dank u vriendelijk voor mijn mout. Vaarwel, genade en vrede zij met u, zo bidt,

Uw toegenegen, W. Huntington S. S.

3^e Brief aan de heer T.

... Ik ben dankbaar voor de goedheid van mijn vriend, maar het speet mij wel voor de onkosten, wetende dat de oude dag en ongemakken dure tijden en dingen zijn. Maar geloof in Christus brengt alle dingen binnen en overwint alle moeilijkheden, verzet bergen van zonden en andere hindernissen. Het verhoogt de vallei der schaduw des doods, het maakt duister licht, het kromme recht en het hobbelachtige tot een vlak veld. Het overwint de wereld, het vlees en de duivel en brengt eeuwig leven tot zielen tweemaal gestorven. Geloof bakt brood, 1 Kon. 19:6; het zet de grote pot aan ten tijde van honger, 2 Kon. 4 : 38; en betaalt schulden, 2 Kon. 4:2, 3; het verzekert natuurlijk, geestelijk en eeuwig leven en maakt het Koninkrijk der hemelen zeker. Het geeft alle eer onzer zaligheid aan God en brengt ons elke tak der zaligheid.

Vele, vele jaren heb ik ondervonden wat ik hier schrijf. Nimmer was mijn allerlankmoedigste Vader zo vriendelijk en overvloedig als nu in mijn oude dag terwijl menig ongemak mij drukt. Zijn voorzienigheid is wonderlijk. Hij houdt mijn ziel in het volle bezit van alle Waarheid, de barmhartigheid en de genade die Hij in het begin aan mijn bekommerde en ellendige ziel bekendgemaakt heeft. Er is niets van genomen, noch iets menselijks eraan toegevoegd. En God heeft dit gedaan opdat ik Hem vrezen zou.

Ik heb me lang ingebeeld, gevreesd en geducht dat de tijd zou komen dat mijn gave zou verflauwen en mijn preken eentonig worden en het volk zou verdorren; dat ik droog en onvruchtbaar zou worden en het volk vermoeid door het zo menigmaal vertelde verhaal. En dit, wist ik, was het geval geweest met velen, ja, met bijna allen die ik gekend heb die het meest populair, bekend en uitnemend waren.

Maar nu zie ik het verschil tussen hoofdkennis en in het hart waargenomen bevinding. Tussen licht in het hoofd en leven in de ziel, tussen geheugen en zalving, tussen lege woorden en de kracht Gods en tussen beschouwende kennis en een fontein van water.

God houdt nog mijn ziel in leven, noch staat Hij toe dat het volk verdort, sterft of minder wordt. Dit - denk ik - zou mijn dood worden. Hiertegen werk ik met al mijn macht en schenk veel aandacht hieraan. Ik maak gebruik van elke Schriftuur die ik hiertegen vinden kan: *van een naam hebben te leven*. Geloofd zij God, Hij keert geen doof oor tot mijn gebed.

Wij hebben er de laatste tijd verscheiden door de dood verloren. En niet één genoot een goede hoop. Vertrouw op de Zoon van God, mijn waarde vrienden en laat niets u hier vanaf brengen.

Ik ben van plan enige eerste vruchten te vergaren, Paasofferanden, tienden, enz. en mijn oude vriend een bezoek te brengen, indien de wegen door vorst of droogte begaanbaar worden. Arme oude James en Peg zijn helemaal versleten en komen bij mij in huis, want niets moet ons scheiden dan de dood. God zegene u en de uwen.

De kolendrager.

4e. Brief aan de heer T.

Mijn arme, waarde vriend,

Barmhartigheid en vrede zij met u, door onze Heere Jezus Christus onze enige Middelaar en Voorspraak. Mijn oprechte bede en begeerte is, dat u genade van onze dierbare verlosser moogt verkrijgen, door geloof in Zijn Naam; en om door Hem verlost te worden van de boosheid en heftige aanvallen van satan, die om gaat zoekende, wien hij zou mogen verslinden. Christus was geopenbaard in het vlees om de werken des duivels teniet te maken. En Hij zegt: dat Hij de gevangenen des machtigen zal ontnemen en de gevangenen des rechtvaardigen verlossen en twisten met onze twisters en ons verlossen uit de hand desgenen die sterker is dan wij.

Ik wenste dat mijn arme oude vriend ging lezen en dat hij menigmaal de Naam van onze Heere Jezus Christus aan zou roepen. Indien u de vier Evangelisten leest, zult u daarin opmerken hoevelen - met verschillende gevallen en klachten - met hun verzoeken tot Hem komen en hoe zij allen zegevierden. Zodat niet één ledig weggezonden werd. De Schrift zegt: „Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid.”

Hoe zwak en onnauwkeurig onze arme gebeden ook mogen zijn, weet toch de Onderzoeker des harten onze behoeften en wat wij tekort komen. Evenzo, zou ik wensen dat u kwam en een maand bij ons bleef. Mijn studeerkamer en boeken staan tot uw dienst al de tijd dat ik in de stad ben.

Vaarwel, vrede en Waarheid zij met u.

Altijd uw W. Huntington S. S.

5e. Brief gericht aan de heer T.

Mijn innig geliefde vriend.

Het verblijdde mijn hart om wat van u te horen en uw handschrift weer te zien. Wees niet verdrietig omdat u neerslachtig bent. God vernedert en verhoogt; Hij wondt en Hij heelt; Hij doodt en maakt levend en gezegend zijn degenen die op Hem vertrouwen, door Christus Jezus, in Wien God met zondaren verzoend is en in wien Hij een welbehagen heeft.

Paulus vertelt u, dat God alle lankmoedigheid aan hem betoond heeft, als een voorbeeld voor anderen die in Hem zouden geloven tot het eeuwige leven. En verklaart daarom: “Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben”, 1 Tim. 1 : 15.

En de Zaligmaker zegt: „Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaren tot bekering. Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn.” Zulken en alleen zulken, roept Jezus Christus toe: „Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.” “ Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uwe zielen.”

Dat ik uw handschrift weer zag, verblijdde mijn hart. Want God weet dat ik immer naar het welzijn van uw ziel uitgezien heb en heb veel arme verzoeken zoals de mijne zijn, voor u opgezonden wanneer ik dacht dat de vijand, de vijand der ziel bezig was u gevangen te leiden, wat maar al teveel het geval was.

Ik bied de jonge dames mijn verontschuldiging aan omdat ik hen in mijn vorige niet genoemd heb. Maar het was door haast en niet uit geringschatting en minachting. Indien ik niet het voorrecht krijg u te ontmoeten, ben ik van plan u op de één of andere manier te zien voordat het koude, scherpe weer daar is. Satan heeft nimmer harder op u aangelegd dan hij dat op mij gedaan heeft. Noch is uw ellende groter dan de mijne geweest is. Maar toch, hier ben ik tot op deze dag, lovende God voor een vrije en eeuwigdurende zaligheid. De toverij van Manasse, Paulus' moord en eedzwering, Maria's zeven duivels, de moord van de arme moordenaar aan het kruis en zijn opstand, nee, noch het legioen duivels van de krankzinnige Gadarenen, konden bestaan voor de almachtige arm van de Zone Gods en des zondaars enige Zaligmaker. God zegene voor eeuwig u en de uwen, zo bidt uw, om u te dienen in Christus,

W. Huntington S. S.

1. Brief aan mr. Brooks, Brighton.

Geliefde,
13 mei 1807

Portsmouth,

De uwe kwam gisteravond in de Monckwellstraat aan. Nu ga ik een paar krabbeltjes terugschrijven. Wees niet onbekend met satans listen. Zijn gehele streven is God van Zijn eer te beroven en te bestelen en ons van onze vrede. Hij verklaagt God tegen de mens en de mens tegen God zoals te zien is in het verzoeken van Eva, toen hij inblies dat God, 's mensen geluk benijdende, verboden had die vrucht te eten welke hen alleen verstandig kon maken. Een boom die een lust was voor de ogen en goed tot spijs. Hij beschuldigde Job, dat hij Hem liefhad, vreesde en diende omdat Hij zijn rijkdom vermenigvuldigd had.

Hij heeft met mij hetzelfde gedaan. Satan vertelde me dat God wist voor welk werk Hij mij bestemd had en mij daarom wel van wat geleerdheid had kunnen voorzien. Vooral wat de taal betreft, zodat ik niet vijf maal voor één blad zij de toevlucht tot een woordenboek moet nemen. Eerst voor de zin en dan hoe ik het spellen moet.

En hij verklaagt God bij u door u teveel te geven. Maar noch mijn onkunde noch uw geleerdheid heeft Hem verhinderd ons te roepen. Dit net zomin als de wijsheid en de onkunde van Petrus zijn roeping verhinderd hebben. Er is geen wetenschap, raad noch verzinning tegen God, dan wat in de hel uitgebreed wordt. Om elk heilige ontevreden met zijn lot te maken; de voorspoed van een ander te vergroten en het onze te verkleinen; zodat allen murmureren en niet één tevreden is.

God van Zijn eer beroven en de mens van Zijn vrede, is het gedurige geestdodende werk van de duivel. „Een iegelijk, waarin hij geroepen is, broeders! die blijve in hetzelfde bij God.” Dit betreft zowel zijn omstandigheden als zijn beroep. Of men nu besneden of onbesneden geroepen wordt, dat verandert niets aan de zaak; dit betreft zijn *natuurlijke* godsdienst. „Indien iemand dient, die diene als uit kracht, die God verleent”, dit *betreft aangeboren gave*. En deze talenten zijn bij sommigen ontwikkeld en bij anderen niet. Maar als God hem roept om te dienen, laat hij daar dan gebruik van maken, of deze nu gepolijst zijn of bedekt met roest.

Verwondert u niet over plotselinge veranderingen; wij die arbeiden zijn geen heiligen die *onder het geboor* zitten. Zij worden gespijsd, herkauwen, overdenken en gedijen. Zij doen handel voor zichzelf. Maar het onze is ten goede *voor de gemeenschap*.

Vroeger kwam ik gereinigd uit de oven, werd dan vervuld en ging op de kracht van die spijs, veertig dagen. Maar zo'n volheid wordt nu door één overvloedige en overstromende preek verteerd. Sommigen, die hun vat aan mijn bron gevuld - en hun toorts aan mijn levende kool ontstoken hadden, kwamen naderhand om zich aan mijn sieraden te spiegelen. Dan werden mijn lokken wel zó afgeschoren en beroofd van alle dauw en m'n kool zó verdoofd, dat ik net als een dief was, beschaamd om hen aan te zien, zijnde droog en onvruchtbaar, arm en behoeftig, hongerig, koud en naakt.

Maar deze jonge ezels, die alleen hun oor te luisteren leggen, zijn hier nog niet aan toe. Of wij nu in ijzers arbeiden of in olie, vervuld met gal of met honing, of we nu als vlamme toortsen zijn of een rokende vlaswiek, we zijn er zeker van dat we voor sommigen nuttig zijn. God wil ons in alles dienstbaar maken om er meer te winnen. Ik ben aan de kaak gesteld, mijn hielen zijn in de stok verzekerd geweest. Ik ben aan de mond gemuilband, terwijl in dezelfde tijd, het niet één op de honderd zag of wist.

Ik ben wel zó in de war geweest zodat ik zowel mezelf tegensprak als onschriftuurlijk was. Het volk begreep me daarom niet, noch konden ze er iets uit op maken. Nochtans maakten ze er uit op dat ik “in de Geest verborgenheden had gesproken.” En dat ik zo hoog en wijs gesproken had dat ze er niet bij konden. Het was hun wel zó wonderlijk. Maar tegelijk schaamde ik me over mijn eigen dwaasheid.

Duisternis en dienstbaarheid zijn gewoon in ons ambt. Wanneer we voor 't eerst hierin terecht komen hebben we geen onderscheid of oordeel. We doen ons best om niet te verdrinken en dat is alles. Wanneer we dan in de ruimte gesteld worden gaan we zó op in de Koning en trekt Hij ons zó aan. We zijn dan zó bezig met de geur van de nieuwe wijn dat niets anders ons inneemt.

Wij beiden onderstrepn dat verwarring nodig is, om ons telkens weer meer licht en een beter oordeel te geven. God zegene de rector. De dokter groet de kleine bisschop en allen,

2. Aan Mr. B.

Geliefde van God,

Ik word méér en meer overtuigd van de noodzaak om wijsheid te zoeken, kennis en verstand, met nieuw leven. Alsook alle nodige genaden van de Heere God almachtig, Die mildelijk geeft en niet verwijt. In het onderzoeken der Schriften, hoeveel diepe en duistere verborgenheden dagen er dan, bijna op elke bladzij, voor mij op! En als u met het oordeel van goede mannen te rade gaat, die commentaren over het Woord van God geschreven hebben, is het tien tegen één dat u niet die bevredigende informatie krijgt waar u naar zoekt. Zij hebben de ouden van weleer geraadpleegd en nemen het oordeel van hen over.

Ze komen dan zelden terug van het oud betreden pad wat zij betreden hebben. Zodat het oude licht weer opgehaald wordt. Er wordt dan maar weinig nieuw voortgebracht en ons voorgezet. De reden daarvan is, omdat in plaats van God in het gebed te zoeken, ze tevreden zijn met de mening van anderen.

De volgende woorden in het Evangelie van Johannes hebben mij gedurende vele jaren voor een raadsel gezet. „*Ziet, Ik zeg u: heft uw ogen op en aanschouwt de landen; want zij zijn alreeds wit om te oogsten.*” Joh. 4 : 35. De moeilijkheid voor mij zit in de kleuren der landen: *‘zij zijn alreeds wit om te oogsten.’*

De Heere was Zijn goed werk in de arme vrouw aan de fontein Jacobs, begonnen. Ze kwam om water te putten. Hij sprak met haar over levend water, namelijk, de Heilige Geest en Zijn genade. De Heere was, zoals de apostelen veronderstelden, hongerig en vermoeid. Daarom dwongen ze Hem om te eten. Onze Heere leidt hun aandacht af van natuurlijke naar feestelijke spijs, zeggende: „Ik heb een spijs om te eten, die gij niet weet.” Hetwelk Hij verklaart door hun te vertellen dat Zijn spijs was om de wil te doen desgenen Die Hem gezonden had en Zijn werk te volbrengen. Dus de Heere spreekt zowel over natuurlijk als over geestelijk water, over letterlijke en geestelijke spijs.

De arme vrouw, die bevond dat haar binnenste onderzocht was en haar verborgen werken der duisternis fris in haar gemoed en gedachten gebracht en haar voor ogen gesteld waren, was zó in de war dat ze haar watervat vergat. Ze ging heen in de stad. In grote haast en geheel verbijsterd riep ze buiten adem uit: „Komt, ziet een Mens, Die mij gezegd heeft alles, wat ik gedaan heb; is deze niet de Christus?” Deze uitroep verzamelde een menigte mensen om het arme schepsel heen. Toen zij begrepen waarom de vrouw riep, stroomden ze in grote getale de stad uit, om te zien en te horen zoals deze arme vrouw gedaan had.

Op het gezicht van deze menigte, vraagt onze Heere: „Zegt gijlieden: Het zijn nog vier maanden en dan komt de oogst?” De gedachte is dat onze Heere acht maanden in Judea was geweest, sinds het laatste Pascha hetwelk hij in Jeruzalem gehouden had. En dat na vier maanden het volgende Pascha gehouden zou worden. Terzelfder tijd zou ook één van hun oogsten zijn; waarmede Hij oogst in de letterlijke zin bedoelt.

En dan spreekt Hij over een geestelijke oogst.

„Heft uw ogen op en aanschouwt de landen; want zij zijn alreeds wit om te oogsten.” Met deze landen kunnen geen korenvelden bedoeld worden: want, indien er vier maanden waren om te oogsten, moest het koren nogmaals op zijn gekomen en daarom erg groen en in geen geval wit. Indien de grond werkelijk wit was geweest, moest de zon het groene blad verzengd en verbrand hebben. Dan zou men tevergeefs naar 't einde der vier maanden uitgezien hebben. Want er zou dan dat jaar helemaal geen oogst geweest zijn.

Ik zal nu enige gedachten schrijven over de oogst. En daarna verklaren hetgeen onze uitleggers over het hoofd zien, of in de vergetelheid begraven; namelijk, de witte kleur van deze landen.

1. Het is duidelijk dat met deze oogst een ziele-oogst of groot gewas der uitverkoren zondaren bedoeld wordt. Omdat de korenoogst niet over vier maanden zijn zou, maar de geestelijk oogst was reeds wit en rijp.

2. Er is een oogst van bekering der zielen, wanneer de Evangelie-sikkel de mensen van hun oude stam van eigengerechtigheid en vleselijk vertrouwen afsnijdt en hen tussen de goddelozen uithaalt.

Alsmede hen brengt onder de band des verbonds en zij opgebonden worden in het bundeltje der levenden bij de Heere onze God. Daarom zegt onze Heere: “De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinige; Bidt dan de Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote”, Matth. 9 : 37, 38. Waar ook en wanneer ook het evangelie in kracht komt, is het tijd voor de mens voor zich te zaaien in gerechtigheid en te maaien tot weldadigheid, Hos. 10 : 12. En wanneer deze geestelijke tijden voorbij zijn, wanneer het Evangelie in haar kracht is voorbij gegaan, dan mogen wij met de profeet wel klagen: De oogst is voorbijgegaan, de zomer is ten einde; nog zijn wij niet verlost, Jer. 8 : 20.

3. Met oogst wordt soms het einde der wereld bedoeld, wanneer de Godvrezenden uit deze wereld en van onder de goddelozen, bijeenvergaderd zullen worden. Wanneer van deze wereld en de mensen daarop, geen korreltje meer over zal zijn, zal er een stoppelveld zijn. De afval van de oogst en niets anders. „Want ziet, de dag komt, brandende als een oven; dan zullen alle hoogmoedigen en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de Heere der Heirscharen, Die hun noch wortel noch tak laten zal.” Mal. 4 : 1.

4. De betekenis van het woord *oogst*, geeft onze Heere in Zijn antwoord aan de discipelen. Als ze Hem vragen om de gelijkenis van het onkruid te verklaren; antwoordt Hij: “Die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen; en de akker is de wereld; en het goede zaad zijn de kinderen des Koninkrijks; en het onkruid zijn de kinderen des bozen; En de vijand die hetzelfde gezaaid heeft, is de duivel; en de oogst is de voleinding der wereld; en de maaiers zijn de engelen,” Matth. 13:37, 38. Welnu, er wordt gezegd dat deze landen *wit* zijn. Dit is de gewone kleur van rogge, tarwe of gerst wanneer het koren rijp is, als het sap van het stro opgedroogd is. En wanneer het stro en de aar veranderd zijn door de hitte der zon.

Maar deze velden waren Samaritanen. En wat waren zij? Wel, zij waren een gemengd volk, gedeeltelijk Jood en gedeeltelijk heiden. De koningen van Assyrië hadden de tien stammen weggevoerd. Hij herbevolkte het land uit zijn gebieden, met mensen van verschillende naties, maar allemaal afgodendienaars. En Sanballat, de landvoogd van Samaria, bouwde een tempel in tegenstelling met die in Jeruzalem, welke veel van de roekeloze Joden tot de Samaritanen overhaalden.

Deze vermenging beschouwden de Joden niets beter dan duivels, zoals blijkt uit hun lage taal: „Zeggen wij niet wel, dat Gij een Samaritaan zijt en de duivel hebt?”

De moeilijkheid is om op te lossen wat het zijn kan wat, in zo'n donker gezelschap als dit, *wit* genoemd kan worden? Waren zij niet de ergste zondaren? Zijn niet alle zonden de werken der duisternis? Wandelen zulken niet in de wegen der duisternis? Zijn zij niet, van nature en praktijk, zo zwart als de tenten van Kedar? En wordt er over zulken niet gezegd, als ze in zo'n staat sterven: „dewelke de donkerheid der duisternis in der eeuwigheid bewaard wordt? ”

Dit is allemaal waar en erger dingen dan deze moge over zulke zondaren gezegd worden. En deze dingen maken hen zo zwart als de duivel zelf.

En toch kon onze gezegende Heere, Die een beter Oordeler over kleuren is dan wij, iets *wit* in hen zien, hoewel wij dat niet kunnen.

1. Zondaren worden *wit* genoemd als ze van zonden gereinigd zijn: “Komt dan en laat ons samen rechten, zegt de Heere; al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol,” Jes. 1: 18.

Maar er zou gevraagd kunnen worden: Waren deze zondaren verzoend, of waren ze tot kennis der zaligheid gekomen door de vergeving van hun zonden?

Nee, dat waren ze niet. Maar Christus was hun Borg. Hij was reeds besneden; Hij stond voor hen borg. Hij was al besneden; door welke ceremonie Hij toen in hun plaats schuldenaar geworden was. Hun zonden werden op de achtste dag Hem toegerekend. Het lichaam der zonden en des vleses was van hen afgenomen en op Hem gelegd door de besnijdenis van Christus. Lees en vergelijk Col. 2:11 en Jes. 43:6. En in deze zin waren ze wit. Ofschoon de grote verzoening nog niet aan hen toegepast was.

U leest in Handelingen 10, dat Cornelius door een engel bevolen werd Petrus te ontbieden. Petrus was vooraf voor dit gezelschap voorbereid door een gezicht van de hemel. Hij zag een zeker vat gelijk een groot linnen laken tot hem neder dalen. „In hetwelk waren al de viervoetige dieren der aarde en de wilde en de kruipende dieren en de vogelen des hemels. En er geschiedde een stem tot

hem: Sta op. Petrus! Slacht en eet.” Waarop Petrus tegenwerpt: “Geenszins, Heere! Want ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was.” En de stem antwoordde: “Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken”, Hand. 10: 15. De hemelse stem zeide tegen Petrus dat God zowel Cornelius als zijn heidense vrienden gereinigt had. En daarom moesten deze niet gemeen genoemd worden maar *wondertekenen*, Zach. 3: 8.

De Samaritanen waren wit en bereid om te oogsten. Ze moesten slechts nog van de oude stam afgesneden worden en bijeenvergaard van de stoppel. En aangenomen worden van God in Christus, wanneer ze volmaakt in Hem zouden zijn.

Er komen juist twee dingen in mijn gemoed gekomen, die ik niet wil verbergen.

(1). Toen onze Heere deze schare Samaritanen tot Zich zag komen en hoewel Hij erg hongerig was en Zijn discipelen dit wetende Hem baden zeggende: ‘Rabbi, eet’, wilde Hij niet, maar zei hen: „Ik heb een spijs om te eten, die gij niet weet.” „Mijn spijs is dat Ik doe de wil desgenen. Die Mij gezonden heeft.” Hetwelk is het bekeren en verlossen van zondaren. Vergelijk dit met hetgeen volgt: „En des anderen daags, terwijl dezen reisden en nabij de stad kwamen, klom Petrus op het dak, om te bidden, omtrent de zesde ure”, of om twaalf uur, „en hij werd hongerig”, zoals Christus dat was aan de fontein van Samaria. „En terwijl zij het bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen.” Toen kwamen het gezicht en de stem: „Sta op, Petrus! Slacht en eet.”

Petrus was erg hongerig, Christus ook. Petrus zou graag hebben gegeten, maar Christus niet. Petrus werd bevolen te eten op de bekering der heidenen en Christus' spijs was de bekering der Samaritanen.

(2). Kijk nu naar Petrus' gezicht van het laken en de dieren, hetwelk de beste verklaring in de wereld is van die wet in Leviticus 11, aangaande reine en onreine dieren, kruipende dieren en vogelen. Zij die tijd hebben, mogen lezen, vergelijken en overwegen. Maar ik zal naar mijn onderwerp terugkeren.

Er wordt gezegd dat uitverkoren zondaren *mit* zijn als God ze van de goddeloze afscheidt. „Als de Almachtige de koningen daarin verstrooide, werd zij sneeuw wit als op Zalmon”, Ps. 68: 15. Deze psalm betreft de verlossing van de kinderen Israels uit Egypte, waar zij tussen twee rijen van stenen gelegen hadden. Maar nu hadden ze vleugelen ener duive. God heeft ze als op arendsvleugelen gedragen en hen uit hun dienstbaarheid verlost. De verdreven koningen waren de bondgenoten van Kanaän en de duivels onder hen die God, door Jozua, verslagen en verdreven had. Toen dit gedaan was, was Gods berg zo wit als sneeuw in Salmon. Omdat de Heere onder hen was, als op Sinai de heilige plaats. In deze zin waren de uitverkorenen Samaritanen wit. Zij waren in Christus uitverkoren. Voor God afgezonderd en afgescheiden van alle anderen naar Gods voornemen en uitverkiezing.

De volgende tekst wil niets minder zeggen: “Aan de geroepen die door God de Vader geheiligd zijn en door Jezus Christus bewaard.” Judas 1. Naar dit besluit waren alle heidense koningen en onderdanen, alsook alle duivels onder hen, verdreven van de uitverkorenen en niet in dit voornemen besloten. Vandaar worden de uitverkorenen *vóór* de bekering *het zaad en nakomelingen van Christus* genoemd, Jes 44: 3. En de anderen worden het *slangenzaad* genoemd. De kleuren der landen is hun heiligmaking en reiniging naar het eeuwig voornemen Gods.

“En een stem geschiede wederom ten tweede male tot Petrus: Hetgeen God gereinigt heeft, zult u niet gemeen maken.” Hand. 10: 15. En Petrus erkent naderhand *dat God hem getoond had dat hij geen mens zou gemeen of onrein heten*. Deze had God geheiligd en gereinigt. Noch konden zij onrein geheten worden, want de stem zei, *dat God hen gereinigt had*. Christus verschijnt in Gods tegenwoordigheid voor ons. Zij waren volmaakt in hun Hoofd en zonder zonden voor de troon.

Dit is de verklaring van God, Die de beste Oordeler is. Ofschoon vleselijke reden en ongeloof in ons een andere geschiedenis vertellen, heel verschillend met dit, geloof ik niettemin dat de verklaring van God de strikte Waarheid is.

Hetgeen zwarte zondaren wit maakt is de toerekening van Christus' gerechtigheid, het beste kleed genaamd, het bruiloftskleed en het rein en blinkend fijn lijnwaad. “Die ons geworden is wijsheid van God en rechtvaardigheid en heiligmaking en volkomen verlossing.” En indien zij gereinigt waren en rein in Hem, moesten ze rechtvaardig in Hem zijn, tenzij wij scheiden wat God samengevoegd heeft, door heiligmaking van rechtvaardigmaking te scheiden. Maar Christus is niet

verdeeld. Christus is voor God dit allemaal voor ons gemaakt. Zij waren in Hem, en hun zonden waren op Hem en hun vonnis werd door Hem gedragen. Zijn verzoening en gehoorzaamheid waren hunne, in overeenstemming met Gods raad en verbond.

En daarom spreekt Hij over hen niet als in henzelf, want de hel zelf kan niet zwarter zijn. Maar Hij ziet ze aan Zichzelf. In die zin waren zij geheel schoon en was er geen gebrek aan hen. „Ziet, Ik zeg u: heft uw ogen op en aanschouwt de landen; want zij zijn alreeds wit om te oogsten.”

Het Woord van God wordt soms vergeleken bij pijl en boog, soms bij een hamer, een vuur, soms bij een tweesnijdend zwaard en soms bij *een scherpe sikkel*, die dienst om bijeen te vergaren en te snijden. En dit is het doel van het Evangelie. Het is om arme zondaren tot Christus te brengen, Die het Hoofd der Kerk is. Hij is de Vader, Meester en Koning over Zijn Eigen huisgezin. God heeft ons aangenomen in de Geliefde. Deze sikkel is om de beste en de slechtste onder de mensen af te houwen en hem van de oude stam, waarop hij groeit, af te snijden en van de stoppel waaraan hij vast zit.

Een *schoof* in Gods oog is een groep gelovigen in de band des vredes en ingesloten in de liefde Christi. Het in schoven zetten, of het bij tientallen opzetten, toont aan dat zij de tienden van onze grote Hogepriester zijn; zie Lev 27:32, Jes. 6:13. En als dit schoven zetten het laatste werk op het veld is en een voorbereiding om de oogst binnen te halen, dan wordt de dood van Job daarbij vergeleken. „Ook zult gij bevinden, dat uw zaad menigvuldig wezen zal en uw spruiten als het kruid der aarde. Gij zult in ouderdom ten grave komen, gelijk de korenhoop te zijner tijd opgevoerd wordt.”

Dit zal *het thuisbalen van de oogst* zijn: „Brenge de tarwe samen in Mijn schuur.” Ik heb gezaaid en u gemaaid en de tijd komt dat hij die zaait en zij die maaien zich beiden zullen verheugen.

W. Huntington S. S.

3. Brief aan M. S.

Churchstreet, Paddington, 17 mei 1798

Geliefden van God, uitverkoren naar de voorkennis, en verordeneerd tot aanneming tot zonen en dochters, door Jezus Christus bewaard en binnenkort geroepen tot de gemeenschap van Hem, William Huntington, S.S. zendt groetenis.

Het Goddelijk onderwijs van God is wonderlijk en onverklaarbaar voor de kinderen der mensen. Niets is meer vernederend, niets is meer verbijsterend voor de wereldse wijsheid en natuurlijk verstand. En zonder de wet zo leven wij en de zonde is dood, schuld verkleumt de consciëntie, de zonde is in haar ware kleuren verborgen, en de naakte last daarvan verbannen. In deze staat van onbewustheid, of geestelijke dood, bloeien we gelijk het gras, en versieren onszelf met uiterlijke vorm van godsdienst, om toejuiching te verkrijgen, totdat we in onze ogen als de bloem des velds schijnen.

Maar Gods stem zegt: ‘Roep’, en de echo is: „Wat zal ik roepen?” “Alle vlees is gras, en al zijn goedertierenheid als een bloem des velds. Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest des Heeren daarin blaast; voorwaar, het volk is gras. Het gras verdort, de bloem valt af; maar het Woord onzes Gods bestaat in der eeuwigheid”, Jes. 40 : 6-8.

Onder de bewegingen en werkingen van *deze hemelse Wind* zijt gij nu, mijn zoon. Deze Schriftuur wordt nu in u vervuld. God heeft het op u gezonden, en de uitwerkingen daarvan dragen dagelijks vrucht. Deze wind is soeverein, blaast waarheen hij wil, u neemt de werkingen waar, en hoort met geestelijke oren het geluid daarvan. Dat moet en zal zo een ieder die uit de Geest geboren is, horen. De wind die blaast is om te verdorren zowel het gras als de goedertierenheid daarvan, hetwelk vergeleken wordt bij de bloem des velds.

Onder deze snijdende tuchtigingen, bestraffingen en levendmakende werkingen des Geestes treuren en verzinken wij en verdorren voor alle ijdelheden van deze wereld. Onze zielen kunnen

zich niet langer voeden met vrolijkheid, vermaak, de begeerlijkheden des vleses, noch de grootsheid des levens.

Daar we ons met deze ijdelheden niet kunnen voeden, kunnen we daar niet in groeien en bloeien. Nee, de zoete gestolen brokjes die wij gegeten hebben zouden we uit willen braken. Want de gedachtenis daaraan wordt, als God ons treft, voor ons smartelijk. Het wordt een pijnlijke last voor de ziel die Hij wondt. Zijnde dood voor de zonde, kunnen wij daar niet langer meer in leven. Vandaar dat vleselijk gezelschap een moeilijke plaag wordt en de dwaasheden van voorheen een zware last.

De goedertierenheid van *deze bloem verwelkt* ook. Elke intellectueel verzwakt, raakt ontredderd, verslagen, verward, verbijsterd en beroerd. Zodat verstand noch zelfs al het licht der natuur oordeel over het geval en staat kunnen vellen, noch de minste rekenschap geven van de verandering en wonderlijke werking die plaats gevonden heeft. Natuurlijke en verkregen talenten verdwijnen, en laten de zondaar achter als een arme hulpeloze idioot. Herinnering, geheugen en verstand schieten geheel tekort. Verstrooidheid, geslotenheid en zwaarmoedigheid maken zich van ons meester. De eenzame afzonderingen en stille eenzaamheid passen de sombere, moedeloze zondaar het beste. En hier raken we al onze vorm en uiterlijk godsdienstig vertoon, kwijt. De toorn Gods komt onze consciëntie binnen. Schuld en zonde worden aangewakkerd, alle vleselijke hoop zakt ineen, en daar gaan we naar beneden. Want alle eigengerechtigheid is geen borstplaat, geen schild, geen wapenrusting tegen de toorn Gods, de vloek der wet, de prikkel des doods, noch tegen de vurige pijlen van satan. Aldus verdort alle goedertierenheid van de arme bloem des velds, wanneer de Geest Gods daarin blaast. Wanneer God, door het onderwijs Zijns Geestes, aldus onze wijsheid dwaasheid heeft gemaakt, en ontheilgd de hovaardij van al ons sieraad, gaat Hij verder met Zijn Eigen werk in ons, maar laat ons geheel in het duister daaromtrent, totdat Hij de zaken door Zijn Eigen tegenwoordigheid recht zet.

„En Ik zal de blinden leiden door de weg die zij niet geweten hebben; Ik zal ze doen treden door paden, die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen en Ik zal hen niet verlaten.”

U bent nu op dit pad, en een van de blinden die God nu leidt. Het is een weg die u niet weet, en het is een weg die ten leven leidt. En weinigen zijn er die dezelve vinden. Maar met de hulp van mijn God wil ik u die aanwijzen.

David noemt het aldus: God zij ons genadig en zegene ons; Hij doe Zijn aanschijn aan ons lichten. Opdat men op de aarde Uw weg kenne, onder alle heidenen Uw heil.” Psalm 67:2, 3. Salomo duidt het aldus aan: De weg des levens is den verstandige naar boven; opdat hij afwijke van de hel, beneden.”

Velen werken hard die nimmer dit pad vinden. „De arbeid der zotten maakt een iegelijk van hen moede; dewijl zij niet weten naar de stad te gaan”, Pred. 10: 15. Noch is het natuurlijk licht voldoende om hen te leiden. Iedereen die dat pitje volgt komt tenslotte verkeerd uit. „Er is een weg die iemand recht schijnt; maar het laatste van dien zijn wegen des doods”, Spr. 14:12. Deze weg is de weg des levens, door het onderhouden van de geboden der zedelijke wet, dit schijnt voor de natuurlijke mens altijd recht. Maar daar de wet geen leven geven kan, zo moet deze weg eindigen onder het vonnis des doods. En zij verkrijgen de vloek in plaats van de zegening. „Vervloekt is hun deel op aarde; hij wendt zich niet tot den weg der wijngaarden.” Joh. 24:18. Dit is de weg der dwazen die recht is in zijn ogen, Spr. 12:15.

Maar de wegen Gods verschillen hiervan aanzienlijk. Vandaar de opdracht: De goddeloze verlate zijnen weg en de ongerechtigde man zijne gedachten. Want Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de Heere. Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, also zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen”, Jes. 55: 7, 8, 9. Het pad wat naar God leidt en de weg waarop Hij Zijn kinderen leidt, is voor alle levenden verborgen; noch kan het ontdekt worden dan door het licht van 's Heeren aangezicht. „De roofvogel heeft het pad niet gekend en het oog der kraai [Hebr. arend] heeft het niet gezien. De jonge hoogmoedige dieren hebben het niet betreden; de felle leeuw is daarover niet heengegaan. Want zij is verholen voor de ogen aller levenden en voor het gevogelte des hemels is zij verborgen”, Job 28 : 7, 8, 21. De profeet Jesaja haalt deze passage van Job aan en maakt de wegen Gods - welke ten hemel leidt - een weinig eenvoudiger dan Job deed. „En aldaar zal een verhevene baan en een weg zijn, welke de heilige weg zal genaamd worden; de onreine zal er niet door gaan, maar hij zal voor deze zijn; die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen. Er zal geen leeuw zijn en geen verscheurend gedierte

zal daarop komen, noch aldaar gevonden worden; maar de verlost en zullen daarop wandelen", Jes. 35: 8, 9.

Maar wat is dan deze verhevene baan en de weg? Deze verheven Baan is Christus; en de weg, welke de heilige weg zal genaamd worden tot wedergeboorte: „Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.” Ik ben de Weg, „Niemand komt tot de Vader dan door Mij", Joh. 14 : 6. Dit is de verhevene Baan die tot de Vader leidt. Dit is de verhoogde Baan bereid voor Gods volk. „Ga door, gaat door, bereidt de weg des volks; verhoogt, verhoogt een baan, ruimt de stenen weg, steekt een banier omhoog tot de volken.” Jes. 62:10.

En de weg, welke *de heilige weg* zal genoemd worden, is wedergeboorte. „Toen antwoordde Petrus en zeide tot Hem: Zie, wij hebben alles verlaten en zijn U gevolgd, wat zal ons dan geworden? En Jezus zeide tot hen: voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des Mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israels”, Matt. 19:27, 28. „Maar naar Zijn barmhartigheid maakt Hij ons zalig, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes.” „Die overwint. Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon", Openb. 3:21.

Dus heb ik u de verhevene baan en de weg aangetoond.

En nu een korte toelichting: Diegenen die Christus door het geloof ontvangen, en in Hem wandelen, of door het geloof van Hem wandelen en niet door aanschouwen, zijn op de verheven Baan tot de Vader, want wij hebben de toegang met vertrouwen, tot de Vader, door het geloof aan Hem. Elk gelovige in Christus is daarom op de verheven Baan; en: „Die liefheeft is uit God geboren en kent God.” Wedergeboorte neemt onze vleselijke vijandschap weg en trekt het hart om God lief te hebben boven alles in hemel of op aarde. En om in de liefde te wandelen daar Christus ons liefgehad heeft, is het volgen van de Heere in de wedergeboorte. Zulken zullen de eindeloze heerlijkheid niet mis gaan, want „de liefde vergaat nimmermeer.” Het is de uitnemende weg en alle belijdenis zonder dit is niets, 1 Corr. 12:31. Zet nu deze verheven Baan en de Weg samen, dan komt het hieraan: “Geloof door de liefde werkende”, Gal. 5: 6.

Op deze weg leidt de Heere u nu. Het zal niet lang meer duren of u zult afdalen in het dal des gezichts, Jes. 22 : 1. Dan zal Hij duisternis voor u ten licht maken en het kromme tot recht. Dan zult u lezen alles wat Hij in uw hart geschreven heeft en ontraadselen alles wat Hij voor u gedaan heeft. Lig lijdzaam in Zijn hand, hoewel verward en verbijsterd; en gedenk dit: “Die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen.” Hoe kunnen zij dat ook terwijl God Zelf hen leidt, noch zal er een, die door God geleid wordt in de gracht vallen.

Als ik in uw plaats stond, zou ik helemaal het woord niet gaan horen. Want u zult op de duizend nog niet één uitlegger vinden die de indrukken van God in uw ziel kan verklaren, Pred. 7:28; Job 33:23. Als God u verlost zult u het ondervinden zoals ik dat deed: ik vertelde het gezicht maar niemand verstond (merkte) het. Dan. 8:27. Ik zou de eenzaamheid zoeken, lezen, belijden en mijn benauwdheden mijn lasten en begeerten voor Hem uitkermen. En God zal het kermen der gevangene horen en zal het zuchten der noodduftigen niet vergeten. Maar wat een prediking betreft die uw geval en staat niet aan kan wijzen en waardoor God uw hart niet doorzoekt, beproeft en ontdekt, die bediening zal voor u van geen nut zijn. Maar het zou de overtuigingen tegen kunnen staan en u in vleselijke gerustheid wiegen, hetgeen zeer gevreesd en geschuwd dient te worden. Lees elke dag dit epistel over, de Heere zal er wat licht aan meedelen.

Vergeet niet *dat het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht wordt door het Evangelie*. Noch is er iets in ons, dat niet openbaar gemaakt is door licht. Dit licht maakt nu de raad van uw hart openbaar. Eerlang zal het schijnen in het aangezicht van Jezus.

Laat mij horen hoe verder met u gaat. God zal de correspondentie zegenen. Mijn groeten aan mijnheer H. Vaarwel.

De uwe in Christus Jezus,

W. Huntington S. S.

4. Aan de heer X

Mijnheer,

Ik heb de uwe ontvangen en om aan uw verzoek te voldoen zend ik u mijn gedachten over het onderwerp. Maar terzelfder tijd moet ik u meedelen, dat niemand dan God u een antwoord des vredes geven kan. De lippen des priesters zullen de wetenschap bewaren en wij moeten uit zijn mond de wet zoeken. Want hij is een engel des Heeren der heirscharen, Maleachi 2: 7. Deze grote Hogepriester, Profeet en Apostel onzer belijdenis is de Heere Jezus Christus, tot Wie wij gaan moeten en van Wien wij wijsheid moeten zoeken. Hij geeft mildelijk en verwijt niet. En er is niemand die leert zoals Hij.

Maar nu de woorden: „Want het is onmogelijk, denjenigen, die eens verlicht geweest zijn en de hemelse gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, en gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw.” Hebreeën 6 : 4 en 5

Een mens mag verlicht zijn zoals Bileam was die het gezicht des Almachtigen zag, terwijl hij verrukt was, terwijl zijn ogen ontdekt werden. De Heere kwam eerst te Pethor tot hem. Naderhand zag hij de engel des Heeren, Die Zich in de weg stelde met Zijn uitgetrokken zwaard in Zijne hand. Hij zag eveneens de veiligheid van Israël onder de zegen Gods en Zijn raad en dat God geen veranderlijk Wezen was. Hij zag dat Israël nimmer onder de heidenen gerekend zal worden, maar een afgezonderd volk blijven, zelfs wanneer zij over de wereld verstrooid zijn. Hij zag het verderf van Amalek, en de gezegende dood des rechtvaardigen, en wenste dat zijn einde gelijk het hunne zijn mocht.

De ogen des verstands van een mens is een ding, en het oog des geloofs een ander. Door het eerste zag de rijke man in de hel Abraham van verre, en Lazarus in zijn schoot. Door het tweede zagen de patriarchen de belofte van verre en omhelsden deze. Door de eerste, ziet de mens de gezegende staat van anderen. Door de tweede ziet hij zijn eigen staat.

Bileam zag God voor anderen, maar niet voor zichzelf. Job zegt: „Die mijne ogen zien zullen en niet een vreemde.” Bileam zag nimmer het verschrikkelijke kwaad der zonden, noch de geestelijkheid der wet, noch de Heere als Zaligmaker. Maar als een vertoornd Rechter met een uitgetrokken zwaard, in welke hoedanigheid elk oog Hem op de grote Dag zien zal.

De Heere scheen in Bileams hoofd; Hij scheen in Paulus' hart. Hij opende de ogen van Bileam, maar Hij opende het *hart* van Lydia. Bileam zag een zwaard; Paulus zag verzoening. Bileam zag een Rechter; Paulus zag een Zaligmaker. Bileam en de Egyptenaren zagen God voor Israël; Job zag God voor zichzelf.

Indien u verlicht bent, hebt u zonden gezien. Maar hebt u ooit het dodende kwaad der zonden gezien en gevoeld? U bent verlicht geworden om het Woord te zien, hetwelk een licht is schijnende in een duistere plaats. Maar is de dag gedaagd en de Morgenster in uw hart opgegaan? Indien verlicht, u hebt de geestelijkheid van de wet gezien. Maar hebt u gezien en waargenomen de ontzaglijke verwoesting die het aanricht door het werken van toorn in de consciëntie? En heeft het gezicht en gevoel hiervan u tot Christus om toevlucht doen vluchten, in Wiens aangezicht wij zien het licht der kennis der heerlijkheid Gods?

Indien het leven des geloofs in het hart van een mens schijnt, wat die mens ook ziet past Hij vroeg of laat toe. Door het geloof komt hij tot Christus, en door het geloof ontvangt hij Hem. Hij krijgt de verzoening in het oog en vergeving is het gevolg van het gezicht. De toegerekende gerechtigheid wordt geopenbaard en vrede is de vrucht ervan zodra het toegepast wordt. Eeuwig leven is de gift van God en door het Evangelie wordt het aan 't licht gebracht. „Want God was in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende.” Geloof past het woord der verzoening toe, terwijl vriendschap en gemeenschap gevoeld en genoten worden.

„En de hemelse gave gesmaakt hebben.” Hier wordt niet Christus mee bedoeld, noch het eeuwig leven, noch de gave des geloofs, noch bekering, want de gaven en bekeringen van God zijn onberouwelijk. Maar ik denk een geestelijke gave waar de Korintheërs ijverig naar waren, voornamelijk bedoeld wordt, 1 Kor. 14 : 12. Een gave der profetie of een geestelijke gave om te preken, vergezeld met reformatie, ijver en gave opdat het Woord gegeven worde, welke dingen een vleselijk hart bekoren. Ja, de bezitter van deze gave proeft daar zoetheit in omdat het veel toejuiching der mensen verwerft, hetwelk de zoetste bete is die gegeven kan worden aan een onvernieuwde, onvernederde man. Hij verheugt zich in zijn gave omdat het hem de eer der mensen

toebrenge. Hij smaakt het eerste en vult zijn buik met het tweede, want hij heeft de eer der mensen meer lief, dan de eer van God.

Maar dit smaken verschilt sterk met wat genoemd wordt: *het vlees eten en het bloed drinken van Christus*, wat in 't bijzonder voor gelovigen is en het is hierdoor waardoor zij eeuwig leven.

“En des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn.” Niet dat de Heilige Geest ooit hun harten in bezit nam, zodat het daar een fontein van levende wateren werd. Want de hierboven gemelde personen waren geen deelgenoten van het eeuwige leven. Noch hadden zij de eerste vruchten des Geestes ontvangen, noch was het getuigenis des Geestes aan hun consciënties toegepast, noch Zijn genade in hun harten. Noch hadden zij het teken van Zijn bekrachtigende bevestigende, verzegelende kracht ontvangen, waardoor de heiligen verzekerd zijn van hun aandeel aan Christus.

Deze dingen vergezellen de bekering en zijn de eerste vruchten, bewijzen en onderpanden der toekomstige heerlijkheid. De hier genoemde personen worden in geen andere zin deelgenoten des Heiligen Geestes gemaakt dan Bileam en Saul waren. De Geest Gods kwam op hen beiden en beiden profeteerden zij. Dit is een geestelijke gave, en er is verscheidenheid der gaven, maar allen van de Heilige Geest. Het is Hij, Die deze gave aan elk naar Zijn wil, afzonderlijk mededeelt. Hij gaf het woord zowel aan Saul als Bileam en het was door Hem dat zij spraken en profeteerden, 1 Kor. 12.

“En gesmaakt hebben het goede woord Gods.” Zoals Herodus, die hoorde Johannes gaarne. En de Joden die zich voor een tijd in Zijn licht verheugden en de bij-de-weghoorders, die het Woord hoorden en het terstond met vreugde ontvangen. Ze waren verheugd met de klank, verbaasd over het licht en verstand der prediker en bewonderden zijn vloeiende spraak en ze werden bekoord met de hemelse tijding die voortgebracht werd.

In al deze tijd ondervonden ze geen tegenstand, noch van de wet, consciëntie, satan of de vleselijke vijand van hun eigen harten, voor deze dingen. Daarom ontvingen zij het Woord met vreugde en sprongen op in een vurige, geestdriftige, vreugdevolle belijdenis. Maar als verzoeking en verdrukking vanwege het Woord komt, verdorren ze net zo snel als ze opsprongen, wat het gezegde van de wijze man waarmaakt: „Als ene erfenis in het eerste verhaast wordt, zo zal haar laatste niet gezegend worden.”

Het is niet genoeg het goede Woord Gods te smaken. Ezechiël at de rol; Johannes at het boekje; Jeremia vond het Woord en at het, en het was voor hem de vreugde zijns harten. „Mijn woord”, zegt Christus, „is Geest, en Mijn woord is leven.” Maar Hij zegt tot de Joden: „Mijn woord heeft geen plaats in u”; het is niet in uw hart, genegenheden en consciëntie. Zij ontvingen de waarheid niet uit liefde daarvoor, noch de liefde der waarheid. Daarom is het geen wonder dat er krachten der dwaling gezonden worden en dat ze overgegeven worden om een leugen te geloven.

In 't kort, deze personen konden niets meer dan een natuurlijk geloof hebben. En wat hun vreugde betreft: het ontsprong door natuurlijke genegenheden. Want de liefde Gods - de wortel der zaak - hadden zij niet. Het was door gemis aan deze wortel dat zij verdorren.

„En de krachten der toekomstige eeuw.” Hiermee versta ik de kracht om wonderen te werken. Er waren in die dagen tal van personen die geestelijke gaven hadden om gezond te maken, werkende wonderen en met vreemde talen spraken. En de Zaligmaker vertelt ons dat er velen, te dien dage, tot Hem zullen zeggen: „Hebben wij niet in Uwen Naam geprofeteerd, en in Uwen Naam duivelen uitgeworpen en in Uwen Naam vele krachten gedaan? Maar deze zal Hij nimmer als Zijn Eigen volk eigenen. Het is niet wat de mens voor God doet dat hem zalig maakt, maar wat God voor de mens doet. Niet 's mensen wonderlijke werken, maar Gods vrije genade. Deze kracht om wonderen te werken moge genoemd worden “de krachten der toekomstige eeuw”, omdat het een Goddelijke kracht is, van de hemel gezonden en van God Zelf, Die daar Zijn kracht en heerlijkheid vertoont. En door deze wondervolle werken stelt Hij Zijn kracht op aarde ten toon. Deze wonderen brengen verbazing voort en verwondering in diegenen die het zien, vandaar dat het genoemd moge worden “de krachten der toekomstige wereld.” Want in die wereld zal alles wonderbaar zijn, wonderlijk en verbazend, boven alle begrip. Bovendien, het was onder de Joden oudtijds gewoon om de dagen van de Messias ‘de toekomstige wereld’ te noemen. En Jesaja voorspelde vele wonderlijke dingen van een wonderbaarlijke natuur die door de Messias gewrocht zou kunnen worden. Zoals: ‘dat de lammen zouden springen als een hert, en dat de tong der stommen zullen zingen’, (juichen). Deze wonderbaarlijke werken werden door de Joden „de krachten der toekomstige wereld genoemd. En deze wonderen werden gewrocht door velen die niet zalig zullen worden, zoals ik hiervoor aangetoond heb.

Ware vreugde springt voort door de openbaringen van Christus in het hart! “Maar Ik zal u wederom zien en uw hart zal zich verblijden, en niemand zal uw blijdschap van u wegnemen.” Deze openbaringen brengen pardon en vrede voort, waarvan de bevinding hoop werkt. En de ziel verheugt zich in de heerlijkheid Gods, en hoop maakt niet beschaamd omdat de liefde Gods in het hart is uitgestort, wat de wortel is van alle ware blijdschap.

Mijn waarde heer, hebt u ooit geweten wat het is om uzelf in stof en as te verfoeien? Hebt u ooit in het verborgen getreurd door het gevoel van uw verloren staat en de toorn waaraan de zonde u heeft blootgesteld? Ging u immer gebukt onder de ondraaglijke schuld der zonden en de vreze des doods?

Indien dit ooit uw geval geweest is tot wie wendde u zich? Hoe bent u van uw kommer ontslagen, of waar heeft u uw last gelaten? Christus zegt dat Hij hun geven zal „sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, en het gewaad des lofs voor een benauwde geest.”

Indien dit uw geval is, is uw blijdschap de vreugde des Heeren. Het geloof van diegenen die voor een tijd geloofden, ontsprong door een gemoedsovertuiging door de bovennatuurlijke kracht van Christus, zoals ten toon gespreid in Zijn wonderen. „Toen zij de wonderen zagen die Hij deed geloofden velen in Hem.” Maar toen die daden voorbij waren, zonk hun natuurlijke overtuigingen. En daar vervolging hun belijdenis vergezelde begaf deze het, en zij vielen af.

Het geloof van Gods uitverkorenen reinigt het hart door de verzoening thuis te brengen. Het grijpt de gerechtigheid van Christus aan en doet het aan. Het leidt de ziel tot Jezus en werkt door de liefde tot Hem. Het gaat gepaard met gebed en brengt antwoorden van God. Het is zeer bezig onder een predatie. Het vermengt geloof met het Woord en past de belofte toe, terwijl God de ziel vervult met vreugde en vrede in het geloof.

In het kort, indien u een waar gelovige bent, hebt u een deel vervolging en bestrijding gehad, om uw geloof te beproeven, evengoed als zij. En indien dit uw belijdenis niet verdord heeft, is het een duidelijk bewijs dat uw geloof niet natuurlijk is. Vaarwel.

Ik verblijf, uw dienstwillige dienaar

W. Huntington S.S.

5. Aan een vriend

Mijn waarde vriend.

Ik ben op 't ogenblik niet erg in orde. Op 's Heeren Dag j.l. bediende ik het Avondmaal, maar had zwaar werk om het te volbrengen. Ik ging met hoge koorts naar huis, nam medicijnen en ging naar bed. 'k Ben tot vanmorgen, dinsdag, daar gebleven. Ik ben nu veel beter maar erg zwak. Ik dank u vriendelijk voor de gunst aan de arme man; moge God u belonen.

Dienstbaarheid door de vreze des doods, mijn waarde vriend, is toe te schrijven aan blindheid des harten en bewustheid der zonden, onwetendheid van Christus en zijnde zonder hoop. Maar leven en onsterfelijkheid worden door het Evangelie aan het licht gebracht. Het oude voorhangsel op het hart scheurt. En wanneer het volbrachte werk van Christus voor de dag komt, komt er gegronde hoop. En wanneer hoop en verwachting in de ziel oprijst, - zijnde voortgebracht en bemoedigd door de nodigheden en beloften, - zien wij in het Woord van God dat deze de natuurlijke wanhoop en wettische dienstbaarheid en de vreze des doods verijdelen. Omdat wij in hope zalig worden of hoop wordt aan de zaligheid toegevoegd.

Wees niet te haastig, mijn zoon om conclusies te trekken. Gods wegen en gedachten over ons zijn niet onze wegen en gedachten. Hij heeft u hoop en verwachting op Jezus Christus vergund. Hij heeft u geloof gegeven om de Waarheid te geloven. Hoewel niet de sterkste toeëigenende daad des geloofs, heeft Hij u toch vaak verkwikkingen en bemoedigingen gegeven. Hij heeft u verwaardigd mij als Zijn dienstknecht te erkennen. Hij heeft u niet toegestaan het licht te haten, ervan te vlieden, maar om tot het licht te komen. Hij heeft Zijn vreze in uw hart gelegd. Zodat Hij u niet toelaat van Hem af te wijken onder Zijn middelen, in Zijn kerk en in Zijn Woord. Hij heeft u een hart gegeven om lief te hebben die Hem liefhebben in oprechtheid en waarheid. Hij heeft u licht gegeven om het verschil te horen tussen de stem van de Herder en die der vreemden.

Deze tekenen ten goede worden niet in een ieder gevonden die godsdienstig is, maar het tegendeel. En als ik mag zeggen wat ik werkelijk geloof: ik denk dat 's Heeren goede Geest u deze paar regels zendt of je het gelooft of niet.

Mijnheer S. is zijn oudste dochter, na een paar dagen ziek zijn, verloren. De lieveling van zijn gezin - zonder kennis of genot der beste dingen. Dit is inderdaad sterven! Loof God voor een goede hoop en laten wij de dag der kleine dingen niet verachten, ofschoon we gewettigd mogen bidden om en hopen op grotere.

Doe de groeten aan uw vrouw en zijne excellentie de Welse Ambassadeur (J. Jenkins). Uw dienstwillige en toegenegen vriend en dienstknecht in Christus Jezus,

W. Huntington S.S.

6. Aan een onbekende

... Want zo dikwijls wij een gezicht van Christus hebben, wordt onze liefde tot Hem gaande gemaakt, ons geloof in Hem wordt geoefend en somtijds worden wij zo zachtmoedig, nederig, verbroken van harte, ootmoedig, onszelf verfoeiende, berouw hebbende, dankbaar en erkentelijk, dat wij van vreugde als het ware zouden opspringen en dat wij Hem loven en prijzen van ganser harte. Wanneer wij door de Geest een gezicht van Christus krijgen, neemt de Geest van hetgeen Christus bezit en toont het ons, en vervult ons tegelijkertijd met Zijn genade uit Zijn volheid.

Dit is de bron waaruit alle deze dingen voortvloeien. Dit is het wat genoemd wordt "de dudaïm geven haar reuk", en Christus Zich verlustigende en verheerlijkende in de beoefening onzer genade, wordt genoemd: "Mijn Liefste Die afgekomen is om Zijn edele vruchten te eten."

In deze weg wordt onze vruchtbaarheid openbaar. Op die tijd is ons hart waarlijk hemelsgezind, terwijl het leven en de vrede ermee vergezeld gaan.

De oude mens wordt bij ieder gezicht van Christus uitgedaan en de nieuwe mens aangedaan, terwijl sommige van deze vruchten meer of minder daaruit voortkomen.

Alzo dienen wij "met den gemoede de wet Gods." Zodra is echter onze Allerliefste niet geweken en zijn Zijne stralen niet verduisterd, of de aangename indruk gaat weg en een akelige donkerheid en gevoelige dorheid en onvruchtbaarheid is er het gevolg van. De natuurlijke rede begint te werken en het ongeloof krijgt de overhand. Gemelijkheid en toornigheid volgen, terwijl de wettische dienstbaarheid ongevoelig insluipt. En de satan, zijn wapenrusting aangedaan hebbende en de oude mens in opstand gebracht hebbende, overeenkomstig zijn raadgevingen, wordt de arme zondaar al de wellusten van de kinderen der mensen voor ogen gesteld.

Zo toont hij hen zangers en zangeressen en muzikale instrumenten van allerlei soort; de onuitsprekelijke vermaken der goddelozen, die geen strijd met zichzelf hebben, die geen kruis hebben te dragen, die geen kastijdende roede onderworpen zijn, en ook geen geestelijke verlatingen kennen.

Het geluk van al dezen wordt ons voorgesteld en de oude mens met al zijn bedriegelijke begeerlijkheden, komt in opstand, en alles wat aangenaam is voor vlees en bloed komt ons in de verbeelding.

Dit zal altijd het geval zijn als 'de goede man niet thuis is', want "met het vlees dienen wij de wet der zonden." ...

W. Huntington S. S.

7. Brief aan onbekende vriend

Maart, 1809

Het speelt mij, mijn waarde vriend gisteren in de kapel zo erg neerslachtig te zien. Indien we een waar gezicht en besef van onze zonden hebben, moet gewis God in ons schijnen. Want in Zijn licht zien wij het licht. En niemand dan God kan het hart doorzoeken en de nieren proeven. Het besef der zonden moet door leven voortkomen, en door het levend gemaakt zijn door de Heilige Geest der belofte; want wie die dood is kan iets gevoelen?

De droeve ellende die mijn vriend is overkomen heeft niets bijzonders in zich, waardoor het een oordeel zou blijken op een bijzonder geval. Davids beproeving door

Amnon, Thamar of Absalom waren veel smartelijker. Jacobs verlies van Jozef, de bloedschande van Ruben, de overtreding van Bilha, de verkrachting van Dina, de dienstbaarheid van Simeon, waren veel smartelijker dan de uwe. Het offeren van Izak en de verdrijving van Ismaël, moet geen kleine bekommering voor Abraham geweest zijn.

Toch beschouwen wij deze dingen niet als gevolgen van Gods ongenoegen. Het zijn zeker vernederende beschikkingen Gods, en die hebben we allemaal nodig. En wie is van nature hoger en verhevener dan u? Ik ken er geen.

De Bijbel loopt over van beschrijvingen over hardnekkigen, trotse van hart, hoog van ogen. Elke tak van deze grootheid belooft God af te breken, opdat de Zoon van God alleen verheerlijkt moge worden. „En daarom”, staat er, „zal de Heere wachten, opdat Hij u genadig zij.”

De nederigen geeft Hij genade. Hij wil verheerlijkt worden opdat Hij ons genadig zij. Want Hij woont bij „die van enen verbrijzelden en nederigen geest is.”

Indien u de zaken zou onderzoeken: ik ben er zeker van dat dit dodend en vernederend werk in u om gaat. Ik weet zeker dat deze lessen bijna geleerd zijn als we anderen beter kunnen achten dan onszelf.

De taal van God in Zijn verbond is: „En u zult een walging van u zelve hebben over uwe ongerechtigheden, wanneer Ik voor u verzoening doen zal. Wederom: „Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn.”

God neemt ons aan en omhelst ons in de Zoon Zijner liefde. Maar van onszelf zal moeten worden gewalgd wanneer deze voldoening plaats vindt en dat weet uw eigen consciëntie. God zou u stellig deze vernederende, smartende lessen niet geven als u een bastaard was. Gods roede komt niet op hen. Waar Hij Zijn hart op stelt daar zendt Hij Zijn roede. "Wat is de mens, dat u hem groot acht, en dat u Uw hart op hem zet? En dat u hem bezoekt in eiken morgenstond; dat u hem in eiken ogenblik beproeft?"

Indien wij gekastijd worden, handelt God met ons als zonen. Bovendien haat u het licht niet zo dat u er vandaan vlucht, noch vetacht u hen die er de nadruk op leggen, noch verachten de kinderen u.

Wees goedmoeds. Ik zal deze met mijn arme gebeden volgen. God zegene u,

W. Huntington.

8. Aan een onbekende leraar

Genade, barmhartigheid en vrede zij met u.

Zo het God behaagt en u het goed vindt, zal ik op aanstaande donderdagavond uw predikstoel eren; *eren* zeg ik, met de verfoeilijkste zondaar die er ooit geleefd heeft in het bezit van een onsterfelijke hoop. Als u mijn afkomst wenst te kennen, dan ben ik door geboorte een bedelaar; van beroep een kolendrager; door belijdenis en bezit, een *gezaligde zondaar*; in beginsel een streng Dissenter en een van Gods eigen maaksel, want Hij was het alleen die mij heeft geroepen, geordend en uitgezonden, en Hij is mijn Opziener, mijn Leraar, mijn Verzorger en mijn Verdediger sinds die tijd geweest, anders was ik allang vermoord of dood gehongerd. Als u, of uw gemeenteleden beminnaars zijt van de oorspronkelijke talen, van welsprekendheid, sierlijkheid van voordracht, of spraakkunst, dan ben ik de man die ze allen kan teleurstellen. Maar als hen apostolische onkunde kan dienen, dan mogen zij toetreden en enige enkele brokjes van die soort inzamelen, maar mijn rang belooft niets meer dan dat.

Maar om u, eerwaarde vader, een weinig met mijn onordelijkheden bekend te maken, ben ik in mijn gebeden zeer beknopt, in mijn prediking eveneens, tenzij de Meester het feest bijwoont. Als dit plaats heeft en de beker een fontein van olie in zich ontvangt, dan laat ik gewoonlijk alle gedachten aan het werken op de dag varen, ook kan ik dan niet eindigen voor dat ik de gehele inhoud heb uitgegoten, alhoewel ik weet dat ik niet meer zal ontvangen zonder veel kloppen en een grote hoeveelheid roepen aan de deur der genade. Dit noem ik *liberalisme* en ik ben ijdel genoeg om te geloven dat dit vurige liefde is en die liefde, welke, als zij wordt toegepast, een menigte van zonden bedekt. En geen wonder, wanneer wij het bloed en de gerechtigheid van Hem die reinigt van al de schuld der zonde en het kleed dat al de overblijfselen der zonde bedekt, om niet mogen voorstellen.

Gode zegene u; overvloedige gelukzaligheid, vertroosting en voorspoed vergezelle u, uw huisgezin en uw kudde; terwijl ik, hoewel onbekend, verblijf.

Van harte de uwe, William Huntington S. S.

Bristol, 5 november 1786.

9. Aan een broeder

... Mijn waarde broeder zal zeggen: „Indien al ons schuim en tin weggenomen moet worden, hoe komt het dat er nog zoveel van overblijft? Als ik het goede wil doen ligt het kwade mij altijd bij, geen oven waar ik in geweest ben heeft mij ooit van de inwoning daarvan verlost.”

Nee, indien de vaten der genade aldus volkomen gereinigd zouden worden, kon den zij geen bewustheid omdragen van de inwonende zonden. Maar de wortel die alsem en gal draagt blijft, en de oven blijft. Ik bevind dat de oven mij reinigt van mijn zondige gestalten, maar niet van de inwonende zonden, welke mij in deze zondige gestalten leiden. Zichzelf moet dagelijks verloochend worden. De strijd tussen de wet en het gemoed en der leden blijft, en is stellig min of meer, middellijk of onmiddellijk, het dagelijks kruis dat een kind van God op moet nemen. Vandaar dat de geest des oordeels in Zion blijft. De oorzaak van dit vuur en deze oven in Jeruzalem is om de zonden te beteugelen en genade op de Troon te houden.

Zelfonderzoek is voor de gelovige een zaak van elke dag. En elke rekening die de consciëntie tegen ons indient is bedoelt om ons voor de rechtbank te brengen voor verhoor. Maar wat verworpen is, afgekeurd, beweend, over getreurd, en wat een oorzaak van smart is, dat zijn wij niet meer. *Ik doe het nu niet meer, maar de zonde die in mij woont.* Wij zijn volmaakt in Hem zonder gebrek voor de Troon, schoon en vlekkeloos, niettegenstaande deze dingen.

W. Huntington S.S.

